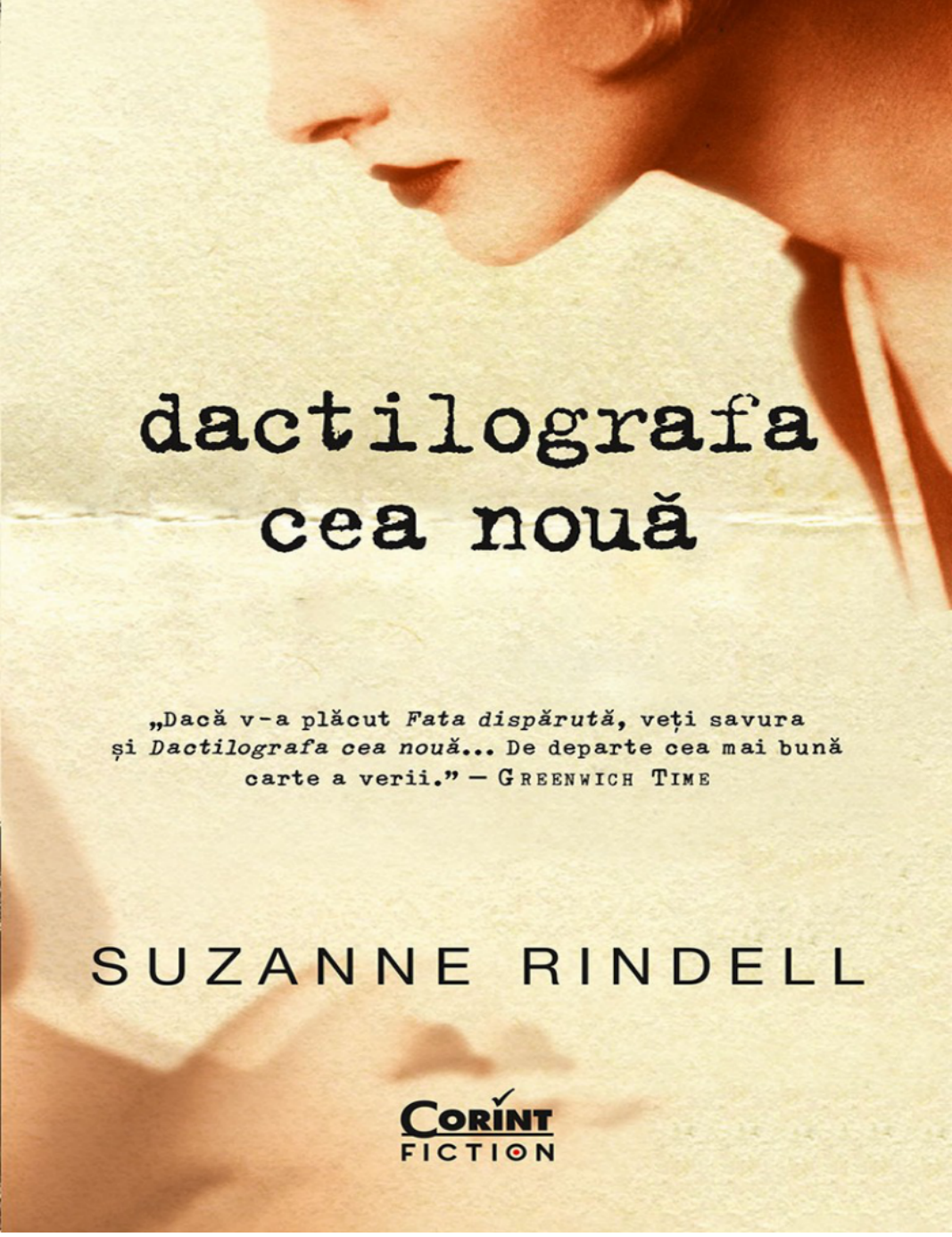

dactilografa cea nouă

„Dacă v-a plăcut *Fata dispărută*, veți savura și *Dactilografa cea nouă*... De departe cea mai bună carte a verii." — GREENWICH TIME

SUZANNE RINDELL

CORINT FICTION

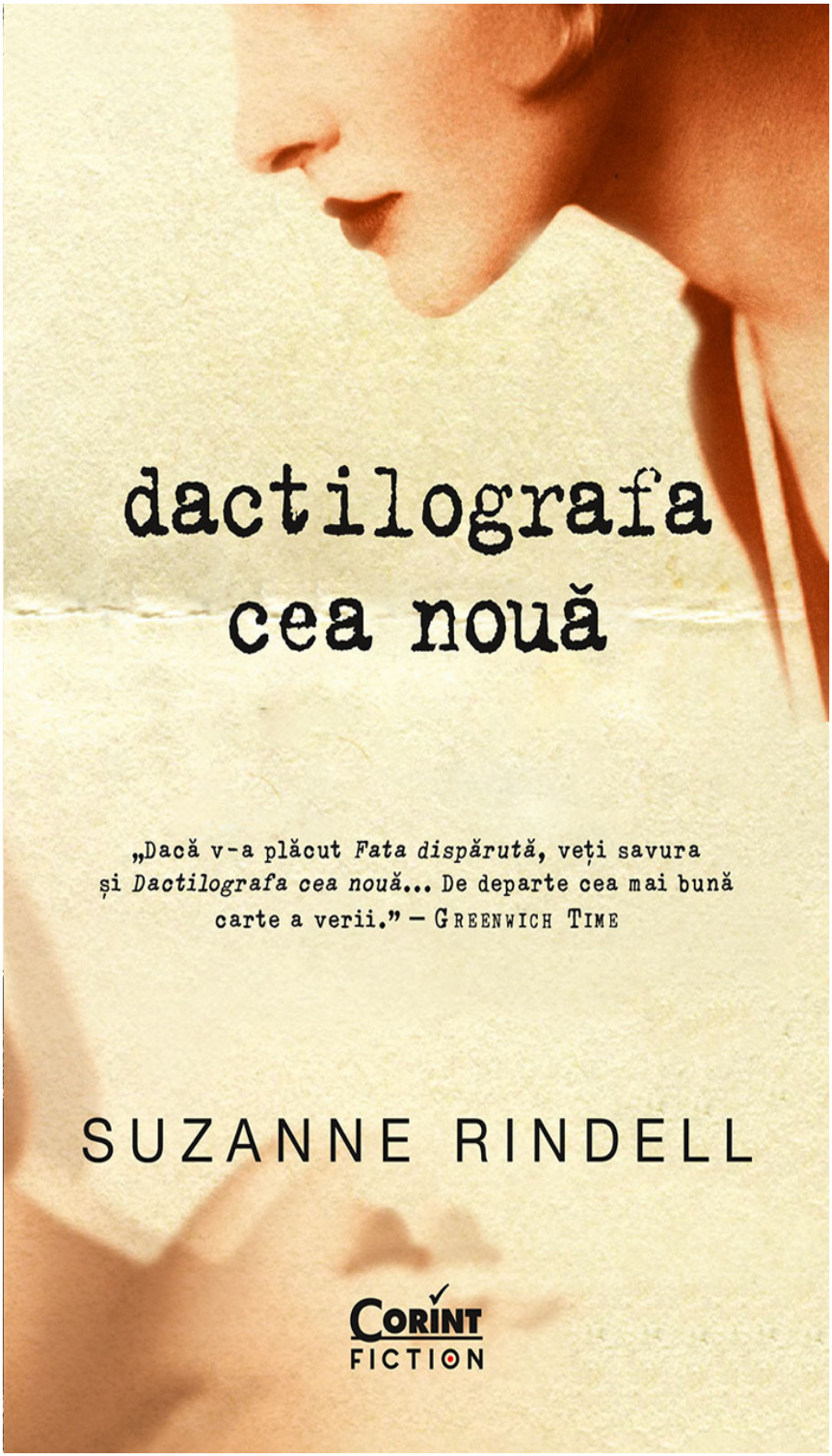
dactilografa
cea nouă
„Dacă v-a plăcut *Fata dispărută*, veți savura și *Dactilografa cea nouă*... De departe cea mai bună carte a verii." — GREENWICH TIME
SUZANNE RINDELL
CORINT
FICTION

SUZANNE RINDELL

dactilografa cea nouă

Imprint coordonat de
ana antonescu

SUZANNE RINDELL

dactilografa cea nouă

Traducere din limba engleză și note de
CARMEN ION

CORINT FICTION

Redactare: Camelia Bădaşcu
Tehnoredactare: Cristina Gvinda

THE OTHER TYPIST de Suzanne Rindell
Copyright © 2013 by Suzanne Rindell
All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.
This edition published by arrangement with G.P. Putnam's Sons, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin CORINT FICTION, un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, Bucureşti.www.edituracorint.ro

ISBN 978-606-088-022-6
ISBN EPUB 978-606-088-246-6

Părinților mei, Arthur și Sharon Rindell,
cărora le datorez totul.

1

Au spus că maşina de scris avea să ne masculinizeze.

Era de ajuns să arunci o singură privire aparatului pentru a înţelege cum de ei – autoproclamaţii apărători ai virtuţii şi moralei feminine – ajunseseră la această concluzie. Maşina de scris standard, fie ea marca Underwood, Royal, Remington ori Corona, e un obiect serios şi plin de gravitate, numai unghiuri drepte şi linii frânte, de formă pătrată, fără curbe frivole sau fantezii muiereşti. Şi să nu uităm de violenţa brută a braţelor sale de fier, care lovesc pagina cu forţă neiertătoare. *Neiertătoare*. Căci da, iertarea nu face parte din atribuţiile de serviciu ale dactilografei.

Probabil că nici nu ştiu prea multe despre iertare, din moment ce treaba mea are în mare parte de-a face cu opusul ei. Cu mărturisirile. Nu în sensul că eu aş fi aceea care le provoacă – de asta se ocupă sergentul. Sau locotenentul. Nu eu. Treaba mea e una tăcută. Asta dacă nu luăm în considerare pocniturile ca de puşcă scoase de maşina aşezată în faţa mea în timp ce transcriu de pe o rolă de hârtie de stenotip. Dar chiar şi atunci, nu eu mă aflu la originea tărăboiului, fiindcă, la urma urmei, nu sunt decât o femeie – lucru pe care sergentul pare să îl remarce numai în clipa în care ieşim din sala de interogatoriu şi mă atinge blând cu mâna pe umăr, rostind cu adâncă şi solemnă demnitate: „Îmi pare rău, Rose, că o doamnă este nevoită să asculte astfel de lucruri." Se referă la viol, la furt, la confesiunea pe care tocmai am auzit-o. La secţia noastră, aflată în zona Manhattan, în ceea ce este îndeobşte cunoscut drept cartierul Lower East Side, rareori ducem lipsă de infracţiuni.

Ştiu că atunci când sergentul foloseşte termenul *doamnă*, o face din bunăvoinţă. Este aproape finele anului 1924 şi în vremurile acestea eu m-aş situa cumva între ceea ce ar putea fi descris drept *femeie* şi *doamnă*. Diferenţa ţine, desigur, în parte de educaţie, la care, în calitate de absolventă a Colegiului Astoria de Dactilografiere pentru Doamne, pot

emite – cu mare modestie – pretenții, dar ține și de origini și avere, și din acest punct de vedere, ca orfană cu un venit săptămânal de cincisprezece dolari, nu mă încadrez în tipare. În plus, se pune, bineînțeles, și problema slujbei în sine. Tradiția spune că o doamnă poate avea *preocupări*, dar nu și *slujbă*, iar eu, care prefer să am un acoperiș deasupra capului și mese regulate, sunt nevoită să mă țin cu dinții de serviciul meu.

Cel mai probabil la asta se refereau aceia care ne-au spus că mașina de scris avea să ne masculinizeze – la faptul că avea să ne scoată din case și să ne trimită nu în fabrici de textile sau în spălătorii cu aburi, ci în birouri avocățești și la firme de contabilitate, în locuri în care înainte nu călcaseră decât picioare de bărbați. Că aveam să ne dezlegăm șorțurile de la brâu și să ne încheiem în schimb nasturii la bluzele apretate și fustele de un albastru-cenușiu care promit să ne transforme în ființe androgine. Cei care ne-au prevenit se temeau că, fiind înconjurate permanent de toate acele invenții tehnologice – stenotipuri, șapirografe, sumatoare, tuburi pentru poșta pneumatică –, vom deveni cumva prea dure, că inimile noastre feminine blânde se vor rigidiza într-o încercare de imitare invidioasă a fierului, alamei și oțelului cu care lucrăm zilnic.

Presupun că e ceva adevăr în faptul că învățatul dactilografierii a propulsat sexul frumos în medii de lucru predominant masculine, precum secția de poliție unde noi, dactilografele, formăm o minoritate feminină. Pe de altă parte, probabil că toată lumea a auzit sau chiar a avut ocazia să vadă la lucru în Manhattan femei-polițist – acele matroane bătrâne și mătăhăloase angajate pentru a salva bărbații de false acuzații de comportament neadecvat, care mult prea adesea vin la pachet cu mânarea zilnică, ca pe niște oi, spre arest a prostituatelor. Însă sergentul nu agreează ideea femeilor-polițist și refuză să le angajeze. De fapt, dacă volumul de dactilografiere n-ar fi așa de mare încât bărbații să nu poată face față, în secția noastră nu ar lucra nicio femeie. Așa că mașina de scris este realmente pașaportul meu de intrare într-o lume care altfel mi-ar fi complet interzisă.

Și totuși bătutul la mașină nu este o muncă brutală, care masculinizează. Mai mult decât atât, se poate spune că treaba unei dactilografe – simplul act al scrierii după dictare, dansul însuflețit al vârfurilor degetelor, cu acel staccato grațios, pe clapele stenotipului – este probabil printre cele mai civilizate din lumea noastră modernă. Cât despre restul, nimeni nu are de ce să-și facă griji; o bună dactilografă își cunoaște locul. Ea se bucură, ca femeie, că e plătită pentru munca ei cu un salariu rezonabil.

Şi oricum, dacă dactilografierea ar fi o muncă masculină, aţi vedea mai mulţi bărbaţi practicând-o, ceea ce nu se întâmplă. Nu vezi decât femei bătând la maşină, şi prin urmare putem deduce că este o activitate mai potrivită pentru ele. În toată cariera mea nu am întâlnit decât un singur bărbat dactilograf, iar constituţia delicată a acelui gentleman îl făcea mai puţin pregătit chiar şi decât mine pentru a lucra într-o secţie de poliţie. Ar fi trebuit să-mi dau seama din prima clipă că nu avea să reziste mult. Avea agitaţia unei păsărele şi mustaţa părea să-i fie zilnic aranjată de un bărbier. Peste pantofi purta o pereche de ghetre albe foarte îngrijite. În a doua zi de muncă a lui, un infractor a scuipat peste el un şuvoi de zeamă de tutun. Dactilograful, îmi pare rău să o spun, a pălit şi s-a scuzat ca să meargă la toaletă. Şi după o săptămână a plecat. „Ghetre albe", mormăise sergentul clătinând din cap. Mârâitul este adesea modul în care îmi face el confidenţe. „Ghetrele albe nu au ce căuta aici", a spus, şi mi-am dat seama că se bucura probabil că scăpase de un asemenea dandy.

Desigur, m-am abţinut să îi atrag atenţia că şi locotenentul nostru purta ghetre albe. Locotenentul şi sergentul sunt doi bărbaţi foarte diferiţi, însă par să fi încheiat, constrânşi de împrejurări, o alianţă cu mult timp în urmă. Dintotdeauna am simţit că nu trebuie să înclin făţiş spre unul dintre ei pentru a nu dezechilibra acea balanţă fragilă care le permite să coopereze. Dar, sinceră să fiu, mă simt mai în largul meu în prezenţa sergentului. E mai în vârstă şi pare să-i placă de mine mai mult decât ar fi cazul pentru un bărbat căsătorit, însă senzaţia mea este aceea că îmi poartă un soi de afecţiune părintească şi că a ales să lucreze în poliţie pentru că e un om onest care crede cu tărie că misiunea lui în viaţă este aceea de a păstra ordinea în măreţul nostru oraş.

Şi, drept dovadă, sergentului îi place ca *totul* să fie în ordine perfectă şi se mândreşte cu faptul că urmează cu stricteţe regulile. Nu mai târziu de luna trecută l-a penalizat pe unul dintre poliţişti cu o săptămână fără plată pentru că îi oferise unui om al străzii care aştepta în arest un sandvici cu şuncă. Eu am înţeles de ce o făcuse: vagabondul era foarte amărât – coastele i se iţeau discret prin ţesătura subţiată a cămăşii şi ochii i se rostogoleau în cap ca nişte bile ţinute captive în orbitele adânci şi negre. Nimeni nu l-a acuzat pe sergent de comportament necreştinesc, însă cred că a realizat că unii dintre subordonaţi asta şi-au zis în sinea lor. „Dacă dăm de mâncare unui asemenea om, nu facem decât să transmitem mesajul că munca şi respectul faţă de reguli nu contează – şi nu ne permitem să ne abatem de la principiile noastre", ne-a amintit sergentul.

Locotenentul este mai mare în grad decât sergentul, deşi n-ai zice din

felul în care se poartă. Sergentul poate intimida pe oricine, dacă îşi pune în gând: fără a fi înalt, excedentul de lăţime s-a acumulat în alte părţi ale corpului. Cea mai mare parte a greutăţii sale e concentrată în jurul taliei, imediat deasupra marginii de sus a pantalonilor de uniformă, ceea ce îi conferă aspectul reconfortant al unui burduhan patern. În ultimii ani, mustaţa lui în formă de ghidon pare tot mai stropită cu sare şi piper. O poartă răsucită în sus şi-şi lasă favoriţii să crească, ceea ce nu mai e acum în vogă, însă sergentului nu-i pasă de schimbările în modă şi de cele mai noi şi mai şocante tendinţe. Odată, pe când citea un ziar, l-am auzit remarcând în trecere că evoluţiile moderne din modă sunt dovezi ale degradării noastre ca naţiune.

Spre deosebire de el, locotenentul nu poartă mustaţă şi are barba tot timpul rasă, ceea ce se întâmplă să fie la modă acum. Şi tot la modă e şi felul neglijent în care îşi piaptănă părul pe spate, dându-l cu pomadă. Aproape întotdeauna o buclă se desprinde şi-i cade tremurătoare peste un ochi, aşa că-şi trece mâna prin păr şi o împinge înapoi. Are pe frunte o cicatrice mare care porneşte din centru către un ochi, cu efectul straniu că îi accentuează trăsăturile. E un bărbat tânăr, poate cu doar un an sau doi mai mare decât mine, şi, fiind detectiv şi nu agent de patrulare, nu e obligat să poarte uniformă. Se îmbracă în haine destul de elegante, pe care le poartă însă într-o manieră specială: pare întotdeauna că tocmai s-a dat jos din pat şi a aterizat în ele. Totul la el emană un soi de nepăsare fercheşă, până şi ghetrele, care nu arată niciodată la fel de albe şi de curate precum cele ale dactilografului. Nu vreau să spun că nu s-ar îngriji de igiena personală, ci doar că nu e foarte ordonat.

De fapt, în ciuda aspectului şifonat, sunt convinsă că are grijă regulat de igiena sa. Obişnuia să se aplece deseori peste masa mea de lucru pentru a-mi vorbi, şi aşa am sesizat că miroase a săpun Pears[1]. Când l-am întrebat dacă marca aceea nu era cumva preferata femeilor, iar nu a bărbaţilor, s-a înroşit şi a părut foarte deranjat de remarca mea, deşi nu fusese făcută cu rea intenţie. Nu mi-a răspuns şi timp de două săptămâni m-a evitat. Şi de atunci nu a mai mirosit a săpun Pears. Mai zilele trecute, când s-a aplecat peste masa mea – nu ca să-mi vorbească, ci ca să ia pe tăcute o foaie transcrisă –, am observat că mirosea a altfel de săpun, cu aromă de trabucuri scumpe şi piele veche.

Unul dintre motivele pentru care nu-mi place să lucrez cu locotenentul şi îl prefer pe sergent este acela că locotenentul se ocupă în principal de omucideri, ceea ce înseamnă că atunci când sunt chemată să îl asist în sala de interogatoriu, cel mai probabil voi fi nevoită să stenografiez

mărturia unui suspect de crimă. Spre deosebire de sergent, atunci când îmi cere să îl însoţesc, locotenentul o face fără urmă de scuză în voce. De fapt, am uneori impresia că detectez în glasul său ceva asemănător cu provocarea. La suprafaţă, însă, se comportă – desigur – cu asprimea şi profesionalismul care îl caracterizează.

Se spune despre noi că am fi sexul slab, însă mă îndoiesc că bărbaţii şi-au pus vreodată problema că femeile au de-a face de două ori cu aceeaşi confesiune. Şi asta fiindcă după ce am stenografiat după dictare, trebuie să dactilografiez textul în limba engleză, căci bărbaţii nu ştiu să citească stenogramele. Pentru ei, semnele de pe benzile de stenotip sunt hieroglife. Nu mă deranjează să dactilografiez şi să redactilografiez aceste poveşti pe cât de tare *se presupune* că ar trebui să mă deranjeze, dar trebuie să recunosc că *este* un pic neplăcut să o iau de la capăt cu toate detaliile unei înjunghieri ori ciomăgeli chiar înainte de masa de prânz ori cină, de exemplu. Vedeţi voi, problema e că, după ce abandonează ideea de a-şi nega infracţiunile şi se hotărăsc să le mărturisească, suspecţii devin adeseori foarte meticuloşi în descrierea detaliilor unor asemenea fapte. Fiind o persoană cu principii morale, nu mă bucur să ascult astfel de detalii înfiorătoare, însă nu las ca locotenentul să-mi sesizeze disconfortul, căci sunt convinsă că ar vedea în asta dovada slăbiciunii mele feminine. Şi vă asigur că în privinţa aceasta *nu* manifest pic de slăbiciune.

Trebuie însă să recunosc că e ceva indirect intim în actul ascultării unor asemenea confesiuni împreună cu altă persoană, şi nu pot să afirm că îmi face plăcere să împărtăşesc astfel de momente cu locotenentul. Destul de des se întâmplă ca suspectul interogat de locotenent să fi ucis o femeie, şi în cele mai multe cazuri, înainte de a o ucide, i-a făcut tot felul de lucruri oribile. Atunci când ascultăm mărturia unui suspect care a atacat o femeie tânără în modul cel mai brutal cu putinţă, e ca şi cum tot aerul s-ar fi scurs din încăpere. Uneori îl surprind pe locotenent cum mă priveşte impasibil în timp ce suspectul relatează cele mai violente amănunte ale atacului. În asemenea clipe, mă simt de parcă aş fi subiectul unui experiment ştiinţific. Sau al unuia dintre acele studii psihologice la modă în zilele noastre. Stau şi tastez şi fac tot posibilul ca să nu-l bag în seamă.

Şi totuşi – spre deosebire de sergent, care îşi face griji datorită consideraţiei pe care mi-o poartă –, locotenentul nu pare foarte deranjat de posibilitatea ca eu să aud ceva de natură să-mi siluiască mintea pur feminină. Ca să fiu sinceră, nu sunt deloc sigură ce caută el să citească pe

faţa mea. Foarte posibil se întreabă dacă nu cumva mă voi prăbuşi peste stenotip. Cine ştie – poate că a făcut un pariu pe seama mea cu ceilalţi ofiţeri. Cum însă trăim în vremuri moderne, în care femeile au destule lucruri mai bune de făcut decât să leşine tot timpul, îmi doresc ca locotenentul, care altminteri are maniere moderne, să nu se mai holbeze la mine ca un căţeluş curios şi să mă lase să-mi văd de treabă. Treabă la care, apropo, mă pricep destul de bine. Pot dactilografia 160 de cuvinte pe minut şi stenografia aproape 300 în acelaşi interval. Şi, în mare parte, rămân indiferentă faţă de conţinutul confesiunilor pe care trebuie să le notez şi transcriu. La fel ca maşina de scris în sine, mă aflu aici cu unicul scop de a raporta totul cu precizie. Mă aflu aici pentru a întocmi documente oficiale obiective care vor fi utilizate mai târziu în instanţă. Sunt aici pentru a transcrie ceea ce va deveni în cele din urmă adevărul.

Evident, trebuie să am grijă să nu mi se urce la cap. Odată, în timp ce ieşeam din sala de interogatoriu, am strigat după locotenent poate un pic mai tare decât intenţionasem:

— Nu sunt vreo gâsculiţă, ca să ştii.

— Poftim?

S-a oprit şi s-a întors spre mine, măsurându-mă din ochi de sus şi până jos cu aceeaşi privire de cercetător ştiinţific care studiază un experiment. A făcut un pas sau doi spre mine, ca şi cum urma să-mi facă o confidenţă, şi mi-a dat din nou ocazia de a trage în piept mireasma aceea slabă şi dulceagă de trabucuri şi piele. Mi-am îndreptat spatele, am tuşit uşor şi am încercat să-mi reafirm poziţia, de această dată cu mai mare hotărâre.

— Am spus că nu sunt gâsculiţă. Nimic nu mă sperie. Nu sunt isterică. Nu-i cazul să apelezi la săruri din pricina mea.

Ultima frază am rostit-o pentru efect; de fapt, nu ţinem săruri la secţie şi mă îndoiesc că în zilele noastre mai umblă cineva cu aşa ceva în buzunar. Am regretat însă imediat exagerarea. Mă făcuse să par teatrală, la fel de isterică precum susţinusem că nu sunt.

— Domnişoară Baker…, a dat să spună locotenentul. Restul propoziţiei l-a lăsat să plutească în aer. S-a holbat la mine preţ de câteva secunde. Într-un final, ca şi cum cineva îl ciupise brusc, a lăsat să-i scape: Am toate motivele să cred că ai fi capabilă să transcrii până şi confesiunile lui Jack Spintecătorul fără să clipeşti.

Şi înainte să apuc să formulez o replică adecvată s-a răsucit pe călcâie şi s-a îndepărtat.

Nu sunt convinsă că trebuie să iau aceste vorbe drept un compliment. Lucrând într-o secţie de poliţie, sarcasmul nu mi-e deloc străin. Se prea

poate ca locotenentul să fi făcut haz pe seama mea. Nu ştiu prea multe despre Jack Spintecătorul. Ştiu doar că era renumit pentru abilitatea anormală despre care se zvonea că o are în mânuirea cuţitului.

Am abandonat subiectul şi nu l-am mai readus niciodată în discuţie cu locotenentul. Viaţa în secţia noastră de poliţie s-a desfăşurat mai departe într-o armonie mai mult sau mai puţin predictibilă – sergentul a continuat să respecte pactul incomod făcut cu locotenentul şi, la rândul său, acesta a continuat să se poarte curtenitor, dar tăios cu mine.

Şi totul a mers foarte bine până au angajat o nouă dactilografă.

Am realizat că ceva se întâmplă din clipa în care a intrat pe uşă pentru interviul de angajare. În ziua aceea, a păşit înăuntru foarte calmă şi liniştită, dar tot mi-am dat seama. Era ca şi cum ne aflam în ochiul unui uragan. Ea era epicentrul întunecat al unui loc pe care încă nu îl înţelegeam, un loc în care răceala se amesteca în chip periculos cu fierbinţeala, schimbând totul în jur.

Poate că ar fi impropriu să o descriu drept „cealaltă dactilografă", căci în secţia noastră lucrau mai multe. În total, eram trei. În afară de mine, mai era o femeie pe nume Iris, cu faţa suptă, bărbia ascuţită şi ochi cenuşii ca de pasăre. În fiecare zi purta o cravată de damă diferit colorată. Accepta întotdeauna fără să protesteze să rămână la serviciu peste program, fapt care era foarte apreciat. („Crimele nu fac pauze în weekend sau de sărbătorile bancare"[2], aşa îi place sergentului să spună.) În privinţa vieţii ei sociale, Iris nu se căsătorise niciodată, şi îmi era dificil să-mi imaginez că aspirase vreodată la aşa ceva.

Şi mai era şi Marie, opusul lui Iris în multe privinţe. Marie era plinuţă, tot timpul veselă şi şchiopăta uşor, urmare a unui accident din copilărie, când un omnibuz o călcase pe piciorul stâng. Avea puţin peste treizeci de ani, dar era deja la a doua căsătorie – primul soţ fugise cu o coristă. Incapabilă să-l localizeze pentru a obţine divorţul, Marie alesese să ignore pur şi simplu contractul legal şi se căsătorise a doua oară cu un bărbat pe nume Horace, care se purta frumos cu ea, însă era bolnav de gută. Marie venise să lucreze la secţia de poliţie deoarece nu se amăgea că Horace putea să o întreţină. Era o femeie sentimentală care se măritase din dragoste, conştientă fiind că boala soţului avea să se agraveze şi să-l facă să se ţină tot mai greu pe picioare. Pe la spate, lumea bârfea deseori cu cruzime că Marie, cu piciorul ei deformat, şi Horace, cu piciorul umflat din pricina gutei, valsau probabil „al naibii" de bine împreună. Nimeni nu

îndrăznea să rostească asemenea vorbe de faţă cu ea, însă Marie nu era deloc proastă şi ştia ce fel de glume circulau pe seama ei. Şi decisese cu mult timp în urmă să le ignore. Era genul de persoană care punea mare preţ pe camaraderia la locul de muncă şi, în consecinţă, toată lumea părea să adore să lucreze cu ea.

Şi mai eram, desigur, eu. Fusesem angajată la secţia de poliţie de puţin peste doi ani şi îmi câştigasem deja reputaţia de a fi cea mai rapidă şi mai meticuloasă dintre dactilografe. Noi trei ne dovediserăm capabile să facem faţă cerinţelor secţiei, bătând la maşină tot, de la înregistrările stenodactilografiate la depoziţii şi corespondenţă. Ne descurcam foarte bine, asta până ce Legea Volstead[3] a dus, ca să zic aşa, la o explozie a volumului nostru de muncă.

La început, legea nu a fost foarte populară printre ofiţerii secţiei de poliţie, care au aplicat-o, pentru o vreme, fără prea mare tragere de inimă. Agenţii de patrulare bombăneau şi nu ofereau decât asistenţă minimă în timp ce Liga Anti-Saloon[4] închidea cârciumă după cârciumă. Ofiţerii care dădeau peste butelcuţe cu gin fabricat în casă îi lăsau în pace pe făptaşi după ce le dădeau un avertisment şi le confiscau, desigur, băutura. În ciuda eforturilor depuse de Uniunea Femeilor Creştine pentru Abstinenţă[5], nu toată naţiunea credea că diavolul era ascuns în băutură. Până şi unii judecători păreau incapabili să nutrească suficientă indignare pentru a-i pedepsi aşa cum se cuvine pe contrabandiştii care sfidau în mod flagrant legea. „Mi se pare normal ca după o zi grea de muncă un bărbat să tânjească după un cocktail slab", a spus odată locotenentul cu voce tare, ca să audă toată lumea, şi ridicând din umeri.

Lucrurile au continuat o vreme în acest fel. Periodic, diverşi bărbaţi din cartier – mulţi dintre ei căsătoriţi, cu copii – erau aduşi la secţie sub învinuirea de a fi vândut băuturi de contrabandă, pentru a fi apoi eliberaţi doar aşa, pocnind din degete. Nimeni nu s-a străduit să facă mai mult de atât.

Copilul care nu plânge nu primeşte ţâţă, aşa se zice, şi în cazul de faţă copilul care a plâns a fost procurorul general adjunct Mabel Willebrandt, iar ţâţa am fost noi. Nu pot să mă declar vreo expertă în cariera acesteia, însă din câte am citit în presă, doamna Willebrandt îşi făurise reputaţia dubioasă de a prelua chestiuni legate de legislaţia prost aplicată şi a le aborda cu un entuziasm surprinzător, cu consecinţa apariţiei dese pe prima pagină a ziarelor. Presupun că este cât se poate de firesc ca aceasta să-şi fi asumat rolul de sfântă ocrotitoare a cauzelor legale pierdute; la urma urmei, e femeie, şi a lăsa o femeie să se ocupe de problemele publice

nepopulare nu comportă riscuri foarte mari. Atunci când o femeie dă greș în activitatea profesională nu e la fel de grav ca atunci când un bărbat o face. Numai că doamna Willebrandt nu intenționa câtuși de puțin să eșueze și s-a dovedit a fi atât tenace, cât și competentă în demersurile sale. Nu a reușit să formeze o alianță cu primarul Hylan, însă mai mult succes a avut cu „băgarea minților" în capul soției acestuia, Miriam. Ele două au izbutit să stârnească atâta vâlvă în presă, încât să convingă consiliul municipal să facă din New York un exemplu pentru restul națiunii și să adop-te măsuri mai ferme de transformare a orașului într-unul „uscat", un model demn de urmat de toate celelalte. Insist asupra acestor amănunte deoarece rezultatul acestei poziționări politice a fost acela că secția noastră a fost aleasă să servească drept instrument special de realizare a „Nobilului Experiment"[6]. Asta am vrut să spun când am afirmat că noi am fost țâța de la care s-a alăptat doamna Willebrandt.

În decretul oficial emis cu acest prilej se preciza că secția noastră avea să funcționeze drept cea dintâi „unitate de reprimare." Aveam menirea de a da un exemplu celorlalte secții de poliție din oraș. Au fost făcute noi angajări și ni s-a dat sarcina de a găsi cele mai frecventate crâșme din cartier și a efectua raiduri. Trebuie spus că o secție de poliție e o chestie ciudată; ea funcționează pe baza unei chimii care aduce într-un fel cu o rețetă de bucătărie, și atunci când ingredientele folosite sunt stricate, ia ceva timp până ce relațiile să redevină armonioase. Ofițerii secției noastre n-au fost prea încântați de noile angajări, și încă și mai puțin de ideea participării la niște raiduri inopinate care aveau toate șansele de a-i face și mai nepopulari în cartier decât erau deja. Însă nu au avut de ales și s-au conformat. În timp ce subordonații deplângeau schimbările intervenite, sergentul și-a luat foarte în serios noile responsabilități. Sunt convinsă că a văzut în ele atât o oportunitate profesională, cât și o onoare morală. Și uite așa se face că a sosit, în chip inevitabil, ziua în care a anunțat că intenționa ca orice individ care transporta până și o singură sticlă de whisky peste granița statelor New York–New Jersey să fie adus în fața justiției pentru a fi judecat conform legii, un ordin care i-a pus pe jar pe ofițeri și ne-a ținut și pe noi, dactilografele, extrem de ocupate. Nu a trecut mult și cantitatea de hârtii neprelucrate a început să devină o piedică în calea bunei funcționări a secției, iar arestul s-a transformat în locul în care contrabandiștii se întâlneau între ei pentru a pune de acord strategii care să îi ferească pe viitor să fie prinși de polițiști.

Acela a fost momentul în care sergentul a telefonat la agenția de plasare a forței de muncă și a cerut să ni se trimită o nouă dactilografă.

Odalie nu își tunsese încă părul bob în ziua în care s-a prezentat la interviu. Dacă ar fi fost tunsă așa, mă îndoiesc că sergentul ar fi angajat-o, deși sunt sigură că locotenentul nu ar fi avut nimic împotrivă. Chiar dinainte ca Odalie să-și fi scurtat părul, aveam oarece suspiciuni că sergentul agrea acest stil de tunsoare șocant și genul de persoană care îndrăznea să-l poarte.

Îmi amintesc ziua în care Odalie a intrat în secție și și-a scos pălăria cloș, dând la iveală părul negru ca smoala ce se unduia într-o formă similară. Era tuns până la bărbie, cu o linie foarte precisă. Îmi amintesc că tunsoarea conferea feței ei ceva vag oriental și modern, mai ales în jurul ochilor, și că avea părul lucios de tot, de parcă ar fi purtat pe cap un coif din email foarte fin lustruit. Îmi amintesc și că l-am surprins pe locotenent privind-o din celălalt colț al încăperii. În ziua aceea, a complimentat-o de mai multe ori pe Odalie pentru curajul și gustul ei în materie de modă. Cât despre sergent, el s-a ferit să comenteze oficial, doar a mormăit la prânz, fără a se adresa cuiva în mod special, că bărbații tind să-și facă idei greșite despre femeile tunse scurt.

Dar toate acestea aveau să se întâmple mai târziu. Așa cum am spus, în ziua interviului, Odalie nu avea părul tuns bob. În dimineața aceea a venit la secție cu fața discret pudrată și părul netezit și prins într-un coc. Îmi amintesc că purta mănuși albe și un taior care părea scump, din aceeași nuanță cu cea albastră de ou de măcăleandru a ochilor ei, însă vocea a fost cea care m-a impresionat profund, căci mi-a relevat cel mai mult din ceea ce aveam să înțeleg ulterior că este adevăratul ei caracter. Era o voce răgușită, cu un timbru jos și hârâit care te făcea să îi privești cu atenție curbura copilărească a buzelor pentru a te asigura că ai deslușit corect cuvintele care îi ieșeau din gură. Așa îi suna vocea până când ceva o încânta sau o făcea să râdă, și atunci glasul îi urca și cobora muzical, ca și cum exersa game la pian. Combinația aceea paradoxală de surpriză inocentă și complicitate diavolească s-a dovedit a fi îmbătătoare pentru toți cei care o auzeau, și mă întreb uneori – chiar și acum – dacă obținuse acel efect vocal în urma unor repetiții elaborate pe parcursul multor ani sau pur și simplu așa se născuse.

Interviul a durat puțin. Nu cred că sergentul sau locotenentul voiau să afle de la o candidată mai mult decât viteza cu care putea lucra (au testat-o cu un cronometru și ea a râs, parcă în semn de apreciere pentru jocul lor inteligent și încântător), dacă era prezentabilă și avea bune maniere. În general, la asta se reducea interviul pentru angajarea unei dactilografe. Iar Odalie i-a fermecat instantaneu pe amândoi cu vocea ei. Când a fost

întrebată dacă avea să fie deranjată la auzul faptelor adeseori extrem de neplăcute comise de infractorii reţinuţi, a scos acel râset muzical înalt, după care a coborât tonul spre timbrul ei răguşit pentru a glumi că nu era genul de fată *care se scârbeşte uşor* şi că singurul lucru la care ţinea să fie *plăcut şi savuros* era masa luată la restaurantul Mouquin. Nu mi s-a părut o glumă foarte reuşită, însă sergentul şi locotenentul au chicotit amândoi, deja nerăbdători – chiar de la început – să se facă plăcuţi în ochii ei. Am tras cu urechea şi i-am auzit anunţând-o că e angajată şi că poate începe lucrul lunea următoare. În clipa aceea, pot să jur că privirea lui Odalie a zburat spre celălalt capăt al camerei şi s-a oprit asupra feţei mele pentru o miime de secundă, în timp ce un zâmbet mic i-a încreţit colţurile gurii. Nu a fost însă decât o senzaţie trecătoare, iar mai târziu mi-a fost greu să-mi dau seama dacă Odalie se uitase sau nu în direcţia mea.

„A naibii de frumoasă fată", a concluzionat locotenentul după plecarea lui Odalie, rezumând astfel într-un mod cât se poate de simplu un lucru asupra căruia nu reuşisem la acel moment să pun punctul pe i. Adevărul este că eram mai tânără – poate chiar cu cinci ani – decât Odalie, şi totuşi termenul *fată* i se potrivea ei cu mult mai bine decât mie. Pentru că o parte din farmecul lui Odalie consta în faptul că se purta cumva deopotrivă feciorelnic şi matur. Aerul din jurul ei vibra de o exaltare în care părea să îi includă şi pe ceilalţi, ca pe nişte colaboratori secreţi. Vocea ei fremătă de o energie băieţoasă ce sugera că, în ciuda echilibrului rafinat şi sofisticat pe care îl afişa, Odalie era genul de persoană robustă, care nu se dădea în lături să se cocoaţe într-un copac sau să te bată la o partidă de tenis. Şi odată cu această remarcă a venit şi alt detaliu pe care începusem să-l realizez: voioşia voluptuoasă a conduitei lui Odalie făcea trimitere la privilegii, la o copilărie cu automobile şi terenuri de tenis, lucruri ce absentaseră din propria mea copilărie – şi îndrăznesc cu modestie să-mi dau cu presupusul – şi din cele ale sergentului şi locotenentului. Da, manierismul ei sugera bogăţie, dar fără a o proclama făţiş, poate în chip înţelept. În sensul acesta, Odalie a fost o apariţie exotică pentru noi, chiar dacă n-am perceput acest lucru în mod conştient. Şi aşa cum se întâmplă cu creaturile exotice, ne-am mulţumit să ne ţinem respiraţia în timp ce se apropia, de teamă să nu o speriem şi gonim. Nimeni din cadrul secţiei noastre nu a îndrăznit să-şi pună întrebarea de ce această tânără aparent avută se afla printre noi şi râdea cu încântare la perspectiva unei slujbe modeste de dactilografă. M-am mândrit întotdeauna cu instinctele mele ascuţite şi cu ochiul meu critic, şi totuşi nici măcar în acea fază timpurie a dezaprobării mele, singurul lucru pe care nu l-am pus sub semnul

îndoielii a fost motivul pentru care Odalie avea nevoie de o slujbă. În apărarea mea, nu pot decât să spun că ne lăsăm cu toţii orbiţi atunci când ne aflăm în faţa unor astfel de străluciri.

În ziua aceea, după ce şi-a luat la revedere şi i s-a comunicat să revină lunea următoare, a străbătut secţia spre uşa din faţă a clădirii cu mersul ei copilăresc, uşor împiedicat. Şi în timp ce se îndepărta, ceva i-a căzut de la reverul jachetei albastre şi a alunecat zgomotos pe podea. Ochii mi-au fugit imediat spre dala pe care obiectul căzut zăcea sclipind în lumina becurilor electrice chioare. Ştiam că ar fi trebuit să o strig pe Odalie ca s-o atenţionez, dar am rămas tăcută, iar ea a continuat să meargă, părând să nu-şi fi dat seama. A dispărut pe uşă, iar eu am stat neclintită preţ de câteva minute. Curioasă fiind din fire, într-un târziu m-am pus în mişcare. M-am ridicat pe tăcute de la masa de lucru şi m-am îndreptat spre locul în care obiectul fusese abandonat pe podea.

Era o broşă – una care părea foarte scumpă, cu opale, diamante şi pietre de onix încastrate într-o montură foarte modernă. Avea o anumită calitate care reflecta însăşi esenţa lui Odalie, ca şi cum era un fel de portret al ei. M-am aplecat rapid şi m-am întors la fel de iute la masa mea, cu broşa ascunsă în palmă şi marginile monturii intrându-mi în piele. M-am aşezat cu obiectul cel frumos ţinut sub masă, aproape de poală – ferit de ochii celorlalţi – şi m-am holbat la el, fascinată. Sclipea uşor, chiar şi în umbră. În cele din urmă am fost solicitată să dactilografiez ceva şi nevoită să mă smulg de sub vraja broşei. Am deschis un sertar al mesei şi am pitit-o înăuntru, în spate, sub nişte hârtii, în ideea că aveam să i-o înapoiez lui Odalie luni la prima oră, când urma să se prezinte la serviciu, însă ştiind deja în adâncul sufletului că nu făceam decât să mă mint.

Tot restul zilei am fost copleşită de un sentiment straniu. Eram chinuită de o senzaţie de distragere perpetuă, ca şi cum în raza mea vizuală se afla un obiect pe care îl percepeam fără a putea să mă uit direct spre el. Chiar de atunci, am nutrit suspiciunea că Odalie lăsase broşa să-i cadă intenţionat, ca să mă testeze. Şi, privind retrospectiv, realizez că o asemenea tactică i-ar fi purtat în mod cert semnătura. Dintr-o singură mişcare, Odalie mă atrăsese într-o capcană care consta în părţi egale din ispită şi ruşine. Începând din acea clipă, eram legată de ea pe vecie, întrebându-mă mereu, dar fără a fi vreodată capabilă să o abordez direct, dacă era la curent cu gestul meu de hoţie pizmaşă. Şi toate acestea înainte chiar de ne fi strâns mâinile sau a ni se face oficial cunoştinţă.

1 Prima marcă de săpun transparent din lume, fabricată în 1807 într-o fabrică londoneză după o inovație a lui Andrew Pears (n. tr.).

2 Conceptul de sărbători bancare a apărut în Marea Britanie la începutul secolului al XIX-lea și se referă la toate sărbătorile legale din Regatul Unit. În SUA, sărbătorile federale (legale) sunt aceleași cu sărbătorile bancare (n. red.).

3 Legea Prohibiției Naționale, sau Legea Volstead, după numele președintelui comitetului juridic al Camerei Reprezentanților, privind interzicerea producerii și comercializării de băuturi cu un conținut de alcool de peste 0,5% a fost votată în 1919 cu aplicare din ianuarie 1920, rămânând în vigoare până în 1933 (n. tr.).

4 Organizație americană fondată în 1893, activă și astăzi, care a militat pentru abstinență înainte și în perioada Prohibiției (n. tr.).

5 Woman's Christian Temperance Union (WCTU), organizație întemeiată în 1873 în Ohio, devenită internațională zece ani mai târziu, cu filiale active și în prezent în țări precum Africa de Sud, India, Noua Zeelandă, Australia, Canada sau Suedia. A militat nu numai pentru abstinență, ci și împotriva prostituției și în favoarea instituirii măsurilor de igienă la nivel național, pentru egalitatea condițiilor de muncă pentru femei și bărbați, sufragiu universal, pacea mondială etc. (n. tr.).

6 Denumire dată Legii Prohibiției de către președintele american Herbert Hoover (1874–1964), care a descris demersul drept „un măreț experiment social și economic, nobil ca motivație și cu consecințe pe termen lung" (n. tr.).

2

Ar fi greşit din partea mea să insinuez că în acel moment eram deja *pe deplin* conştientă de impactul pe care Odalie avea să-l aibă asupra vieţii mele sau asupra secţiei noastre de poliţie, în general. Spuneam mai devreme că sesizasem că *ceva* se întâmplase atunci când Odalie intrase pe uşă, şi ăsta este purul adevăr, însă mi-ar fi fost imposibil atunci să discern *ce anume* şi în ce măsură acel ceva avea să mă afecteze pe mine, în special. În mare parte, după acea primă întâlnire, gândul la Odalie îmi crea un sentiment uşor neliniştitor undeva în adâncul pântecului, dar nimic mai complicat sau mai concret de atât. În restul săptămânii aceleia am deschis de câteva ori sertarul biroului pentru a furişa o privire spre broşă şi m-am gândit la Odalie – însă obligaţiile de serviciu m-au smuls rapid din visare. Are probabil o mulţime de broşe, mi-am zis o dată sau de două ori. Poate că nici nu remarcase lipsa uneia din colecţie. Şi poate că nici nu-i păsa, am reflectat eu. M-am imaginat returnându-i broşa cu un aer nepăsător. M-am imaginat şi uitând, la fel de nepăsătoare, să i-o înapoiez. În ambele scenarii am refuzat să mă las impresionată. Şi totul sub pretextul că nu-mi păsa nici cât negru sub unghie de broşă; nu însemna nimic pentru mine. Senzaţia că eram capabilă de o astfel de blazare, de o asemenea indiferenţă faţă de noua creatură exotică şi de comorile ei rare mi se părea eliberatoare. Şi pe urmă a venit weekendul şi nu m-am mai gândit deloc la Odalie şi la broşă.

La vremea aceea locuiam la o pensiune, aşa cum se obişnuia printre doamnele necăsătorite de vârsta şi cu mijloacele mele financiare. Femeia care administra pensiunea era o tânără văduvă pe nume Dorothy – sau Dotty, aşa cum îi plăcea să i se spună – cu păr lins de culoarea spălăturii de vase şi patru copii mici. Chinurile naşterilor şi munca grea şi constantă din gospodărie o îmbătrâniseră cumva la faţă, conferind tenului ei un aspect roşiatic, pătat şi băşicat, făcând ca pielea de sub ochi să-i atârne şi

adăugând bărbiei o guşă. Şi totuşi mă îndoiesc că avea mai mult de treizeci de ani. Ba chiar, cred că avea mai degrabă douăzeci şi opt sau douăzeci şi nouă. Desigur, în zilele acestea poţi întâlni destul de frecvent văduve aşa de tinere. Povestea lui Dotty era una arhicunoscută: soţul ei dispăruse în războiul considerat acum abominabil, care înghiţise vieţile atât de multor bărbaţi tineri din generaţia noastră fără a le scuipa afară nici măcar oasele. Dacă nu ar fi fost copiii care aveau nevoie de ea acasă, spunea deseori Dotty, ar fi călătorit spre acele câmpuri pline de cratere de la graniţa dintre Franţa şi Germania pentru a găsi locul de odihnă veşnică al soţului – locul în care, susţinea ea, Danny ar fi pierit fără îndoială din cauza iperitei[7].

Danny şi Dotty; până şi alăturarea numelor lor sugerează o aliteraţie tihnită şi complementară, fapt care, sunt sigură, nu făcea decât să adâncească sentimentul de pierdere şi durerea din sufletul lui Dotty. După ce sorbea prea mult din ceea ce păstra în cămară sub numele de sherry de gătit (în stocuri care se reînnoiau mereu în chip misterios, în ciuda restricţiilor impuse de Prohibiţie), Dotty relata uneori povestea morţii lui Danny de parcă fusese martor ocular. Era foarte convinsă că leşul lui căzuse într-o tranşee şi zăcea acum îngropat undeva pe acolo, pierdut într-unul din sutele de dâmburi de pământ încreţite, ca nişte cicatrice vermiforme, despre care mi s-a spus că sunt şi acum vizibile pe câmpurile agricole din Franţa. Cel mai mic dintre copiii lui Dotty avea trei ani şi jumătate; din această perspectivă, nu ştiu în ce măsură calculele matematice îl favorizau pe soţul ei, însă nu i-am spus asta niciodată în faţă, fiind recunoscătoare pentru chiria rezonabilă pe care mi-o cerea şi nevoind să provoc necazuri inutile. Mi s-a dat mereu de înţeles că solitudinea în vremurile de război este diferită şi mai puternică decât oricare altă formă de solitudine de pe lume.

Câte ceva despre solitudine ştiu şi eu, dar nu şi despre singurătate. La pensiune, nu eram niciodată singură. Casa din Brooklyn care o adăpostea era din piatră roşiatică şi cam dărăpănată. Presupun că se afla într-o asemenea stare deoarece, văduvă fiind, Dotty nu avea un soţ care să se ocupe de lucrările curente de întreţinere şi nu dispunea decât de un venit limitat ce nu îi permitea angajarea unor oameni pentru a face măcar cele mai necesare reparaţii. Clădirea în sine era suficient de mare pentru o familie, dar nu la fel de mare pentru a găzdui opt adulţi şi patru copii, aşa cum s-a întâmplat în anii cât am locuit eu acolo cu chirie. Şi cred că este inutil să adaug că în casă era permanent gălăgie şi vânzoleală.

Nici măcar camera pe care o ocupam nu oferea acel grad de intimitate

la care te puteai aştepta. Era o încăpere relativ spaţioasă, dar care fusese împărţită în două cu ajutorul unor perdele îngălbenite şi foarte pătate, atârnate pe o frânghie, în mijlocul camerei. *Semi-privată*, aşa cred că sunase anunţul postat de Dotty în ziar. Nu cred că intenţionase să inducă în eroare cu această descriere, care la urma urmei era cumva corectă, şi preţul pe care îl ceruse era mai mic decât oricare altul pe care l-aş fi putut obţine la pensiuni cu dotări similare. Pe de altă parte, suma dublată prin oferirea spaţiului către doi chiriaşi era probabil mai mult decât ar fi obţinut Dotty de la o singură persoană. Calitatea unei afaceri depinde întotdeauna de perspectivă, puteţi fi siguri de asta.

Cealaltă ocupantă a camerei mele era o fată cu păr roşcat, obraji bucălaţi, gropiţe în genunchi şi apropiată ca vârstă de mine. O chema Helen – şi mă tem că numele i se urcase la cap, căci deseori se comporta de parcă se credea Elena din Troia. Poate că remarca asta denotă cruzime, însă am văzut la viaţa mea destule păsări cacadu, dar puţine fiinţe umane care să se pigulească la fel de mult ca Helen. Stătea tot timpul în faţa oglinzii, înclinându-şi capul ba într-o parte, ba în alta, mimând expresii de surpriză ori extaz. Cu faţa ei cărnoasă, era ca şi cum priveai o bucată moale de aluat care era turnat de brutar în diverse forme, şi Helen era prea puţin convingătoare în expresiile pe care le exersa. Nu mi-a mărturisit niciodată, dar cred că aspira în taină să ajungă cândva pe scenă. În timpul coabitării noastre, lucra ca vânzătoare, meserie pe care o considera infinit superioară celei practicate de mine. Nu făcea niciun secret din părerea ei despre slujba mea de dactilografă la o secţie de poliţie. „Nu-ţi face griji, Rose", îmi repeta adesea fără să-i fi cerut eu părerea. „N-o să lucrezi în locul ăla îngrozitor toată viaţa: sunt sigură că o să-ţi găseşti ceva mai bun. Şi când o să găseşti, o să te ajut să-ţi schimbi hainele astea bărbăteşti pe care le porţi cu nişte lucruri drăguţe şi de bun-gust." Tare îi mai plăcea să folosească cuvintele *de bun-gust*, însă în perioada în care am locuit împreună am ajuns să înţeleg că sensul pe care îl dădea expresiei diferea de cel pe care i-l dădeam eu.

Atunci când m-am instalat la pensiune, Helen ocupa de ceva vreme camera şi, drept urmare, alesese jumătatea mai avantajoasă – adică partea mai îndepărtată de uşa care dădea pe culoar. Cum nu aveam motive să trec prin partea ei din încăpere, în general respectam intimitatea lui Helen. Însă în drumurile ei spre şi afară din cameră, legile teleologiei dictau că Helen era obligată să traverseze zona ce îmi revenea, şi nu avea nicio jenă să o facă mişcându-se zgomotos sau lăsându-şi pantofii şi ciorapii să cadă pe podeaua din jumătatea mea de cameră.

Suspectez şi că mutase lucrurile înainte de venirea mea, aşa încât cele mai valoroase piese de mobilier se aflau în partea ei de încăpere. Presupun însă că asta-i firea omenească. Poate că şi eu aş fi procedat la fel dacă m-aş fi mutat prima la pensiune.

În fine, în săptămâna în chestiune, Helen făcuse mare caz de vizita unui gentleman, programată pentru vineri seara, aşa încât, din cauza agitaţiei ei, îngrijorările mele cu privire la Odalie şi serviciu s-au spulberat rapid în clipa în care am ajuns acasă în ziua aceea. Evident, în drumul spre casă nu aveam nicio idee despre rolul pe care urma să-l joc în angajamentul ei social. Angajament care mă aştepta la capătul drumului precum o capcană pentru urşi gata să mă prindă.

De la serviciu până acasă iau tramvaiul, traversez podul Brooklyn şi restul drumului îl parcurg pe jos. În ciuda fluxului de automobile, a urletului jos al claxoanelor şi a huruitului motoarelor, pentru mine drumul a ajuns să fie un ritual relaxant care îmi permite să reflectez la evenimentele petrecute peste zi. În vinerea aceea, la secţie avuseseră loc mai multe anomalii care mă ţinuseră în priză. În cursul dimineţii, fusesem chemată să înregistrez confesiunea unui bărbat care păruse treaz la început, dar care se dovedise la final a fi beat mort şi, foarte probabil, nu în toate minţile.

Am intrat în sala de interogatoriu împreună cu locotenentul şi am purces la stenografierea mărturiei suspectului în felul în care o făceam de fiecare dată. Iniţial, totul păruse să decurgă normal – nu era decât obişnuita înjunghiere a soţiei cu cuţitul de bucătărie. *O crimă pasională comisă accidental*, aşa descriu întotdeauna avocaţii astfel de crime în instanţă. Nu că aş merge mereu la tribunal, însă *chiar* îmi place să asist uneori la procese şi alăturarea cuvintelor *pasional* şi *accidental* mi se pare o turnură ciudată de frază – ca şi cum accidentul s-ar referi la dragoste, nu la omucidere. Oricum ar fi, povestea individului îmi era foarte familiară şi am notat din automatism tot ce spunea.

Însă, spre marea noastră surpriză, la zece minute după ce îşi începuse confesiunea, suspectul a început deodată să descrie o cu totul altă crimă – ceva legat de înecarea unui om în East River[8]. Confuză, am prins privirea locotenentului şi ne-am uitat ezitant unul la celălalt. Locotenentul a ridicat din umeri şi ochii lui au părut să spună: „Asta e, dacă tipul vrea să mărturisească două crime, n-are decât să se ducă să se spânzure.” Ferindu-se cu grijă să pară insistent, a abandonat apoi întrebările despre uciderea soţiei şi a început să-l chestioneze pe bărbat cu privire la misterioasa înecare. Am observat cu câtă atenţie a schimbat tonul şi a

abordat unul lejer. Starea de spirit din începere s-a modificat semnificativ şi în scurt timp părea că locotenentul discuta cu un amic pe teme la fel de lipsite de importanţă precum starea vremii. Din instinct, am slăbit apăsarea degetelor pe tastele stenotipului şi am lăsat ca prezenţa mea să se estompeze, pentru a crea senzaţia că ei doi erau singuri în sala de interogatoriu. În cele din urmă, bărbatul s-a aplecat în faţă şi glasul i-a coborât până la şoaptă. Primarul îi spusese să o comită, aşa a susţinut; el nu făcuse decât să urmeze ordinele. I-am aruncat din nou o privire locotenentului. Mi-am dat seama după comportamentul său exterior că se străduia să-şi păstreze aerul de scepticism, însă tresărise la auzul numelui primarului Hylan şi colţurile gurii i se încordaseră involuntar.

— Şi, mă rog, de ce ar fi dorit primarul ca dumneata să îl ataci pe acel bărbat? a întrebat locotenentul cu o voce condescendentă care trăda faptul că îi cânta în strună suspectului.

— Pentru că face parte din guvernul invizibil! a răspuns suspectul. Guvernul corupt!

În clipa în care a strigat, am simţit pentru prima oară un iz de gin fabricat în casă ieşindu-i pe gură. Individul a început apoi să sughiţe zgomotos. Presupun că „guvernul invizibil" era o referire la discursul controversat ţinut de primarul Hylan în care acuzase oameni precum Rockefeller de controlul prea puternic exercitat asupra deciziilor politice. Am realizat că ascultam acum cuvântarea primarului filtrată printr-un amestec de băutură şi posibilă nebunie. Locotenentul s-a forţat să reia controlul asupra situaţiei şi să reorienteze întrebările, însă înainte de a-şi atinge scopul, suspectul a început să sughiţe şi mai tare şi să se agite frenetic. A strigat din nou:

— Primarul mi-a dat ordin să o fac! Sunt un soldat în slujba dreptăţii! Un soldat!

Tocmai în clipa aceea, sergentul şi-a vârât capul pe uşă pentru a vedea ce era cu zarva aceea. Suspectul i-a aruncat o privire, apoi a sărit de pe scaun. Şi-a dus brusc mâna la cap şi a salutat.

— Prezent la datorie, domnule primar!

Sergentul a clipit mărunt spre el, complet şocat. Cicatricea de pe faţa locotenentului s-a strâns într-o serie de S-uri configurate de brazdele adânci săpate în fruntea încruntată. Ne-a luat câteva minute ca să ne dăm seama că ne aflam în faţa unui caz absurd de confuzie de identitate. Brusc, suspectul s-a răsucit convulsiv cu spatele la noi şi a început să vomite cu o ferocitate uluitoare, după care a pus capăt spasmelor căzând lat la podea, cu obrajii lipiţi de dale şi limba atârnându-i din gură. Începerea s-a

umplut de o duhoare de alcool acru, parţial digerat. Sergentul ne-a privit, deloc amuzat.

— Scoateţi-l de aici, asta a fost tot ce a spus, după care s-a făcut nevăzut.

Am rămas nemişcaţi şi stupefiaţi preţ de câteva secunde, apoi locotenentul s-a scuturat, a oftat şi s-a ridicat de pe scaun. A scos capul pe uşă şi a strigat după doi adjuncţi să vină să-l ia din sala de interogatoriu pe beţivul care sforăia acum zgomotos, întins pe podea. Eu m-am apucat să fac curat pe măsuţa de stenografiat şi să scot hârtia din stenotip. Nimic din notiţele consemnate nu putea fi folosit. Cuvintele unui om beat nu puteau fi luate în considerare în instanţă – nu cele de neînţeles rostite de un individ beat mort. Suspectul era acum inert ca un sac cu cartofi şi abia dacă a deschis ochii în timp ce era luat pe sus şi scos din încăpere.

— Am fost convins că era treaz, a murmurat locotenentul mai mult pentru sine decât în direcţia mea.

— Şi eu am crezut la fel, am răspuns. Nu am simţit mirosul de alcool şi a părut foarte lucid la început. Ne-a păcălit pe amândoi.

Locotenentul a ridicat ochii spre mine, surprins. Era probabil cel mai lung schimb de cuvinte dintre noi după mai multe luni. M-a privit scrutător preţ de câteva secunde. Un zâmbet ciudat de apreciativ i s-a întins pe faţă, însă asta m-a făcut să nu mă simt în largul meu şi mi-am ferit privirea. Ne-am reapucat amândoi să facem ordine în sala de interogatoriu, călcând cu grijă pe lângă băltoaca de vomă din mijlocul încăperii.

— Chiar aşa cam arată, a zis locotenentul.

— Cine? Cum?

— Sergentul. Chiar seamănă cu primarul Hylan.

M-am zbârlit.

— Ce remarcă nepoliticoasă! Deşi nu sunt surprinsă, de fapt, de lipsa ta de respect.

Vocea mi-a sunat într-un mod ascuţit şi necontrolat. Eram vag oripilată. M-am grăbit să strâng vraful de dosare şi m-am îndreptat către uşă.

— Dar n-a fost o insultă, a spus uimit locotenentul, făcând ochii mari.

Era deja prea mult pentru mine. Cu toate că ajunsesem aproape de uşă, m-am răsucit brusc cu faţa către el.

— Despre primarul Hylan s-a spus că este comunist, şi cum prea bine ştii, sergentul *nu* e deloc vreun nenorocit de bolşevic. Este un om *bun*. Şi am adăugat după un moment de ezitare: Ţi-ar prinde bine dacă ai fi şi tu

măcar *pe jumătate*….

Am lăsat fraza neterminată; mi-am amintit care îmi era locul şi că voiam să-mi păstrez slujba. Chiar şi aşa, tânăr şi lipsit de respect, locotenentul era superiorul sergentului şi al meu. Nu se cuvenea să-l fac cu ou şi cu oţet, aşa că m-am oprit şi am aşteptat să fiu certată. Însă locotenentul s-a mulţumit să se holbeze la mine câteva secunde cu o expresie solemnă de milă întipărită în privire.

— Îmi pare rău, am greşit, a spus, luându-mă prin sur-prindere.

Am rămas uitându-mă la el consternată preţ de un minut întreg. Apoi, deloc dornică să rămân pe loc pentru a evalua sinceritatea comentariului său, m-am răsucit pur şi simplu pe călcâie şi am ieşit din încăpere.

Aveam o mulţime de lucruri la care să meditez. În slujba mea, am deseori de-a face cu bărbaţi recalcitranţi puşi pe rele, însă evenimentele din ziua aceea de vineri aveau un aer absurd – absurd şi întunecat. Şi ce schimb de cuvinte avusesem cu locotenentul! Mă simţeam oarecum umilită că mă coborâsem la un asemenea nivel.

Tramvaiul m-a lăsat pe partea dinspre Brooklyn a podului, aşa că am pornit pe jos spre casă, cufundată în gânduri şi încă marcată de imaginea bărbatului nebun care înecase sau nu pe cineva în East River, de cea a locotenentului şi a expresiei solemne de pe faţa lui, a noii dactilografe venite la interviu (numele acesteia din urmă suprapunându-se muzical în capul meu peste ritmul paşilor, ca într-un cântecel pentru copii: *Oh-dah-lee, Oh-dah-lee, Oh-dah-lee*…). M-am gândit la broşă şi la ceea ar fi spus sergentul dacă ar fi ştiut că o ascunsesem în fundul sertarului de la biroul meu. Am meditat la faptul că, în taină, eram oarecum de acord cu observaţia locotenentului cu privire la asemănarea dintre sergent şi primarul Hylan. Toate acestea şi multe altele îmi ocupau mintea în timp ce mă îndreptam mecanic şi orbeşte către casă.

Preocupată peste măsură, aşa cum eram, nu am fost deloc pregătită pentru ambuscada care mă aştepta la pensiune. Când am intrat, primul lucru care m-a întâmpinat a fost un miros greu de tocană. Măcar la asta mă aşteptam. Casa mirosea de obicei a oase fierte pe sobă – în general, oase de pui, dar uneori şi de vită. Era un iz atât de persistent, încât mă întrebam adesea dacă purtam mirosul de carne de pui ori de vită impregnat în haine şi în păr şi îl duceam, fără să ştiu, după mine la secţie printre colegii prea politicoşi pentru a-mi atrage atenţia. Însă în ziua aceea, când am intrat în casă, am remarcat imediat că şi alte miresme pluteau în atmosferă: cea de cafea şi cea de apă de colonie. Şi de ţigară – mirosea puternic a tutun.

Am aruncat o privire în salon, unde am fost izbită de un aer îmbâcsit de fum de ţigară. Norul cretos părea şi mai opac, aşa cum plutea în lumina slabă a becului – alt lucru ieşit din comun, căci Dotty nu ne permitea decât rareori să aprindem lumina în timpul zilei. Am clipit şi, pe măsură ce ochii mi s-au obişnuit cu lumina difuză şi fumul înţepător, am distins siluetele a doi bărbaţi cocoţaţi unul lângă celălalt pe canapea, ambii instalaţi într-o poziţie comodă, cu picioarele încrucişate astfel încât glezna unui picior să se odihnească pe genunchiul celuilalt. Am crezut la început că nu văd bine din cauza fumului, dar mi-am dat seama rapid că nu era cazul. Nu vedeam dublu, ci o pereche de gemeni identici, până şi îmbrăcaţi şi ferchezuiţi în mod similar.

— Tu trebuie să fii Rose, a rostit bărbatul din dreapta.

Niciunul din ei nu s-a ridicat de pe canapea – un gest de politeţe cât se poate de banal –, aşa că am rămas tăcută în picioare, holbându-mă la ei. Am remarcat că aveau jachete cu acelaşi model ecosez, dar în culori diferite, completate de mocasini identici cu talpă de cauciuc şi pălării identice de paie, precum cele purtate de barcagii. Totuşi nu păreau să aibă nimic de-a face cu bărcile, aşa cum sugerau ţinutele lor. Pe degetul mare şi arătătorul de la mâna dreaptă, cei doi aveau pete de cerneală. Prin urmare, erau funcţionari sau contabili, mi-am dat eu cu presupusul.

Tăcerea a fost spartă de intrarea intempestivă în camera de zi a lui Dotty şi Helen, fiecare ţinând în braţe câte o tavă plină cu obiecte folosite la servirea cafelei, cu ceştile clănţănind la impactul cu farfurioarele precum dinţii în gură din pricina frigului.

— Ah, iată-te, ai venit! a exclamat Helen ca şi cum abia aşteptau cu toţii să mă vadă. A aşezat tava lângă cea a lui Dotty şi aceasta a început să toarne cafeaua uşor arsă dintr-o cafetieră de argint care-şi pierduse luciul. La ţanc ca să-l cunoşti pe Bernard Crenshaw, *amorezul* meu, a adăugat Helen pronunţându-i numele *Burr-nerd*. Şi pe Leonard Crenshaw, fratele lui, a terminat ea prezentările cu o uşoară fluturare a mâinii.

Bernard şi Leonard. Ce doi căzuseră în mod clar victime acelei tradiţii stupide de a pune gemenilor nume care să rimeze între ele, ca şi cum nu erau fiinţe umane, ci două variaţiuni pe aceeaşi temă. Ştiam că o mulţime de mame nu rezistaseră acestui obicei plăcut.

— De fapt, ni se zice Benny şi Lenny, a spus bărbatul aşezat în partea dreaptă.

Am încercat să fiu prietenoasă şi m-am abţinut cu greu să nu pufnesc în râs. Chiar şi mai ridicol decât rima numelor de botez era cea a poreclelor lor preferate, însă ar fi fost nepoliticos din partea mea să le râd

în față. Nu aprobam mojicia altora, așa că nu puteam accepta pentru mine un alt standard. I-am privit din nou pe gemeni, în încercarea de a ghici care din ei era Benny, „amorezul" lui Helen. Numai ea putea să folosească un asemenea cuvânt. În afară de grimasele pe care le făcea în oglindă, vorbirea ei căpăta uneori accente inexplicabil de afectate. „Ai mei sunt din sud", am auzit-o odată rostind tărăgănat ca răspuns la întrebarea unui străin. Era adevărat numai în măsura în care Sheepsherd Bay poate fi considerat ca fiind din sud, căci „ai ei" erau de mai multe generații brooklynezi get-beget.

Între timp, Dotty se fâțâia de colo-colo cu aerul distras și împovărat al cuiva profund deranjat de un vizitator neașteptat – iar în cazul de față, unul care se duplicase în chip necugetat. Însă eu o cunoșteam bine; în secret, era încântată de oportunitatea de a se întreține cu doi bărbați tineri, ca să nu mai vorbim de plăcerea de a juca rolul de gazdă-martir.

— Vă rog, nu luați în seamă serviciu' de cafea, a spus ea cu referire la cafetiera din argint. Nu am știut că veți bea cafeaua aici, altfel aș fi lustruit vechitura asta.

Cred că vâna un compliment, însă fără succes. S-a adresat cu precădere geamănului așezat în dreapta, cel în a cărui jachetă ecosez predomina culoarea roșie.

Am decis că acesta era Benny, tânărul care ne făcuse cunoscute poreclele lor.

— Tocmai vorbeam că Benny a venit însoțit de Lenny, așa că ar trebui să găsim și pentru el o prietenă, a zis Helen.

Vocea ei voioasă avea un ton nervos și tensionat, și dintr-odată disperarea sa a devenit evidentă – odată cu Benny veneau și anumite obligații: oriunde mergea el, mergea și fratele său, care avea și el nevoie de companie, un lucru pentru care Helen nu fusese pregătită. S-a răsucit brusc către mine.

— Ce bine arăți azi, a rostit, și orice comentariu la această observație ar fi părut lipsit de sens. În încercarea de a-mi adresa un compliment mai specific, m-a măsurat cu privirea din cap până în picioare. Și ceea a găsit nu a părut să o ajute. Arăți…, a dat să spună căutând cu frenezie ceva plăcut în înfățișarea mea de care să se agațe. Arăți așa de… *sănătoasă*!

— Helen! a intervenit Dotty pe un ton aspru.

— Ce-i? I-am făcut un compliment. De obicei e trasă la față și palidă. Da' uite, dragă, ce ten *trandafiriu* ai azi! a zis întorcându-se spre mine Ar fi mare păcat, zău așa, să nu vii cu noi. Și ai putea să împrumuți niște lucruri de la mine, s-a grăbit să adauge, sugerând că oricât de „sănătoasă" arătam,

nu voia să mă vadă apărând în public în hainele cu care fusesem la serviciu şi pe care încă le purtam.

— Aş merge eu dacă aş putea, s-a băgat în discuţie Dotty. Da' cine ar avea grijă de copii în lipsa mea?

Presupun că se aştepta să-mi ofer serviciile de babysitter. Niciuna din variante nu mă atrăgea foarte tare. Măcar cu Helen şi gemenii aveam şansa unei mese bunicele. Dotty a rămas în expectativă, şi pe măsură ce secundele treceau, privirea pe care mi-o arunca a devenit tot mai otrăvită. În afară de Helen şi de mine, mai avea alţi cinci chiriaşi, cu toţii însă ceva mai bătrâiori, şi niciunul nu era în stare să îngrijească nişte copii. Unul dintre cei mai în vârstă dintre ei, un pensionar pe nume Willoughby, un bărbat cu ochi lăptoşi care obişnuia să se dea cu o cantitate copioasă dintr-o apă de colonie cu parfum îngreţoşător de dulce, ar fi fost de-a dreptul încântat să fie lăsat singur cu copiii şi ştiam că Dotty se ferea să-şi pună odraslele într-o asemenea situaţie.

Mi-am plimbat privirea de la faţa sincer nefericită a lui Dotty la expresia agitată şi nervoasă a lui Helen şi am realizat că obţinusem invitaţia aceea mult râvnită doar pentru că reprezentasem unica opţiune.

După o ceaşcă de cafea, am acceptat propunerea şi m-am trezit mânată de la spate spre etaj şi forţată să probez mai multe rochii cu volănaşe care nu mi se potriveau, până ce, în final, una din ele a câştigat aprobarea lui Helen. În cele din urmă, am revenit la parter cu rochia lui Helen aranjată precar pe corpul meu, ce-i drept uscăţiv, mulţumită unor panglici de satin negru legate în locuri strategice. Cel mai tăcut dintre gemeni – Lenny, după cum ghicisem deja – a făcut o tentativă timidă de a-mi complimenta rochia, tactică oarecum ofensatoare, căci cu mai puţin de cincisprezece minute înainte dădusem clar de înţeles că nu îmi puteam asuma creditul pentru acea ţinută. Fiind însă riguroasă în privinţa respectării bunelor maniere, am murmurat nişte mulţumiri. Pe urmă ne-am luat cu toţii la revedere de la Dotty, care strângea ceştile de cafea fără a încerca deloc să-şi ascundă tristeţea şi supărarea, şi peste câteva clipe am ieşit pe uşă.

Programul pentru acea seară includea cină şi dans. La început am fost curioasă cu privire la cină – mi-am imaginat un gen de restaurant la care nu mai fusesem niciodată, cu feţe de masă şi şerveţele alb-crem şi feluri încântătoare în meniu pe care nu le gustasem până atunci, precum stridiile Rockefeller[9]. Însă localul s-a dovedit a fi un birt ordinar, ţinut de un văr de-al doilea al unui prieten. Gemenii ne-au informat plini de mândrie că aveau o reducere de douăzeci la sută de fiecare dată când cinau acolo.

Conversaţia, îmi pare rău să o spun, a fost în mare parte insipidă pe tot parcursul serii. Gemenii erau amândoi foarte liniştiţi – atât de liniştiţi, încât tăcerea lor părea aproape descurajantă şi nefirească. Helen, pe de altă parte, dornică întotdeauna să se afle în centrul atenţiei, s-a străduit să umple golurile din conversaţie cu pălăvrăgeala ei, însă, în ciuda expresiilor exersate şi accentelor menite să îi condimenteze spusele, mi-am dat seama că după numai treizeci de minute de lipsă de reacţie a gemenilor, era deja pe cale să îşi epuizeze stocul. Purta o rochie demodată şi cam înzorzonată şi, când s-a întins la un moment dat peste masă, şi-a prins din greşeală mâneca în băltoaca de sos de carne tulbure din farfurie. Rezultatul a fost o pată maronie extrem de degradantă întinsă pe antebraţul ei durduliu. A deplâns tragedia cu mare avânt dramatic, făcând aluzie – deloc subtil, aş zice – la faptul că Benny, fiind un gentleman, ar trebui să contribuie băneşte la înlocuirea rochiei. Benny fie nu a înţeles apropourile, fie s-a prefăcut foarte bine că nu le pricepe. După cină, ne-am înghesuit cu toţii într-un taxi şi am dat şoferului adresa unui salon de dans la care gemenii au susţinut că fuseseră special invitaţi.

La fel ca în cazul restaurantului, nici salonul de dans nu semăna cu imaginea pe care (mult prea optimistă, realizez acum privind în urmă) mi-o făcusem. Seara de dans, ne-au explicat gemenii în taxi, era organizată de clubul lor. La auzul acestei dezvăluiri, Helen s-a întors spre mine cu faţa strălucind de încântare şi mândrie şi a sâsâit: „Da, Rose, ca să ştii şi tu: ei sunt membrii unui club.” Cuvântul *club* s-a înălţat şi a rămas planând sus în aer. Involuntar, mi-am imaginat încăperile opulent lambrisate în lemn de stejar pe care le zărisem de multe ori ici-colo în clădirile din cartierele situate în apropiere de gara Grand Central. Iar dincolo de acele încăperi lambrisate îmi imaginasem holuri placate în marmură şi saloane cu podele acoperite de covoare groase şi – cu puţin noroc – o sală de bal elegantă unde se serveau răcoritoare decadente în timp ce cupluri tinere dansau. Şi poate că toate aceste închipuiri chiar *se află* dincolo de camerele lambrisate în lemn de stejar, deşi nu aş pune mâna în foc, pentru simplul motiv că locul spre care ne îndreptam s-a dovedit a fi o cafenea slab luminată din zona în care Broadway este traversat de Sixth Avenue şi coboară în pantă spre West Side. „Clubul” în chestiune aparţinea de fapt de o ligă sportivă de amatori cu sediul central în Hell’s Kitchen[10].

În interiorul cafenelei era o platformă înălţată, destinată a servi drept estradă pentru orchestră. „Orchestră” formată din numai patru muzicieni, care cântau însă cu un entuziasm extraordinar, poate că, cel puţin parţial, pentru a compensa numărul lor redus. Am găsit o masă într-un colţ şi ne-

am aşezat pentru a studia scena. La o cercetare rapidă, am descoperit că organizatorii făcuseră eforturi jalnice, dar oneste. Cineva acoperise mesele cu muşamale negre şi aşezase pe ele borcane curăţate lună în prealabil şi ornate cu mici lumânări albe, aprinse acum şi strălucind puternic. Aceeaşi persoană presupun că atârnase şi şirurile lungi de hârtie creponată împletite neîndemânatic în ghirlande care împodobeau partea de sus a pereţilor. Doar două cupluri dansau în mijlocul ringului, iar muzica era un foxtrot tradiţional şi învechit. Până şi în stadiul acela timpuriu al vieţii mele de fată bătrână ştiam că dansul avea să se demodeze curând. I-am aruncat o privire lui Helen în încercarea de a-i evalua starea de exasperare, însă faţa ei iradia de un soi de încântare semeaţă şi imperială. În clipa aceea m-am simţit cuprinsă de un vag sentiment de milă faţă de ea. Dar, aidoma unei senzaţii de scurtă înfrigurare într-o seară răcoroasă, simpatia mi-a străbătut corpul, ca un mic fior. După numai un minut sau două de stat la masă, Helen a insistat să mergem pe ringul de dans, şi asta am făcut.

Deloc surprinzător, Leonard şi cu mine formam o pereche penibil de stângace pe ring. După o repriză de trei melodii soldată cu târşâieli încordate şi călcat reciproc pe picioare, transpiraţia a început să-mi curgă pe faţă de la efortul depus şi nu am mai suportat chiotele voioase şi glumiţele pe care Helen ni le arunca de fiecare dată când ea şi Bernard se apropiau îmbrăţişaţi de noi pe ring. I-am propus lui Leonard să facem o pauză. La fel de tăcut, el a acceptat cu un aer sobru şi fără a încerca să se prefacă dezamăgit. Ne-am aşezat din nou la masa din colţul cafenelei. Abia atunci am observat că avea prins la reverul jachetei ecosez o garoafă veştejită. Am comentat că era „drăguţă” (o minciună – doar încercam să fac conversaţie), iar el a scos-o mecanic de la rever şi mi-a oferit-o.

— O, nu, am zis. Nu băteam apropouri.

— Ia-o. Până mâine se va ofili oricum.

— Bine.

Am luat floarea, dar nu ştiam ce să fac cu ea. Nu mergea să o pun în păr (garoafele nu sunt genul ăsta de flori, nu-i aşa?). După mai multe minute, am reuşit să o vâr într-una din panglicile negre de satin legate peste torsul meu.

— Mersi.

— Cu plăcere.

„Orchestra” cu patru membri a schimbat ritmul trecând la vals, şi i-am urmărit pe Helen şi Bernard schimbând şi ei pasul. O dâră lucioasă de transpiraţie se formase pe fruntea cărnoasă a lui Helen şi rujul începuse

să i se scurgă în râuleţe arămii în jos pe bărbie, însă faţa ei trăda o hotărâre feroce care le semnaliza celor care îi remarcau oboseala că ar face bine să se abţină de la comentarii. În timp ce urmăream cum entuziasmul cuplului degenera succesiv în obstinaţie şi înapoi într-un avânt nejustificat, Leonard bătea darabana pe masă. Cred că dacă eu şi Leonard am fi împărtăşit ceva în seara aceea, atunci acel ceva era sentimentul că fuseserăm aduşi acolo cu unicul scop de a servi drept însoţitori pentru Helen şi Bernard.

— Cu ce te ocupi, Leonard?

— Benny şi cu mine suntem funcţionari la firma McNab's.

— Şi-ţi place ce faci?

— E în regulă.

— Lucraţi de mult acolo?

— De aproape patru ani.

— Înţeleg.

Şi aşa mai departe. Nu are rost să repet toată flecăreala fără sens cu care eu şi Leonard ne-am ţinut ocupaţi în seara aceea, căci teamă mi-e că ar putea fi considerată interşanjabilă şi total neremarcabilă. S-ar zice că acesta este darul pe care modernitatea l-a lăsat generaţiei noastre: practica „întâlnirilor", o procedură stânjenitoare în care un bărbat şi o femeie se pomenesc discutând nimicuri într-o încăpere întunecoasă. Dacă ar fi după mine, modernitatea ar putea să se ducă învârtindu-se cu tot cu darul acesta, eu una nu vreau să am nimic de-a face cu el.

Mai târziu în seara aceea, când eu şi Helen ne-am târât fiecare în patul ei, eram amândouă extenuate – ea de la efortul de a dansa, eu de la acela de a întreţine o conversaţie cu un bărbat care, dacă ar fi fost doar un pic mai inert, ar fi putut fi declarat ca fiind catatonic de către medici. Am auzit-o oftând fericită din spatele perdelei care împărţea încăperea în două. Ştiam că oftatul acela era ca un soi de cod – Helen nu era prea des asaltată de băieţi. Şi era disperată să experimenteze şi ea acel iureş al simţurilor pe care îl trăiau întotdeauna protagonistele din poveştile din *The Saturday Evening Post,*[11] pe care le citea cu nesaţ.

— Mulţumesc, Rose, a murmurat cu o voce foarte adormită şi plăcută.

Ştiam că Helen era o persoană extrem de extrovertită, însă în clipa aceea am realizat că era pentru întâia oară când îşi exprima un sentiment de gratitudine faţă de mine. Şi pentru a doua oară în seara aceea, am simţit o vagă căldură pentru ea. La urma urmei, tot ce-şi dorea Helen era să fie plăcută de oameni – un lucru pe care îl puteam tolera, chiar dacă cea mai fierbinte dorinţă a sa era să fie plăcută de bărbaţi umili şi plictisitori

precum Bernard Crenshaw.

— O, era să uit… sper că nu ai trăncănit despre slujba ta cu Lenny, nu-i aşa, Rose?

— Nu, am răspuns eu prudentă.

Ştiam unde ducea firul discuţiei. Sentimentul de prietenie pe care îl încercasem cu numai câteva secunde înainte trecuse deja, ca şi cum un soare firav care ieşise din nori pentru a-mi încălzi pielea se ascunsese acum din nou, lăsându-mi corpul la fel de rece.

— Bine. N-o să cucereşti un tip discutând cu el despre dactilografierea într-o secţie de poliţie! Poţi eventual să-l faci să plece un pic urechea la tine cu amănuntele înfiorătoare, da' să ştii că treaba asta nu e deloc *feminină*. Ţine minte, trebe întotdeauna să-ţi păstrezi misteru' feminin. Helen a tăcut câteva clipe, ca şi cum se decisese să-şi ţină gura, însă dorinţa de a se abţine s-a năruit rapid (aşa cum i se întâmpla adesea) şi a continuat să mă pistoneze cu genul acela de tiradă îngrozitoare pe care ea o numea *sfaturi bine intenţionate.* Să ştii că nu e cazu' să pui la inimă dacă nu i-ai plăcut lui Lenny; fratele lui zice că e foarte pretenţios. Îi plac fetele care arată ca Mae Murray[12] sau aşa ceva. Am auzit-o cum oftează din nou şi se rostogoleşte pe o parte. Nu-ţi face griji, Rose. Eşti o dulceaţă de fată şi sunt sigură că pe lume sunt o groază de tipi care se dau în vânt după genul tău.

Mi-am dat seama că era pe cale să adoarmă, căci accentul ei de Brooklyn – cel real, pe care rareori îmi era dat să-l aud – începuse să se facă auzit. Şi-a îngropat faţa în pernă şi următoarele cuvinte i-au ieşit uşor înăbuşite , dar cred că a rostit:

— Data viitoare va trebui însă să te ferchezuim ca lumea.

Singurul meu răspuns a fost o tăcere indignată pe care Helen a ratat-o cu desăvârşire, căci a căzut aproape instantaneu într-un somn adânc şi a început să sforăie cu o forţă guturală surprinzătoare. Căldura pe care o simţisem faţă de ea dispăruse cu totul, la fel şi orice noţiune de prietenie frăţească ce persistase în chip prostesc în mintea mea. Sigur, la vremea aceea mi-a fost uşor să mă mulţumesc să trag asemenea concluzii. Însă lunea următoare Odalie avea să intre în viaţa mea în hainele ei la modă şi învăluită într-o aură de mister întunecat. Şi, spre deosebire de Helen, ea avea să exercite asupra mea o influenţă mult mai greu de ignorat.

---

7 Iperita sau gazul muştar este un agent chimic foarte pătrunzător şi persistent. A fost folosit pentru întâia oară de către armata germană în 1917, în timpul Primului Război Mondial (n. tr.).

8 Estuar cu apă sărată de mare din New York. Leagă capătul sudic al Golfului Upper New York de capătul nordic al estuarului Long Island Sound (n. tr.).

9 Stridii fierte sau gătite la cuptor, servite în cochilie, cu un sos gros de ierburi sotate în unt, brânză sau firimituri de pâine, suc de lămâie și piper (n. tr.).

10 Cartier newyorkez situat în vestul Manhattanului (n. tr.).

11 Revistă americană. Din 1920 până în 1960, a fost una dintre cele mai răspândite în rândul clasei de mijloc a societății americane, publicând scrieri de ficțiune, nonficțiune, benzi desenate și diverse articole (n. red.).

12 Actriță americană (1895–1965), celebră în perioada filmului mut (n. tr.).

3

Secţia noastră de poliţie este situată într-o clădire din cărămidă foarte umedă şi rece. Mi s-a spus că este una dintre puţinele case rămase în picioare în Manhattan care datează din perioada aşezării olandeze originale şi că iniţial a servit drept siloz de grâne ori grajd. Nu am idee dacă această presupusă istorie a arhitecturii corespunde adevărului, însă ceea ce ştiu este că zidurile din cărămidă sunt deseori umede din cauza condensului şi că umiditatea nu ţine de cald. Niciuna dintre ferestre nu beneficiază de lumina directă a soarelui, ci de aceea indirectă specifică spaţiilor urbane aglomerate. Drept rezultat, întreaga secţie e plină cât e ziua de lungă de o strălucire verzuie ciudată ce adânceşte impresia iniţială că eşti cufundat într-un acvariu mare sau eşti prins între mai multe bancuri de peşti.

Un miros greu şi ameţitor umple locul. După atâţia ani petrecuţi lucrând în secţie şi studiind caracteristicile sale, am ajuns la concluzia că mirosul este acela de alcool, care transpiră din nenumăraţii pori ai corpului uman. Mirosul de whisky, de gin sau orice altceva care acreşte respiraţia, părul şi pielea este extrem de distinct. Ai putea crede că izul acesta vine şi pleacă odată cu varietatea şi numărul de bărbaţi care îl poartă după ei, ca un fel de maree. Şi, într-adevăr, forţa sa creşte şi descreşte într-o oarecare măsură, însă o urmă de miros – oricât de slabă – persistă în permanenţă.

Să nu mă înţelegeţi greşit. Îmi place destul de mult slujba mea şi cu timpul am dezvoltat un sentiment de familiaritate şi loialitate faţă de mediul din secţie. Şi totuşi, de fiecare dată când un outsider pătrunde în secţia noastră, ne simţim cu toţii – sergentul, locotenentul, ofiţerii, agenţii de patrulare, Iris, Marie, eu – obligaţi instinctiv să ne cerem scuze pentru ceea ce noi percepem drept dezavantaje ale clădirii, şi aşa s-a întâmplat şi în ziua în care Odalie s-a prezentat la serviciu.

În dimineaţa aceea, ne strânseserăm cu toţii în jurul mesei lui Marie într-o şedinţă ad-hoc în clipa în care Odalie a intrat pe uşă. Subiectul discuţiei era noul nostru statut de unitate specială de reprimare şi necesitatea ca fiecare dintre noi să joace un rol important în organizarea fiecărui raid în parte, dacă doream cu adevărat să închidem crâşmele din cartier. Sergentul părea pasionat de subiect; ni s-a adresat accentuându-şi spusele şi cu mare stăpânire de sine, şi îndrăznesc a zice că i-a motivat pe oameni cu eforturile lui. În luna aceea, un zvon începuse să circule pe canalele prin care primim informaţii neoficiale cum că, în cazul în care reuşeam să ducem la bun sfârşit cinci sau mai multe raiduri în săptămânile următoare, fotografiile noastre aveau să fie publicate în ziare, iar comisarul va veni special în vizită pentru a ne strânge mâinile. Evident, eram cu toţii foarte entuziasmaţi şi emoţionaţi la acest gând; m-am uitat la feţele înflăcărate din jurul meu şi n-am putut să nu remarc faptul că promisiunea apariţiei micii noastre secţii pe prima pagină a ziarelor îl scosese din biroul său până şi pe inspectorul-şef.

De obicei, locotenentul este ofiţerul cel mai înalt în grad aflat mereu în mijlocul nostru – deşi, sinceră să fiu, toţi îl considerăm pe sergent *adevăratul* nostru şef datorită anilor săi de experienţă, prin comparaţie cu tinereţea şi cu atitudinea imatură a locotenentului. Însă în dimineaţa aceea, până şi superiorul locotenentului – inspectorul-şef al secţiei – era prezent printre noi şi se foia în jurul mesei lui Marie. Inspectorul-şef este un bărbat vârstnic, cu membre lungi, care preferă să se ocupe de hârţoagele locotenentului şi ale sergentului, fără a ieşi din biroul său. Cele mai notabile trăsături ale sale sunt ochii lăptoşi şi barba albă şi, după părerea mea, are un aer uşor fantomatic. Impresia aceasta s-a născut probabil din faptul că în majoritatea zilelor, singurul indiciu al prezenţei inspectorului-şef este aroma dulceagă a tutunului său de pipă ce se degajă în fuioare subţiri prin crăpătura de sub uşa biroului.

Şedinţa, aşa neprotocolară cum era, s-a încheiat brusc odată cu intrarea lui Odalie în secţie. Am auzit uşa închizându-se cu un pocnet. Şi ne-am întors cu toţii capetele pentru a o vedea pe Odalie stând în faţa pragului şi uitându-se la noi cu ochii ei albaştri mari şi un zâmbet vag pe buze. Apariţia sa bruscă şi înfăţişarea elegantă erau în dezacord total cu ambianţa generală. Am fost şocaţi. Până şi accesele ocazionale de tuse şi foşnetul hârtiilor care acompaniaseră şedinţa ca un fundal de zgomot alb s-au stins pe loc, dezumflându-se precum o mânecă de vânt abandonată brusc de briză. Spre cinstea ei, Odalie a părut nedescumpănită. Calmă, şi-a scos pălăria (o tocă mică din velur, prinsă cu ac peste cocul încă

netransformat în tunsoare bob) și mănușile. Locotenentul s-a grăbit spre ea ca s-o ajute cu paltonul. Odalie părea să dețină, așa cum poate am menționat deja, o mulțime de lucruri drăguțe.

— Bine ai venit. Mă bucur că ai ajuns, l-am auzit pe locotenent rostind niște vorbe oarecum absurde în timp ce îi lua haina.

Era ca și cum Odalie se prezentase la o serată, și nu pentru a-și lua slujba în primire. Odalie a râs în felul ei lejer, nepăsător, muzical.

— Gata, băieți, asta a fost tot, a proclamat într-un final sergentul, reatrăgându-ne atenția asupra subiectului discuției. Acum, haideți cu toții la treabă.

A bătut din palme de două ori, de parcă și le scutura de murdărie. Ședința se încheiase. Publicul își pierduse interesul și sergentul era conștient de asta. Ne-am împrăștiat care încotro, fiecare prefăcându-se că are o treabă urgentă, în speranța că inventarea unei preocupări interesante avea să se și concretizeze în fapte. Inspectorul-șef s-a retras din nou în biroul său, dispărând în norul de tutun de pipă și calmându-și propriii nervi, ca și pe ai noștri. Încet dar sigur, ne-am reluat ritmul familiar al activității – cu o excepție.

Am urmărit-o pe Odalie, fără să mă ascund, pe tot parcursul primei sale zile de lucru. După ce a condus-o la garderobă și i-a atârnat paltonul (unul liliachiu, cu marginile petrecute; cred că era din caşmir, deși nu mă aflam suficient de aproape pentru a fi sigură), locotenentul a escortat-o într-o plimbare în cerc prin sala principală, prezentând-o fiecărui ofițer și membru al personalului întâlnit în cale. Am remarcat că Odalie a fost politicoasă cu toți, dar și-a schimbat ușor comportamentul, în funcție de interlocutor. Cu sergentul și-a luat un aer formal, de doamnă. Cu Marie a fost prietenoasă; au râs împreună zgomotos la niște glume intime. A salutat-o rezervat pe Iris, imitându-i distanțarea profesională, lucru pe care Iris presupun că l-a apreciat.

Locotenentul a prezentat-o și câtorva agenți de patrulare înainte ca aceștia să plece în misiune, sau în *traspat*, așa cum le place lor să spună, o prescurtare a expresiei *trasee de patrulare*. Am observat-o pe Odalie cum îi întinde mâna flirtând discret lui O'Neil, care s-a îmbujorat ușor și și-a acoperit timid ochii albaștri somnoroși cu genele lui negre. Cu Harley a chicotit cu indulgență la propunerea de a pune împreună la cale o farsă locotenentului (care nu a părut prea amuzat de perspectivă). A dat din cap cu gravitate în timp ce Arp gesticula agitat cu mâinile lui mici, explicându-i pe un ton didactic importanța acurateței dactilografierii unui mandat de reținere. A dat mâna ferm cu Grayben, l-a privit drept în ochi și

nu a schiţat niciun zâmbet la glumele lui deocheate – ştiind, cumva instinctiv, că cel mai bine era să-şi afirme din start poziţia faţă de el.

Şi nu peste mult timp, m-am trezit cu ea şi locotenentul în faţa mesei mele de lucru. Mi-am ridicat ochii de pe textul pe care îl corectam şi am arborat o expresie politicoasă, de interes detaşat.

— Şi nu în cele din urmă, aceasta este încântătoarea domnişoară Baker, m-a prezentat locotenentul.

Am tresărit. Nu sunt proastă sau genul de persoană care se îmbată cu apă chioară, şi am înţeles cu mult timp în urmă că încântătoare nu este adjectivul pe care majoritatea oamenilor îl asociază cu persoana mea. Pe scurt, sunt genul cât se poate de comun. Păr de culoarea şoarecelui de câmp. Ochi aşijderea. Trăsături banale, înălţime medie. Haine care atestă destul de clar clasa socială şi profesiunea. Sunt aproape remarcabil de comună. După doi ani petrecuţi lucrând într-o secţie de poliţie, timp suficient pentru a mă familiariza cu specificul declaraţiilor martorilor oculari, sunt convinsă că aş putea comite oricâte crime şi aş scăpa basma curată pentru simplul motiv că aş trece neobservată de toţi posibilii martori. Banalitatea aspectului meu e o realitate de care sunt sigură că locotenentul este perfect conştient. Aşa încât, supărată că îşi bătea joc de mine în faţa unei persoane proaspăt angajate în secţia noastră doar pentru a-mi plăti o veche datorie, i-am aruncat o privire tăioasă. Dar Odalie mi-a luat mâna în mâinile ei şi a aplanat instantaneu orice posibil conflict.

— Ah, desigur, domnişoara Baker, a tors ea cu vocea aceea ciudat de gâjâită. Nu am fost prezentate, dar îmi amintesc de dumneata de săptămâna trecută – ţi-am admirat bluza pe care o purtai. Îmi amintesc că mi-am spus că ai mult bun-gust.

Am privit-o. Era hipnotică. M-am simţit, în mod straniu, constrânsă să-i accept complimentul, cu toate că eram acut conştientă de faptul că niciuna din bluzele mele nu merita să fie admirată în mod deosebit. După care mi-am amintit de broşă şi m-am întrebat dacă nu cumva remarca lui Odalie era o aluzie mascată la dispariţia ei. O presimţire urâtă mi-a invadat venele. Am ezitat.

— Celelalte dactilografe îmi spun Rose, am rostit într-un final.

— Rose, a repetat Odalie, reuşind, numai ea ştie cum, doar printr-o inflexiune a vocii, să strecoare în sunet imaginea florii, şi nu pe cea a fetei banale din faţa ei. Ei bine, Rose, mă bucur mult să…

Înainte să apuce să termine propoziţia, uşa care dădea spre micul arest al secţiei s-a deschis brusc şi un beţivan duhnind a transpiraţie s-a

năpustit în mijlocul nostru. Am observat cum locotenentul s-a apropiat un pic de Odalie, ca şi cum voia să o protejeze. Însă, contrar tuturor aşteptărilor, ea nu avea nevoie de protecţie. Freamătul activităţii în secţie s-a diminuat şi toată lumea a urmărit-o îndreptându-se, foarte calmă, spre evadat.

— Domnule, a susurat ea netulburată pe un ton mieros, încolăcindu-şi braţul prietenește în jurul braţului beţivanului, se pare că aţi ieşit din locul în care v-am cazat şi teamă mi-e că nu suntem pregătiţi să ne despărţim de dumneavoastră.

Beţivanul, un bărbat de vreo şaizeci şi ceva de ani poate, îmbrăcat într-un costum maro îngrozitor de ponosit, s-a uitat în jos spre braţul care se înfăşurase plăcut în jurul propriului braţ şi, cu acea combinaţie de confuzie extremă şi concentrare intensă atât de specifică celor foarte, foarte beţi, şi-a plimbat privirea în sus de pe braţ spre faţa deţinătoarei. Ceea ce a văzut acolo l-a şocat şi l-a făcut să se supună docil şi plin de venerație. Odalie s-a mişcat ca şi cum îi purta mare grijă şi, neobişnuit cu astfel de comportamente, bărbatul a fost prins pe picior greşit. I-a permis să îl conducă înapoi în arest cu un aer la fel de natural şi de fericit de parcă se lăsa atras către un ring de dans sau gaura următoare de pe terenul de golf. Odată misiunea îndeplinită, Odalie i-a dat drumul la braţ, l-a bătut pe umăr şi i-a făcut cu ochiul. Doi adjuncţi s-au repezit şi l-au încuiat pe bărbat în spatele gratiilor. Deşi reîncarcerat, bătrânul a rânjit euforic spre Odalie, care începuse să se îndepărteze, şi nu a părut deloc supărat că se lăsase păcălit.

În clipa când Odalie a reapărut în sala principală de pe coridorul care ducea spre arest, ofiţerii şi celelalte dactilografe şi-au ţinut cu toţii respiraţia, după care toată lumea a izbucnit în aplauze. Odalie a zâmbit mulţumită şi a dat din cap cu modestie, însă – aşa cum am observat – nu s-a înroşit deloc.

— Bravo, domnişoară Lazare! a strigat aprobator sergentul din celălalt capăt al încăperii, cu vocea sa de bas.

Locotenentul s-a apropiat de ea scoţând o batistă din buzunarul interior al jachetei. A scuturat-o o dată în aer, a luat mâinile lui Odalie între ale sale şi a şters cu blândeţe câteva pete de funingine care fuseseră transferate de pe corpul beţivanului pe cel al lui Odalie în timp ce aceasta îl conducea înapoi în arest.

— Ei bine, domnişoară, se pare că nu pregeţi când se pune problema să-ţi murdăreşti mâinile, a remarcat el făcându-i cu ochiul şi încreţindu-şi colţurile gurii.

Nu sunt genul de femeie căreia bărbaţii îi adresează deseori cuvinte cu două înţelesuri, însă ştiu să recunosc asemenea situaţii. Spre cinstea ei, Odalie a părut să nu bage de seamă. I-a zâmbit politicos locotenentului cel chipeş în timp ce îşi curăţa mizeria de pe mâini, după care şi-a ferit absentă privirea, ca şi cum atenţia îi fusese atrasă de ceva şi mai fascinant, aflat chiar peste umărul lui.

Cât despre prezentarea noastră întreruptă, ea a fost dată uitării. După zarva produsă de modul isteţ în care Odalie se descurcase cu beţivanul scandalagiu, locotenentul a lăsat-o pe mâna lui Marie şi noii dactilografe i s-a repartizat o masă de lucru şi i s-a dat primul document de bătut la maşină. În restul zilei am urmărit-o cu atenţie de la locul meu, însă Odalie a părut complet insensibilă la prezenţa mea şi nu şi-a ridicat nici măcar o dată ochii spre mine. Cu atât mai bine, mi-am spus. Îmi amintesc că la vremea aceea am gândit că în afara genului femeiesc, noi două nu prea aveam nimic în comun.

4

Desigur, la început greşelile au părut oneste, neintenţionate şi cu foarte puţine repercusiuni ireversibile. Presupun că nimeni n-a dat mare atenţie micilor erori de dactilografiere care au început să apară ici-colo – asta dacă s-a găsit careva care să le remarce. Eu una le-am văzut, dar neştiind încă întregul adevăr cu privire la tacticile lui Odalie, m-am abţinut de la comentarii. La fel ca majoritatea celorlalţi, m-am grăbit să concluzionez că noua noastră colegă era pur şi simplu neglijentă în muncă şi mi-am propus să nu-i spun sergentului despre greşeli decât dacă Odalie nu îşi sporea cu timpul acurateţea. Şi dintr-o conştiinciozitate voluntară, dar trainică, mi-am asumat sarcina de a sta cu ochii pe Odalie.

În general, lumea se aşteaptă de la noi, dactilografele, să nu comitem greşeli. Iată un fenomen curios: atunci când ceva e bătut la maşină, acesta se transformă în adevăr. Am asistat la câteva procese şi am avut astfel ocazia să ascult cuvintele pe care le bătusem la maşină cu cele două mâini ale mele rostite cu voce tare de procuror. Lecturarea cu voce tare a unei transcrieri este întotdeauna tratată ca şi cum informaţia conţinută ar fi la fel de precisă şi inviolabilă precum cele două table coborâte de Moise de pe Muntele Sinai[13] – ba chiar mai mult de atât, căci, la urma urmei, Moise le-a spart pe primele şi a fost nevoit să se întoarcă după altele cu care să le înlocuiască, în timp ce transcrierile noastre par mai riguroase.

Şi mai interesant pentru mine este faptul că în timp ce confesiunea acuzatului este citită cu voce tare de către procuror, stenografa tribunalului bate la maşină cuvintele, realizând astfel un al doilea raport al adevărului. Curtoazia profesională mă împiedică să pun la îndoială acurateţea muncii depuse de stenografa tribunalului (după cum nici eu n-aş aprecia ca să-mi fie pusă sub semnul întrebării propria precizie), însă mi se pare remarcabil numărul de mâini – *feminine*, ca să vezi! – şi de maşinării prin care trece conţinutul unei confesiuni pentru a se

transforma în verdict şi, în final, în sentinţă. Este vorba, desigur, de ceva ce ţine de vremurile moderne pe care le trăim. Rămâne de văzut în ce măsură am făcut sau nu cea mai înţeleaptă alegere punându-ne încrederea în fidelitatea maşinăriilor, alegând să ne bazăm pe faptul că ceea ce reproduc asemenea dispozitive va rămâne conform cu originalul. În plus, noi, dactilografele, suntem considerate o extensie a maşinii de scris şi a neutralităţii tehnice pe care o generează. Odată aşezate în faţa maşinii, cu picioarele încrucişate în dreptul gleznelor şi frumos îndoite sub mesele de lucru şi cu degetele ţinute nemişcate, pregătite deasupra tastelor, se presupune că ne pierdem calitatea umană. Este de datoria noastră să scriem după dictare şi să transcriem totul exact aşa cum este. Suntem privite mai degrabă drept receptori pasivi şi minunat de incapabili de abateri.

Presupun că acesta este totodată şi paradoxul justiţiei. Mă refer la depersonalizare: se presupune că justiţia este atotvăzătoare şi în acelaşi timp oarbă. Din partea noastră, a dactilografelor, se aşteaptă să renunţăm la propriile opinii, iar de la Doamna Justiţie să fie văduvită de şi mai multe competenţe, nefiind nici măcar îndrituită la prejudecăţile primelor impresii. Chiar dacă Doamna Justiţie trebuie să fie oarbă pentru a-şi face bine treaba, eu una nu sunt convinsă că aş accepta acest handicap. Recunosc sincer, am fost dintotdeauna un soi de *voyeuse*[14], un lucru de care nu mi-e deloc ruşine. Mă pricep destul de bine să observ oamenii şi cred că acest obicei al meu mi-a oferit – în multe privinţe – o bună înţelegere a lumii.

Din fragedă pruncie, măicuţele de la orfelinat au început să comenteze asupra abilităţii mele de a aduna cu succes informaţii doar rămânând nemişcată şi spionând neobservată. Desigur, nu aşa s-au exprimat ele. Îmi descriau activitatea drept *spionat* numai dacă o făceam în chip răutăcios, ceea ce nu se întâmpla decât rareori. De obicei, mi se adresau astfel: „Vai de mine, micuţo, dar ce vigilentă eşti, Rose! Observi tot ce se întâmplă în jur! Ai grijă ca talentul acesta de observator al tău să nu te îndrepte pe căi greşite, căci altfel, corect folosit, te va duce departe în viaţă!” Am luat seama la sfaturile lor. Am fost bună, m-am purtat întotdeauna frumos, mi-am ţinut curate mâinile şi unghiile, şi ele n-au fost niciodată obligate să mă certe că nu-mi îndeplineam treburile ori să mă frece pe faţă cu un prosop ud şi aspru.

Acolo, la orfelinat, am înţeles că a avea o înfăţişare comună este un semn de virtute superioară. Spre norocul meu, am descoperit că am un talent special de a fi banală. Cum nu fusesem blestemată la naştere cu

înclinaţii sau trăsături remarcabile, păstrarea acestei absenţe se putea face în cel mai simplu mod, necultivându-le niciodată. Am studiat în amănunt banalitatea, şi aşa am ajuns să câştig de partea mea multe dintre măicuţe. În timp, am asimilat cu grijă criteriile care le influenţau judecata. Potrivit lor, o fată banală nu devenea înfumurată la maturitate, evitând astfel măcar unul din cele şapte păcate capitale. În jurul unei fete banale nu se stârneau discuţii, iar ea se mulţumea la fel de bine cu a face conversaţie politicoasă şi cu a scoate o carte din buzunarul de la fustă pentru a o lectura în linişte. O fată banală nu risca prea tare să-şi vâre idei romantice în cap – sau, şi mai rău, să dea naştere unor astfel de idei în minţile semenilor de sex opus – şi să provoace în acest chip scandaluri. „Dacă e să fim sigure de ceva în privinţa ta, Rose, atunci acel lucru este că nu ne vei face niciodată de ruşine flirtând cu lăptarul", îmi spuneau aprobator măicuţele.

Bărbatul care ne livra zilnic laptele era un individ masiv şi vesel, cu ochi care luceau drăceşte în timp ce copleşea cu complimente toate fetele de la orfelinat care îi ieşeau în cale, indiferent de vârstă ori statut. Atunci când îmi venea mie rândul să iau în primire laptele şi îi deschideam uşa, rânjetul lui larg îngheţa, înlocuit de o linie dreaptă şi încordată a gurii, iar schimbul de cuvinte dintre noi era scurt şi politicos, exclusiv dedicat afacerii. Am auzit o fată care l-a întrebat de ce pe mine mă scutea de complimente şi el a făcut cu ochiul. „E ceva în neregulă cu fata asta", a diagnosticat el clătinând din cap. „Nu ştiu ce anume, dar e ca la lapte: chiar dacă nu s-a stricat încă, îţi dai seama când e pe cale să se acrească." O asemenea remarcă ar ofensa pe cineva mai sensibil din fire. Însă, desigur, pe mine comentariul nu m-a deranjat câtuşi de puţin, căci numai o gâsculiţă şi-ar adapta conduita personală la idealurile unui lăptar. La vârsta fragedă de zece ani, posedam deja mijloacele pentru a-mi intui propria superioritate mintală şi morală.

Şi măicuţele au părut să o intuiască. Timp de doi ani, au fost suficient de grijulii cu mine încât să mă trimită să lucrez după-amiezile ca fată în casă la o doamnă în vârstă, soţia unui om de afaceri catolic foarte bogat. Ideea era să învăţ bunele maniere şi sârguinţa în toate, şi să fac totodată cunoştinţă cu stilul de viaţă al unei adevărate doamne. Angajatorul meu (folosesc termenul într-un sens mai larg, căci nu eram de fapt plătită – deşi trebuie spus că orfelinatul a beneficiat de câteva donaţii suplimentare în acea perioadă) era o femeie cu păr argintiu şi buze subţiri, ai cărei străbuni arcadieni, mergând în urmă cu mult timp de-a lungul fluviului Saint Lawrence[15], ieşiseră din coloniile franceze şi

intraseră în cele britanice şi într-o bună zi se treziseră că lumea din jurul lor se schimbase, transformându-se într-una ultramodernă pe nume America. Toate drumurile duc la Roma, sau cam aşa ceva, şi, din câte ştiu, strămoşii doamnei Abigail Lebrun au sfârşit prin a-şi relua traseul către est, stabilindu-se într-un final în New York City.

În vremea când i-am cunoscut eu, doamna Lebrun îşi petrecea zilele supraveghind treburile gospodăreşti în vila lor destul de mare, pe patru niveluri, situată într-un orăşel-satelit al New Yorkului, în timp ce domnul Lebrun administra una dintre cele mai mari blănării din oraş. Doamna Lebrun avea angajate mai multe fete în casă, însă a reuşit să-mi dea şi mie de lucru. Sub ochiul ei vigilent de jandarm, am învăţat să lustruiesc argintul, să am grijă de blănuri, să curăţ diamantele fără a le scoate din monturile lor proeminente şi să cârpesc până şi cele mai delicate dantele. Măreaţa virtute a cumpătării am deprins-o tot de la doamna Lebrun, care era un soi de maestră la asemenea lucruri. Credea probabil că îmi face un mare serviciu, şi poate că aşa şi era. Considera că generaţia mea transformase lumea, făcând-o dispensabilă, umplând-o cu lucruri ieftine şi efemere şi neglijând arta de a face ca totul să dureze. Învăţându-mă să prelungesc viaţa unei pălării cu pene ori a unei rochii de bal din mătase, doamna Lebrun îşi asumase sarcina corectării greşelilor comise de generaţia mea.

Măicuţele au fost mulţumite de rapoartele pozitive cu privire la activitatea mea de fată în casă şi au ajuns la concluzia că puteau face mai mult pentru mine. În vara în care am împlinit doisprezece ani, au organizat o chetă şi au decis ca la reluarea anului şcolar să mă trimită peste drum la Academia Bedford pentru Fete. Scopul era acela ca eu să beneficiez de o educaţie mai bună decât cea de doi bani primită în şcoala cu o singură sală de clasă de la sora Mildred, care la vremea aceea avea, din păcate, optzeci şi nouă de ani şi era surdă de ambele urechi. Îmi amintesc ce impresionate au fost măicuţele de ceea ce învăţam eu la Academia Bedford şi cât de des îşi exprimau admiraţia. „Vai, Rose, ce bine îţi ies p-urile şi q-urile. Vor face din tine o domnişoară perfectă!" Nu ştiu dacă au făcut din mine o domnişoară perfectă, dar presupun că Academia Bedford a fost o etapă în drumul spre Colegiul Astoria de Dactilografiere pentru Doamne, şi în sensul acesta bănuiesc că Academia Bedford a contribuit în a face din mine o *dactilografă* perfectă (dacă e să îndrăznesc să folosesc termenul *perfect* pentru a descrie abilităţile mele impecabile de bătut la maşină). Căci poate că mă repet, dar dactilografiez deopotrivă extrem de repede şi de corect. Cred că această precizie se datorează

numai curiozităţii mele înnăscute şi ochilor mei scrutători.

Aşa că, în mod cât se poate de firesc, mi-am antrenat ochii scrutători pe noua dactilografă. Am urmărit-o pe Odalie cu atenţie din prima zi când a venit la muncă, însă abia după două săptămâni de când îşi luase slujba în primire am început să îi consemnez mişcările. Totul a început într-o manieră foarte inocentă: făceam însemnări despre intrările şi ieşirile ei din secţie şi despre conversaţiile noastre limitate în paginile unui carneţel pe care îl ţineam în fundul sertarului – chiar lângă broşa care îmi dădea şi acum fiori (şi poate şi palpitaţii de emoţie) ori de câte ori o vedeam licărind în interiorul sertarului, unde era în continuare depozitată. Notiţele mele referitoare la Odalie erau simple şi directe, nimic ambiţios, doar un fel de hartă rutieră cu o constelaţie de repere care să mă apropie de înţelegerea adevăratului caracter al lui Odalie. Iată câteva mostre:

Azi, când a venit la muncă, O şi-a aruncat capa mică pe care o purta ca un magician şi căptuşeala de satin a lucit precum un fulger argintiu. Un gest de o graţie cam stângace, dar drăguţ. Intrările ei sunt atât de dramatice. Am început să îi aştept cu nerăbdare sosirile la secţie dimineaţa, chiar şi numai pentru a admira spectacolul.

O m-a întrebat unde îmi place să iau prânzul. Poate că doar îmi cere sfaturi gastronomice, deşi nu prea cred. Bănuiesc că încearcă să-şi adune curajul pentru a mă invita cândva să iau *masa cu ea. Se poartă cu mine diferit faţă de Iris sau Marie sau agenţii de patrulare. E în mod clar o femeie inteligentă şi poate că şi-a dat seama că noi două suntem alt-fel decât ceilalţi oameni din secţie. Nu că m-aş simţi singură, însă ar fi plăcut să am parte de conversaţii inteligente. Poate că voi accepta, la urma urmei, o invitaţie la prânz.*

Sunt un pic dezamăgită de abilităţile de dactilografiere ale lui O – azi a făcut praf două rapoarte. A bătut „s" în loc de „a" de şase ori. Când i-am arătat greşelile, a dat vina pe maşina de scris şi a susţinut că cele două taste se lipesc între ele. Am făcut schimb de maşini de scris între noi. A ei funcţiona perfect.

Când s-a întors azi de la masa de prânz, locotenentul a lăsat un mic pachet cu praline cu unt de arahide pe masa lui O. O s-a arătat încântată, *dar – aşa cum se întâmplă întotdeauna cu ea – e dificil să-ţi dai seama dacă sentimentul este real sau se preface. Locotenentul a pretins că „se întâmplase" să intre în cofetărie în după-amiaza asta. Cam dubios, având în vedere că nu bea cafeaua decât neagră şi nu a fost niciodată văzut mâncând dulciuri.*

O preferă ceaiul în locul cafelei. Earl Grey cu puțin lapte. Îl bea cu degețelele încolăcite în jurul cești. Recunosc că îmi place obiceiul ăsta al ei. Poate că, la urma urmei, este o doamnă.

O a traversat încăperea pentru a returna un raport și a zăbovit în fața mesei mele. M-a întrebat ce muzică prefer. Poate că m-am entuziasmat prea tare; i-am răspuns că îmi plac toate genurile. Adevărul e că nu prea suport zgomotul modern ce se revarsă acum de la orchestrele din saloanele de dans și favoriții mei au rămas Bach și Mozart. Însă ea și-a așezat mâna pe umărul meu și mi-a spus că trebuie neapărat să mergem cândva ca să ascultăm muzică. Mă întreb dacă vom ajunge să asistăm împreună la un concert. Aș fi poate dispusă să îl înghit și pe bizarul acela de Stravinsky[16] *pentru a fi în compania lui O. Sunt foarte curioasă în privința ei; instinctele îmi spun că este o persoană foarte rafinată.*

Astăzi am făcut o aluzie în fața lui O cum că aș vrea să iau prânzul la ghereta de după colț și ar putea să mă însoțească. A părut să nu priceapă aluzia, dar cred că așteaptă momentul potrivit pentru a merge împreună într-un loc mai drăguț. Are gusturi foarte fine și probabil că vrea ca primul nostru prânz împreună să fie unul special. Ce prostie din partea mea să îi propun un loc atât de ieftin și de comun.

O și-a netezit astăzi ciorapii în timp ce vorbea cu locotenentul și a părut să nu-și dea seama că acesta se holba la picioarele ei! Foarte șocant! Stătea așezată pe scaun, a întins mâna în jos *spre piciorul stâng și a început să îndrepte dunga ciorapului. S-a oprit* când a ajuns cu *mâna sub fustă, gata să aranjeze jartiera. Foarte vulgar și deplasat. Presupun că locotenentul s-a excitat, dar sergentul nu ar fi tolerat așa ceva. Mulțumesc lui Dumnezeu că ni l-a dat pe sergent și că mai există bărbați onești și corecți pe lumea* aceasta.

Astăzi O și-a sunat o prietenă și au vorbit mai multe minute la telefon făcând planuri pentru seara respectivă. M-a surprins uitându-mă la ea când a încheiat conversația și a dat să mă întrebe ceva, dar a fost întreruptă de locotenent, care mi-a cerut să merg cu el în sala de interogatoriu pentru a stenografia depoziția unui suspect. Cred că O intenționa să mă invite să ies cu ea și cu prietena ei în seara asta. Sunt aproape sigură.

Azi și-a lăsat geanta la secție când a ieșit să ia prânzul. Am văzut înăuntru un pachet de țigări. Pe pachet era scris Gauloises. N-am auzit până acum de marca asta, pare a fi străină. Dar nici n-am fumat vreodată. Am profitat de un moment în care nimeni nu se uita la mine și am scos o țigară din pachet. Am ieșit pe alee ca s-o fumez, dar am realizat prea târziu că nu aveam niciun băț de chibrit la mine sau o brichetă Wonderlite. Am vârât țigara în sertar, lângă broșa lui O. Sper că nu va observa că îi lipsește o țigară din pachet. Și, oricum, nici n-ar trebui să fumeze. Nu dă bine. Așa că îi fac o favoare. Ar fi grozav dacă și-ar da seama ce prietenă bună pot fi. O are tot ce îi trebuie pentru a fi o adevărată doamnă; nu are nevoie decât de

cineva care să stea cu ochii pe ea și s-o împiedice să se facă de râs.

Astăzi O a luat-o pe Iris la prânz cu ea! Nu pe mine. Pe bătrâna și inexpresiva Iris, cu cravatele ei bărbătești. Când s-au întors, am fost numai lapte și miere: le-am pus tot felul de întrebări politicoase despre prânzul luat împreună și O mi-a răspuns de parcă chestiunea nu mă privea. Ar trebui să mă simt jignită, numai că nu-mi pasă. E clar, am supraestimat-o pe O. N-are decât să se lege la cap cu Iris.

Astăzi O a întârziat nu mai puțin de douăsprezece minute. Și nu și-a cerut scuze. Sergentul i-a spus ceva legat de ora la care ajunsese la lucru. Cred că O a făcut o glumă, deși vorbea prea încet ca s-o aud din celălalt capăt al camerei. A izbucnit în râs și, spre oroarea mea, sergentul a chicotit și el un pic. Am început să mă tem de sosirile ei dimineața și de zarva stupidă pe care o stârnește.

Întotdeauna am crezut că notițele mele erau în cel mai bun caz succinte și răzlețe, dar revăzându-le acum, îmi dau seama cât de minuțioasă am fost. Am mult mai multe alte notițe în carnețel; așa după cum am spus, cele prezentate aici sunt doar cu titlul de mostră. Interesul meu nu are nimic anormal în el, doar metodele pot fi puse eventual sub semnul îndoielii. Din prima zi când a venit la lucru, Odalie s-a comportat fermecător și, atunci când voia, putea fi foarte prietenoasă și convingătoare. Prin urmare, nu e deloc de mirare că mulți și-au făcut despre ea impresia greșită că ar fi fost o persoană sociabilă. Însă chiar din acele prime săptămâni eu am descoperit un mic adevăr: dacă o observai cu mai multă atenție, cu un ochi mai antrenat (așa cum sunt eu obișnuită să procedez), ți-ai fi dat seama că lui Odalie – în ciuda farmecului ei incontestabil – nu îi păsa de majoritatea celor din jur. Atunci când cineva se apropia de masa ei, o încordare foarte ușoară, dar perceptibilă, îi încrețea colțurile gurii, precedând întotdeauna acel zâmbet larg pe care și-l împrăștia apoi superficial pe față cu ușurința detașată, distrasă cu care cineva întinde untul pe pâine.

Și, desigur, toată lumea dorea să discute cu ea. Dacă nu puteau vorbi *cu* ea, se mulțumeau să vorbească *despre* ea. Bârfele au început în timpul unei mese de prânz, când o parte dintre noi ne-am adunat în jurul unor cărucioare din fața secției noastre de poliție unde se vindeau colțunași înfășurați în hârtie de ziar și cafea diluată cu apă în pâhărele conice din hârtie. Discuțiile aveau să intre rapid într-un cerc repetitiv energic și adesea sunau cam așa:

— Am auzit că a locuit în California cu un tip, care i-a arătat că stăpânește croșeu' de dreapta la fel ca Jack Delaney[17]. Așa că ea i-a furat

banii şi a fugit.

— Io am auzit că a jucat într-un film. Că a dansat pe masă cu Clara Bow[18].

— Nu zău? Şi cum de noi n-am văzut filmu'?

— Will. H. Hays[19] a pus tunurile pe el şi l-a interzis. A spus că e prea scabros pentru a fi prezentat în public. *Indecent*, dacă înţelegeţi ce vreau să zic.

— Ce convenabil!

— Cum adică?

— Adică o să cred când o să văd filmu' cu ochii mei.

— Da' eu nu fac decât să repet ce am auzit.

— Nu crede tot ce auzi. Odalie e o fată drăguţă.

— De acord. E elegantă!

— Nu ştiu ce să zic. Am auzit că a fost încurcată cu un gangster. De la *el* are ţoalele alea. Şi au plantat-o aici, la secţie, ca să obţină informaţii despre raidurile noastre la contrabandişti. Ştiţi cum merg treburile cu gangsterii – mereu încearcă să infiltreze oameni în interior.

— Stai aşa, intervenea frecvent câte un individ cumsecade care îşi asumase cu onestitate rolul de Voce a Raţiunii. Nu e deloc de râs. Ai grijă să nu pătezi reputaţia unei doamne.

— Nu zic că-i adevărat. Da' aşa am auzit io…

Şi tot aşa, aproape neîntrerupt. Ca un cor de fundal care, odată pornit, nu se mai oprea – nu se mai putea opri. Nimeni nu a recunoscut că ar fi declanşat bârfele, însă aproape nimeni nu îşi cerea scuze că împrăştie zvonurile. Presupun că mai toţi cei care lucram în secţie ne plictisiserăm puţin de beţivani, violatori şi contrabandişti. Odalie devenise singura noastră sursă de distracţie şi fabricanţii de zvonuri (de obicei Grayben, Marie şi Harley) se lăsaseră purtaţi de imaginaţiile lor romantice şi încercau să adapteze ceea ce ştiau ori doar bănuiau despre Odalie la cele mai recente titluri de pe prima pagină a ziarelor. Clara Bow, William H. Hays – ştiri prea de ultima oră. La fel ca paternitatea celui mai mic dintre copiii proprietăresei mele, cronologia acestor aserţiuni le făcea în cel mai bun caz dubioase.

Dacă Odalie era conştientă de zvonurile pe care le iscase nu a dat semne că ar şti. Farmecul ei era ca un întrerupător electric pe care îl putea aprinde şi stinge după bunul plac, fără a fi afectat de bârfe. Dar, deşi avea mereu la îndemână charismă din belşug, adevărul surprinzător era acela că Odalie nu era o carte deschisă şi că evita în mod intenţionat apropierea de oameni. Sau măcar aşa am intuit eu din studiul făcut până la acel

moment asupra comportamentului ei.

Marie încerca să deschidă o conversaţie de fiecare dată când aşeza rapoartele săptămânale pe masa lui Odalie pentru a fi bătute la maşină. Odalie îi răspundea politicos, dar fără a intra în detalii şi fără a-i pune, la rândul ei, întrebări – ceea ce presupun că o irita un pic pe Marie. Şi cred că fiind şi eu reticentă din fire şi pretenţioasă în alegerea interlocutorilor, am aprobat în sinea mea purtarea lui Odalie. Am aprobat-o până ce, demonstrându-şi lipsa totală de discreţie şi gust, Odalie a invitat-o pe Iris pentru a fi primul ei companion din secţie la masa de prânz. Poate că aş fi fost mai puţin dezamăgită dacă ar fi ales-o pe Marie, dar, spuneţi şi voi, Iris! Iris cea cu buză de iepure, încheiată la bluză până sus, Iris cea insipidă! Sunt conştientă că pe dinafară eu par îngrozitor de banală, dar Iris se numără printre aceia care par îngrozitor de banali *pe dinăuntru*! Mi-a spus odată: „Numai copiii ar trebui să aibă hobby-uri, iar ea n-avea niciunul. Nicio pasiune, nici măcar obişnuinţa de a citi, din câte ştiu – căci n-am văzut-o lecturând decât ziarul, şi până şi asta o face în cel mai plictisitor mod cu putinţă, parcurgându-l de la prima până la ultima pagină, fără a sări peste nimic – nici măcar peste reclame ori necrologuri. Şi, după ce termină de citit, nu comentează decât asupra unui singur lucru: vremea. Poate că sunt ultima persoană de pe lume îndreptăţită să susţin aşa ceva, dar până şi *eu* ştiu că Iris e anostă.

Nu prea mă dau în vânt după bârfe şi nu că aş aproba purtarea băgăreaţă şi flecărelile lui Marie, dar un lucru pe care chiar nu pot să îl sufăr e ca să te facă cineva să te simţi prost pentru că eşti interesat de viaţa celorlalţi. La urma urmei, e uman să fii curios în privinţa semenilor tăi, şi numai o mironosiţă ar nega asta. Iar Iris e un asemenea gen de mironosiţă. Odată, când am făcut o observaţie că sergentul nu îşi adusese de mai bine de o săptămână prânzul la pachet şi m-am întrebat dacă nu cumva avea probleme în căsnicie, Iris s-a grăbit să mă repeadă: „Ştii ceva, Rose, nu-i cazul să-ţi dai cu presupusul. Mai bine vezi-ţi de treburile tale, altfel lumea o să-şi facă idei greşite despre relaţia ta cu sergentul. Să nu-mi spui că la şcoala de dactilografe nu te-au învăţat să te comporţi profesionist…” Îmi displac bârfele, dar şi mai tare îmi displac oamenii care se prefac că sunt deasupra tuturor şi şi-au câştigat dreptul de a-i privi de sus pe ceilalţi.

Când Odalie şi Iris s-au întors de la masa de prânz, am schimbat câteva vorbe cu ele, de complezenţă, după care mi-am îndreptat atenţia spre raportul pe care îl băteam la maşină. Şi mi-am zis, bineînţeles, că excluderea mea de la prânzul luat de ele două împreună nu mă deranja

câtuşi de puţin, cu toate că ceva nu-mi dădea pace. Eram agitată, iritabilă. Poate că băusem prea multă cafea în ziua aceea, căci degetele mi se mişcau în cel mai prost mod cu putinţă peste taste. Am apăsat din neatenţie pe câteva clape greşite, am smuls pagina din maşină ca s-o arunc la coş, am introdus o pagină nouă şi m-am grăbit să repet aceleaşi greşeli. Clocoteam de nervi şi am decis să las pe moment treaba baltă. Mi-am pus mănuşile, am scos ţigara din sertarul de la masa de lucru şi am strecurat marfa de contrabandă la încheietura mâinii stângi. Am văzut că mănuşile ascundeau suficient de bine ţigara. Nimeni nu a ridicat privirea spre mine când m-am scuzat şi am ieşit din încăpere.

M-am îndepărtat cale de câteva clădiri, spre aleea unde încercasem pentru întâia oară să fumez nenorocita aia de ţigară. De data aceasta nu am uitat să iau cu mine ceva cu care să o aprind. Locotenentul mestecase toată dimineaţa capătul unui băţ de chibrit din lemn (un obicei la care recurge în lipsă de scobitoare), şi când l-a abandonat din neatenţie pe masă, mi-am luat libertatea de a-l adăuga micii colecţii de fleacuri adunate în sertarul de la masa mea. (Aş vrea să profit de ocazie pentru a face lumină asupra unui aspect: povestea aceasta poate conduce la ideea că obişnuiesc să fur, dar vă asigur că nu este cazul. N-ai cum să deţii un băţ de chibrit – beţele de chibrit sunt pentru a fi folosite de toată lumea atunci când are nevoie. Cât despre broşă, cred că am lămurit deja că o consider mai degrabă un *obiect găsit*, având în vedere că nu am făcut altceva decât să o ridic de pe jos.)

Am ajuns la alee şi am aruncat priviri furişe în jur. Eram acut conştientă de felul în care trebuie că arătam. Cu o mână tremurândă, am frecat capătul cu sulf al băţului de chibrit de un zid din cărămidă. Băţul s-a aprins sâsâind. Nu mai fumasem niciodată, însă văzusem de multe ori bărbaţi fumând în cafenele. Am dus flacăra spre capătul ţigării şi am tras încet din ea, ţinând fumul în interiorul obrajilor. O senzaţie uscată, fierbinte şi hârâitoare a coborât instantaneu în plămânii mei. Am tuşit total lipsit de eleganţă şi am aruncat priviri frenetice în susul aleii, ca să mă asigur că nu mă urmărea nimeni.

Ţigara părea să-şi facă efectul. Capul a început să mi se învârtă şi l-am simţit ca pe un balon gata să se ridice departe de corpul meu. M-am întrebat dacă aşa se simţea Odalie atunci când fuma. Şi unde fuma? În cafenele? La petreceri? Oare era aşa de îndrăzneaţă? M-am gândit la ea şi am ţinut ţigara în mână aşa cum bănuiam că o făcea ea. Capul mi-a devenit şi mai uşor. Am tras de câteva ori lung şi voluptuos din ţigară, urmărind cum capătul ei arde încet, ca un mic cărbune fierbinte şi roşu,

pe măsură ce inhalam rapid fumul. M-am relaxat treptat, până ce, brusc, cineva a deschis fereastra apartamentului de deasupra capului meu. Am tresărit, am aruncat ţigara într-o băltoacă tulbure şi am luat-o la goană cât am putut de iute, îndepărtându-mă de alee. Sunetul scos de tocurile pantofilor care loveau pavajul parcă mă zorea, şi auzeam doar un bocănit zgomotos care nu făcea decât să mă înspăimânte şi mai tare. Nu am încetinit pasul decât când m-am apropiat de clădirea secţiei. Am intrat şi am traversat holul, încercând să mă calmez şi să mă adun.

Din fericire, intrarea mea a fost tratată cu acelaşi dezinteres ca şi plecarea – nimeni nu s-a ostenit să-şi ridice ochii spre mine. M-am forţat să-mi recapăt suflul, mi-am îndreptat spatele şi am pornit să traversez încăperea spre masa mea. Gândurile mi se învălmăşeau în cap sub imperiul exaltării de care mă lăsasem cuprinsă din pricina noului meu secret. „Am fumat! Sunt o desfrânată, o fumătoare – ce zici de asta? Locotenentul ar fi aşa de surprins să afle ce făcusem", mi-am spus cu oarecare satisfacţie. Sergentul… ei bine… gândul la el nu-mi aducea aceeaşi satisfacţie. Aşa că mi l-am înlăturat din minte.

— Rose, am auzit pe cineva pronunţându-mi încet numele. Am tresărit, m-am întors în direcţia sunetului şi am dat cu ochii de Odalie, care se uita la mine cu un mic zâmbet de curiozitate în colţurile gurii. Te simţi bine, Rose?

— O, da, sunt bine, am răspuns. Sunt… bine. N-am nimic.

Şi-a înclinat capul pe un umăr.

— Pari surprinsă, a zis. A adulmecat aerul din jur şi zâmbetul i s-a încreţit şi mai tare în timp ce curiozitatea se stingea, înlocuită de cunoaştere. A ridicat din umeri, ca şi cum îmi arăta că mă lasă în pace. Am vrut doar să mă asigur că eşti bine, a adăugat.

Şi-a lăsat privirea să zăbovească preţ de o secundă pe faţa mea înainte de a se răsuci pe călcâie şi a se întoarce la masa ei. În clipa aceea abia, întorcând şi eu capul, mi-am dat seama de mirosul de tutun care mi se impregnase în păr. Un miros ca o trenă de rochie, care m-a urmărit peste tot pe parcursul zilei, şi m-am întrebat cât de departe putea să plutească.

Răspunsul aveam să-l capăt mai târziu în după-amiaza aceea, când m-am întors de la fişetele la care avusesem treabă şi am găsit pe masă un pachet de ţigări. Era un pachet nou şi nedeschis, şi am ştiut pe loc de la cine provenea. Am traversat încăperea şi i l-am întins lui Odalie, care bătea ceva la maşină şi m-a privit cu o expresie absentă.

— Nu, mulţumesc, am spus fluturând pachetul prin faţa ei. Nu fumez.

— Ah, eşti sigură?

— Da, am răspuns cu pachetul încă în mână.

— Atunci înseamnă că am greşit eu, a spus ea pe un ton ce sugera că nu se înşelase deloc, acceptând în cele din urmă pachetul cu o mină apatică şi plină de sine.

---

13 Conform Bibliei, după ce Moise a stat pe Muntele Sinai 40 de zile şi 40 de nopţi pentru a primi cele zece porunci de la Dumnezeu, a coborât cu tablele de piatră pe care fuseseră scrise acestea şi, văzând că poporul îşi făcuse drept idol un viţel de aur, le-a spart şi a urcat din nou pe munte, unde a primit două table noi (n. red.).

14 În franceză, forma de feminin a cuvântului *voyeur* (n. red.).

15 Fluviu din America de Nord care străbate teritorii vaste din SUA până în Canada, înainte de a se vărsa în Oceanul Atlantic (n. tr.).

16 Igor Stravinski (1882–1971) a fost un compozitor originar din Rusia, unul dintre cei mai importanţi muzicieni din prima jumătate a secolului al XX-lea. S-a făcut cunoscut şi ca pianist virtuoz şi dirijor (n. red.).

17 Cunoscut pugilist de origine canadiană (1900–1948) (n. tr.).

18 Actriţă americană (1905–1965), simbol al femeii moderne lipsite de prejudecăţi (n. tr.).

19 Politician republican (1879–1954), primul preşedinte al Asociaţiei Producătorilor şi Distribuitorilor de Filme din America. A creat Codul Hays, un set de reglementări de cenzură în cinematografia americană, aplicat între 1934 şi 1968 (n. tr.).

5

La un moment dat în acea perioadă a avut loc un incident cu oarecare legătură cu Odalie, dar care, din motive care îmi scapă, îmi apare întotdeauna în memorie atunci când mă gândesc la primele săptămâni de lucru ale lui Odalie la noi la secţie. De fapt, poate ar fi mai corect să afirm că incidentul nu a avut nicio legătură cu Odalie, şi nu „oarecare legătură". Evenimentul nici măcar nu s-a petrecut la secţie – a fost doar o întâmplare la pensiune într-o zi când m-am întors de la muncă.

În după-amiaza aceea mi s-a permis să plec de la serviciu mai devreme decât de obicei. Un soi de acalmie, o stare de lene generală se instalase în secţie după pauza de prânz. Pe la trei şi jumătate, locotenentul s-a îndreptat agale şi târşâit spre mine cu silueta lui deşirată şi s-a aşezat pe masa mea ca pe un cal pe care se pregătea să-l încalece cu picioarele atârnând pe aceeaşi parte a şeii. A împins deoparte hârtiile de pe masă cu un aer foarte interesat, cu toate că, judecând după privirea sa fără reper, nu cred că *văzuse* de fapt niciun cuvânt din rapoartele la care se uitase. Şi-a dres de câteva ori glasul înainte de a mi se adresa:

— Cred că azi ai muncit cât două dactilografe, domnişoară Baker. Poate c-ar fi mai bine să te trimitem acasă înainte să ceri să fii plătită dublu.

A clipit în sus, mutându-şi privirea de la rapoartele de pe masă spre mine, dar şi-a ferit-o apoi rapid, de parcă văzuse ceva arzând în ochii mei.

— Sergentul nu mi-a spus că pot pleca mai devreme, am obiectat eu.

— După cum bine ştii, am autoritatea de a decide singur în această privinţă. Şi oricum, sunt convins că sergentul şi-ar da binecuvântarea, a continuat locotenentul cu vocea încordată de atâta cordialitate. A luat o agrafă de birou şi a ţinut-o pe vârful unui deget, prefăcându-se că o studiază. N-am vrea să avem necazuri cu sindicatele din pricina ta.

Partea asta din urmă era o glumă. Dactilografele nu aveau sindicat – de altfel, nu există nicio asociaţie profesională în care femeile să predomine

numeric.

— Bine, am răspuns într-un final, refuzând să râd la gluma lui. Dacă sergentul nu are nimic împotrivă, o să-mi iau liber în după-amiaza asta.

M-am apucat imediat să-mi strâng lucrurile. Am întins mâna după niște hârtii pe care se așezase locotenentul și le-am smuls de sub fundul lui fără a-i cere scuze. A ridicat din sprâncene, și-a părăsit poziția cocoțată în șa și a rămas în picioare în fața mesei, clipind mărunt precum bețivanii când sunt eliberați din arest și se împleticesc afară din întunericul din secție pentru a rămâne apoi, preț de câteva clipe, nemișcați pe trotuar, sideați și ferindu-și ochii de soarele mult prea strălucitor.

Era tot acolo, în picioare și clipind, când mi-am pus mănușile și mi-am așezat poșeta în îndoitura cotului.

— Și unde o să te duci acum? m-a întrebat.

Îmi era clar că lucrurile nu decurseseră așa cum se așteptase.

I-am aruncat o privire mirată.

— Cum unde? Bineînțeles că acasă. N-ai spus chiar tu să plec acasă?

Nu mi-a răspuns. Am așteptat. Am oftat, mi-am luat geanta de pe braț și am trântit-o zgomotos în mijlocul mesei.

— Doar dacă nu cumva ți-ai bătut joc de mine, am adăugat trăgând de degetele de la mănuși.

— Nu, nici vorbă, s-a grăbit el să spună. Nici vorbă să-mi bat joc de tine.

Avea o expresie ciudată, chinuită, întipărită pe față în timp ce m-a urmărit cum îmi luam geanta de pe masă și traversam încăperea spre ușă. Părea tulburat, ca și cum avea pe buze o propoziție pe jumătate formată care se lupta în van să îi iasă pe gură. Poate că se aștepta să-i mulțumesc cu mai multă efuziune. Dar nu era treaba mea să descifrez motivele din spatele comportamentului său enigmatic, iar pe drumul spre casă mi-am jurat să nu-mi bat capul prea tare și să nu mă gândesc la cele petrecute.

După puțin timp m-am apropiat de pensiune. Strada pe care se afla era mărginită de arțari și ulmi, și când am cotit după un bloc și am ajuns la ultima porțiune de drum, m-am trezit că mergeam pe trotuar îngropată până la glezne în frunzele căzute la sfârșit de toamnă. Își pierduseră deja culorile vii, faimoasele nuanțe de roșu și chihlimbar orbitoare, și parcă se transformaseră în grămezi de hârtiuțe gri-maronii ruginite și sfărâmicioase, care foșneau la cea mai mică adiere. Aerul devenise răcoros, era mirosul zăpezii nu foarte îndepărtate; iarna avea să se instaleze curând. Îmi amintesc că în clipa în care am ajuns în fața pensiunii, m-am uitat în sus, cu un sentiment de liniște, la clădirea

maronie pitită printre fațadele celor vecine, la acoperișul înclinat și la balustrada din fier forjat. *Acasă!* Și nici măcar nu se înserase. Nu-mi mai păsa de motivele locotenentului: chiar *era* plăcut să mă aflu acasă în mijlocul după-amiezii, mi-am zis cu o mică tresărire de îngăduință moleșitoare.

Am împins ușa și am fost întâmpinată de obișnuitul val de aer cald, mirosind a tocană. Însă în după-amiaza aceea, mirosul apăsător de stătut m-a bucurat și mi-a trezit primul chiorăit de foame în stomac. Mi-am atârnat haina în cuierul de lângă ușă și am suflat în mâini, încercând să-mi încălzesc degetele înghețate. Am auzit glasuri venind dinspre bucătărie și m-am apropiat. Am recunoscut vocile lui Dotty și Helen, care urcau și coborau în toiul unei conversații, animate ca două insecte ce bâzâie ocupate una în jurul celeilalte. „Ar fi drăguț, mi-am spus, dacă de data aceasta m-aș alătura și eu unei partide tihnite de bârfit." Am dat să intru în bucătărie, dar m-am oprit în fața ușii batante duble la auzul a ceva: numele meu. Inima a prins să-mi bubuie în piept și am încremenit, cu urechea aplecată instinctiv spre fâșia subțire de lumină ce se strecura prin ușa crăpată.

— Nu știu ce crezi tu că ar fi trebuit să fac. E vai de capu' ei, îți spun. Nu se mai poate face nimic!

— Ai fi putut să fii un exemplu pentru ea, am auzit-o pe Dotty replicând. I-ar prinde bine niște modele de urmat.

M-am aplecat preț de o secundă spre dreapta și am aruncat o privire înăuntru. Helen stătea pe un scaun, cu o cană de ceai în mână. Avea încă în părul roșcat acele cu care își prinsese șmecherește pălăria, însă pălăria în sine – o chestie mare, demodată și teatrală – se odihnea pe masa de bucătărie, lângă cotul ei. Dotty era întoarsă cu spatele și ridica ceva de pe sobă, răspunzându-i lui Helen peste umăr, cu un aer absent în timp ce își vedea de treabă.

— Da, știu, e orfană și-i o fată cumsecade și-i așa de trist ce i se întâmplă… Și așa mai departe. Da', zău, e așa de plicticoasă; când vorbești cu ea e ca și cum te-ai uita la o vopsea care se usucă! Săracu' Lenny, n-ai cum să-i porți vină că a râs de ea de cum a întors spatele. Dotty s-a răsucit cu fața către ea și Helen a privit-o cu ochi inocenți, ca de căprioară. Am recunoscut imediat expresia din repertoriul de fețe pe care le exersa în oglindă. A continuat cu o voce sfioasă și dulce: Crezi că sunt prea dură cu ea, nu-i așa?

— Știi ce se spune: să nu judeci pe cineva până nu te pui în pielea lui.

— Uh! Da' ce piele *urâtă*!

— Şi se mai zice că o inimă miloasă face bine oricărei femei, a rostit Dotty pe acel ton aspru pe care îl rezerva în mod normal copiilor ei. A aşezat o cârpă de vase soioasă sub tava de fier pe care tocmai o scosese din cuptor şi a făcut o pauză pentru a-şi şterge fruntea de sudoare. Nu că aş fi avut parte de multă milă de-a lungu' anilor, deşi aşa ai crede, cu moartea lu' Danny şi copiii şi toate celelalte… Nu mai departe de Millicent Jasper, care fusese aşa prietenoasă înainte să moară Danny, nici că mi-a adus vro' farfurie cu mâncare sau să se ofere să mă ajute uneori cu copiii. Şi Helena Crumb, nici ea nu-i mai brează…

Dotty s-a apucat să-i înşire pe cei care nu-şi arată firea caritabilă faţă de văduvia ei şi de greutăţile întâmpinate cu creşterea copiilor de una singură. Era o listă pe care o mai auzisem şi despre care ştiam că o actualizează mintal zilnic. Helen nu era însă la fel de interesată de lupta eroică pentru supravieţuire a lui Dotty pe cât era Dotty însăşi. A răsturnat solniţa şi a lăsat să se scurgă din ea un firicel de grăuncioare strălucitoare, după care s-a pornit să plimbe grămăjoara albă ca zăpada pe masa de bucătărie, împingând-o cu vârfurile degetelor. S-a încruntat, ca şi cum era adâncită în gânduri.

— Aruncă nişte sare peste umăru' stâng, i-a poruncit Dotty când a văzut ce făcea.

Helen s-a conformat cu un aer absent, în timp ce gândurile pe care le rumegase i se conturaseră pe buze.

— N-ai cum să fii exemplu pentru o fată ca Rose, a zis ea. Hainele şi manierele ei sunt aşa de *banale*… şi nici măcar nu *se preface* c-ar fi interesată de lucruri femeieşti.

— Şi la ce te-ai fi aşteptat? Doar nu-i lady Diana Manners[20]. Fata asta a fost crescută de maici. Şi maicile nu pun preţ pe fandoseli.

— Ştiu, da'… nu arată chiar *aşa de rău*. E păcat că nu se străduieşte să facă mai mult cu ce are. O fată isteaţă ar fi ştiut cum să-şi pună în valoare ochii ăia visători ca ai lu' Sarah Bernhardt[21].

— Nu toate fetele sunt aşa de isteţe ca tine, drăguţo. Şi încă şi mai puţine sunt isteţe şi fermecătoare, a spus Dotty. Ar trebui să fii mulţumită de harurile cu care ai fost înzestrată şi să te porţi drăguţ cu fetele care nu au aşa succes la băieţi. Şi nu te poţi aştepta ca toate fetele să aibă aceleaşi… S-a oprit în timp ce împăturea un prosop de bucătărie şi s-a uitat în tavan, în căutarea cuvântului potrivit. Aceleaşi… *idealuri romantice*… dacă ştii ce vreau să zic.

— *Ce* vrei să zici? a întrebat Helen ridicându-şi acum ochii cu o curiozitate înnoită.

Dotty a ezitat şi s-a uitat puţin de jur-împrejurul bucătăriei, ca pentru a se asigura că nu sunt urmărite (habar n-avea că erau), apoi s-a apropiat un pic de locul unde Helen stătea aşezată la masă. S-a lăsat să cadă pe scaunul din faţa ei şi şi-a coborât vocea.

— Păi, din câte am auzit io, Rose era foarte apropiată de o anumită măicuţă. Înţelegi cum vine treaba, cam prea apropiată. O novice tânără, Adele, şi lucrurile între ele s-au… încurcat.

— Ah, nu, a lăsat Helen să-i scape un icnet.

Dotty a dat din cap cu un aer solemn, încercând să-şi înfrâneze încântarea răutăcioasă care ameninţa să o trădeze în timp ce dădea această „regretabilă veste". S-a aplecat şi mai tare spre Helen şi şi-a coborât şi mai mult glasul:

— Am citit o scrisoare pe care i-a trimis-o, a adăugat.

— Cine? Novicea?

— Îhî. I-a trimis o scrisoare lu' Rose ca s-o roage să o lase în pace şi să stea departe de ea. Am deschis-o la aburu' de la sobă şi pe urmă am pus-o la loc în plic, am presărat nişte apă şi făină şi am închis plicu'.

Asta era ceva nou pentru mine. Un strat fin de broboane de sudoare mi-a apărut pe frunte şi temperatura mea a luat-o razna. Obrajii îmi ardeau ca focul în timp ce îmi simţeam sângele îngheţat curgând prin vene. Ştiam exact la ce scrisoare se referea Dotty. Dar nu ştiusem că fusese citită de altcineva în afară de mine.

— Şi în scrisoare zicea ceva despre purtarea lu' Rose sau ce a făcut ea?

— Nu, doar că…

Cele două au tăcut la auzul unui zgomot puternic chiar lângă uşa de la bucătărie. Am încercat cu întârziere să prind mătura de coadă, dar am ratat-o la mustaţă şi am bătut în retragere când am văzut-o aterizând cu un bufnet sonor pe scândurile podelei.

— Ce mama naibii a fost asta? am auzit-o spunând pe Dotty în timp ce mă repezeam în sus pe scări.

În scurtul răstimp de după căderea măturii, îmi scosesem pantofii şi îi ţineam acum în mâini în timp ce sprintam silenţios pe trepte, călcând în vârfurile picioarelor încălţate în ciorapi. Presupun că atunci când Helen şi Dotty şi-au iţit capetele pe uşa de la bucătărie, nu au văzut nimic altceva decât mătura întinsă pe podea, dărâmată de un curent neaşteptat. Nu mi-a fost greu deloc să îmi imaginez scena derulată în absenţa mea – ele două dând din umeri, ridicând mătura de pe podea cu un aer de nemulţumire şi iritare şi reluându-şi apoi conversaţia.

Ajunsă sus în camera mea, am luat în mână un roman, însă după ce

scăpasem ca prin urechile acului să fiu surprinsă asupra faptului, eram agitată şi nu mă puteam concentra asupra a ceea ce îi spunea – sau mai degrabă *nu* îi spunea domnul Darcy, aşa cum se întâmplă adesea în cărţile domnişoarei Austen – lui Elizabeth Bennet[22]. Mă simţeam tulburată şi frustrată. Sentimentul de voluptate ce însoţise favoarea neaşteptată a unei după-amieze libere şi fericite pierise brusc din pricina batjocurii unei fete pe care nici măcar nu o consideram prietenă. Ce-mi păsa mie că Helen nu avea nimic altceva mai bun de făcut decât să mă bârfească? Şi totuşi, sentimentul persista şi mă rodea. Şi mai rău era faptul că Dotty citise scrisoarea lui Adele. Un val de greaţă m-a cuprins instinctiv pe măsură ce îmi aminteam cuvintele şi detaliile din scrisoare, pe care am recitit-o în minte şi mi-am închipuit ce concluzii putuse trage Dotty din ea.

Cred că vă datorez câteva explicaţii cu privire la Adele. Sinceră să fiu, îi înţeleg pe cei ce *nu* o înţeleg pe Adele. Dar între noi vă asigur că nu s-a petrecut nimic necinstit sau indecent. Ce oripilată ar fi Adele dacă ar şti că scrisoarea ei dăduse naştere unor impresii total eronate, marca Dotty. Poate că dacă s-ar fi gândit că un străin putea să o interpreteze în acest fel, nici nu mi-ar fi trimis-o. Pentru că, în fapt, scrisoarea fusese inutilă; nu conţinea nimic ce nu ştiam deja.

Dotty avusese totuşi oarecum dreptate în legătură cu relaţia care evoluase din ce în ce mai strâns între mine şi Adele de-a lungul anilor (deşi reţineţi, nimic *nenatural*… doar că gândeam la fel şi ne îndrăgeam, eram ca două surori – sau cel puţin prietene la cataramă). Cred că sentimentul de vină fusese cel care o împinsese pe Adele să-mi scrie aşa cum o făcuse. Vina cuiva sfâşiat între chemarea ecleziastică şi viaţa… *laică*. Cea din urmă fiind viaţa pe care cred că Adele voia să o trăiască alături de mine. Vedeţi voi, părerea mea e că, în adâncul fiinţei sale, Adele nu îşi dorea nimic mai mult pe lume decât să lepede straiele de călugăriţă, să fugă de la mănăstire şi să ia viaţa de la capăt. Discutam între noi despre cum vom economisi bani ca să călătorim în locuri îndepărtate, despre cum vom vizita Florenţa şi vom vedea toate picturile acelea frumoase din muzee, sau Istanbulul, unde puteam petrece o zi întreaga la baia turcească şi la cumpărături în bazare cu numai câţiva penny. După ce am părăsit orfelinatul, i-am scris regulat lui Adele despre planurile mele – n-am vrut să creadă că le abandonasem, ci că intenţionam să fac în aşa fel încât să se materializeze. Recunosc că poate am exagerat un pic cu entuziasmul meu în aceste scrisori, şi poate că vigoarea mea romantică în privinţa perspectivei viitorului nostru comun a speriat-o cumva pe Adele,

însă repet, acestea fuseseră cândva fantezii împărtășite de noi două; doar nu eram o nebună care inventa lucruri. În orice caz, m-aș aventura să presupun că simpla sugestie că ar putea fugi în lume și renunța la viața monahală a făcut-o pe Adele, în chip firesc, să se simtă foarte vinovată, iar eu pusesem gaz pe foc, ispitind-o cu poveștile mele pline de pasiune despre lumea care ni se așternea în față, gata să fie cucerită.

Nu vreau să insinuez prin asta că în tinerețe avusesem vreo influență negativă – nu sunt nici pe departe genul capabil să joace rolul de seducătoare – și poate că nu ar fi lipsit de interes să menționez acum că Adele este mai în vârstă decât mine. Când am cunoscut-o, avea șaisprezece ani, iar eu paisprezece. Spre deosebire de mine, Adele nu era orfană, ci venise la mănăstire după ce se trezise într-o dimineață și îi spusese mamei sale că avusese o viziune și că era chemată să își dedice viața Bunului Dumnezeu. Mama ei a acționat cu promptitudine la declarația lui Adele și a adus-o imediat la maici, care au acceptat-o cu condiția să se instruiască timp de câțiva ani, până la majorat, când, cu mintea și trupul mature, putea să se călugărească. Am auzit într-o zi din întâmplare cum câteva măicuțe bombăneau pe seama mamei lui Adele (știu, pare neverosimil, dar maicile bombăne și ele – cu toate că aproape întotdeauna se căiesc sincer imediat după), criticându-i graba cu care scăpase de cheltuielile cu întreținerea fiicei. „Foarte convenabil pentru bugetul familiei", îmi amintesc că au comentat. Totuși nu sunt sigură că afirmația corespundea întru totul motivațiilor mamei. Cred că graba mamei lui Adele s-a datorat mai puțin oportunității economice, cât faptului că tatăl vitreg al lui Adele începuse să-și vâre „accidental" capul pe ușa sălii de baie atunci când Adele se pregătea, dezbrăcată, să se spele.

Adele mi-a povestit despre aceste incidente nefericite într-o noapte târziu, când eram singure. Îmi amintesc ce dorință turbată de a răni un bărbat necunoscut m-a copleșit atunci. Adele nu mi-a mărturisit, dar cred că a făcut greșeala de a se confesa și bătrânei sore Mildred despre purtarea nepotrivită a tatălui ei vitreg, căci într-o după-amiază au stat câteva ore închise în micul birou impregnat deseori de mirosul stătut al surorii Mildred, situat lângă sala de clasă, după care lui Adele i s-a cerut să facă o foarte lungă și istovitoare penitență cu rugăciuni, îmbăiere și postit, pentru a-și „spăla mintea de gânduri necurate." Era tipic pentru sora Mildred să dea vina pe Adele pentru suferințele care îi fuseseră provocate.

Sora Mildred descindea dintr-un lung șir de femei res-pectabile, extrem de iscusite în arta insinuării că nicio femeie nu primea avansuri

dacă nu le provoca ea însăşi. Ideile ei învechite se bazau pe noţiuni deja fumate. Sinceră să fiu, nu cred că biroul, ci sora Mildred mirosea a stătut, şi de aceea orfanele o porecliseră Sfânta Ocrotitoare a Mucegaiului.

Chiar dacă interpretările surorii Mildred nu s-ar fi bazat pe o concepţie antediluviană asupra lumii, tot nu aş putea crede că Adele a nutrit vreo dorinţă faţă de acel bărbat dezgustător. Ea mi l-a descris în detaliu pe tatăl vitreg şi vă asigur că nimic din descrierile ei nu mi-a sugerat dorinţa apropierii de o asemenea persoană.

Mama lui Adele a alungat-o din casă cât a putut de repede. Cum nu am cunoscut-o, nu aş putea să spun dacă a fost un act de gelozie feminină ori de protecţie maternă. Cert este că, după ce şi-a încredinţat fiica în mâinile capabile ale Atotputernicului, nu a vizitat-o niciodată la mănăstire. Presupun că Adele s-a simţit foarte singură. Nu-mi amintesc de propriii părinţi, deci nu pot afirma că înţeleg exact prin ce a trecut Adele, însă având o imaginaţie destul de bogată, am încercat să-i demonstrez simpatia pe care i-o purtam prin bileţele pline de încurajări şi flori presate. Iar în scurt timp, noi două am devenit prietene la cataramă.

Sigur, un incident anume a fost cel care m-a făcut să realizez pentru întâia oară cât de mult o iubeam pe Adele. Mă aflam în bucătărie cu ea şi cu sora Hortense şi frământam aluatul care urma să fie copt şi folosit pentru împărtăşanie, când Adele s-a întors deodată spre mine şi a spus: „Rose, eşti aşa de talentată la frământatul aluatului! La tine aluatul nu se lasă şi nu face cocoloaşe. Creşte perfect. Absolut perfect!" Evident, o roşeaţă a apărut nepoftită în obrajii mei pe sub praful uşor de făină. Dar Adele s-a mulţumit să zâmbească şi a continuat să susure pe acelaşi ton cordial, ca şi cum gândurile ei erau un lichid pe care îl turna în pâine pentru a-i adăuga şi mai multă aromă prietenoasă. „Poate că ai moştenit talentul de la mama ta, a rostit ea visătoare, sau poate de la tatăl tău – ia gândeşte-te: poate că era cine ştie ce brutar renumit! O, da, asta ar explica totul!"

La auzul acestei remarci, sora Hortense a pufnit zgomotos pe nas. Adele a tresărit şi s-a răsucit surprinsă spre ea. Eu însă nu m-am mirat. Cu mult timp în urmă trăsesem cu urechea şi le ascultasem pe maici cum disecau povestea mea. În repetate rânduri le auzisem cum evocau circumstanţele sosirii mele la orfelinat. Dacă era să dau crezare acestor poveşti, părinţii mei nu erau nici pe departe genul de oropsiţi ai sorţii care populează faimoasele romane ale lui Charles Dickens – cu alte cuvine, naşterea mea nu era rezultatul neconvenabil al unei întâlniri dintre doi îndrăgostiţi într-o mahala, iar şederea mea la orfelinat nu

fusese cauzată de pieirea tragică a alor mei într-un incendiu care ne mistuise casa. Se spune că realitatea bate deseori ficţiunea, dar dacă mă întrebaţi pe mine, cred că adevărul este întotdeauna mult mai dezamăgitor. În versiunea de adevăr care mi-a fost povestită, mama şi tata au fost un cuplu relativ prosper din clasa mijlocie. Presupun că ar fi fost şanse destul de mari ca părinţii mei să mă fi ţinut lângă ei şi să mă fi crescut aşa cum se face în mod normal dacă tata nu ar fi contractat o boală venerică care nu se poate lua decât în cazul în care te expui la diverse… ei, bine, voi fi francă şi le voi spune pe nume – *doamne ale nopţii*. În opinia măicuţelor, mama m-a „donat" orfelinatului pentru a-i face în ciudă. Şi i-a interzis tatălui meu să încerce să ia legătura cu mine împotriva voinţei ei. Din câte ştiu, tata nu a încercat s-o facă niciodată, ceea ce mă determină să concluzionez că s-a temut efectiv de mânia mamei. La ea, simţul justiţiei, deşi nemilos, era de o simplitate cât se poate de frumoasă: dacă tata nu îi era credincios, ea refuza să-i dăruiască copii şi să îi crească.

Desigur, aş fi preferat un incendiu tragic care să ne fi ars din temelii casa în locul acestei istorioare de gelozie meschină şi ură. Recunosc că, prin comparaţie cu alte poveşti cu orfani, a mea e una lipsită de strălucire, motiv pentru care înclin să le cred pe măicuţe. Coşul împletit în care am fost găsită stă mărturie apartenenţei părinţilor mei la clasa mijlocie, iar mama a lăsat în coş un bilet în care relata cu amănunte destul de explicite despre păcatele tatei, neglijând cu bună ştiinţă să se semneze sau să-şi decline identitatea.

Atunci când Adele a început să speculeze cu privire la identitatea părinţilor mei, sora Hortense s-a grăbit să o lămurească asupra subiectului oferindu-i o versiune prescurtată a ticăloşiilor tatei şi a încercării mamei de a se răzbuna pe el. Sora Hortense nu încuraja răzgâiatul, şi presupun că ar trebui să fiu recunoscătoare măicuţelor pentru că nu m-au tratat ca pe un copil şi nu m-au minţit în legătură cu originile mele. Cu toate acestea, nu mi-am putut împiedica buzele să nu se încreţească într-un mic zâmbet mulţumit atunci când Adele a exclamat: „Ruşine să-ţi fie, soră Hortense! Cum poţi să insinuezi că cineva ar vrea de bunăvoie să scape de un copil atât de încântător şi de inteligent ca Rose?" Apoi s-a răsucit spre mine, mi-a luat mâinile între ale ei şi a spus: „Serios vorbind, Rose, nu se poate să crezi povestea asta oribilă; valorezi mult mai mult." La care sora Hortense s-a mulţumit să-şi dea ochii peste cap, să înfăşoare aluatul pe care îl frământase într-un ştergar umed şi să aşeze masa aceea zgrunţuroasă în răcitor. Iar eu am continuat să o ţin de mână

pe Adele şi nu m-aş fi simţit mai ameţită şi mai emoţionată nici dacă aş fi fost dărâmată de o minge care m-ar fi lovit din greşeală în cap. Ceva special se întâmpla; o uşiţă se deschisese în interiorul pieptului meu. Am întrezărit un viitor în care nu aş mai fi fost întotdeauna singură, şi sunt convinsă că Adele l-a întrezărit şi ea.

Probabil că afirmaţiile mincinoase şi vicioase rostite în şoaptă în bucătăria de la parter şi nodul format în stomac mi-au trezit amintiri şi am realizat cât de mult îmi lipsea şi în clipa aceea Adele. Am stat şi m-am gândit la ea, la ochii ei foarte căprui şi cuta prezentă mereu pe fruntea ei, la felul în care obişnuia să cânte atunci când trebăluia prin bucătărie, la faptul că avea mâinile crăpate din cauza muncilor grele la care era supusă, că uita întotdeauna să-şi lege părul cu năframa şi că refuza uneori să-şi ia umbrela cu ea de teama ca dorinţa de a-şi ţine părul uscat să nu fie interpretată drept dovadă de frivolitate. Aveam atât de multe amintiri cu ea şi am rămas pierdută în reverie, rememorând toate detaliile.

Am revenit cu picioarele pe pământ când uşa s-a deschis şi Helen a intrat în cameră. Mi-am dat seama că, stând acolo pe pat, tulburată, dând paginile cărţii fără a le citi, nu făcusem decât să aştept momentul. Helen a tresărit puternic la vederea mea, cocoţată pe pat cu o carte în mână, şi poate că asta mi-a provocat un mic sentiment de satisfacţie infatuată.

— Ah! Erai acasă!

— Da.

— Eu… noi… nu te-am auzit când ai intrat.

— Hmmm…

— Ai ajuns de mult?

— Mi s-a dat liber în după-amiaza asta drept răsplată fiindcă am muncit din greu, am replicat eu.

Eram conştientă că nu răspundeam astfel întrebării ei şi am sperat probabil să o întărât ocolind-o. Voiam să-şi facă griji dacă auzisem sau nu afirmaţiile veninoase. Helen a traversat încăperea spre măsuţa de toaletă aflată la hotarul trasat de draperie între cele două teritorii ale noastre aflate într-un război mut. M-am uitat cum s-a aplecat pentru a se privi în oglinda măsuţei de toaletă şi a-şi scoate acele de pălărie din părul neacoperit.

— Devreme acasă – bravo ţie! Helen a scos un mic râset forţat şi a aruncat o privire prudentă spre reflexia mea în oglindă, după care ochii i-au fugit din nou spre propria faţă. Dumnezeule! a exclamat. Uite în ce hal arăt, de parcă aş fi trudit toată ziua în minele de sare!

Privindu-se în continuare în oglindă, şi-a lăsat corpul să cadă în chip

mecanic pe taburetul din faţa măsuţei de toaletă şi a început să-şi aranjeze părul şi să-şi ciupească obrajii. Ştiam că încearcă să mă ignore, dar nu mi-am abătut privirea nemiloasă de la ea.

— V-am auzit, pe tine şi pe Dotty, am rostit pe un ton jos, liniştit.

Pleoapele lui Helen au fluturat preţ de o clipă şi gura i s-a rotunjit într-un „o" surprins. „Victorie", mi-am spus. „Acum va trebui să se târască în genunchi ca să-mi ceară iertare." Însă, la fel de iute, un resort s-a declanşat înlăuntrul fiinţei ei şi Helen şi-a revenit din uluială.

— Poftim? Ce-ai spus, dragă? m-a întrebat cu o voce voioasă, plină de dulceaţă.

Poate că se credea diplomată oferindu-mi o cale de retragere pentru evitarea disconfortului unui conflict deschis. Numai că eu nu mă temeam, aşa că am continuat să insist.

— Am spus că te-am auzit vorbind cu Dotty când am ajuns acasă.

A tras iute aer în piept şi ceva i-a rămas în gât; a început să tuşească şi să se zbată să-şi recapete suflul.

— Serios? a spus prefăcându-se curioasă şi nevinovată. Înseamnă că m-ai auzit cum vorbeam despre fata aia groaznică, Grace, colegă cu mine la magazin, s-a hlizit ea tulburată. Ştiu, e tare urât din partea mea. Ştii că nu-mi place să bârfesc… da' cu toţii mai greşim din când în când.

— Nu te-am auzit discutând despre Grace. Dar te-am auzit vorbind despre *altcineva*.

— Zău? Îmi pare rău, da' n-am idee despre ce vorbeşti.

A zâmbit – prea larg. Zâmbetul laş al unui câine dalmaţian agitat. S-a întors apoi din nou cu faţa spre oglindă cu un aer preocupat şi a continuat să se dichisească. Nu mi-a venit să cred. Insista să se prefacă nevinovată! Însă îşi dăduse arama pe faţă şi văzusem cum îi tremurau mâinile.

— Presupun că nu-ţi vine în minte nimic pentru care să-ţi ceri scuze, am auzit cuvintele ieşindu-mi negândite şi m-am ruşinat.

Sunaseră ca vorbele rostite de o femeie cicălitoare şi pedantă şi vocea îmi urcase dizgraţios cu câteva octave spre finalul frazei. Felul în care le pronunţasem mi-a amintit de doamna Lebrun, atunci când mă certase că aşezasem argintăria în sertarul greşit. Dar nici că-mi păsa. Eu şi Helen jucam acum cu cărţile pe masă şi eram pregătită pentru uşurarea pe care ştiam că mi-o vor aduce dezvăluirile ei complete.

Helen s-a întors spre mine şi a clipit cu mirare prefăcută. Am recunoscut altă expresie din cele pe care le exersa în oglindă.

— Ah! a exclamat pe un ton ce sugera că tocmai îşi amintise ceva. Da, ai dreptate, aproape că uitasem. S-a ridicat din faţa măsuţei de toaletă, a

traversat încăperea până la şifonier şi a scos din el ceva. Poftim, astea sunt mănuşile tale. Îmi pare rău că nu ţi le-am înapoiat mai devreme.

Cu un aer de generozitate, s-a apropiat şi mi-a întins o pereche de mănuşi din piele, de culoare roşu de Burgundia, pe care nu le mai văzusem de un an. Nu-mi aminteam să i le fi împrumutat. Crezusem că le pierdusem şi, înainte ca să vină iarna, cumpărasem cu nişte bani economisiţi o pereche gri mult mai puţin atrăgătoare.

Acum Helen flutura mănuşile de mult pierdute prin faţa mea. Clocotind de o furie turbată ascunsă, am înşfăcat cele două mănuşi a căror greutate şi luciu îmi evocau corpurile subţiri şi uscăţive ale unor păstrăvi mici. Bun, deci aşa voia să joace. Mi-am spus că nu merita să mai încerc să smulg o scuză de la o fată prea şmecheră şi alunecoasă pentru a-şi mărturisi greşeala. Am dat să mă îndepărtez. Însă m-am răzgândit. Nu era corect să sufăr consecinţele unei asemenea injustiţii. Fremătam de furie, practic tremuram din tot corpul. M-am întors la Helen cu un mers ţeapăn, mecanic, ca acela al unei păpuşi întoarse cu cheiţa.

Am păşit înainte şi m-am postat drept în faţa ei, cu nasurile aproape atingându-ni-se. M-a privit în ochi cu un zâmbet inofensiv. Apoi, ca şi cum cineva scosese dopul de la un canal de scurgere invizibil, am văzut cum culoarea îi dispare din obraji. Cred că acesta a fost momentul când a început să priceapă pe deplin ce intenţionam să fac, şi ce eram capabilă să fac dacă mă enerva în continuare. Cu aceleaşi mişcări ţepene şi mecanice, am ridicat mâna în care ţineam perechea de mănuşi şi le-am lăsat iute să cadă cu un pocnet dătător de satisfacţie peste obrajii lui Helen. Aceasta a început imediat să plângă şi să se dea în spectacol.

— Nenorocito! a strigat la mine plină de înverşunare.

Dar eu nu mai auzeam nimic. Calm şi încet, mi-am tras mănuşile pe mâini. Le-am netezit frumos pe fiecare deget şi am ieşit din cameră cu gândul de a face o plimbare de seară.

Am rămas afară mai multe ore, umblând de colo-colo fără niciun scop şi revenind acasă mult după ora cinei. Am urcat la etaj şi am realizat că Helen se retrăsese în partea ei de cameră. Nu o vedeam, era complet ascunsă după perdeaua care împărţea încăperea în două şi care fusese trasă astfel încât să asigure gradul maxim de intimitate. Ştiam însă că era acolo; o auzeam cum se smiorcăie, o rămăşiţă probabil a „porţiei zdravene de plâns” dramatic tras în absenţa mea. Am vârât mănuşile în fundul unui sertar al măsuţei de toaletă (cu certitudinea că aveau să dispară cât de curând, căci Helen era o hoaţă incorigibilă) şi m-am strecurat în pat sub pături pentru a relua lectura cărţii pe care încercasem să o citesc mai

devreme.

Acum, că o înfruntasem pe Helen şi se făcuse cât de cât dreptate, mă aşteptam să fiu mai relaxată, însă am constatat că îmi era în continuare dificil să mă concentrez. Am început din nou să dau paginile fără să văd textul. Am simţit-o pe Helen de cealaltă parte a perdelei; presupun că se gândea cât de grav fusese nedreptăţită. Dimineaţa avea să-i povestească totul lui Dotty – dacă nu o făcuse deja. Probabil că va înflori un pic povestea. Ambele vor broda pe marginea ei. M-am ridicat din pat şi, sub un impuls vag tiranic, am stins singurul bec electric din încăpere. Helen nu a protestat. M-am vârât înapoi în aşternuturi şi am închis ochii. Ştiam că era puţin probabil să pot dormi în noaptea aceea, dar un alt lucru era cert: locul acela nu mai era pentru mine. Ceva trebuia făcut.

Abia după câteva săptămâni, când prietenia mea cu Odalie a devenit suficient de strânsă încât să mă încred în ea, i-am relatat toate problemele mele cu Helen. Dar odată ce am făcut-o, totul s-a schimbat.

---

20 Celebră femeie de societate (1892–1986) (n. tr.).

21 Una dintre cele mai mari actriţe franceze din toate timpurile (1844–1923), faimoasă pentru rolurile din piese clasice (n. tr.).

22 Elizabeth Bennet şi domnul Darcy, protagoniştii romanului *Mândrie şi prejudecată* al scriitoarei engleze Jane Austen (1775–1817) (n. tr.).

6

Fata asta, Helen, e o mare imbecilă. Nu pricep cum ai suportat-o atâta timp. Ar trebui să te muți cu mine la hotel", a decretat Odalie în stilul ei voios și senin când, câteva săptămâni mai târziu, i-am povestit întâmplarea. Mi-a aruncat un zâmbet sfios de fetișcană, ce contrasta puternic cu fuiorul subțire de fum de țigară pe care l-a suflat imediat de pe buze. Fumul a rămas pentru o clipă atârnat în aer, încolăcindu-se și descolăcindu-se în chip seducător, precum faimosul șarpe biblic, după care s-a ridicat spre tavanul înalt și boltit al restaurantului. Odalie a scos țigara din portțigaretul ei elegant din fildeș și i-a stins capătul care fumega în scrumiera din cristal, ignorând în tot acest timp țâțâiturile dezaprobatoare venite dinspre două hoaște care se încruntau la ea din celălalt colț al sălii. Știam că, de fapt, portțigaretul era cea mai mare concesie pe care Odalie o putea face unor asemenea doamne, căci prefera să fumeze fără un astfel de instrument. Odată țigara stinsă, și-a ridicat spre mine privirea cu un aer nevinovat, iar ochii i-au scânteiat atât de tare, încât m-am gândit că poate se emoționase la gândul coabitării noastre. Inima mea a tresărit.

Ah, dar iată că am luat-o din nou înainte cu povestirea; ar trebui să explic în primul rând cum m-am împrietenit cu Odalie. Cum m-a câștigat într-un final de partea ei și toate celelalte. Doctorul care mă îngrijește acum îmi spune că trebuie să mă concentrez pe relatarea lucrurilor în ordinea în care s-au produs – adică cronologic. Spune că aranjarea lucrurilor în ordinea corectă ajută la vindecarea minții.

În plus, îmi e foarte ușor să relatez aceste evenimente, căci, privind retrospectiv, am avantajul de a le vedea extrem de limpede. Ușa spre prietenia dintre noi a fost întredeschisă inițial într-un mod cât se poate de simplu. Odalie mi-a permis luxul de a bate câmpii despre unul dintre subiectele mele favorite: sergentul. Acum, când știu mai multe despre

caracterul ei, mă întreb dacă a sesizat slăbiciunea pe care o aveam pentru sergent şi şi-a propus să o exploateze, ori auzise întâmplător despre temă şi, folosindu-şi viclenia, a încercat să afle cât de tare mă interesa.

Ştiu că am descris deja câteva dintre particularităţile sergentului – mustaţa ghidon, statura masivă, intoleranţa faţă de aiureli, respectul faţă de buna conduită. Dar chiar şi luate împreună, aceste calităţi nu definesc ceea ce eu consider a fi esenţa lui.

Între mine şi sergent a existat din prima clipă o înţelegere mutuală. Când şcoala de dactilografiere m-a trimis la secţia de poliţie, sergentul a fost cel care mi-a luat interviul pentru angajare. „Pot să citesc cap-coadă acest dosar", a spus el deschizând o mapă din carton livrată secţiei de către şcoala mea în ziua aceea printr-un mesager, „şi să aflu din el cine eşti. Că ai fost crescută într-o mănăstire, că ai avut note bunicele la şcoală, că în ciuda faptului că eşti orfană nu te-ai dedat obiceiurilor de a fura şi înşela, atât de frecvente printre cei care şi-au pierdut de mici părinţii… sau" – şi a închis cu zgomot mapa, a împins-o pe masă, după care s-a dat pe spate în scaun şi şi-a răsucit un capăt al mustăţii între degetul mare şi arătătorul de la mâna stângă – „sau pot să stau pur şi simplu faţă în faţă cu tine şi să văd cât se poate de clar că eşti o doamnă cinstită şi cu conştiinţa curată". Şi asta a fost tot. O înţelegere specială s-a stabilit între noi şi am fost angajată. Ca pentru a dovedi cât de convins era de talentul meu vocaţional, sergentul nu s-a consultat nici cu locotenentul, nici cu inspectorul-şef înainte de a-mi strânge cu putere mâna şi a-mi ura bun venit.

După câteva minute, în timp ce mă conducea spre ieşire, şi-a aşezat o mână pe umărul meu şi l-a strâns cu blândeţe. „Presupun că nu ţi-a fost deloc uşor", a remarcat el. N-am ştiut ce să răspund, aşa că am dat încet din cap în chip de încuviinţare. Sergentul a zâmbit şi mâna lui mi-a încălzit patern curbura umărului prin mătasea artificială a celei mai bune bluze pe care o aveam. „Te asigur, Rose, că nimeni nu-ţi va face probleme aici din pricina originii şi educaţiei primite. Văd că, deşi eşti femeie, ştii foarte bine să te faci utilă, şi sârguinţa ta nu va trece neobservată şi neapreciată în biroul ăsta." Am fost surprinsă să constat câtă plăcere îmi producea greutatea mâinii lui mari, ca o labă de animal aşezată pe umărul meu. Îmi amintesc şi ce sentiment de mare siguranţă m-a cuprins în acel moment. Nu numai siguranţa dată de faptul că obţinusem slujba, ci certitudinea că pe lume mai existau oameni buni şi corecţi – oameni care credeau în aplicarea dreptăţii cu raţiune şi obiectivitate – şi că aceşti oameni încă aveau un cuvânt de spus.

N-aş vrea să insinuez prin asta că sergentul ar fi o persoană sfioasă şi uşor de intimidat. Chiar dimpotrivă. E un om al extremelor. Chiar şi fizic vorbind, nuanţa de roşu-aprins a tenului său contrastează izbitor cu albastrul glacial al ochilor. Însă întotdeauna a existat – şi *există* şi acum – un simţ al echilibrului la el, o impresie că toate contrastele trag cu forţe egale în direcţii opuse.

La acea vreme, masa lui Odalie era amplasată chiar în faţa biroului meu, şi era de aşteptat ca o relaţie să se înfiripe din această cauză în mod natural între noi. Însă la început n-a fost decât tăcerea. Aşa după cum am precizat, am avut o senzaţie ciudată faţă de Odalie de cum am cunoscut-o, o senzaţie care nu s-a transformat instant în prietenie. Iar când Odalie s-a înhăitat cu Iris (iar mai apoi, pentru a înrăutăţi situaţia, a cochetat un pic şi cu Marie), am considerat-o o proastă şi i-am întors spatele cu hotărâre, lucru care sunt convinsă că nu i-a scăpat.

Aşa că am fost surprinsă când, într-o zi, Odalie a ieşit din sala de interogatoriu exclamând: „Omul ăsta este întruchiparea legii, nu-i aşa?" Cum nu aveam obiceiul să facem conversaţie, m-am uitat în jur ca să văd cui se adresa. Ne aflam într-un moment din an când zilele începuseră să se scurteze. Se apropiau nopţile de iarnă lungi şi întunecate şi, deşi nu era decât ora patru după-amiaza, cerul înnorat trecuse de la cenuşiu la negru. În secţie însă activitatea continua şi acelaşi zumzăit se auzea în amurgul care dădea să se lase. Luminile electrice încă străluceau şi biroul fremăta de sunetul telefoanelor, de voci, de foşnetul hârtiilor, de paşi şi de pocnetul sincopat al multor maşini de scris funcţionând simultan. Nouă ne era indiferent, afară putea fi zi *sau* noapte; în clipa aceea, toată lumea era extrem de ocupată şi absorbită de ceea ce făcea. Iar Odalie stătea în faţa mesei mele şi întrebarea ei (retorică, aşa cum era) încă plutea în aer, rămasă fără răspuns. M-am uitat în sus spre ea şi-mi amintesc – îmi amintesc foarte clar imaginea – că becul electric care se bălăbănea deasupra capului ei arunca o aură sclipitoare în jurul creştetului lui Odalie, o coroană perfectă ce îi încununa părul negru lucios, tuns bob.

— Da, am bâiguit după un timp. Sergentul e un om minunat.

Odalie şi-a înclinat capul pe umăr şi m-a privit. Ochii ei m-au inspectat cu o ferocitate felină.

— Sunt curioasă. Ce poţi să-mi spui despre el?

— Păi… nu ştiu. Se pare că îi prinde întotdeauna cu mâţa în sac pe răufăcători. Mi-am sprijinit bărbia în mână, cugetând dacă era cazul să îi ofer un răspuns mai lung, şi în final am fost încântată să continui. E un tip incoruptibil şi, drept urmare, are instincte impecabile. Ori de câte ori

reţinem un criminal care se încăpăţânează să nu mărturisească, deşi este în mod clar vinovat, îl lăsăm pe sergent să se ocupe; nu a dat greş niciodată.

— Dar ce ştii despre viaţa lui personală? Am înţepenit, iar Odalie, obişnuită să studieze oamenii, a sesizat imediat. Sper să nu mă consideri prost-crescută dacă te întreb aşa ceva, s-a grăbit ea să adauge. Şi-a coborât genele negre foarte lungi şi a continuat: Te întreb fiindcă… pari… o bună *cunoscătoare* a ceea se petrece în birou.

— N-am cum să ştiu ceva despre viaţa personală a sergentului, i-am tăiat eu elanul şi mi-am îndreptat din nou atenţia către raportul de pe biroul meu care aştepta să fie transcris.

— Ah, nu contează. Presupun că e întocmai aşa cum şi-ar imagina oricine. O soţie drăguţă, copii drăgălaşi şi aşa mai departe.

— Ei bine… Un soi de reflex m-a îndemnat să continui: Ei bine, nu e întocmai aşa… Sergentul e un om foarte onest şi corect, dar dacă mă întrebi pe mine, aş zice că soţia lui nu *apreciază* aşa cum se cuvine aceste calităţi. Dacă mă crezi, săptămâna trecută a venit *de două ori* la serviciu fără pachetul cu mâncare. Probabil că s-au certat şi ea nu i-a pus dinadins pachetul. Nu-mi pot închipui cum poate cineva să trateze cu atâta lipsă de respect un om aşa de virtuos! Dacă ar fi după mine, nu… M-am oprit brusc din discurs căci Odalie îşi transformase zâmbetul dintr-unul şarmant şi liniştitor într-unul amuzat şi cinic care m-a făcut să mă ruşinez. Ştii ce vreau să zic…, am continuat eu stângace. Mulţi oameni nu pun preţ pe asemenea calităţi… şi e mare păcat.

Din fericire pentru mine, am fost întrerupte de locotenent, care mi-a cerut să merg la magazinul de papetărie pentru a comanda necesarul pentru o lună de coli de hârtie, role de stenotip, panglici pentru maşinile de scris şi alte articole trebuincioase secţiei.

— Şi, după ce dai comanda, te poţi duce acasă, domnişoară Baker, a spus locotenentul verificând ora pe ceasul de la mână. A dat să se retragă în biroul său, după care s-a răzgândit şi s-a întors. Şi ia-o cu tine pe domnişoara Lazare, ca să-i arăţi cum se procedează.

Odalie mi-a zâmbit, şi-a făcut ordine pe masă, apoi s-a dus la garderobă şi şi-a pus haina, pălăria şi mănuşile.

Am luat împreună metroul până în Times Square, acolo unde clădirile se înalţă brusc ca să împungă cerul, ritmul străzii este mereu alert, iar reporterii aleargă pe trotuare, grăbindu-se să revină la birou pentru a-şi bate febril la maşină poveştile înainte de termenul-limită de la miezul nopţii, când toate ziarele intră la tipar. Străzile erau încă uscate, însă cerul

întunecat se umpluse de nori de ploaie şi, când am ieşit de la metrou, un bubuit de tunet s-a auzit în depărtare.

La magazinul de papetărie, am dat comanda lunară şi am citit cu voce tare lista pentru ca Odalie să învețe ce şi cum. Spre surprinderea mea, nu şi-a scos carneţelul şi creionul auriu pe care ştiam că le are în geantă, ceea ce am considerat o greşeală – Odalie nu era genul care să ţină minte ceva fără a-şi lua notițe –, ci s-a holbat tot timpul la mine cu ochi sticloşi şi goi. După câteva minute, am renunţat să-i dau instrucţiuni şi doar am completat în tăcere formularul de comandă şi l-am înmânat funcţionarului. Omul l-a luat, a dat din cap şi mi-a mulţumit cu un aer absent.

Când am revenit pe stradă, ne-am trezit pe neaşteptate sub o ploaie torenţială. Niciuna dintre noi nu avea umbrelă, aşa încât am încercat amândouă să ne pitim pe sub streşinile şi marchizele clădirilor din împrejurimi. Însă ştiţi şi voi că zgârie-norii – aceste simboluri ale progresului, cu linii aerodinamice şi înălţimi ameţitoare – nu oferă prea multe opţiuni de adăpostire pe stradă. Curând, şi eu şi Odalie arătam ca nişte şobolani înecaţi. La un colţ de stradă am fost nevoite să ne oprim din mers din cauza schimbării culorii semaforului şi un camion cu mărfuri de băcănie s-a apropiat şi m-a stropit fără milă cu un jet de apă murdară de canal acolo unde stăteam, pe bordura trotuarului. Odalie a izbucnit într-un râs isteric. Enervată, m-am întors spre ea ca să îmi iau la revedere.

— Noapte bună, domnişoară Lazare. Ne vedem mâine la secţie.

— Stai aşa, a zis ea şi m-a prins de încheietura mâinii. M-a analizat rapid, din cap până în picioare. Ce fraiere suntem! a exclamat. Încă râzând, încă ţinându-mă de încheietură, a coborât de pe bordură şi a ridicat cealaltă mână pentru a opri un taxi. Cred că ştiu un remediu bun pentru asta, a spus.

Pentru mine, taxiurile reprezentau o cheltuială extravagantă, şi pe moment m-am împotrivit ideii. Numai că instinctul de economisire a fost curând înfrânt de cel de supravieţuire, şi în timp ce taxiul încetinea şi se oprea în faţa noastră, un val de recunoştinţă disperată mi-a cuprins corpul îngheţat, ud şi obosit. Printr-un acord tacit, m-am trezit urcând în maşină, unde am auzit-o pe Odalie dând şoferului adresa unui hotel aflat doar un pic mai departe spre periferie.

Mai auzisem de fete care locuiau la hotel, însă din experienţa mea, acestea erau fie foarte bogate, fie foarte necuviincioase. M-a tulburat gândul că Odalie se putea încadra în oricare din cele două categorii – dacă nu în ambele. Pe de altă parte, dacă e să fiu sinceră până la capăt, situaţia

m-a şi stârnit. Când maşina a oprit, Odalie i-a dat şoferului un bacşiş generos. A coborât, iar eu am urmat-o năucă.

— Fiţi atente să nu vă udaţi, domnişoarelor! a spus şoferul pe un ton blând de bunicuţ în timp ce ieşeam din taxi.

N-avea însă de ce să-şi facă griji pentru noi – imediat ce am coborât, am mers direct sub o marchiză iluminată electric, după care am traversat un covor roşu spongios care ducea spre scări în sus, către o uşă turnantă aurie, intrarea în hotel. În holul de recepţie, Odalie s-a îndreptat, sigură pe sine, spre ascensoare, două la număr, care păreau nişte colivii lucrate cu mare migală. Şocată de luxul din jur, am urmat-o precum un pui de căprioară care se clatină pe picioarele de nou-născut. Când ascensorul a coborât, am intrat, iar Odalie a murmurat pe un ton prietenos: „Ştii unde, Dennis." Şi Dennis a ştiut: când am ajuns la etajul şapte, a oprit liftul şi a deschis uşa coliviei aurite.

— Doamnă, a rostit el voios, răsucindu-se cu un zâmbet spre Odalie, care i-a răspuns printr-o grimasă.

— Uf, urăsc să mi se spună *doamnă*, a zis ea ca şi cum Dennis nu era de faţă. Şi-a dus o mână la părul turtit de ploaie şi umed. Mulţumesc, Dennis, s-a adresat ea liftierului, care părea acum foarte abătut.

— Doamnă – pardon, domnişoară, a spus, neconsolat, Dennis.

Descurajarea lui nu a ţinut mult, fiind întreruptă de cerinţele afacerii hoteliere. Un clopoţel de alamă a răsunat brusc, obligându-l să se retragă în colivia aurită pentru a acţiona o manetă. Odalie s-a răsucit spre mine şi mi-a aruncat un zâmbet slab, de o sinceritate rară. „El, tânărul bubos", a pronunţat ea pe un ton explicativ, dându-şi ochii peste cap, şi am avut impresia că cita ceva, deşi nu am ştiut ce[23].

M-a condus cu pas energic pe un coridor lung. Am păşit pe o mochetă moale, groasă, roşie. Gleznele mi s-au mişcat uşor nesigure, amplificând senzaţia de şovăială care îmi cuprinsese picioarele. Mă simţeam copleşită; era prea mult pentru mine şi încălzirea cu aburi în hotel era reglată la o temperatură prea mare. Mânată însă de la spate de un soi de vrajă, am continuat să o urmez pe Odalie, care s-a apropiat de o uşă, a descuiat-o şi a deschis-o. Înăuntru m-a întâmpinat o cameră de zi de dimensiuni mari, cu mobilă modernă, în dungi alb cu verde. Până şi mocheta era de un verde-închis şi vibrant şi se întindea din perete în perete. Îmi amintesc că mi-am zis că acea nuanţă de verde avea ceva foarte curat şi răcoros în ea. Era culoarea unei peluze proaspăt tunse – şi nu orice fel de peluză, ci una aparţinând unui teren de golf sau unei moşii bogate, genul de locuri despre care nu citisem decât în cărţi. Era, în multe privinţe, culoarea

banilor.

Am rămas în mijlocul încăperii, inertă ca o minge de crochet pierdută pe o întindere prea mare de iarbă foarte verde. De pe mine încă picura apa de ploaie şi nu am îndrăznit să ating mobila. Am auzit-o în spate pe Odalie cum încuie uşa. A venit şi şi-a pus mâinile ferm pe spatele meu.

— Haide! a zis râzând în felul ei muzical. Hai să scăpăm de hainele astea ude!

Am realizat că sunt împinsă spre baie. Odalie a intrat şi a început să se agite: a deschis robinetele de la cadă, eliberând un jet de apă fierbinte, a luat mai multe sticluţe şi borcane aurite, pline cu tot felul de uleiuri şi unguente parfumate pe care le-a combinat în cantităţi diferite, ca după o reţetă, şi le-a vărsat în apa din cadă. Într-un final, când amestecul ei vrăjitoresc de baloane de săpun rigide a format o spumă de peste doi centimetri grosime, a închis robinetele, mi-a prins părul într-un coc (eu am rămas încremenită şi şocată şi am urmărit-o în oglindă) şi mi-a dat un halat din mătase de culoare crem. Cu mai puţin de o jumătate de oră înainte, această femeie nu era decât o colegă de birou ca oricare alta, o dactilografă oarecare, şi acum iată-mă martoră a vieţii ei private, o viaţă pe care nu mi-aş fi imaginat-o niciodată, şi lăsându-mă convinsă să intru în cada ei de baie şi să mă dezbrac de hainele mele îmbibate de ploaie. Odalie a citit consternarea pe faţa mea, a ridicat din umeri şi a chicotit.

— Hai, bagă-te în cadă. Mă duc să-ţi caut nişte haine uscate, a spus şi a dispărut pe hol.

M-am uitat în jur la podeaua placată cu dale de gresie albe şi negre, la chiuveta din marmură, la ţevile strălucitoare din alamă, şi mai apoi la cada de baie emailată, cu picioare în formă de labe de leu, care aproape că dădea pe dinafară de spumă. Am şovăit o secundă, m-am holbat tulburată la cadă, după care mi-am descheiat bluza şi fusta, le-am lăsat să cadă pe jos, mi-am rulat ciorapii şi i-am scos şi în final m-am dezbrăcat de lenjeria de corp. Halatul de mătase întruchipa în cea mai mare măsură acel tip de lux cu care nu avusesem niciodată de-a face, şi, în timp ce îl studiam, uimirea şi veneraţia pe care le trăisem mai întâi în holul de recepţie al hotelului şi mai apoi în vestibulul apartamentului lui Odalie au ajuns la apogeu. Îmi place să mă spăl şi să mă frec bine pe tot corpul, însă trebuie să recunosc că ritualurile mele de îmbăiere au fost întotdeauna scurte şi eminamente funcţionale. Eram vag conştientă de faptul că mă îndepărtasem cumva mult de lumea pe care o ştiam dintotdeauna şi pătrunsesem într-un soi de tărâm de basm. Un tremur m-a adus însă temporar înapoi în propriul corp şi, deşi îmi era frig, ştiam că trebuie să

mă lepăd de halat. Apa fierbinte din cadă mă aştepta, cu pocnetul uşor al baloanelor de săpun care se spărgeau în ea în sunete melodioase ca un cântec de sirenă. Am vârât cu grijă mai întâi un picior, apoi pe celălalt, şi am simţit înţepătura apei fierbinţi pe pielea îngheţată.

Odalie m-a lăsat în legea mea mult timp. Abia după aproape trei sferturi de oră s-a întors, iar în acel moment aproape toate baloanele de săpun se dizolvaseră şi apa din cadă căpătase o nuanţă foarte ceţoasă de acvamarin. Am auzit-o fredonând pentru sine în timp ce se apropia pe hol. Am realizat dintr-odată că în cadă nu mai rămăsese o cantitate de spumă suficientă cât să-mi acopere trupul uscăţiv şi m-am ridicat cu un gest reflex. Apa s-a revărsat zgomotos, umplând spaţiul liber lăsat de corpul meu. Am întins iute mâna spre stativul din alamă şi am luat un prosop cu care m-am acoperit.

— Cum crezi că-ţi vine? a întrebat Odalie fără a se sinchisi de postura jenantă în care mă aflam. Mi-a întins un umeraş pe care era o rochie turcoaz cu talia joasă.

— O, am murmurat eu clipind des de uimire. N-am cum să port aşa ceva la pensiune. Deşi… dacă stau bine să mă gândesc… Helen ar crăpa de invidie.

— Cine e Helen? a întrebat inocent Odalie.

Şi am început, pentru întâia oară de când o cunoscusem, să-i povestesc despre mine.

În noaptea aceea ne-am făcut primele confidenţe. Încălzită şi relaxată după baia cu spumă, am devenit neobişnuit de vorbăreaţă. I-am descris-o lui Odalie pe Helen, cu tot cu furtişagurile şi insultele mascate pe care fusesem nevoită să le suport zilnic în rolul meu nefericit de colegă de cameră. Odalie m-a bătut uşor pe mână şi a exclamat în repetate rânduri: „Ce nemernică odioasă! Nu ştiu cum de ai suportat-o atâta timp." Sigur, privind acum retrospectiv, îmi dau seama că era în avantajul lui Odalie să simpatizeze cu mine, să mă mângâie, să mă susţină şi în final să aţâţe flacăra mâniei mele împotriva lui Helen. Dar chiar şi aşa, mi-ar plăcea să cred că ar fi dezaprobat-o oricum pe Helen. Ca manipulatoare, Helen nu poseda niciun dram din bogatul arsenal de energie şi eleganţă pe care Odalie îl cultivase cu atâta grijă. Dar uite că iar o iau înainte şi nu respect firul cronologic; charisma lui Odalie e cu totul altă poveste.

Odalie mi-a făcut şi ea confidenţe. Sau în fine… aşa am crezut la acel moment. După ce m-am uscat şi m-am îmbrăcat, ne-am aşezat amândouă

lângă foc, în camera de zi, pe niște perne frumoase din catifea, și am băut ceai fierbinte. Recunosc, eram confuză și abia dacă știam unde mă aflu. Mi-a luat ceva timp să mă acomodez cu luxul desăvârșit al apartamentului lui Odalie, însă în seara aceea am învățat ceva interesant despre lux: odată ce te-ai obișnuit cu el, te vei simți întotdeauna în largul tău în prezența sa. Nu mă grăbeam deloc să mă întorc la pensiunea mea din Brooklyn și la oribila de Helen, însă bunul-simț și decența îmi spuneau că momentul se apropia. Nu încălcasem niciodată regulile de etichetă, așa că m-am ridicat și tocmai mă pregăteam de plecare, când mâna rece a lui Odalie s-a așezat pe neașteptate pe brațul meu și am văzut-o cum mă studia cu o privire foarte strălucitoare și gravă.

— Înainte să pleci, cred că îți datorez niște explicații, nu-i așa? Despre apartament, vreau să zic.

Sigur că îmi pusesem întrebări, însă bunele maniere mă împiedicaseră să le dau glas. Am clipit și mi-am ținut respirația, de teamă că, rostind întrebările cu voce tare, o descurajam să-mi dezvăluie trucurile din spatele magiei.

— Vezi tu, tata e cel care plătește chiria.

Am dat din cap.

— Familia mea… e destul de bogată. Nu foarte bogată, nimic de prost-gust. Și tatei îi place să mă știe în siguranță.

Sperând la mai multe dezvăluiri, am rămas tăcută și m-am mulțumit să dau din nou din cap.

— Treaba e, a dat să spună Odalie pe un ton timid, ezitant, și am avut impresia că îmi va cere ceva. Treaba e, a continuat ea, că nu sunt sigură că ceilalți de la secție ar înțelege. Dar tu, Rose, ești o fată așa de deșteaptă, cu o minte atât de *luminată* – știi că ești, nu-i așa? Ei bine, *ar trebui* să știi; e adevărul adevărat! Apropo de inteligența ta, o să te invit la o cafea cu micul meu grup de artiști boemi. Sunt niște intelectuali minunați; ei sunt cei care mă țin la curent cu noutățile din pictură, poezie și așa mai departe. Sunt sigură că o să-i adori!

M-a luat prietenește de celălalt braț și mi-a scuturat cu blândețe ambii umeri în timp ce îmi vorbea, iar eu am simțit furnicătura unei călduri familiare în obraji. Nu eram la fel de convinsă ca Odalie că mă voi îndrăgosti de acea adunătură de neisprăviți care pozau în intelectuali, în schimb eram din ce în ce mai sigură că eram pe cale de a mă lăsa cucerită de ea. Odalie a râs scurt, și-a dres glasul și m-a privit din nou cu interes și gravitate.

— Dar, ca să revenim, să știi, Rose, că aș aprecia enorm dacă nu ai

povesti nimănui unde, şi mai ales *cum* locuiesc. Fiindcă lumea şi-ar putea face idei greşite despre mine.

Presupun că în minte ar fi trebuit să-mi sune nişte clopoţei de alarmă. Însă întregul incident declanşase în mine un soi de curiozitate insaţiabilă. Îmi amintesc că mi-am zis în acel moment că Odalie era probabil conştientă de zvonurile care roiau în jurul ei precum un nor persistent de muşte care dau ocol unui bol cu fructe. „Nu vrea decât să bagatelizeze toate aiurelile care circulă pe seama ei", mi-am spus. Oricare ar fi fost adevărul, am acceptat într-un final să-i fiu complice cu o mişcare aprobatoare din cap şi, cu mare părere de rău, m-am despărţit de oaza de lux a apartamentului lui Odalie şi m-am întors la lumea rece şi cenuşie de afară.

Şi uite aşa se face că am câştigat la loterie premiul cel mare: prietenia lui Odalie. După acea noapte furtunoasă fatidică, a început să mă invite în mod regulat să iau prânzul cu ea; Iris şi Marie ne aruncau priviri îmbufnate de fiecare dată când, la amiază, ne luam hainele de la garderobă şi ne poticneam râzând pe uşă afară. Sau aşa îmi imaginez eu că făceau, căci am descoperit curând că toţi cei care nu se aflau sub incidenţa razelor orbitoare ale atenţiei lui Odalie, trăiau cu senzaţia unui nor întunecat care acoperea soarele. Mi-am zis că Odalie descoperise în sfârşit cât de anostă şi frigidă era Iris, iar pe Marie o ştersese de pe listă pentru că era genul care nu putea ţine un secret şi, prin urmare, nu se putea ridica la statutul de cea mai bun prietenă. Aşa încât am presupus că Odalie era de acum numai a mea.

Şi-a ţinut promisiunea de a mă prezenta „grupului boem". M-a dus într-o seară, după terminarea programului de lucru, la o cafenea plină de fum de ţigară, nu departe de Washington Square Park[24]. Nu ştiu exact ce spera ea să realizeze cu asta, poate doar să-mi sondeze profunzimile sufletului – despre care sunt sigură că a aflat cu surprindere că nu sunt foarte adânci. Nu prea mă dau în vânt după inepţiile astea noi care trec în zilele noastre drept artă şi am descoperit că cei care mă critică cu scopul de a-mi „lărgi orizonturile" au deseori vederi agresiv de înguste despre felul în care cineva ar trebui să se cultive. Eu una cred că toţi aceia care nu pot evolua în parametrii tradiţiilor marii arte nu posedă pur şi simplu talentul şi disciplina de a o face.

În noaptea în care m-a luat cu ea la cafenea, i-am găsit pe camarazii ei *boh*èmes citind şi comentând euforic un poem lung, publicat cu un an sau doi în urmă într-o revistă destul de amărâtă ca aspect, pe nume *The Dial*[25], şi care iscase, evident, o oarecare zarvă. Dacă îmi amintesc bine, autorul

era un oarecare Eliot şi nu mai ştiu cum, iar poemul în sine conţinea o grămadă de aiureli, delirul unui individ nebun de legat. Pe care cei prezenţi îl înghiţeau însă cu un entuziasm uluitor. La un moment dat, femeia aşezată în stânga mea s-a răsucit spre mine şi a exclamat: „După asta, poezia se va schimba pentru totdeauna, nu-i aşa?"

M-am uitat cu atenţie la ea, în căutarea celui mai mărunt indiciu de sarcasm, dar n-am găsit decât sinceritate extremă. Ochii ei căprui limpezi şi obrajii albi erau mai luminoşi decât oricare panou publicitar din Times Square. „Da", am răspuns, „îndrăznesc să cred că va trece ceva timp până ce măreaţa instituţie a poeziei îşi va reveni din lovitura brutală pe care acest poem i-a aplicat-o". Nu intenţionasem ca vorbele mele să fie luate drept compliment, însă femeia s-a hlizit voioasă şi mi-a zâmbit atât de strălucitor, de parcă mi-aş fi proclamat cea mai adâncă admiraţie. Am privit-o consternată. Mi-a făcut cu ochiul şi s-a aplecat peste masă pentru ca bărbatul aşezat vizavi să-i aprindă ţigara cu un băţ de chibrit.

A fost pentru întâia şi totodată ultima oară când Odalie m-a invitat să mă alătur „micului grup de artişti boemi". Deşi nu m-am simţit deosebit de inspirată de această ieşire, acum înţeleg cât de inteligent a fost din partea ei să mă invite, căci experienţa aceea a deturnat şi mai mult impresia despre Odalie care începuse să se contureze în mintea mea. Cu acea singură seară într-o cafenea îmbâcsită de fum, urmărind-o discutând cu pasiune despre poeţi expatriaţi şi pictori spanioli, a reuşit, în mod foarte subtil, să schimbe lumina în care aveam să-i văd acţiunile. A schimbat percepţia mea asupra evenimentelor care aveau să se întâmple. Lucruri pe care altfel le-aş fi perceput drept *interzise*, aveau să fie reevaluate şi să devină *bizare* şi *avangardiste*. Am prea puţine îndoieli legate de interesul ei faţă de experimentele demente ale pictorilor spanioli; acum ştiu că nu voia decât *să pară* interesată. În fine, după ce mi-a administrat acea unică doză din *la vie bohème*, Odalie nu s-a mai obosit să mă mai ia cu ea la întâlnirile din cafenea. Era un observator viclean al naturii umane; sunt ferm convinsă că îşi dăduse deja seama că nu îi acceptasem invitaţia pentru că tânjeam după stimulare artistică, ci după privilegiul companiei ei, fapt ce devenise de acum evident.

Primele două săptămâni ale prieteniei noastre s-au scurs ca într-un vis, şi dintr-odată aproape că nu-mi mai aminteam cum era viaţa de dinainte ca Odalie să-mi fi aruncat pentru întâia oară zâmbetul acela al ei, strălucitor ca un mărgăritar. Şi uite aşa m-am trezit într-o zi într-un restaurant, stând faţă în faţă la masă cu Odalie şi uitându-ne una la cealaltă în timp ce farfuriile din care prânziserăm erau luate şi vorbele „Ar

trebui să te muți cu mine la hotel" pluteau în aer.

— Eram oricum în căutarea unei fete cu care să împart cheltuielile la hotel, a spus ea cu o voce vioaie, nepăsătoare.

— Dar nu tatăl tău plătește cheltuielile? Probabil că se așteaptă să locuiești singură.

— Ah, sigur, numai că, vezi tu, nu e nevoie să afle că am o colegă de apartament, a zis Odalie cu un zâmbet diavolesc în timp ce îmi făcea cu ochiul.

Bineînțeles că vedeam. Drumul pe care îmi propunea să pornesc nu era presărat cu lacrimi de bucurie. Nu era o invitație la intimitate frățească, ci o propunere de afaceri. Mi-a frânt inima puțin. De două săptămâni eram nedespărțite, ne petrecuserăm toate după-amiezele împreună. În timp ce mă uitam la ea, arcul lui Cupidon perfect al buzelor ei a căpătat o expresie ușor complice și răutăcioasă.

— Venitul suplimentar nu ar strica niciuneia din noi, a zis Odalie privindu-mă pieziș.

Asta era adevărat. Ajunsesem la concluzia că Odalie era o cheltuitoare incorigibilă. Poate că o puteam ajuta, o puteam învăța arta cumpătării, mi-am zis. Îi puteam împărtăși din tehnicile aflate de la doamna Lebrun. Pe parcursul amiciției noastre – de numai câteva săptămâni –, luasem masa cu ea în nu mai puțin de nouăsprezece restaurante scumpe și intimidante (și nu numai cina, ci și prânzul! Faptul că unii oameni puteau alege astfel de localuri extravagante pentru o masă eminamente funcțională precum prânzul m-a fascinat, pur și simplu). Fețele de masă la aceste restaurante erau albe ca zăpada și eram servite de chelneri spilcuiți, îmbrăcați în fracuri și cu mănuși. Fiecare dintre ei părea să aibă o singură treabă de făcut; am avut impresia că unul era plătit doar pentru a sta drepți cu o sosieră în mână, ca să le ofere tuturor celor interesați câte un polonic din acest preparat. Era exact genul de restaurante la care visasem să ajung, dar nu avusesem ocazia (sau compania) potrivită. Și până în acel moment, nici nu văzusem vreo notă de plată. Când o întrebam pe Odalie cum de era posibil, își flutura întotdeauna mâna cu un gest imperial și nepăsător și îmi răspundea de fiecare dată să „nu-mi fac griji." Și, dacă stau să mă gândesc, dacă e ca vreun lucru să fi fost adevărat despre Odalie, atunci acela era faptul că nu părea să-și facă griji despre nimic niciodată.

În ziua aceea, ne apropiam de finalul mesei. Cu o tavă din argint într-o mână și un șervet frumos împăturit pe celălalt braț, *maître d'hôtel* ne-a adus serviciul de cafea și i-a strecurat o bucățică de hârtie lui Odalie, pentru a fi semnată.

— Mulţumesc, Gene, a spus ea cu zâmbetul său inocent, strălucitor, însufleţit.

Observasem deja că Odalie avea un arsenal format din cel puţin o sută de zâmbete, însă acesta – pe care îl folosea acum – era cel la care recurgea cel mai frecvent. Gene a dat din cap şi s-a îndepărtat. Odalie şi-a coborât vocea.

— Să-ţi spun un secret: habar n-am dacă Gene e numele lui. Dar nu a obiectat niciodată şi îi spun aşa de mult timp, încât se prea poate să-l fi nimerit, până la urmă.

A scos un chicotit amuzat şi, din spirit de solidaritate, n-am rezistat şi am râs şi eu.

Am mijit ochii la bucata de hârtie, dar n-am zărit nicio cifră pe ea, ci doar un loc de semnătură. Cu un gest elegant, Odalie a ridicat stiloul care fusese aşezat alături de hârtie, a mâzgălit ceva complet indescifrabil, apoi s-a uitat în sus spre mine. Avea în continuare acelaşi zâmbet strălucitor, însă acum am desluşit ceva distrat în el şi mi-am dat seama că se gândea la viitor şi punea la cale un plan. Am presupus că făcea socoteli în minte. Pe buze i se putea citi mai departe încântarea, dar ceva a licărit în ochii săi.

— Cât plăteşti acum?

— Poftim?

— Pentru cameră. Camera de la pension. Cât plăteşti pentru ea? Vreo nouă sau zece dolari pe săptămână?

— Ah. Mda, cam aşa ceva.

Am fost conştientă că răspunsul meu sunase rezervat. Măicuţele mă învăţaseră că nu era politicos să discut despre bani şi că era vulgar de-a dreptul să menţionez sume exacte.

— Ei bine, indiferent cât plăteşti acum, dacă te muţi cu mine, vei plăti la fel.

— Vorbeşti serios?

— Sigur, a spus Odalie ridicând din umerii ei mici, în-guşti, băieţeşti. Eu voi avea un sprijin în tine, iar tu te vei alege cu o situaţie mult mai bună.

Am tresărit, aşa cum face orice bun american atunci când cineva face referire directă la o situaţie financiară precară. Odalie mi-a aruncat o privire neprefăcută, fără să se scuze.

— Ei bine, doar ai văzut cu ochii *tăi*, a adăugat.

Era adevărat; mi-am amintit de seara în care făcusem o baie cu spumă în apartamentul ei. Grandoarea a ceea ce văzusem lăsase o impresie

puternică asupra mea.

— Vei avea mult mai mult spațiu la dispoziție, în timp ce acum nici măcar nu ai propria cameră, a continuat ea. Și, în plus, te asigur că sunt cu mult mai amuzantă decât ingenua aia ratată de Helen, cu istericalele ei teatrale ridicole.

Am ezitat și m-am îngrijorat imediat că Odalie îmi sesizase ezitarea. Adevărul e că îmi doream cu disperare să accept propunerea. Nu mai era vorba doar de curiozitate; Odalie reprezenta ceva nou pentru mine. Și senzația pe care mi-o dădea acest fapt era una revigorantă, ca și cum în fața mea se deschideau nenumărate oportunități neexplorate. Nu mai eram doar Rose – eram *prietena lui Odalie*, și de fiecare dată când gândul ăsta îmi trecea prin minte, mă simțeam gâdilată în amorul propriu. În plus, Odalie îmi devenise un fel de confidentă. Îi povestisem multe despre copilăria mea, despre tratamentul oribil la care fusesem supusă de Dotty și Helen (lăsând însă pe dinafară, cu tact, palma trasă lui Helen și istoria cu Adele). Când Odalie a menționat posibilitatea împărțirii apartamentului de la hotel, recunosc că mi-am imaginat imediat un șir nesfârșit de nopți târzii petrecute sub așternuturi, șoptindu-ne secrete în timp ce zorii rozalii se strecurau prin geam. Când imaginile acestea mi-au intrat în cap, m-am simțit copleșită de o fericire aproape oarbă. Ideea era deopotrivă incitantă și înspăimântătoare. Toată viața mea, nu locuisem decât la orfelinat și la pensiune, și în ambele cazuri aranjamentele fuseseră făcute de altcineva. Mi-am ridicat privirea către Odalie. Dacă observase momentul meu scurt de șovăială, a ales să nu îl ia în seamă.

— Dar ce o să-i spun lui Dotty? am întrebat în timp ce îmi rodeam absentă o unghie.

— Nu-i spune nimic, a zis Odalie și și-a aprins altă țigară.

Mi-am dat seama că vom întârzia la secție după pauza de prânz. M-am încruntat. Deja întârziasem de două ori în săptămâna aceea.

— Dar dacă se supără pe mine? Mi-am imaginat-o pe Dotty dând buzna în secția de poliție căutându-mă, însoțită de un avocat uscățiv, cu gâtul lung și subțire. Poate că în contract sunt prevăzute niște drepturi ale ei, am murmurat.

— Aiurea, a replicat Odalie, și în acel moment am avut revelația unui adevăr – știa deja că aveam să mă mut la hotel cu ea.

Și, când am privit-o din nou, am realizat că și eu știam.

---

23 Citat din „Predica focului", partea a treia a poemului *Tărâmul pustiit* (*The Waste Land*) de T.S. Eliot (1888–1965), scriitor și teoretician literar britanic de origine

americană, laureat al Premiului Nobel pentru Literatură în 1948. În versiunea inițială, „conțopistul la un mic agent imobiliar" apasă pe butonul liftului în jos, conducându-și amanta spre o cameră de depozitare din subsolul unei clădiri londoneze pentru a face dragoste cu ea. La îndemnul lui Ezra Pound, care a considerat detaliul ca fiind de natură prea „personală", Eliot l-a înlocuit cu o scenă în care dactilografa, singură acasă la ora ceaiului, cu „combinezoanele-i atinse de ale soarelui ultime raze" puse la uscat pe geam afară, își așteaptă iubitul, căruia îi acceptă, pasivă și indiferentă, asaltul amoros (n. tr.).

24 Parc public situat în cartierul Greenwich Village din Lower Manhattan (n. tr.).

25 Revistă literară americană care a apărut intermitent între 1840 și1929. Din 1920 până la dispariție a servit drept tribună pentru scriitorii, pictorii și sculptorii moderniști. A publicat în 1922 poemul „Tărâmul pustiit" al lui T.S. Eliot la care se face referire în text (n. tr.).

7

M-am mutat la hotel chiar în săptămâna de după primirea invitației. Așa după cum mă așteptasem, partea cea mai complicată s-a dovedit a fi plecarea de la pensiune. Dotty s-a postat în ușa dormitorului cu Franny, fetița ei de trei ani, ținută pe șold, și și-a mijit ochii posesiv la fiecare obiect pe care îl împachetam, ca și cum aș fi putut sfida legile fizicii și vârî în mica mea valiză, ori de câte ori întorcea ea spatele, un abajur sau o noptieră. Franny, la rândul ei, a urlat și a plâns tot timpul cât au durat pregătirile mele. Nu plângea de supărare pentru că ne despărțeam, ci din cauza bomboanei pe care Helen o mânca de una singură în salonul de la parter. Dotty știa de ce plânge copilul și ar fi putut potoli furtuna cu o singură lingură de gem de zmeură din cămară, însă presupun că îi plăcea să-și afirme cu și mai mare tărie dreptul la indignare ținând în brațe un copil care urla. Observasem și cu alte ocazii – de pildă, atunci când în casă veneau perceptorii ori vecinii băteau la ușă pentru a se plânge de câinele care lătra în curtea din spate – că Dotty avea obiceiul să ia în brațe copilul care îi era în momentul respectiv cel mai la îndemână.

Deși Franny avea trei ani, încă plângea fără sfială, asemenea copiilor mult mai mici, iar urletele ei treceau adesea, dintr-o suflare, de la sunete joase inumane, guturale, animalice, la țipete ascuțite care îți spărgeau urechile. Scena putea fi descrisă, în cel mai bun caz, drept o despărțire nu foarte cordială. Însă cum nu eram deținătoarea prea multor obiecte materiale, nu mi-a luat mult să îndes totul în valiză și în scurt timp chingile roase din piele erau prinse la locurile lor, iar eu coboram scările.

— Dotty a bănuit întotdeauna că ești capabilă de așa ceva, mi-a spus Helen, în timp ce traversam salonul în care stătea citind o revistă.

Am aruncat o ultimă privire feței ei păstoase. Și-a aruncat în gură o bomboană identică cu cea care cu numai câteva minute înainte declanșase accesul de furie al lui Franny și a crănțănit-o privindu-mă pieziș, și am

ştiut că gestul ei însemna: Ţţţ, ţţţ, ai lăsat *baltă o văduvă de război…*

Ah, să nu credeţi cumva că m-am lăsat clintită în hotărârea mea. Pur şi simplu nu mai puteam locui acolo. Nu cu Dotty şi nu cu Helen şi nu cu ele două şuşotind în bucătărie despre mine şi despre Adele, pe care nici măcar nu o cunoscuseră, dar aveau tupeul să o judece. Dotty coborâse între timp şi intrase în salon, iar la vederea lui Helen ronţăind bomboana, Franny s-a dezlănţuit într-o nouă repriză de urlete, explorând o gamă inedită de semitonuri care ameninţau să spargă membranele fragile din interiorul adânc al urechii umane. Sunetul a fost de ajuns pentru a mă goni pe ultimele trepte şi mai departe pe uşă afară către verandă. Am străbătut iute strada şi nu m-am întors nici măcar o dată pentru a privi în urmă la casa dărăpănată din piatră roşiatică care îmi fusese cămin în ultimii ani.

Am schimbat două metrouri ca să ajung la hotelul lui Odalie. M-am oprit pe trotuar, sub marchiză, şi m-am uitat la noua mea casă şi la uşile ei aurii luminate strălucitor de reflectoare. M-a copleşit un val de intimidare. Acum că se întâmpla aievea, întreaga tărăşenie cu mutatul îmi părea şi mai înfricoşătoare. Am urcat treptele de piatră mochetate şi am deschis cu greutatea trupului uşa turnantă, şovăind şi cu o mică umbră de îndoială în suflet. Majoritatea hotelurilor rezidenţiale erau în esenţă nişte clădiri… funcţionale. Nimic drastic de diferit faţă de pensiuni. Mai ales hotelurile rezidenţiale pentru femei. Însă hotelul lui Odalie era unul în toată regula, *bona fide*[26], o clădire de tip turistic. În ziua ploioasă fatală a primei mele vizite mă încântase, însă acum, în ziua mutării oficiale, luxul său îmi dădea o senzaţie de iritare şi nervozitate. Îmbrăcată într-o haină groasă şi cu valiza mea voluminoasă în mână, uşa batantă s-a dovedit a fi o provocare. Intrarea mea grandioasă în holul de recepţie s-a transformat într-o poticneală jenantă în clipa în care uşa batantă m-a scuipat înăuntru ca şi cum înghiţise ceva prea amar.

Personalul de serviciu nu m-a recunoscut. Nu puteam să îi învinovăţesc; nu fusesem aici decât o dată şi, aşa cum v-am povestit deja, mă perfecţionasem în timp în arta de a trece neobservată. Mi-au creat probleme atunci când am dat să mă îndrept spre ascensoare şi în final au telefonat la apartamentul lui Odalie pentru a-i cere să coboare în persoană ca să mă preia. Toată lumea părea să o cunoască pe Odalie – sau măcar să ştie de ea – şi era de la sine înţeles că propunerea de a coborî la parter avea să se materializeze după ceva vreme. Portarul m-a condus spre o canapea şi mi-a arătat un separeu în care se afla un telefon pus la dispoziţie gratuit, explicându-mi: „Dacă vreţi să sunaţi pe cineva…” N-ar fi

trebuit să se obosească. Nu cunoșteam pe nimeni care să aibă telefon privat – imaginați-vă oricum ce lux!

Au trecut nu mai puțin de douăzeci și cinci de minute până ce colivia aurită mică a ascensorului a coborât și Odalie a pășit în hol. Nu am putut să nu remarc efectul produs de sosirea ei. Imediat ce clopoțelul liftului a scos un *ding!* vesel, toate capetele s-au răsucit spre ascensor și au rămas ațintite înspre Odalie. Ea s-a oprit puțin – aproape de nesesizat cu ochiul liber –, apoi, cu un zâmbet afectat, a traversat holul cu pasul ei vioi și degajat de fetișcană. Toate capetele s-au întors cu acel unison de o sincronizare vrăjită rezervat în mod uzual meciurilor de tenis. M-am ridicat să o întâmpin și Odalie și-a încolăcit brațul în jurul brațului meu. M-am înroșit, dar nu am putut împiedica apariția unui zâmbet mândru pe buzele mele.

— Țineți minte fața asta drăgălașă, băieți, a spus Odalie referindu-se la mine. Rose o să stea aici.

Mi-a făcut turul holului de recepție și m-a prezentat tuturor angajaților, cam la fel cum o condusese pe ea locotenentul prin toată secția în prima ei zi de lucru. Părea să îi știe pe toți pe nume – sau cel puțin, așa cum fusese cazul cu bietul „Gene" de la restaurant, nimeni nu a protestat că a fost rebotezat –, și am dat mâna cu mâna înmănușată a fiecăruia în parte. Cu mare greutate nu m-am lăsat intimidată. Eram conștientă de faptul că, dacă aș fi umblat aiurea prin decorul extravagant al hotelului, aș fi putut fi luată mai degrabă drept femeia venită să spele podelele decât o rezidentă. Într-un final, Odalie i-a cerut unui băiat de serviciu cu față de copil, care fie se numea Bobby ori fusese botezat ca atare de ea, să-mi care valiza la etaj. Primul meu impuls a fost să protestez, însă brațul mă durea de la târâtul valizei în sus și în jos pe scările de la metrou, și gândul că altcineva urma să o transporte a fost o ușurare. Când am ajuns la apartamentul lui Odalie, Bobby a târât valiza înăuntru, iar Odalie i-a dat o monedă de zece cenți ca răsplată pentru efortul depus. Sinceră să fiu, cred că băiatul ar fi preferat un sărut, dacă e să mă iau după felul în care se holba la buzele zâmbitoare ale lui Odalie. A mai zăbovit o clipă, după care a plecat cu un aer binedispus, ca și cum înțelesese cât de deplasate îi erau ambițiile și din ce motiv.

Imediat ce am intrat în camera care avea să mă găzduiască, Odalie a ridicat valiza și a trântit-o pe patul frumos făcut, acoperit de o cuvertură din janilie și de perne din satin turcoaz.

— Ei bine, asta e camera ta, a zis ea. Sper că-ți place.

Și încă cum, mi-am zis în timp ce o studiam. La ultima mea vizită

aruncasem un ochi înăuntru şi zărisem un spaţiu de lucru supraîncărcat cu lămpi cu abajururi verzi aşezate pe o masă grea din lemn de mahon. Dar de atunci camera fusese transformată într-un dormitor confortabil. Un paravan oriental placat cu foiţă de aur şi pictat cu siluete negre de cocori cu picioare lungi fusese lipit de un perete de lângă pat. Pe noptieră fusese aşezată o vază mare de cristal plină ochi cu crini albi, cu vârfurile petalelor încolăcite în plinătatea lor senzuală. Un vechi gramofon era poziţionat pe partea opusă a noptierei şi pâlnia lui de rezonanţă arăta ca o volbură gigantică deopotrivă frumoasă şi dornică să se ia la întrecere cu crinii. Odalie m-a surprins studiindu-l.

— Ah! Sper că nu te deranjează vechitura asta. Îl tot mut de colo-colo, habar n-am unde i-ar fi locul. E aşa de demodat! Am ultimul model de Victrola pe care îl ţin la mine în dormitor, dar, desigur, poţi să vii ca să asculţi ori de câte ori ai chef.

Nu am ştiut ce să-i răspund. Odalie presupusese complet greşit că disprețuiam gramofonul vechi. Nu avusesem niciodată un asemenea obiect – nou *sau* vechi –, deşi îmi dorisem dintotdeauna.

— Dar… dar n-am nicio placă, m-am bâlbâit eu prostește.

Odalie a râs – un tril melodios pentru care nu era nevoie de niciun gramofon, de nicio placă.

— Am vrafuri de plăci. Practic îmi ies pe nas, a spus ea gesticulând spre un teanc mare de coperte de hârtie îngrămădite pe un raft din apropiere. Dacă nu-ţi place vechitura aia, n-ai decât să vii aici să asculţi ce muzică îţi place.

Dintr-odată, starea ei de dispoziţie s-a schimbat, a tăcut şi şi-a înclinat capul pe un umăr, privindu-mă concentrată. Pentru ca, după aceea… un zâmbet clasic marca Odalie să-i răsară pe faţă, tot aşa cum soarele sparge norii întunecaţi. A bătut brusc din palme, ca un copil mic care primeşte un cadou neaşteptat de ziua de naştere.

— Ştii ceva? Asta e o ocazie! Pe care ar trebui să o sărbătorim cum se cuvine!

M-a prins de mână şi m-a tras spre dormitor. Prin minte mi-a trecut imaginea prietenilor ei boemi, cu tot cu stilul lor de viaţă, şi am simţit cum muşchii mi se încordează la perspectiva a ceea ce urma să se întâmple.

— Hai să ieşim în oraş! Şi să-ţi căutăm ceva frumos de purtat! a exclamat ea în timp ce deschidea un şifonier.

Pulsul mi-a revenit la normal. Nu aveam chef de ieşiri în oraş, însă nu i-am spus. Odalie a ales o rochie liliachie ultramodernă, cu o panglică

neagră care atârna peste şolduri şi se termina legată într-o fundă largă. A ridicat umeraşul şi l-a ţinut în dreptul meu, cu rochia atârnând pe el. Am încercat să nu-mi iau un aer critic. Rochia era mai scurtă decât orice purtasem vreodată.

— Hmmm… Da, da, cred că-ţi va veni bine, a rostit ea, încruntându-se mai mult pentru sine.

— Nu pot să mă îmbrac cu rochia asta, am obiectat.

Când Odalie m-a întrebat de ce, n-am fost capabilă să-i răspund ce gândeam: „Pentru că e indecentă." Însă nu-mi place să rămân datoare şi, când m-am uitat în jur la apartamentul luxos care devenise noul meu cămin, evident că m-am simţit un pic vinovată şi un pic impresionată. În scurt timp am fost redusă la tăcere, iar rochia a ajuns pe corpul meu.

Habar n-aveam unde intenţiona să mă ducă Odalie. Am coborât în holul de recepţie, unde a ordonat unui băiat de serviciu să cheme un taxi în felul ei imperial şi în acelaşi timp fermecător, şi imediat ce ne-am instalat comod înăuntrul maşinii, cu rochiile noastre scandalos de scurte până la genunchi, frumos netezite sub funduri pentru a ne proteja de pielea lipicioasă a banchetei şi cu braţele emanând un parfum bogat de pudră, Odalie a dat şoferului o adresă situată nu departe de secţia noastră de poliţie. Am fost destul de surprinsă; nu ştiam ca în Lower East Side să se afle prea multe locuri de divertisment. Deşi, sinceră să fiu, recunosc că nu prea aveam habar de existenţa multor astfel de locuri, în general.

După ce am plătit şoferul şi am fost lăsate pe trotuar, m-am uitat împrejur şi nu am zărit nimic. Sau, cel puţin, nimic care să aducă a veselia şi petrecerea la care mă aşteptam. Niciun sunet combinat de muzică şi râs nu răzbătea dintr-o uşă deschisă, nicio cascadă de lumini electrice nu se vedea deasupra capetelor noastre. Se părea că ne aflam în faţa unui bloc cu magazine, toate închise de mult, după terminarea programului. Toate vitrinele erau întunecate şi pline de un soi de gravitate bizar de apăsătoare şi totuşi inertă, şi era ca şi cum stăteam în mijlocul unui şir de giganţi adormiţi. Destinaţia noastră finală părea acum şi mai ciudată, şi mai învăluită în mister.

— Ce Dumnezeu…

— Şşşt!

Odalie s-a aplecat în faţă şi a aruncat rapid o privire în susul şi în josul străzii pustii, şi dintr-odată am avut impresia că cineva ne putea urmări.

— E în regulă, nu e nimeni, a rostit ea într-o şoaptă răguşită încântătoare. Dar ar trebui să ne mişcăm în tăcere.

M-a prins de mână şi am pornit amândouă pe o alee care dădea, eram

sigură, într-o fundătură. Picioarele mi se clătinau un pic pe pantofii cu toc și cu baretă în jurul gleznei, pe care Odalie insistase să-i încalț, deși erau cu o jumătate de număr mai mari. Am simțit răcoarea nopții cum îmi învăluie pielea goală și o briză ușoară mi-a fluturat rochia peste coapse, amintindu-mi că exact până acolo se lungea articolul vestimentar. În capătul aleii nu mai erau magazine, ceea ce nu era deloc surprinzător. Fiindcă aleile, se știe, nu sunt un vad bun pentru afaceri. Totuși, am zărit o prăvălie chiar în fundul străduței. Și pe măsură ce ne apropiam, am sesizat cu mirare că era deschisă. Era un magazin cu peruci, jegos și slab luminat, cu un singur vânzător moțăind la casa de marcat. Odalie a chicotit, un chicotit încântat, și și-a croit drum prin ușa din față în timp ce un clopoțel din tablă a răsunat deasupra capetelor noastre. Când am intrat în magazin, tânărul care stătea gârbovit la casa de marcat s-a înviorat brusc.

— Cu ce vă pot ajuta, doam'lor? ne-a întrebat el.

Era o creatură stranie, cu păr lung și unsuros care îi cădea peste ochi și bretele de o culoare bizară. Am observat că pronunțase ciudat cuvântul *doamnelor* – *doam'lor*, ca și cum era britanic. Eram încă suficient de tânără pentru a mi se spune *domnișoară,* așa că nu eram obișnuită ca oamenii să mi se adreseze cu *doamnă*, și sunt convinsă că nici Odalie nu era. Cum însă nu insistam niciodată asupra vârstei mele încă fragede, m-am simțit cuprinsă, preț de o clipă, de o vagă senzație de autoritate.

— Mda…, a răspuns Odalie distrată în timp ce măsura din ochi mărfurile.

S-a învârtit încet în cerc, căutând în mod clar ceva anume. Pe rafturile aliniate de-a lungul pereților stăteau capete de manechine lipsite de corp, fiecare purtând un fel diferit de perucă, dar cu același zâmbet roz pictat pe față. Eram stupefiată. Odalie avea cel mai bogat, mai frumos și mai negru păr dintre toate fetele pe care le cunoșteam. Nu-mi puteam imagina de ce ar fi avut nevoie de o perucă. Într-un final, și-a întins în față mâna bronzată cu încheietură subțire. Cu o mișcare abilă, a tras o perucă de pe un manechin, dând la iveală capul chel, ochii goi și zâmbetul posesorului. Peruca în sine era o chestie absolut deplorabilă: un coc victorian elaborat care ar fi putut părea atrăgător pentru fetele de genul lui Helen dacă nu ar fi avut cea mai oribil de mohorâtă nuanță gri-fer. Odalie a adus peruca atroce la vânzător și a aruncat-o pe tejghea, lângă casa de marcat.

— Din câte am auzit, modelul ăsta arată grozav în varianta castanie, i-a spus ea vânzătorului, cu o voce oarecum teatrală.

Am privit sceptică cum gura i s-a strâmbat într-un zâmbet ușuratic.

Flirta cu el!

— Dar nuanța de mahon e de două ori mai drăguță, a adăugat Odalie și a făcut cu ochiul.

Am clipit ușor. Spusele ei erau păsărească pentru mine. Dar vânzătorul nu era, în mod cert, de aceeași părere. A devenit brusc interesat, de parcă Odalie rostise fraze perfect inteligibile și, cu un aer profesionist, a apăsat pe câteva clape de la casa de marcat. Când a atins-o pe ultima, un *CLIC* metalic foarte zgomotos a răsunat și un panou din peretele din spatele său s-a deschis, dând la iveală un hol întunecos, cu ziduri drapate în perdele din catifea roșie. Dinăuntru au plutit afară voci vesele și murmurul crescător și descrescător al conversațiilor era punctat din când în când de râsete feminine și de clinchet fragil de pahare. Sunetul vocii minunate a lui Al Jolson[27], acompaniamentul confuz al trompetelor și acordurile metalice de chitare zumzăiau colectiv dintr-un gramofon nevăzut.

— Acum puteți intra, doam'lor.

Era o speluncă ilegală. Auzisem de ele, dar nu avusesem ocazia să intru în niciuna, așa încât am fost șocată. Afacerea cu peruci era doar de fațadă, o acoperire. Proprietarii săi – oricine ar fi fost – nu vânduseră probabil nicio perucă în viața lor, sau dacă o făcuseră, fusese neintenționat. Odalie i-a zâmbit tânărului din spatele tejghelei și a pășit pe holul dindărătul panoului despărțitor. Vânzătorul i-a urmărit din ochi mișcările șerpuitoare, iar eu, la rândul meu, l-am urmărit urmărind-o… până ce am realizat brusc că Odalie dispăruse în întuneric, iar eu stăteam nemișcată în fața casei de marcat. Tânărul și-a îndreptat atenția spre mine și m-a privit sceptic, ridicând dintr-o sprânceană.

— Doam'lă? Trebe să intrați ori să plecați. Indiscreția nu face bine la afaceri, a adăugat arătând spre ușa deschisă, pe care mi-am dat seama că ardea de nerăbdare să o închidă la loc.

Ceva din atitudinea lui autoritară și totuși servilă mi-a trezit furia. I-am aruncat o uitătură criminală (făcând ca sprânceana sceptică să se ridice și mai sus și să se transforme pentru o clipă într-un semn de întrebare al fricii, am remarcat eu cu satisfacție), după care am pornit de-a lungul holului întunecat în direcția în care Odalie se făcuse nevăzută. Imediat ce am pășit peste prag, am simțit cum panoul se închide în spate. Mi-a luat câteva minute pentru ca ochii să se adapteze întunericului și n-am îndrăznit să mă mișc până ce nu am întrezărit, oricât de vag, podeaua, de teamă să nu mă împiedic.

— Aici, Rose.

Am mers în direcţia vocii lui Odalie, care suna acum învăluită în larma altor glasuri, şi am împins draperia din catifea aflată în capătul holului.

Eram nepregătită pentru scena ce mă aştepta. M-am trezit pe nepusă masă drept în mijlocul unei petreceri. Sala în care avea loc m-a copleşit. Pe pereţi era un tapet din catifea şifonată de culoare roşu de Burgundia. Lipsa luminii făcea ca tavanele să pară pierdute în întuneric, creând o ambianţă cavernoasă, iar din mijlocul unei stucaturi elaborate din ipsos atârna, în mod complet surprinzător, un candelabru. Întreaga încăpere emana căldura şi umiditatea corpurilor care o populau şi un iz pătrunzător de ienupăr (pe care l-am identificat uşor mulţumită experienţei de la secţia de poliţie ca fiind mirosul inconfundabil al ginului făcut în casă) plutea în aer.

Sala era prea aglomerată pentru a-i putea cuprinde pe toţi ocupanţii dintr-o singură privire, aşa că m-am concentrat asupra câtorva persoane care ieşeau în evidenţă. O pereche de fete dansa un charleston frenetic în mijlocul încăperii. Altă tânără bea ceea ce părea a fi un sortiment de şampanie foarte spumoasă dintr-un pahar ciudat, de forma unui pantof de damă şi rochia ei scânteia de la mărgelele de sticlă care-i atârnau în şiraguri pe decolteul ultramodern în linie dreaptă. Doi bărbaţi scunzi şi graşi pufăiau din trabucuri şi se băteau reciproc pe spate hohotind isteric, şi cu fiecare bătaie, din ce în ce mai intimă şi mai prietenească, feţele lor se înroşeau tot mai tare de la efort şi căpătau un aspect de clovn. În capătul opus al sălii, o femeie se aşezase pe un pian şi în jurul ei se formase un mic auditoriu care îi cerea să-şi scoată pantofii şi ciorapii. După câteva proteste prefăcute şi rostite cu jumătate de gură, femeia a răspuns solicitărilor şi şi-a lepădat articolele specificate, după care a interpretat, folosindu-se numai de degetele de la picioare, ceva ce aducea cu o versiune improvizată a „Chopsticks”[28].

— Ce doriţi să beţi?

Am realizat că cineva mi se adresa. M-am uitat în direcţia vocii, care venea în mod cert de jos, şi am tresărit la vederea unui pitic cu pantalonii prinşi cu bretele roşii şi pe cap cu o pălărie moale din fetru, care se holba în sus spre mine. Ochii îi erau înconjuraţi de cearcăne vineţii şi faţa lui avea nevoie grabnică de bărbierit. M-am bâlbâit, în căutarea unui răspuns.

— Nu gin de casă pentru ea, s-a auzit glasul lui Odalie. Şi-a făcut brusc apariţia lângă mine şi şi-a strecurat un braţ foarte mlădios şi sinuos pe după mijlocul meu. Ce-ai zice de un cocktail bun de şampanie, Redmond?

Redmond şi-a înclinat capul aproape imperceptibil, apoi s-a răsucit pe călcâie şi s-a îndepărtat şontâcăind pe picioarele lui groase şi diforme.

— Redmond e un scump.

— Unde m-ai adus?

Odalie s-a mulţumit să râdă.

— Hai cu mine, vreau să te prezint cuiva.

Cu braţul încă încolăcit pe după mijlocul meu, m-a condus spre un capăt îndepărtat al sălii, unde un grup de bărbaţi bine îmbrăcaţi se strânsese ciorchine în jurul unei mese de ruletă. Am urmărit în tăcere cum se învârtea discul lăcuit din argint al rotiţei ruletei şi cum mânerul în formă de cruce a sclipit când discul şi-a încetinit mişcarea circulară. Odalie s-a oprit în dreptul unui bărbat înalt, cu păr închis la culoare şi îmbrăcat într-un costum scump.

— Rose, vreau să ţi-l prezint pe Harry Gibson.

Bărbatul s-a întors spre noi la auzul propriului nume şi, cu un scepticism lacom nedisimulat, m-a examinat din cap până în picioare.

— Mi se spune Gib, a spus el întinzându-mi mâna indiferent, însă politicos.

Am scuturat-o delicat, şi după ce am terminat, Gib şi-a reîndreptat imediat atenţia spre masa de ruletă.

— Hai, hai *odată*, a şoptit el în barbă.

Fapt curios, nu părea să fi pariat pe un număr anume, ci mai degrabă împotriva tuturor. I-am văzut ochii scăpărând în timp ce rotiţa ruletei şi-a încetinit mişcarea şi s-a clătinat într-un echilibru precar.

— Băutura dumneavoastră, domnişoară.

M-am uitat în jos şi am văzut că Redmond se întorsese cu ceea ce comandase Odalie. Se întorsese cu băuturile, dar nu şi cu nota de plată, şi curând aveam să aflu că în felul acesta funcţionau lucrurile întotdeauna cu Odalie: băuturi, mese, bilete la spectacole – ea le primea şi schimba mărfurile pe bani într-un mod atât de discret, încât tranzacţia era aproape invizibilă. Iar acum, prin simplul fapt că îi ţineam companie, aveam să capăt toate acestea gratis. Am conştientizat vag acest nou chilipir în timp ce îl examinam pe chelnerul cel mărunt care stătea cu băuturile în mâini. Braţele lui îndesate nu îi ajungeau până la cap, însă ţinea cu mândrie în sus o tavă de argint încărcată cu două pahare de şampanie conţinând o licoare tulbure, cu o uşoară tentă verzuie. Odalie a ridicat unul dintre pahare şi l-a dus direct la buze, după care a sorbit apreciativ şi ceremonios. Ştiam că o fată cumsecade nu are ce căuta într-o cârciumă ilegală sau în oricare alt local de speţă atât de joasă, dar am simţit în acelaşi timp că eram supusă unei încercări pe care nu îmi permiteam să o refuz.

— Ce e? am întrebat şovăielnic în timp ce întindeam mâna după al doilea pahar de pe tavă.

— Un strop de paradis, a replicat Odalie. I-am aruncat o privire. A izbucnit în râs. O parte absint, două părţi şampanie. Încearcă – e minunat.

— Dar eu… nu beau. Ce-ar zice sergentul? am bâiguit.

Odalie a râs din nou şi vocea ei muzicală a plutit în sala zgomotoasă. Bila albă a ruletei s-a oprit în fine cu o poticneală şi un vuiet mic s-a înălţat în jurul mesei. La auzul declaraţiei mele de cumpătare, Gib s-a răsucit cu un aer absent către noi.

— Cine-i amica asta a ta? a întrebat-o el pe Odalie, ca şi cum nu eram de faţă.

— O fată de la secţie, dactilografă.

Gib a tresărit şi m-a privit cu mai mare atenţie.

— E curată?

Odalie s-a încruntat iritată – o expresie rar văzută pe faţa ei frumoasă.

— Garantez eu pentru ea, dacă asta vrei să spui.

— Nu poţi să vii aici cu fitecine, a rostit Gib cu voce joasă, pe un ton de avertisment.

Un avertisment nematerializat însă; atenţia îi fusese deja distrasă de bila de ruletă care fusese pusă în joc şi sălta acum în noua învârtire a rotiţei.

— Gustă din cocktail, Rose, şi demonstrează-i lui Gib că nu ai venit cu rele intenţii, mi-a sugerat Odalie.

Am înţeles că nu mai aveam cale de întors şi trebuia să beau, ceea ce am şi făcut, abţinându-mă să nu scuip şampania spumoasă cu aromă de lemn dulce care îmi ardea gâtlejul.

— Bravo! m-a lăudat Odalie, cu toate că am avut din nou impresia că nu mi se adresa.

— Bine, faci cum vrei, a rostit Gib pe un aer de parcă ne concedia.

— Ah, Rose, hai să plecăm de lângă cartoforii ăştia celibatari groaznic de plicticoşi! a exclamat dintr-odată Odalie făcându-i cu ochiul lui Gib şi prinzându-mă din nou pe după talie. Să mergem, vreau să văd cine mai e pe aici.

M-a tras atât de aproape, încât nu am putut decât să mă mişc în tandem cu ea, ca un animăluţ de fermă docil. Cock-tailul aprinsese deja în corpul meu tăciuni fierbinţi, şi le simţeam căldura în obraji.

Când ne-am îndepărtat suficient de mult spre celălalt capăt al sălii, am îndrăznit să întreb:

— Cine e? cu referire la Gib, iar Odalie a priceput la cine făceam aluzie.

— E cel care se ocupă de treburi pe aici. Cel puțin pentru moment. N-ai de ce să te temi de el. Nu i-ar plăcea să afle că ești așa sperioasă. Și chiar nu ai niciun motiv să-ți fie frică; după ce îl vei cunoaște mai bine, vei descoperi că nu e în stare să omoare nici măcar o muscă. A șovăit, zâmbind mai mult pentru sine, și a lăsat porumbelul să-i scape din gură: Și în plus, el e… cum să zic… ei bine, s-ar putea spune că suntem *logodiți*.

N-am știut cum să-i interpretez spusele; nu o văzusem niciodată cu un inel pe deget și nici n-o auzisem declarând că este logodită, iar Gib mi se păruse un tip atât de îngâmfat, încât cu greu mi-l puteam imagina cerând pe cineva în căsătorie așezat într-un genunchi. Studiindu-i mai atent privirea serioasă și umbra întunecată ce se întindea de-a curmezișul maxilarului nebărbierit, am realizat că ideea că un asemenea bărbat putea fi logodit cu o ființă atât de luminoasă ca Odalie mă ofensa. Nu avea niciun sens. Odalie nu s-a obosit să-mi ofere alte explicații, doar mi-a făcut cu ochiul, după care s-a apucat imediat să mă prezinte celor pe care mi i-a recomandat drept persoanele notabile din sală. O parte dintre bărbați lucrau în domeniul cinematografiei, fie ca regizori, fie ca producători, iar câteva dintre fete apăruseră ca actrițe în roluri secundare în diverse filme importante. O fată cu părul într-o nuanță galbenă extraordinară jucase ca dublură într-un film al lui Charlie Chaplin. Poate că doar mi-am închipuit, dar mi s-a părut că o recunosc, nu din film, căci nu fusesem niciodată într-o sală de cinema, ci dintr-o fotografie pe care o văzusem cândva în revista *The Tattler*. În cârciumă mai erau și artiști plastici și muzicieni, plus alți oameni ale căror ocupații mi-au scăpat complet. Am avut impresia că, pe măsură ce seara înainta, cei cărora mă prezenta Odalie deveneau tot mai rezervați în privința modului în care își câștigau existența, însă, desigur, până la acea clipă Redmond se întorsese deja de mai multe ori cu tava cu băuturi și întreaga încăpere începuse să semene în mintea mea cu un vas ce naviga pe o mare furtunoasă.

La un moment dat, amintirile mele legate de evenimentele din seara aceea au devenit din ce în ce mai puțin demne de încredere. Cred totuși, dacă nu cumva mă înșel, că am dansat cu Odalie. Nu pot pretinde că știu charleston, însă se pare că l-am dansat. Și mai am o amintire suspect de vie a gustului de trabuc. Îmi mai amintesc că am stat pe un divan și am discutat cu un bărbat masiv care, din nevoia stringentă de a mă educa, a considerat că e de datoria lui să-mi țină o lungă prelegere despre diferența dintre titluri de valoare și obligațiuni. Lângă noi, o fată foarte beată care se clătina tare pe picioare intervenea mereu în conversație doar pentru a repeta la nesfârșit: „Domnule, aveți cel mai interesant nas

pe care l-am văzut vreodată… Un nas nemaipomenit."

Nu ştiu la ce oră am plecat, în fine, de la petrecere împreună cu Odalie. Îmi amintesc însă că în momentul în care ne-am urcat în taxi şi am pornit spre casă, stomacul meu se revolta deja.

— Nu trebuie. Să mai mergem. În locuri dintr-astea. Niciodată, am reuşit să mormăi cu un nivel de luciditate discutabil. Nu-i. Pentru. Fete. Cumsecade.

— Ah, taci, a zis Odalie, şi a adăugat, pentru orice eventualitate un şşşt sonor, după care m-a bătut uşor peste mână şi a masat-o.

— Sergentul nu ar fi în veci de acord cu aşa ceva, am îndrugat eu. Trebuie să-i cer scuze.

Mi-am lăsat capul să cadă în piept şi am închis ochii. Dintr-odată am simţit cum umerii îmi sunt prinşi ca într-o menghină de două braţe foarte puternice şi mi-am venit un pic în simţiri. M-am zbătut să-mi ţin ochii deschişi şi am văzut că Odalie se uita la mine cu o privire intensă.

— Uite ce-i, Rose, a zis ea cu o voce rece, stăpânită. N-ai să-i povesteşti sergentului nimic.

Ochii mei au dat să se închidă din nou, ceea ce a deranjat-o probabil, căci m-a scuturat iar, de data asta cu şi mai multă forţă. Eram conştientă de schimbarea intervenită în energia dintre noi şi de dispariţia jovialităţii; Odalie era supărată şi serioasă. Un pic speriată, i-am aruncat o privire nevinovată şi am realizat că părea acum, dintr-odată, o străină. Încerca să mă facă să înţeleg ceva, şi am ştiut instinctiv că voia un contact vizual ferm cu mine ca semn că mesajul ei serios fusese înţeles. În starea de ebrietate în care mă aflam, mi-am dorit cu disperare ca globurile mele oculare să-şi înceteze mişcarea repetată de rotaţie. Cu oarece efort am reuşit să-mi fac ochii, care păreau să se învârtă în orbite de la stânga la dreapta, de la stânga la dreapta, de la stânga la dreapta, să se oprească.

Bănuiesc că sforţările mele i s-au părut vrednice de milă lui Odalie, căci a izbucnit pe neaşteptate în râs, a scos un oftat şi mi-a eliberat umerii din strânsoare.

— Ce mă fac eu cu tine? m-a întrebat retoric, după care a chicotit. Presupun că-i o prostie din partea mea să-mi fac griji, a spus pe un ton prietenos, matern-frăţesc. Mi-a strâns mâna. N-ai să povesteşti nimănui nimic. Şi în plus, a adăugat, abia te-ai instalat. Ar fi păcat să fii nevoită să-ţi cauţi atât de curând alt loc în care să stai. Am sesizat vag ameninţarea frumos ambalată şi împăturită în cuvintele ei. Sunt convinsă că Dottie nu te-ar primi înapoi cu braţele deschise, nu-i aşa?

Cunoşteam amândouă răspunsul. M-am uitat la Odalie, şocată de

starea de dependență în care mă găseam, însă stomacul meu a pornit să facă niște tumbe impresionante și, drept urmare, am fost nevoită să scot capul pe geamul taxiului ca să scap de o parte din șampania și absintul sorbite în acea seară.

---

26 „De bună credință, real, autentic” (în lb. latină, în original) (n. tr.).

27 Cântăreț american de origine rusă (1886–1950) (n. tr.).

28 Vals simplu, foarte popular și în prezent, compus în 1877, la vârsta de numai 16 ani, de Euphemia Allen, o muziciană scoțiană (n. tr.).

8

Am fost dintotdeauna genul de persoană care își trăiește viața după reguli. În absența echivalenților în carne și oase, am ales anumite reguli care mi-au servit drept mamă, tată, frați și surori, până și drept iubiți – în măsura în care acea devoțiune unilaterală pe care am cultivat-o față de reguli poate fi considerată a avea ceva de-a face cu iubirea. Chiar dacă nu a existat nimeni care să mă învelească seara la culcare, respectarea regulii stricte de a stinge lumina la ora nouă mi-a adus un oarecare confort. La fel de adevărat este și faptul că nimeni nu mi-a spus povești care să mă ajute să adorm, dar aveam o listă de rugăciuni care trebuiau rostite, și de recapitulat o altă listă cu treburile pe care urma să le fac a doua zi dimineața. Regulile îmi ofereau siguranță. Respectând regulile care îmi erau dragi puteam fi sigură că maicile aveau să mă îmbrace și să mă hrănească, că școala de dactilografiere avea să-mi găsească un loc de muncă și că secția de poliție avea să mă angajeze. Până să o întâlnesc pe Odalie, singurul Dumnezeu pe care l-am cunoscut a fost Dumnezeul celor Zece Porunci.

Prin urmare, este ciudat că, după ce am cunoscut-o pe Odalie, am început să încalc regulile pe care le prețuisem atât de mult până atunci. Presupun că în multe privințe iubirea mea față de reguli a fost înlocuită de iubirea pentru Odalie, și rapiditatea cu care s-a efectuat acest schimb m-a luat prin surprindere. Adevărul e că dacă încalci prima oară o regulă, e doar o chestiune de timp până să încalci altele, iar structura riguroasă care te protejase odinioară să se prăbușească zgomotos în jurul tău. Nu pot decât să spun că am făcut ce am făcut din dragoste pentru ea, cu toate că doctorul meu nu e foarte dispus să îmi accepte explicația.

Evident, după incident, ziarele au descris-o pe Odalie drept victimă. Potrivit lor, eu am fost corupătoarea și mincinoasa, eu am comis acel act suprem indescriptibil. Renunțând la pretenția de a trăi după reguli, am

devenit fără să știu ori să vreau vulnerabilă la acest atac. N-au decât să spună orice le trece prin cap pe seama mea, și exact asta fac ei. Refuză să creadă că e posibil ca ea să-mi fi făcut vrăji, căci nu pot găsi o explicație mai corectă pentru a descrie efectul pe care Odalie l-a avut asupra mea. Pe scurt, n-am întâlnit nicicând o persoană mai magnetică decât Odalie, și mă îndoiesc că voi mai întâlni vreodată.

În acele prime zile ale coabitării noastre, am fost obsedată de ideea de a o cunoaște și a o înțelege pe Odalie, care se îmbrăca, bea și dansa cu un soi de nepăsare naturală total străină mie. Am urmărit-o de multe ori intrând într-o cameră, cu puful de păr de pe brațe strălucind auriu pe pielea bronzată și întinzând copilărește o mână pentru a fura o țigară aprinsă dintre buzele unui bărbat necunoscut. Nu a fost niciodată refuzată, iar bărbatul – folosesc termenul generic, căci de fapt au fost mai mulți – sfârșea invariabil prin a se prezenta și a cotrobăi în buzunar după o brichetă și altă țigară, în timp ce Odalie pufăia din trofeul însușit și îl privea pe respectivul gentleman cu o expresie șireată, încântată, ca și cum nimic din ce ar fi putut el scoate din buzunar nu putea înlocui comoara unică și spectaculoasă care tocmai îi fusese răpită. În timpul petrecut împreună, aveam să pierd ore în șir observând-o pe Odalie, și am ajuns să realizez că micile ei interacțiuni obișnuite, precum modul autoritar în care intra în posesia țigărilor bărbaților, nu erau intenționat crude ori umilitoare, ci pur și simplu făceau parte din felul ei de-a fi.

Multe comportamente extrem de familiare pentru mine nu intrau în repertoriul lui Odalie. De pildă, nu părea capabilă să se înroșească la față. Sau să ezite ori să ridice obiecții. Răspunsul ei la orice invitație, indiferent cât de legală sau nu era, consta în ridicarea molatică din umeri ca o preadolescentă deșirată, gest însoțit deseori de trilul melodios al râsului ei.

Și în nicio situație nu era această atitudine degajată, nepăsătoare, nonșalantă mai șocantă decât în privința actului fizic al iubirii. Poate că nu voi ști niciodată cine erau sau nu iubiții ei, dar știu cu certitudine că era insuficient de scandalizată de conduita ușuratică a unor femei care frecventau regulat spelunca lui Gibson. Odalie se purta ca și cum era ceva cât se poate de firesc ca o femeie să facă tot ce-i trece prin cap și cu cine are chef. Iar lucrul acesta pe mine mă contraria.

Vedeți voi, la vremea aceea nu știam ceea ce știu acum, și anume că numai cei foarte bogați și cei foarte săraci se bucură de sex cu un abandon indiferent, lipsit de griji. Aceia dintre noi care se află undeva la mijloc – și trebuie să precizez că mă consider și pe mine ca aparținând acestei

categorii, căci deşi am crescut într-un orfelinat, măicuţele s-a străduit să îmi inoculeze valorile pudorii specifice unei bune burgheze –, numai noi, cei din clasa mijlocie, suntem nevoiţi să păstrăm o atitudine decentă şi discretă atunci când vine vorba de sex. Afirmaţia este în mod special valabilă în privinţa tinerelor doamnelor aparţinând clasei de mijloc. Noi suntem cele obligate să ne coborâm ochii şi să ne înroşim în timpul orelor de anatomie umană; noi suntem cele obligate să ţâţâim dezaprobator şi să strigăm cu indignare *Neruşinatule!* atunci când un tânăr încearcă să ne agaţe. Suntem învăţate să ne credem apărătoarele supreme ale moralităţii sexuale, iar eu, la fel ca orice şcolăriţă cu educaţie decentă, am considerat cu toată sinceritatea că este ceva sacru în acest demers. Unele doamne îl privesc ca pe o povară, dar eu îl văd drept un privilegiu.

Nu am aflat nimic despre copilăria lui Odalie şi, prin urmare, nu am idee cum a fost crescută. Presupun că, şi dacă aş fi avut la dispoziţie asemenea date, ele nu mi-ar fi oferit o mai bună cunoaştere a lui Odalie, căci obiceiurile sexuale ale celor nevoiaşi mă înspăimântau pur şi simplu, iar obiceiurile sexuale ale clasei superioare erau pentru mine un mister obscur şi opac. Realitatea era însă aceea că Odalie părea să nu se simtă copleşită nici de povara şi nici de privilegiul apărării moravurilor sexuale, iar cât despre propria ei purtare – ei bine, făcea tot ce avea chef fără să se căiască. La petreceri, dispărea în camerele întunecoase din spate. Se plimba cu automobilul, la întâmplare, cu oricine o amuza. Când mergeam în cluburi, unul din râsetele ei speciale – unul uşuratic, de flirt, rezervat în general companiei masculine – se putea auzi adesea răzbind prin pereţii garderobei, înăbuşit fiind doar de un amortizor de blănuri şi caşmir. Nu ştiu sigur de ce m-a fascinat atât de tare comportamentul (sau mai degrabă comportamentul neadecvat, aşa cum l-am perceput eu) lui Odalie, dar interesul meu nu poate fi negat. Nu aprobam felul ei deşănţat de a se purta, însă nu eram decât un judecător tăcut, silit să o urmeze şi să observe. Era greu să reziști impulsului de a o urmări pe Odalie, căci atracţia pe care o exercita era una foarte puternică şi foarte întunecată.

Un dezastru oribil se profila la orizontul meu, ca să spun aşa, însă din prima clipă în care am întâlnit-o pe Odalie, n-am fost capabilă să reacţionez altfel decât să îl privesc cum se năpusteşte asupra mea. Însă, desigur, dacă e să o iau în ordine, aşa cum îmi tot propun să fac, sunt alte lucruri pe care trebuie să le relatez mai întâi.

La cârciuma ilegală merseserăm într-o zi de lucru, şi a doua zi

dimineaţă nu eram încă pe deplin refăcută. Odată ajunsă la serviciu, când am fost întâmpinată de mirosul familiar şi înţepător de whisky ieftin şi vin vechi care plutea permanent în secţia de poliţie, mi-am simţit imediat stomacul revoltându-se, pregătit pentru încă o serie de tumbe. Cu mare efort de concentrare am reuşit să-mi păstrez micul dejun la locul lui. Într-un fel, am fost chiar recunoscătoare că locul meu de muncă era impregnat de un miros de fermentaţie neplăcut, căci miasma degajată de contrabandiştii şi beţivanii care traversau încăperea mascau propriul meu miros urât, de care eram sigură că nu scăpasem. În plus, din fericire, sergentul nu a putut să-mi acorde prea mare atenţie în ziua aceea. Aş fi fost complet umilită dacă ar fi descoperit starea în care mă aflam, însă era prea ocupat cu treburi.

Din nefericire însă, locotenentul nu era. La un moment dat, a traversat în pas săltat încăperea pentru a-i înmâna lui Odalie un teanc de rapoarte şi mi-a aruncat în trecere o privire, apoi încă una.

— Se pare că cineva are nevoie de un remediu pentru mahmureală, a rostit el rânjind spre mine.

— Nu ştiu ce vrei să zici, am ripostat cu un zâmbet dispreţuitor, după care mi-am prins între mâini tâmpla care îmi zvâcnea.

Locotenentul a rânjit în continuare, s-a apropiat de masa mea şi s-a cocoţat pe ea aşa cum făcea odinioară.

— Ba cred că ştii foarte bine, a spus.

Am ridicat capul atât cât să-i arunc o privire arogantă. Odalie şi-a fixat ochii pe rapoartele primite de la locotenent şi s-a prefăcut că le studiază fascinată, însă eram conştientă că ciulise urechile la noi.

— Uite ce-i, a continuat locotenentul, nu sunt genul care să judece. Am fost şi eu în situaţia asta de câteva ori.

Am simţit de parcă scoteam flăcări pe nas. Câtă insolenţă! Cum de îşi permitea să creadă că îmi pasă de părerea lui? Că noi doi – eu şi locotenentul – aveam ceva în comun? Fără să-mi ia în seamă indignarea, locotenentul a scos pe furiş din buzunar ceva lucios şi argintiu, pe care l-a aşezat pe masa mea de lucru şi l-a împins spre mine cu un aer viclean şi zâmbind strâmb. Am realizat că îmi oferea o sticluţă metalică plată.

— Câteva înghiţituri şi vei fi ca nouă, a continuat el.

Am pufnit pe nas şi m-am tras instinctiv în spate.

— Ba pardon, domnule locotenent…

— Frank, m-a întrerupt el, apoi s-a aplecat şi mai mult peste masă şi a adăugat: Sau Francis, deşi nimeni nu-mi spune aşa. A tăcut şi s-a înroşit un pic. În afară de mama.

— Pardon, *domnule locotenent*, am reluat ideea, iar el a tresărit de parcă îl muşcasem. Sunt bine şi, dacă eşti amabil, te-aş ruga să-ţi muţi *proprietatea* de pe masa mea, ca nu cumva să-şi facă careva vreo impresie greşită şi s-o confunde cu a mea.

A şovăit, după care a întins mâna după sticluţă şi a strecurat-o înapoi în buzunarul de la jachetă. Un mic fior de panică mi-a traversat şira spinării când l-am văzut ce face şi m-am uitat în jur înnebunită, de teamă ca sergentul să nu privească în direcţia noastră. Sigur aş fi murit de ruşine dacă sergentul l-ar fi surprins pe locotenent încercând să-mi strecoare o sticluţă în timpul orelor de program. Sau cu oricare altă ocazie, de fapt. Îl considerasem întotdeauna pe sergent egalul meu în materie de morală şi etică, iar el mă tratase cu acelaşi respect. Chiar dacă simţeam nevoia de a o impresiona pe Odalie şi a-i câştiga aprobarea, la fel de mult, dacă nu şi mai şi, ţineam la stima sergentului, şi nu suportam gândul că îşi putea închipui că mă transformasem într-una dintre acele fete moderne uşuratice al căror comportament el îl găsea reprobabil.

Însă la acel moment nu aveam de înfruntat decât dezaprobarea locotenentului. Am văzut că rămăsese în picioare în faţa mesei mele de lucru în costumul lui boţit şi cu ghetrele sale albe şi îndesa acum mai adânc sticluţa în buzunar, dându-şi cu cealaltă mână din ochi o şuviţă lungă de păr. Buzele i se mişcau în tăcere, ca şi cum încerca să extragă cuvintele din fundul gâtlejului. Într-un târziu, sunetele i-au ieşit pe gură.

— Şi eu, care crezusem că dai, în fine, semne că eşti şi tu om, a zis. Dar văd că eşti un automat la fel de rece ca întotdeauna.

M-a fixat cu o privire aspră şi s-a răsucit pe călcâie. L-am privit cum se îndepărtează şi m-am cutremurat când o durere ascuţită m-a săgetat între ochi. Mi-am aşezat din nou capul între mâinile reci şi în clipa următoare am auzit-o vag pe Odalie cum râdea lângă mine. Am sesizat o nuanţă batjocoritoare în vocea ei voioasă; nu era un râs prea amabil.

— Prostuţo, a spus ea. Locotenentul e un băiat de treabă şi nu a vrut decât să te ajute, iar ceea ce ţi-a oferit ţi-ar fi fost extrem de util.

Se referea, desigur, la conţinutul sticluţei. Dar, lipsită de experienţă în domeniu, nu-mi dădeam deloc seama cum m-ar fi putut ajuta. M-am îndreptat de spate, am înhăţat brusc un vraf de hârtii şi le-am netezit. Am vârât o coală în maşina de scris şi am început să dactilografiez un raport, iar creierul meu se retrăgea undeva adânc în interiorul craniului la fiecare CLIC zgomotos. Şi totuşi am găsit un confort ciudat în durerea aceea chinuitoare. Eram convinsă că aceea era penitenţa mea.

În momentul acela am declanşat ceea ce nu bănuiam că avea să devină

o lungă și repetitivă tradiție a jurămintelor neconcretizate de evitare a lui Odalie. Era dificil să-i reziști; Odalie părea să dețină întotdeauna un lucru mic pe care ți-l doreai sau ceva ce te făcea să crezi că-i ești dator. Adevărul este că înțelegerea dintre noi fusese parafată în momentul în care acceptasem să mă mut cu ea la hotel. Sau poate chiar de dinainte. Poate că totul fusese pecetluit în clipa în care luasem broșa pe care o lăsase să cadă după interviul de angajare și pe care neglijasem să i-o înapoiez.

Odalie a ridicat din umeri, semnalând că scena nu o mai interesa, și s-a întors la masa ei fără a mai sta pe gânduri. Eu însă m-am perpelit tot restul dimineții și o bună parte a după-amiezii. Până la plecarea de la serviciu, găsisem și rafinasem mai multe argumente pe care plănuiam să i le prezint lui Odalie pentru a justifica hotărârea mea de a nu mă mai întoarce la cârciumă, printre cele mai importante dintre aceste argumente fiind acelea că localul funcționa ilegal și că o doamnă adevărată n-ar trebui să calce într-un asemenea loc, și cu atât mai puțin o doamnă care lucra în cadrul aceleiași forțe de poliție însărcinate să dea buzna într-o bună zi în el. Pe măsură ce ceasul se apropia cu fiecare secundă de ora cinci, m-am străduit să-mi întăresc moralul și să-mi adun curajul. Numai că nu am avut ocazia să-mi enumăr argumentele în fața lui Odalie și abilitățile mele de a emite judecăți în mod elocvent parcă s-au evaporat. Imediat ce ne-am strâns lucrurile pentru plecare, Odalie m-a răpit în cel mai dezarmant mod cu putință, strecurându-și brațul pe sub brațul meu și gonindu-mă spre un cinematograf.

Eram decisă să spun nu următoarei propuneri făcute de ea, indiferent care ar fi fost aceea, însă eram în mare dezavantaj, căci nu fusesem niciodată până atunci la cinema. Acum înțeleg de ce i se spune ecranul de argint. Sub lumina argintie pâlpâitoare, am stat lângă Odalie în întunericul acela catifelat, vrăjită de frumoasele fețe ovale și de fluturarea genelor groase ale starletelor, ca și de ochii fardați ai bărbaților care interpretau roluri de ticăloși. Pe o estradă aflată în stânga scenei fusese montat un pian la care cânta, cu degete subțiri ca de păianjen și cu o dexteritate agitată, în perfectă cadență cu acțiunea din film, un bărbat înalt și slab, cu nas ascuțit și îngust. M-am holbat în sus, fascinată, la raza de lună luminoasă de deasupra capetelor noastre.

Dar chiar și așa, aflată sub vraja ispititoare a peliculei de celuloid, gândurile mi s-au îndreptat din nou spre fata așezată lângă mine. În general, oamenii misterioși mă neliniștesc și încerc să-i ocolesc. Și de aceea nu pot înțelege de ce nu am reacționat la fel față de Odalie. Aidoma celorlalți fraieri care gravitau în jurul ei, dezvoltasem o dependență față

de stilul ei misterios.

Seara se dovedise a fi o ieşire plăcută, şi când am plecat de la film am hotărât să ne întoarcem pe jos la hotel. Odalie era convinsă că o plimbare avea să-mi facă bine. Am străbătut bulevardele şi ne-am croit drum printre scaunele din ratan ale cafenelelor de pe trotuare. Era probabil una din ultimele zile din an încă suficient de călduroase pentru o cină afară, iar în aer plutea un soi de freamăt creat de patronii disperaţi să se bucure de un triumf final. Lumini galbene se revărsau de sub fiecare marchiză, aurind betonul de sub picioarele noastre şi aruncând raze strălucitoare precum felinarele scobite din dovleci asupra feţelor bărbaţilor şi femeilor aşezaţi la mese. Am continuat să mergem, strângând inconştient fărâme din conversaţiile purtate la mese şi din mirosurile mâncărurilor cu unt şi usturoi şi bucurându-ne de spectacolul străzii pas cu pas, la fel ca porumbeii care se mişcau automat pe acelaşi drum cu noi, ciugulind firimitură după firimitură. Păsările grase se împrăştiau la apropierea noastră, apoi se întorceau păstrând o oarecare distanţă în spate, ca o mişcare de flux şi reflux.

Pe măsură ce ne-am apropiat de parc, trotuarele au început să se lărgească, aşa că am putut să înaintez cu uşurinţă umăr la umăr cu Odalie. Aveam de gând să-i cer să pună capăt, odată pentru totdeauna, bârfelor care circulau pe seama ei. Am preţuit întotdeauna bunele maniere şi am fost adepta ideii că pe lume există lucruri care pur şi simplu nu mă privesc. Din aceste motive, şi încă multe altele, nu o întrebasem niciodată – până atunci – pe Odalie nimic în legătură cu trecutul ei. Înainte mi se păruse că aş fi comis o indiscreţie, însă acum, desigur, din moment ce eram colege de cameră, mă simţeam mai îndreptăţită să ştiu unele lucruri. Mai mult decât atât, vieţile noastre se întrepătrunseseră şi devenisem tot mai conştientă de faptul că trecutul ei îmi putea afecta viitorul. Mi-am adunat tot curajul de care mă simţeam capabilă.

— Amicul acela al tău – parcă Gib îl cheamă? am întrebat.

Am evitat cu grijă să îl numesc *logodnic*, căci felul în care Odalie rostise cuvântul *logodiţi* în seara aceea la cârciumă mi se păruse foarte zeflemitor şi nu ştiam cum să-l interpretez. Odalie a întors capul brusc la menţionarea numelui bărbatului şi a ridicat o sprânceană. Am înghiţit în sec şi am insistat.

— El… Nu mi-ai spus cu ce se ocupă.

— Ah, ei bine, a răspuns Odalie fluturând vag o mână în aer. Cred că se poate spune că e antreprenor. Exporturi şi comerţ cu amănuntul, lucruri dintr-astea. Nimic deosebit.

Răspunsul nu mă liniștea defel. A zâmbit, dar era doar o spoială de zâmbet. Am avut impresia că mă ducea cu preșul și că așa avea să facă de fiecare dată când încercam să aflu mai multe informații despre Gib. Și m-am întrebat: oare aceia care speculau pe seama lui Odalie aveau dreptate? Eram nevoită să iau serios în considerație posibilitatea ca ea să fie cu adevărat „fata unui contrabandist", așa cum se zvonise în secție, și că serviciul ei nu era decât o modalitate de a-l ține pe el la curent cu treburile polițienești. Faptele nu erau deloc în favoarea lui Gib. La cârciumă era mult alcool, și de foarte multe feluri. Cineva îl fabrica sau măcar îl importa, sau ambele, și brusc mi-am dat seama că Gib fusese în seara aceea un fel de supraveghetor al petrecerii. Văzusem cum oamenii veniseră să-l caute, ca niște musafiri care își salută gazda. M-am gândit să o chestionez în mod direct pe Odalie dacă Gib era contrabandist, dar ea a părut să-și dea seama de sforțările mele de a formula întrebarea.

— Uite! a exclamat când ne-am apropiat de Plaza[29]. Hai să luăm o trăsură ca să traversăm parcul! N-am mai mers cu trăsura de secole!

A făcut semn unui vizitiu și, înainte să mă dezmeticesc, mă holbam în ochii mari și ciocolatii ai unui cal de tracțiune cu pete cenușii care își lungea gâtul ca să vadă peste ochelari, ca pentru a-i inspecta și a-și da acordul asupra presupușilor pasageri înainte de a-i transporta de-a curme-zișul parcului. Am urcat și am simțit cum trăsura saltă, legănându-ne.

Vizitiul a tras de hățuri și am pornit în ritm lent. Trăsura era deschisă și aerul nopții începuse să se răcească. Mi-am tras haina mai strâns pe lângă corp și am admirat copacii care se perindau pe lângă noi, ale căror crengi ardeau de strălucirea ultimelor flăcări ale toamnei.

— Să știi c-ar trebui să te porți mai frumos cu locotenentul, a spus Odalie.

Am privit-o șocată de afirmația cam îndrăzneață și complet neprovocată. Am deschis gura, dar nu mi-a venit în minte niciun răspuns. Odalie nu se uita la mine; privea gânditoare copacii.

— El a fost foarte drăguț cu tine, chiar și după ce l-ai făcut de ocară, a adăugat.

Eram contrariată. Locotenentul nu-mi mai vorbise toată ziua după ce îl alungasem de pe masa mea de lucru, cu tot cu sticluță.

— Ce vrei să zici? am întrebat încruntată.

— Ah, nimic, a răspuns Odalie mutându-și ochii de pe copaci spre mine. Să știi că a încercat să-i abată atenția lui Marie – a ținut-o ocupată, departe de tine.

Am ridicat din umeri la auzul acestei afirmații. Nu vedeam în ce fel mă privea pe mine. Odalie și-a dat ochii peste cap, sugerând că eram un caz pierdut.

— Dacă Marie descoperă că ai băut, cât timp crezi că va trece până ce *toată lumea* va afla?

Preț de o clipă sângele mi-a înghețat în vene. Nu mă gândisem la asta. Odalie mi-a citit gândurile și un mic zâmbet superior i-a apărut pe față. Și-a îndreptat din nou privirea spre copaci.

— Și ceea ce știe Marie știe și sergentul. Cu siguranță, a rostit ea pe un ton categoric și de avertisment.

Odată ajunse de partea cealaltă a parcului, am coborât din trăsură, Odalie i-a dat vizitiului câteva monede și împreună am mers pe jos în tăcere cale de câteva blocuri până la hotel. Acasă am realizat, cu prea puțin entuziasm, că mă trezisem de-a binelea din beție.

---

29 Faimos hotel de lux găzduit de o clădire emblematică din secolul al XIX-lea, situată la doi pași de intrarea principală în Central Park (n. tr.).

9

Încă nu am relatat despre mica mea scăpare profesională devenită în ultima vreme subiectul unor ample comentarii. Mă refer la de acum infamul meu raport al crimelor mărturisite de un oarecare domn Edgar Vitalli.

Marele avantaj atunci când privești retrospectiv este, desigur, acela că poți vedea, în fine, secvența în care s-au desfășurat lucrurile și micile puncte de cotitură care, însumate, conduc într-o anumită direcție. Am menționat deja cum doctorul meu mă încurajează să-mi explic faptele punând accentul pe *cronologie*. Viața este o serie de reacții în lanț, zice el, iar relația dintre cauză și efect nu trebuie subestimată. Și, evident, văd *acum* cu cea mai mare claritate că incidentul cu broșa a fost unul din acele puncte de cotitură, iar un altul a fost mutatul cu Odalie, însă dactilografierea mărturisirii lui Edgar Vitalli a fost cel mai important punct de cotitură, căci a marcat momentul în care orice cale de întoarcere a devenit imposibilă.

Dacă e să mă întrebați dacă mi-e milă de Edgar Vitalli, vă voi răspunde că nu. Sunt sigură că domnul Vitalli intră în categoria pe care specialiștii moderni au denumit-o criminali în serie, și este dificil să simți simpatie pentru un asemenea om. Acum înțeleg că ceea ce am făcut nu a fost corect, dar nu pot să afirm cu toată sinceritatea că regret pe deplin rezultatul acțiunilor mele. Faptul că am jucat un mic rol în condamnarea domnului Vitalli îmi oferă o anumită satisfacție. În secret, regret doar că pedeapsa finală încă nu i-a fost aplicată. În secret pentru că știu că, dacă i-aș mărturisi doctorului ce încântată sunt, aș fi socotită un adevărat monstru, așa că îmi țin pentru mine lipsa de remușcări. Doar nu sunt o păgână însetată de sânge. Dar, ca orice persoană realmente morală, îmi place când dreptatea învinge.

De dragul coerenței și al acurateței, presupun că ar trebui să povestesc

în oarece detaliu circumstanţele care m-au condus la transcrierea confesiunilor domnului Vitalli. Dificultatea constă în a mă decide cum să încep, şi poate că cel mai bine ar fi să vă spun mai întâi câte ceva despre domnul Vitalli însuşi.

Se zice că unii bărbaţi nu sunt făcuţi pentru căsătorie. Nu era şi cazul domnului Edgar Vitalli. Domnul Vitalli era poate în prea mare măsură genul de bărbat care se însoară – arhivele păstrate la tribunal arată că se căsătorise de cinci ori în patru ani. Domnul Vitalli era un bărbat tânăr şi chipeş, însă soţiile sale erau toate mai vârstnice decât el, văduve şi cu o situaţie materială confortabilă. Dar nu numai asta aveau ele în comun, ci şi faptul curios şi nefiresc că suferiseră toate un accident mortal în timp ce se îmbăiau şi că fuseseră deposedate, în chip convenabil, de avere chiar înainte să moară.

Bănuiesc că atitudinea domnului Vitalli a fost cea care l-a făcut pe sergent să fiarbă de furie. Vedeţi voi, domnul Vitalli era din speţa cea mai joasă de lepădături (ca să folosesc limbajul sergentului) –, genul uns cu unsoare de drac. Era un şarlatan; nu foarte educat, dar dând impresia că se consideră foarte deştept. Se poate chiar afirma că domnul Vitalli se socotea un geniu, căci aşa sugerase în mai multe rânduri în timpul interogatoriilor cu sergentul. Toţi cei care l-au întâlnit la secţia de poliţie au simţit imediat că este vinovat, şi eram cu toţii nerăbdători să vedem că justiţia îşi face treaba, şi cât mai repede cu putinţă. Însă omul nostru fusese judecat deja de două ori şi alesese de fiecare dată să se reprezinte, şi în ambele dăţi câştigase simpatia juraţilor.

La al doilea proces, am fost curioasă să văd cu ochii mei simulacrul din sala de judecată. Timp de o zi am asistat la proces şi l-am urmărit pe domnul Vitalli cum îi manipula pe juraţi, înlăturându-le ideile preconcepute cu precizia nepăsătoare cu care un chirurg extrage amigdalele unui pacient. Faţă de bărbaţii din boxa juraţilor a jucat rolul tovarăşului de pahar simpatic, un bărbat obişnuit, de necondamnat pentru bucuria de a se fi eliberat de constrângerile sâcâitoare şi istovitoare ale căsătoriei („Ah, insinua el, nu-i aşa că îl puteau înţelege?”). În faţa femeilor din public se mulţumea să-şi lingă buzele pline şi rozalii de şarlatan ce se iveau de sub mustaţa neagră şi să zâmbească cu dinţii lui lungi şi albi de lup, ca şi cum le spunea: „Singura mea crimă este aceea că am fost înzestrat de la natură cu mai mult şarm decât pot duce şi n-am cum să fiu condamnat fiindcă sunt chipeş.” Iar femeile păreau să-i dea dreptate, şi poate că cea mai bună dovadă a înfăţişării agreabile a domnului Vitalli a fost aceea că femeile i-au arătat chiar mai multă

simpatie decât bărbaţii. Domnul Vitalli nici măcar nu s-a străduit foarte tare să dovedească faptul că nu fusese implicat în moartea prin înecare a soţiei. În schimb, şi-a canalizat eforturile spre a dovedi că şi *dacă* ar fi fost implicat – *ipotetic vorbind desigur (făcut de două ori cu ochiul)* –, nu era de condamnat. Privindu-l, mi-am dat seama poate pentru întâia oară de diferenţa dintre culpabilitate şi condamnare. Domnul Vitalli nu îşi putuse dovedi nevinovăţia, dar dovedise că nu era de condamnat, cel puţin nu de acel club al popularităţii slab la minte de i se zice tribunal.

Valorosul arsenal pe care îl poseda domnul Vitalli provenea parţial din atenţia lui la detalii, căci nu neglija niciodată micile amănunte legate de aparenţe. Îşi făcea cu precizie cărarea pe mijlocul părului negru ca pana corbului şi îl dădea cu ulei ca să nu se ciufulească. Purta un baston cu mâner de argint cu care gesticula ca un maestru de manej spilcuit în timp ce îşi pleda cauza. Atunci când stenografa tribunalului s-a oprit brusc din bătutul la maşină pentru a strănuta, domnul Vitalli s-a repezit cu o graţie afabilă, felină, fluturând o batistă albă de mătase în faţa femeii luate prin surprindere înainte ca judecătorul să-şi revină din şoc şi să-i ordone bâlbâit să revină la locul lui. Mai mult decât atât, cred că mustrarea judecătorului nu a făcut decât să amplifice şi mai mult simpatia juriului faţă de domnul Vitalli, căci păruse că judecătorul îl pedepsise ca în proverbul cu strugurii acri pentru un gest pe care orice gentleman bine-crescut e învăţat să-l facă.

După umila mea părere, justiţia a fost subminată, în principal, în acest caz, de două tactici. Prima a constat din aceea că domnul Vitalli a fost mereu capabil să aducă martori – uneori mai mulţi şi întotdeauna femei, practic un cârd de gâşte cloncănitoare – care să depună mărturie că îl văzuseră la momentul morţii soţiei (mai corect spus, la *momentele morţilor soţiilor*, la plural) în diverse locuri. Şi a doua a fost aceea că toată lumea s-a lăsat fermecată de domnul Vitalli, orbită de dinţii lui albi şi de manierele elegante, şi prin urmare nu şi l-a putut închipui ţinând cu cruzime şi sălbăticie o femeie sub apă până să-şi dea suflarea.

Însă şi eu, şi sergentul am ştiut că nu acesta era adevărul. Noi doi ni l-am putut imagina cu mare claritate înfăptuind crima şi ne formasem propriile opinii referitoare la *abilităţile* domnului Vitalli. La urma urmei, era vorba de cinci soţii moarte! Pe măsură ce soţie după soţie deceda în aceeaşi manieră stranie, domnul Vitalli a fost interogat *ad nauseam*[30]. Şi, în exercitarea profesiunii, îl văzuserăm dezvăluindu-ne accidental un repertoriu de emoţii: vărsase lacrimi de crocodil, zâmbise dispreţuitor, dăduse semne de îngrijorare şi jubilase nu după una, ci după două

achitări. Ştiam, fără umbră de îndoială, că domnul Vitalli era un om barbar până în măduva oaselor.

În plus, cred că domnul Vitalli nu se putea stăpâni sau căpătase obiceiul de a ne tachina cu detalii de la locul crimei. Vedeţi voi, toate soţiile proaspăt plecate de pe lumea aceasta fuseseră găsite în cada din baie în exact aceeaşi poziţie – coincidenţă greu de trecut cu vederea. Fără aer în plămâni, ele se cufundaseră la fundul căzii, unde zăceau holbându-se în sus într-o tăcere nemişcată, cu apa plutind pe deasupra corpurilor lor precum un paravan din sticlă care desparte lumea celor vii de cea a morţilor. Braţele, care se zbătuseră probabil în ultimele secunde de viaţă, le erau încrucişate peste piept, în maniera unei perverse Doamne de Shalott[31]. Gleznele lor erau şi ele încrucişate şi fotografiile făcute la locurile celor cinci crime redau o atmosferă profund tulburătoare, ca de pe altă lume. Şi, ca pentru a pune capac, o sticluţă cu laudanum fusese plasată la distanţă de un braţ de cadă într-un mod atât de ostentativ, încât nu putea duce cu gândul decât la o înscenare.

La momentul raportului meu, domnul Vitalli devenise un vizitator regulat al secţiei noastre, fiind chemat la audieri de fiecare dată când o soţie era descoperită albăstrită la faţă şi fără suflare pe fundul unei căzi de baie în care apa se răcise. Am pierdut şirul dăţilor când l-am văzut intrând tacticos, însă de fiecare dată mai spilcuit şi mai ţanţoş decât ultima oară. La a cincea moarte, domnul Vitalli decisese să se întreacă pe sine însuşi şi să se distreze pur şi simplu pe socoteala noastră, o schimbare de atitudine care nu a fost însă sesizabilă de la bun început.

La cererea noastră, s-a prezentat de bunăvoie la secţie, sau aşa a dat impresia. Îmi amintesc că l-am studiat când a sosit în ziua de după descoperirea celei de-a cincea soţii moarte. Şi-a scos haina şi a agăţat-o în cuier, un gest care m-a izbit ca fiind bizar de familiar şi relaxat. A zâmbit în timp ce-şi plimba ochii prin sală cu un aer de stăpân. Limbajul corpului său sugera că secţia noastră era de fapt casa lui şi că noi ceilalţi eram nişte musafiri pe care îi invitase în salon în ideea plauzibilă că l-am putea distra. Nu avea emoţii sau, dacă avea, nicio moleculă din fiinţa lui nu îl trăda. Şi nici nu părea să jelească pierderea soţiei. Sergentul l-a privit în ochi şi, poate cu gândul de a-l zgândări, a spus pe un ton ferm:

— Sunteţi probabil devastat de durere.

Dar dacă asta urmărise sergentul, şi anume să-l intimideze, nu şi-a atins ţinta, căci domnul Vitalli n-a făcut decât să schiţeze un zâmbet şi să-şi pună în mod teatral o mână peste inimă.

— A fost o femeie minunată, a răspuns el, neglijând să rostească

numele soției (m-am gândit că poate îl uitase deja). Nu știu dacă voi mai avea tăria să mă recăsătoresc. Vorbele lui erau melodramatice și timpul s-a oprit oribil în loc când am avut senzația, pentru o clipă, că ne va face cu ochiul.

În momentul acela mi-a fost clar că sergentul nu și-ar fi dorit nimic mai mult pe lume decât să-și facă mâna pumn și să-l dărâme pe domnul Vitalli cu o lovitură, însă o asemenea încălcare a conduitei profesionale nu ar fi fost deloc pe placul său, așa că și-a păstrat cumpătul. Mușchii maxilarului i s-au încordat vizibil în timp ce scrâșnea furios din dinți, dar s-a forțat să zâmbească politicos și a trecut la parcurgerea formalităților – strângerea mâinii domnului Vitalli, condusul său în sala de interogatoriu, oferirea unui pahar cu apă ca gest de curtoazie. A făcut apoi un semn cu degetul îndoit în direcția mea (aceeași îndoire a degetului, aș putea spune, precum cea cu care o văzusem pe Odalie de cel puțin șase ori în ultima săptămână chemându-i pe chelneri) și am înțeles că trebuia să mă alătur celor doi bărbați. Am luat un teanc de coli de scris de pe măsuța cu articole de papetărie și i-am urmat ascultătoare.

În timp ce ne instalam în sala de interogatoriu, sergentul a continuat să discute politicos cu domnul Vitalli, care devenea destul de volubil atunci când purta conversații mărunte. Însă starea de spirit s-a schimbat când sergentul a trecut la întrebările legate propriu-zis de crimă. În acel moment, domnul Vitalli s-a transformat prompt într-o stâncă, rămânând tăcut și zâmbind ca un motan care tocmai a înghițit canarul. Hotărâse să nu spună nimic, și avea dreptul să o facă. Totul era o bătaie de joc: se străduise să vină la secție doar pentru a refuza apoi cu încăpățânare – ca să nu mai spun și îngâmfare – să răspundă la orice chestiune legată direct de moartea soției. Asta, am sesizat, l-a stârnit pe sergent. S-a dat bine pe lângă el, l-a amenințat, l-a lingușit. Cât despre mine, eu am rămas vigilentă în fața mașinii de scris, încordată și gata să dactilografiez confesiunea pe care Edgar Vitalli refuza să o scoată pe gură. Comedia neagră s-a prelungit preț de aproape o jumătate de oră, până ce, într-un final, sergentul a lovit cu palma, cu o violență extraordinară, în masa din lemn, făcându-ne pe domnul Vitalli și pe mine să tresărim în defensivă. Aruncând flăcări din ochi, sergentul s-a aplecat peste masă, aproape atingând fruntea domnului Vitalli cu fruntea sa.

— Naiba să te ia! Ieși de aici, omule! a mârâit el printre dinții încleștați.

Domnul Vitalli nu a schițat nicio mișcare și am observat că mustața sergentului tremura. Un scârțâit ascuțit a răsunat când a zgâriat podeaua cu scaunul împins în spate, după care a ieșit din sală ca o furtună, trântind

uşa cu atâta forţă, încât am crezut că ochiul de geam se va sparge la impactul uşii cu peretele.

Am rămas înmărmurită preţ de câteva clipe, în mare parte din cauza şocului resimţit la auzul blasfemiei rostite de sergent (nu-l mai auzisem niciodată înjurând). Am realizat apoi că fusesem lăsată singură în încăpere cu domnul Vitalli. Ochii mi-au fugit involuntar în direcţia lui şi un fior rece mi-a străbătut şira spinării. Odată ce aruncai o privire dincolo de faţada şarmantă a domnului Vitalli, asta se întâmpla – omului ăstuia îi lipsea în aşa măsură ceva anume, încât simplul fapt de a-l privi făcea să ţi se încreţească pielea. Am regretat instantaneu că îl privisem, fiindcă în clipa următoare s-a răsucit spre mine şi m-a surprins holbându-mă la el. Un zâmbet s-a strecurat pe buzele lui de culoarea somonului ce semănau în mod obscen cu cele ale unui bebeluş, şi mustaţa i-a tremurat.

— Dumnezeule mare! N-am avut deloc intenţia să îl supăr pe sergent, e un om bun, a minţit domnul Vitalli pe un ton fals naiv, dar eu i-am ignorat comentariul şi m-am apucat să-mi strâng lucrurile de pe măsuţa de stenografiat. Crezi c-o să mă ierte? a continuat domnul Vitalli cu o voioşie prefăcută din ce în ce mai îndrăzneaţă. Vezi tu, am inima atât de frântă după moartea soţiilor, încât mă bucur de fiecare vizită de curtoazie pe care i-o fac sergentului.

A întins un braţ şi am realizat brusc că voia să mă prindă de încheietura mâinii. Am fost cu adevărat înspăimântată pentru o secundă – dar numai pentru o secundă, căci aproape imediat m-am simţit copleşită de alt sentiment, unul pe care nu sunt sigură că aş putea să îl descriu cu precizie.

Chiar în momentul în care era pe punctul de a mă înşfăca de încheietură, mâna mea a ţâşnit şi s-a încolăcit în jurul încheieturii *lui* ca o menghină. Cu o agresivitate vicioasă care părea să izvorască din altă parte decât din mine, l-am smucit de braţ şi l-am tras spre mine până am ajuns ochi în ochi.

— Ştiu că îţi place să faci pe viteazul, iar vitejii de felul ăsta uită deseori să-şi ţină urechile deschise, dar ai face bine să mă asculţi acum aşa cum nu ai ascultat pe nimeni în toată viaţa ta, am sâsâit. Vocea mi-a sunat ciudat; nici măcar eu nu am recunoscut-o. Şi totuşi, am avut o mică tresărire de plăcere văzând că am captat toată atenţia domnului Vitalli. Oi fi tu animal fără stăpânire de sine, am continuat, dar crede-mă, până şi animalele primesc ceea ce merită, şi nu e decât o chestiune de timp până ce sergentul te va scăpa de suferinţă.

Aerul dintre ochii noştri pironiţi era încărcat de o tensiune palpabilă;

era ca şi cum ne zgâiam unul la celălalt printr-o cărămidă invizibilă. Mâna mea – care încă se mişca în virtutea unei posibile voinţe proprii – s-a strâns şi mai tare în jurul încheieturii mâinii domnului Vitalli. A făcut ochii mari şi dintr-odată am simţit cum ceva cald şi umed se prelinge pe degetele mele. M-am uitat în jos şi am realizat că unghiile îmi intraseră adânc în pielea mâinii domnului Vitalli până ce-i dăduse sângele. Patru mici semiluni roşii luceau de-a lungul încheieturii sale, şi la vederea lor, am ieşit din transă la fel de iute precum intrasem. Am lăsat să-i cadă mâna din strânsoare şi m-am holbat la sângele de pe vârfurile degetelor mele.

— Ah! am bâiguit. Ah! L-am privit din nou pe domnul Vitalli şi am văzut cum expresia lui înspăimântată se transformă treptat în altceva.

Ceva real şi familiar, şi mi-am dat seama şocată că era zâmbetul cuiva care recunoaşte un vechi prieten pe care nu-l mai văzuse de mult. Am fugit din sală, am străbătut în goană holul şi m-am năpustit prin uşa prinsă în balamale a toaletei pentru femei.

Nu l-am văzut când a plecat. Nu am ştiut dacă ieşise singur din secţie sau, condus fiind de sergent, îi povestise micul incident care avusese loc între noi. Am rămas în toaletă o vreme, tremurând. Am deschis robinetul şi mi-am băgat mâinile în apa rece ca gheaţa pentru a curăţa mai mult decât picăturile de sânge ale domnului Vitalli. La un moment dat, am simţit că cineva intrase la toaletă şi stătea în picioare în spatele meu. Aidoma unui animal speriat, mi-am lăsat ochii să fugă spre prezenţa întunecată din oglindă, pregătită, la nevoie, de o luptă în toată regula cu domnul Vitalli. Dar, spre uşurarea mea, era doar Odalie. Îşi încruntase sprâncenele elegant înnegrite cu creionul şi dintr-odată m-am ruşinat. Am închis robinetul şi mi-am lăsat mâinile îngheţate, pulsânde, cu vene albăstrite să se afunde în chiuvetă. Încheieturile mă dureau, pielea mă înţepa. Am întins braţul după zdreanţa de prosop murdară atârnată pe stativ şi m-am şters pe mâini. Când am terminat, am rămas acolo şi m-am foit fără să ştiu ce să fac mai departe. Am simţit cum Odalie mă măsura din priviri.

Foarte lent şi meticulos – ca şi cum călca prudentă în jurul unei băltoace tulbure –, Odalie s-a apropiat şi mi-a luat prosopul din mână. Am simţit cum strânsoarea îmi slăbeşte şi cum prosopul de pânză aspru îmi alunecă printre degete în timp ce Odalie trăgea de el. S-a oprit şi mi-am adunat curajul pentru a-i întâlni privirea. Cu un colţ al prosopului a început să frece ceva pe faţa mea. M-am uitat în oglindă în timp ce ea îmi freca obrazul şi am înţeles că pe partea din dreapta a pometilor rămăsese o pată de sânge. Probabil că îmi atinsesem involuntar faţa după ce îl

strânsesem pe domnul Vitalli de încheietură, dar înainte de a-mi spăla mâinile în chiuvetă. Odalie a curăţat locul şi mi-a dat înapoi prosopul. A zăbovit mult timp cu privirea asupra mea. Apoi s-a răsucit pe călcâie şi a ieşit fără un cuvânt din toaleta pentru femei.

---

30 „Până la a provoca greaţă” (în lb. latină în original) (n. tr.).

31 Baladă lirică a poetului englez Alfred Tennyson (1809–1892) inspirată de o legendă arthuriană, povestea tragică a unei tinere blestemate să stea într-un castel insular şi să ţească la război, fără a putea privi direct spre lume. Se hotărăşte să părăsească insula cu barca, însă moare înecată înainte de a ajunge la Camelot (n. tr.).

10

Revizuindu-mi notiţele, înţeleg acum de unde mi-a venit ideea care a dus în final la distrugerea mea şi îmi e clar în ce mod subtil şi aparent inocent mi-a inoculat-o Odalie. Necazurile au început practic cu acele mici greşeli de dactilografiere, despre care v-am povestit deja. Odalie le făcea tot timpul şi acum înţeleg că alesese această manieră inteligentă ca să mă testeze pentru a vedea dacă o urmăresc cu atenţie şi dacă o pârăsc, dacă îi corectez erorile sau nu le bag în seamă. Şi, desigur, pe măsură ce prietenia dintre noi s-a consolidat, am înclinat tot mai mult spre cea din urmă variantă.

Lucrurile au escaladat la început într-un ritm lent. Cu timpul, micile greşeli s-au transformat în reformulări în toată puterea cuvântului – genul de lucruri care încă puteau fi puse pe seama superficialităţii, dar nu şi atribuite unui obiect inert şi mecanic precum o maşină de scris stricată sau nişte taste care se lipeau între ele. Odalie îşi dezvoltase un obicei ciudat de a… *traduce lucrurile*, poate că aşa ar trebui să-l descriu. Şi nu îi cunoşteam motivele. În rapoartele sale scrise, locotenentul se concentra asupra unui set anume de detalii, în timp ce Odalie părea să prefere altele atunci când le dactilografia. În plus, de cele câteva ori când am supravegheat-o în sala de interogatoriu, am observat discrepanţa dintre cuvintele rostite de suspect şi cele stenografiate de Odalie.

Nu am ştiut cum să interpretez această nouă situaţie, însă având în vedere că mă înţelegeam atât de bine cu Odalie (ca să nu mai spun că, mutându-mă cu ea, îmi legasem într-un fel soarta de a ei), nu m-am grăbit să fac caz de înfloriturile ciudate şi din ce în ce mai numeroase apărute în rapoartele ei. Deoarece acestea se refereau de obicei la detalii minore şi nu schimbau semnificaţia mărturiei în ansamblu, le-am ignorat de multe ori. Oare chiar aveau vreo importanţă, mi-am spus, atâta timp cât oamenii vinovaţi ajungeau în închisoare? Nu mi-am pus problema că cineva putea

avea de suferit de pe urma unei asemenea practici. Doctorul meu mă ia în râs atunci când susţin că la vremea aceea fusesem atât de naivă, deşi e purul adevăr. („Zău aşa, nu eşti deloc naivă din fire", zice el). Dar, evident, asta a fost înainte să văd cum denaturarea adevărului duce la distrugerea lui şi înainte ca Odalie să deturneze adevărul într-o direcţie, iar eu într-alta.

Dar toate acestea s-au petrecut mai târziu.

Între timp, ziua cea mai întunecoasă din iarnă venise şi trecuse, şi noi nu prea o băgaserăm în seamă. Petreceam serile împreună cu Odalie în interiorul strălucitor şi vesel al hotelului nostru ca un tort de nuntă alb. Zăceam tolănite pe mocheta elegantă de pluş, de culoarea smaraldului, care se întindea din perete în perete, răsfoind cele mai noi numere din revistele de modă (Odalie primea până şi toate revistele de gen de la Paris; desigur, dintre noi două, ea era singura care ştia franţuzeşte, însă mie îmi plăcea să mă uit la ilustraţii). Uneori, în accese de prietenie, Odalie practica pe persoana mea o formă minoră de hipnotism: îmi lăcuia unghiile sau îmi peria părul lung în timp ce stăteam în faţa focului (pretindea că-i pare rău că-şi tunsese părul, însă insistenţa cu care mergea regulat la salonul de înfrumuseţare pentru a-şi menţine tunsoarea bob scurtă şi lucioasă, aşa cum era în vogă, o contrazicea). Şi acum îmi răsună în minte trosnetul aritmic, ca de oase rupte, al buştenilor care ardeau mocnit în şemineu. Privind în urmă, realizez că m-am complăcut prea mult în starea aceea de bine; eram două fete răsfăţate şi cheltuitoare. Dădeam radiatorul la maximum şi ne fâţâiam prin apartament îmbrăcate numai în slip. Mâncam prăjiturele franţuzeşti drăguţe şi atât de impecabil garnisite cu glazură şi foiţe de aur, încât distrugerea decorului provocată de o muşcătură aproape că-ţi frângea inima. (Îmi amintesc că, la un moment dat, gândindu-mă la Helen şi la biata ei bomboană, aproape că mi-am dorit să se poată înfrupta şi ea din acel corn al abundenţei). Mai presus de orice, în iarna aceea am ajuns să înţeleg că suficienţi bani şi un sistem de încălzire modern pot recrea atmosfera unei zile călduţe în orice anotimp. Pentru mine şi Odalie, vara ţinea tot anul.

De două sau trei ori pe săptămână mergeam într-o cârciumă sau la o petrecere unde atmosfera era la fel de animată. Păşeam delicat prin zăpada bătătorită, înfăşurate în haine de blană cu gulerele ridicate şi părul sârmos şi rebel de la aerul rece, înviorător al iernii. Odalie ne prindea cercei în loburile cărnoase ale urechilor – diamante atârnate ca nişte candelabre, căci era „de datoria noastră să întrecem în strălucire

zăpada", declara ea în felul său seducător, fascinant – şi aceste podoabe glaciale se legănau elegant deasupra gulerelor hainelor, zgâriind marginea pufoasă a interiorului blănii. Când ajungeam la destinaţie, lucrurile se desfăşurau întotdeauna în acelaşi mod: Odalie mă conducea prin încăpere şi mă prezenta celor întâlniţi în cale cu un soi de ştrengărie voioasă – cam ca o fetiţă care dansează cu mătura –, deşi mă bucur să consemnez că niciodată nu am mai băut atât de mult alcool ca în prima seară.

Sentimentul de uluire pe care îl trăisem la prima mea experienţă într-o cârciumă nu a dispărut însă niciodată. De fiecare dată când Odalie mă împingea în spatele unei vitrine cu aspect altminteri modest sau dincolo de tejgheaua unui birt dubios, şi o uşă de cămară sau un pasaj întunecat se deschidea, dând la iveală o nouă adunătură gălăgioasă de beţivani, eram fel de surprinsă şi curioasă ca prima oară. Oricât de absurd ar părea, nu am reuşit să-mi dau seama dacă mă ducea întotdeauna în aceeaşi cârciumă sau la diverse altele. Ceea ce ştiu e că întâlneam mereu cam aceiaşi oameni, chiar dacă locul se schimba din când în când. Şi, desigur, Gib era întotdeauna de găsit pe undeva pe acolo, stând cu un aer bărbătesc şi stoic în mijlocul mulţimii. În zilele acelea, mi-am zis că era gazda petrecerilor. Sau un fel de şef. Încet, dar sigur, între noi s-a creat un soi de relaţie incomodă, asta în măsura în care se poate stabili aşa ceva cu cineva care te consideră rivalul său permanent.

Nu ştiu care ar fi fost descrierea corectă a relaţiei mele cu Odalie, cert e că Gib o interpretase greşit – cam în acelaşi fel în care Dotty îşi făcuse o impresie eronată cu privire la sentimentele mele faţă de Adele. Cu alte cuvinte, Gib îşi făcuse o impresie greşită despre *mine*. Recunosc, o anumită doză de solitudine exista în viaţa mea şi cele două mă ajutaseră să o alin. Adepţii moderni ai lui Freud ar putea susţine că nevoia aceasta a mea avea ceva de-a face cu mama, cu faptul că mă abandonase doar din ură şi ciudă. Ar putea chiar insinua că în dorinţa mea de a mă apropia de Adele, şi mai târziu de Odalie, exista ceva nenatural. Numai că mie nu-mi păsa nici cât negru sub unghie de aceste diagnostice mârşave. Cel mai mult îmi plăcea să o observ pe Odalie de la distanţă. Sigur, nu-mi displăcea atunci când îmi peria părul sau îmi trasa mici cercuri în palme. Nu-mi displăcea felul în care îşi umezea buzele şi se apleca spre mine ori de câte ori deschideam gura pentru a spune ceva (ca şi cum se aştepta să rostesc ceva memorabil, doar că nu eram conştientă de asta). Şi mai recunosc că îmi plăcea să mă aflu tot timpul în raza vizuală a lui Odalie. Dar cui nu i-ar fi plăcut? Nevoia aceasta era doar un efect secundar al frumuseţii ei. Deşi poate că termenul *frumuseţe* este prea simplu; mai

degrabă, era un efect secundar al faptului că frumuseţea lui Odalie era ceva deosebit, însufleţit, un fenomen în sine. Nu că nu l-aş fi surprins pe Gib urmărind-o cu coada ochiului, ţinând socoteala celor cu care discuta ea la cârciumă ca un vultur *voyeur*. Cred că ai auzit vorba aceasta de sute de ori: oamenii cei mai dezagreabili sunt cei cu care avem deseori cele mai multe lucruri în comun.

Gib nu era deloc bărbatul potrivit pentru Odalie, şi sunt convinsă că toţi cei care îi văzuseră împreună erau de aceeaşi părere. Formau o pereche absurdă: Odalie părea o regină, în timp ce despre Gib se putea spune, în cel mai bun caz, că era un pişicher. În afara cârciumii – despre care am presupus la acea vreme că era exclusiv afacerea lui Gib, pe care Odalie o frecventa doar de amuzament –, nu vedeam ca ei doi să aibă altceva în comun. Nu mi-l puteam imagina pe Gib asistând la vreuna dintre micile întâlniri boeme ale lui Odalie, şi cu atât mai puţin discutând pe larg despre artă sau poezie. Şi nici nu reuşeam să ghicesc unde şi cum se cunoscuseră ei doi. Erau un cuplu ciudat, pentru a spune doar atât, şi am presupus că era doar o chestiune de timp până ce Gib avea să dispară din peisaj. Însă în săptămânile de după mutarea cu Odalie, am început să înţeleg că Gib făcea parte din viaţa lui Odalie de ceva vreme şi că nu intenţiona câtuşi de puţin să se retragă.

În orice caz, eu şi Gib am dezvoltat treptat un soi de toleranţă reciprocă, cam în acelaşi mod în care unii oameni îşi dezvoltă în timp toleranţa la un anumit tip de otravă. Spre finele primei mele săptămâni în apartamentul lui Odalie, învăţaserăm să purtăm acel gen de conversaţie politicoasă pe care oamenii o au atunci când aşteaptă într-o staţie de tramvai. După două luni, ajunsesem să accept poziţia mea de oarecare subordonare în calitate de nouă chiriaşă în apartamentul lui Odalie. La urma urmei, lui Gib nu trebuia să i se explice în ce dulap se aflau prosoapele curate şi nu era un străin pentru băieţii de serviciu de la hotel, care îl întâmpinau spunându-i pe nume (în timp ce mie îmi aruncau un *domnişoară* politicos, dar generic). Acceptarea acestor lucruri însemna totodată acceptarea faptului că în unele seri îl auzeam cum iese pe uşă, dar niciodată cum intră, şi că în unele dimineţi îl găseam sorbind ursuz cafea fierbinte dintr-una din ceşcuţele albe din porţelan ale lui Odalie, aşezat la măsuţa la care luam micul dejun. La fel cum procedam cu toate aspectele greu de digerat din viaţa mea, mă străduiam din răsputeri să nu mă gândesc la lucrurile dezgustătoare care se putuseră petrece peste noapte şi păstram mereu, de faţadă, un aer politicos.

Într-una din aceste dimineţi, Gib a început să-mi dezvăluie informaţii

despre trecutul lui Odalie. Sau cel puțin o anumită versiune despre trecutul ei. Sufrageria avea uși franțuzești care dădeau într-o terasă de dimensiuni destul de generoase, situată pe colțul clădirii. În dimineața aceea, l-am găsit pe Gib uitându-se pe fereastră în timp ce sorbea din cafea, privind grămezile mari și inegale de zăpadă care se topiseră și se transformaseră într-o mizerie pe terasă. S-a încruntat.

— Ar trebui să o închidem cu geamuri, a spus. Iarna nu poate fi folosită și, dacă am închide-o, ar fi un solar grozav.

— Dar tatăl lui Odalie ar fi de acord? am întrebat în timp ce răzuiam negreala de pe o felie de pâine prăjită deasupra chiuvetei.

Pâine prăjită pentru luna de miere, așa îi spuneau măicuțele ori de câte ori ardeam pâinea în bucătăria de la orfelinat. O expresie plină de ironie, mi-am zis întotdeauna, pentru niște femei neinițiate în chestiuni maritale.

Gib și-a îndreptat spatele. Și-a ridicat privirea spre mine, surprins.

— Tatăl lui Odalie?

— Sigur, am răspuns în timp ce puneam farfuria cu felia de pâine pe masă și mă așezam pe un scaun. Deși le râcâisem conștiincios, feliile de pâine încă aveau mici pete negre. Nu tatăl ei plătește chiria pentru apartament? Mă gândesc că ar trebui să i se ceară acordul.

Gib și-a lăsat capul pe un umăr și m-a scrutat cu un singur ochi, ca un papagal care măsoară din priviri un străin. Dintr-odată, o expresie incredulă și oarecum sarcastică i s-a ivit pe față.

— Ah. Deci așa îi zice acum, tata? Ce interesant. Mă obișnuisem să spună că e *unchiul* ei, a zis Gib și cu un aer nonșalant a deschis ziarul ținut în poală.

Am clipit, nedumerită.

— Ce vrei să zici? m-am bâlbâit eu în fața foiței subțiri de ziar care ne despărțea ca un zid. Că tatăl lui Odalie nu e… nu e… Am bâjbâit după cuvântul potrivit, dar cum lucrurile luaseră o turnură ciudată, nu l-am găsit. Că nu e… tatăl ei?

Gib a lăsat ziarul să-i alunece un pic din mână și m-a scrutat pe deasupra lui. Nu știu ce a văzut pe fața mea, dar presupun că după câteva minute de sondare a ignoranței care se citea pe ea, și-a dat seama că se cuvenea să-mi ofere mai multe explicații. A scos un oftat, a luat o felie de pâine prăjită, a întors-o pe toate părțile și s-a încruntat, după care a pus-o înapoi pe tavă.

— Dacă te referi la termenul *tată* în sensul strict genealogic, atunci – nu. Bărbatul care plătește chiria la acest apartament nu este *tatăl* lui Odalie. Gib a făcut o pauză și m-a studiat cu atenție, ca și cum cântărea în

minte decizia de a continua. Desigur, a continuat, poate că vrei să spui *tătic*.

A pufăit dispreţuitor şi amuzat la rostirea cuvântului. O rază răcoroasă de soare de primăvară timpurie s-a strecurat prin sticla uşilor franţuzeşti şi a căzut pe obrazul lui, luminându-i cicatricile lăsate de varicelă de pe bărbia nebărbierită. În mod ciudat, această imperfecţiune nu făcea decât să-i accentueze şi mai mult trăsăturile, la fel cum se întâmpla şi cu cicatricea de pe faţa locotenentului. Gib m-a privit din nou şi şi-a frecat gânditor bărbia.

— Nu am ştiut că…, a dat el să spună, dar s-a oprit.

Ziarul care flutura în faţa sa s-a lăsat şi mai jos şi, într-un târziu, cu un oftat şi două mişcări smucite din încheietură, l-a împăturit înapoi într-un dreptunghi perfect.

— Hmmm… Văd că eşti cam nedumerită. Cred că nu se cuvine să te ţin complet în beznă.

Şi-a dres glasul şi a început, în stilul său băţos, să depene povestea „unchiului" lui Odalie. De cum a început să o istorisească, imaginea despre Odalie pe care mi-o formasem cu zel în minte până la acel moment s-a topit mai rapid decât grămezile de zăpadă îmbibate cu apă de ploaie de pe terasă, şi în locul ei a apărut una nouă.

O să-l parafrazez pe Gib, căci nu sunt sigură că aş putea să îi redau corect spusele. În lunile de când am început şedinţele cu doctorul, am relatat povestea de atât de multe ori, încât am sentimentul că mi-a aparţinut dintotdeauna, că eu am fost cea care a spus-o prima dată.

Potrivit lui Gib, femeia cu coafură modernă şi cunoscătoare de limba franceză pe care o ştiam drept Odalie Lazare se născuse ca Odalie Mae Buford, fiica unor proprietari de drogherie dintr-o periferie a oraşului Chicago. Drogheria era o afacere mică de familie, şi de la o vârstă foarte fragedă Odalie s-a făcut utilă în spatele tejghelei, fiind capabilă să facă socoteli în cap şi să le arunce în acelaşi timp clienţilor priviri de o curiozitate vicleană pe sub genele negre nefiresc de lungi. Familia a dat însă de necazuri pe neaşteptate atunci când tatăl lui Odalie a suferit un atac cerebral şi a murit, iar mama lui Odalie – o femeie slăbănoagă, dar vânjoasă, cu buze subţiri, pe nume Cora-Sue – a căzut în patima beţiei. Odalie, care nu avea decât zece ani la vremea aceea, şi-a încercat mâna cu mult curaj, în ciuda vârstei fragede, la ţinerea socotelilor, însă orice urmă de profit era rapid şi eficient înghiţită de băutura lui Cora-Sue, care se cufunda tot mai adânc în ceea ce doctorul de la instituţia în care mă aflu acum ar numi o stare de melancolie. În cele din urmă, drogheria lor a fost

preluată de bancă. Sărăcia le-a obligat să se mute de la periferia oraşului Chicago în centru, unde Cora-Sue a descoperit că avea la dispoziţie abilităţi profesionale limitate, aşa încât, în curând, a devenit o profesionistă de altă natură.

Casa în care şi-a găsit ea de lucru era, desigur, una rău famată, dar cu o bună reputaţie ca fiind „tradiţională". Cu alte cuvinte, era un bordel în tradiţia saloanelor de odinioară, şi majoritatea femeilor care lucrau în acel loc, atunci când nu erau ocupate cu un client, îşi petreceau orele lenevind în salon ca nişte doamne în toată regula, aşteptând să fie solicitate şi curtate. Mă rog, poate că „doamne" nu e termenul cel mai potrivit, având în vedere manierele lor mai puţin delicate, căci Gib m-a informat că, în timpul liber, ele se îndeletniceau în principal cu glume vulgare şi pariatul la jocurile de cărţi. Însă, în ciuda limbajului de marinar şi a cartoforiei, în stabiliment era o atmosferă de salon de primire. Nu de puţine ori, un tânăr pe nume Lionel, un student la academia de muzică care căuta oportunităţi de a-şi exersa abilităţile, interpreta, lovind mai tare sau mai încet clapele unui pian, un repertoriu vast, de la ultimele şi cele mai populare noutăţi în materie de muzică orchestrală, până la mici şi încântătoare sonete de Beethoven, conferind astfel ambianţei generale un aer jovial, dar totodată demn şi elegant.

Proprietăreasa bordelului, o roşcată cu voce stridentă care-şi zicea Annabel (deşi se zvonea că numele ei de botez era de fapt Jane, dar îl schimbase pentru a eluda nişte probleme legale), nu era prea dispusă să angajeze femei cu copii, însă când micuţa Odalie s-a prezentat cu o reverenţă jucăuşă şi făcându-i cu ochiul, a identificat imediat potenţialul cochetei miniaturale în calitate de mică gazdă capabilă să-i amuze pe clienţi servindu-i cu băuturi.

Şi aşa se face că cele două Buford şi-au găsit de lucru şi au izbutit, cel puţin pentru o vreme, să-şi câştige o pâine, iar Cora-Sue să nu irosească toţi banii pe băutură în aceeaşi zi. Cora-Sue primea dolari pentru serviciile prestate la etaj, în timp ce la parter, bărbaţii îşi luau paharele cu limonadă şi whisky de pe o tavă din argint şi puneau câte un penny şi câteodată chiar câte o monedă de cinci cenţi în palma lipicioasă a lui Odalie, strângându-i uşurel mânuţa. Nu m-a surprins deloc descrierea făcută de Gib lui Odalie ca mică vedetă printre clienţi. Fiind o actriţă înnăscută, Odalie ţopăia veselă, inventând cu tenacitate dansuri atunci când socotea că ar fi pe placul unora dintre bărbaţi, şi chiar învăţase să interpreteze câteva melodii la pian sub îndrumarea lui Lionel. Bărbaţii erau încântaţi de firea ei îndrăzneaţă, şi nu rareori Odalie era văzută la

masa de joc, cocoțată pe genunchiul unui client și jucând o mână de pocher în numele lui, spre amuzamentul acestuia. Pe măsură ce Gib înainta cu istorisirea acestui capitol din trecutul lui Odalie, eu mi-am format părerea că epoca aceea marcase un soi de educație timpurie pentru ea, căci în perioada petrecută la bordel, învățase să-și înțeleagă și să-și perfecționeze puterile manipulatoare asupra oamenilor, și mai ales asupra bărbaților.

Un *habitué* al bordelului (termen despre care Gib mi-a spus că Odalie îl folosea des și care, în franceză, înseamnă „client fidel") a manifestat un interes aparte față de Odalie. Bărbatul, un oarecare domn Istvan Czakó, era un ungur între două vârste, spilcuit, mic de statură, înstărit, dar și cu o predilecție aproape barocă pentru ceea ce s-ar putea descrie drept perversiuni civilizate. La scurt timp după ce cele două Buford s-au mutat și au început să lucreze la Annabel, Czakó a ajuns să nu mai urce decât rareori la etaj, mulțumindu-se să o urmărească pe mica lui muză dansând și cântând și așezând-o în poala lui ori de câte ori ea accepta. La început, Annabel nu a fost deranjată, căci Czakó petrecea ore în șir la bordel și cheltuia pe băuturile servite de Odalie la fel de mult cât ar fi dat pentru serviciile private oferite de doamnele mai *mature* din casă. Însă când a descoperit că Czakó îi dădea pe șest bani lui Odalie (și, mai mult decât atât, că banii erau și bancnote, nu numai dintre aceia care zornăie), Annabel s-a înfuriat și și-a cerut partea ei din afacere. „Poliția ar fi cu siguranță interesată de preferința lui față de fetele tinere", a făcut ea aluzie, cu un licăr sugestiv în ochi.

Nu se poate afirma că Odalie a fost răpită, căci atunci când Czakó a decis să ia vaporul cu destinația Franța pentru a scăpa de persecuțiile cu care îl amenința Annabel, Odalie și-a strâns lucrurile și l-a urmat de bunăvoie. Poate că a avut un moment sau două de căință, de tristețe pentru mama ei neajutorată și îndobitocită de băutură pe care o abandonase, însă toate aceste sentimente aveau să se evapore într-un nor ispititor de fum de țigară de cum a ajuns la Paris în compania lui Czakó. Bărbatul, care locuise mulți ani la Paris, a fost încântat să o copleșească pe tânăra ingenuă, făcându-i cunoscute locurile și sunetele orașului. Au frecventat împreună muzee, concerte, saloane de societate, terase de cafenele. În această perioadă a început să circule mitul relației de familie dintre ei doi. Atunci când i se cereau explicații cu privire la prezența unei fete tinere în anturajul său, Czakó se mulțumea să-i lase pe străini să creadă că era fiica sa. În fața cunoștințelor vechi, menționa în trecere că Odalie era nepoata lui, fata unei rude americane îndepărtate care îi fusese

lăsată în grijă din motive prea întristătoare pentru a fi menţionate altfel decât vag (sau cel puţin aşa presupun eu că insinua el indirect şi cu mare abilitate).

Au petrecut cea mai mare parte a anilor de formare a lui Odalie în Franţa, ducând un trai tihnit pe seama averii lui Czakó. Potrivit lui Gib, Odalie a susţinut întotdeauna că Czakó era un aristocrat ungur, ceea ce, din câte am citit eu despre aristocraţi, ar explica într-o oarecare măsură înclinaţia lui pentru perversiuni. La un moment dat, Odalie a fost înscrisă la o şcoală şi a purtat bereta cu panglică, gulerul de marinar, alb şi scrobit, fusta plisată bleumarin şi ciorapii lungi până la genunchi ca orice micuţă *française* get-beget (uniformă pe care, trebuie s-o spun, Czakó îi cerea să o îmbrace şi în afara orelor de clasă). Spre sfârşitul adolescenţei, devenise o tânără domnişoară stilată şi cu multe realizări la activ. Vorbea fluent franceza şi engleza (deprinsese între timp şi o spoială de maghiară, care totuşi nu îi era de prea mare folos în companii selecte). A continuat lecţiile de pian începute cu mult timp în urmă cu Lionel şi, fără a fi prea talentată, te puteai întotdeauna baza pe ea să cânte o melodie antrenantă.

În perioada petrecută în suburbiile oraşului Chicago, Odalie fusese băieţoasă, şi chiar după ce se şlefuise în anii petrecuţi în Franţa, rămăsese în adâncul fiinţei ei o fire sportivă, fără să-şi fi pierdut acea graţie nonşalantă de copil deşirat cu care se născuse. Czakó o ducea deseori vara în sud, unde Odalie excela la tenis şi golf şi îi făcea pe ceilalţi oaspeţi ai hotelului să murmure admirativ când înota mai departe decât oricine, avântându-se netemătoare spre orizontul azuriu-auriu al apelor Mediteranei. În acest timp, Czakó o urmărea mândru şi posesiv de pe un şezlong, iar covorul de păr sârmos cenuşiu de pe pieptul său umflat şi dezgolit sclipea în soarele Rivierei.

Acestea fuseseră probabil – după cum s-a aventurat Gib să-şi dea cu presupusul – cele mai fericite zile din viaţa ungurului. Poate că Czakó mersese până acolo încât să se mintă că Odalie nu va creşte niciodată şi că războiul – care izbucnise deja în Europa – nu-i va afecta. Abia după scufundarea *Lusitaniei*[32] cei doi s-au simţit nevoiţi să se îndepărteze de teatrul de luptă şi au traversat cu mari emoţii Atlanticul. Atmosfera pe care au găsit-o în New York era puternic tulburată de divergenţele politice legate de Marele Război. Bărbaţi cocoţaţi pe tribune improvizate criticau urlând interesele divizate ale lui Theodore Roosevelt[33] şi Woodrow Wilson[34], însă pentru o vreme Czakó şi Odalie au putut evita toată acea agitaţie urcând cu liftul la noua oază de linişte a apartamentului închiriat de Czakó în Park Avenue[35].

Nu au avut însă parte decât de un scurt răgaz. Necazurile stârnite de Mâna Neagră[36] la începutul războiului duseseră la „fisurarea" marilor castele din Ungaria. Vremurile bune apuseseră pentru aristocraţi, care nu se mai bucurau de aceeaşi popularitate. În agitaţia produsă de confruntările violente dintre anarhişti şi monarhişti, bancherul particular al lui Czakó îşi arătase adevărata faţă, cea de capitalist. Czakó îi trimisese telegramă după telegramă, din ce în ce mai disperată. Însă după trei săptămâni, a devenit limpede că bancherul nu voia cu niciun preţ să fie găsit. „Ah", se lamentase plin de regrete Czakó timp de săptămâni în şir după ce realizase că nu avea probabil să dea de urma bancherului niciodată, „ar fi trebuit să prevăd toate astea şi *să-mi mut conturile în America* sau, şi mai bine, în Elveţia!".

Nu se ştie dacă Odalie intenţionase sau nu atunci să-l părăsească pe Czakó. Acum, când am ajuns să o cunosc cât de cât, înclin să cred că da. Însă dacă nutrise cu adevărat asemenea sentimente rebele, le ţinuse pentru sine. Poate că se simţise un pic vinovată pentru că-şi părăsise mama, deşi împărtăşeau aceeaşi nefericire, aşa încât a rămas alături de Czakó şi l-a convins să ducă o viaţă mai cumpătată (el era complet lipsit de experienţă în astfel de tactici şi avea nevoie de îndrumare – deşi îmi este greu să cred că Odalie era vreo expertă), să taie din cheltuieli şi să convertească tot ce îi mai rămăsese din avere în obligaţiuni Liberty[37].

După terminarea războiului, Odalie a văzut în votarea Legii Volstead o nouă oportunitate de afaceri profitabilă, lucru pe care i l-a împărtăşit şi lui Czakó. Deja atunci ea îşi lăsase în urmă copilăria, iar dinamica relaţiilor dintre ei se schimbase. Numărul vizitelor făcute de Czakó în patul ei scăzuse proporţional cu cel al zilelor de naştere sărbătorite, însă atenţia cu care îi urma sfaturile financiare crescuse. Pentru întâia oară în viaţa ei, lui Odalie i s-a permis să locuiască singură. Poate că gestul făcut de Czakó era menit să-l protejeze în secret. Era conştient că noua aventură în care ei doi se îmbarcaseră în afaceri nu era tocmai legală, aşa încât, cu cât ştia mai puţin despre ea, cu atât era mai ferit.

— Vezi tu, Odalie a răzbătut în mare parte prin propriile forţe, a comentat aprobator Gib la finalul povestirii. Vreau să spun că a procedat aproximativ la fel ca John D. Rockefeller[38] sau ceilalţi bogătani nemernici.

M-am holbat la el cu gura căscată, încercând să absorb potopul de informaţii care tocmai se revărsase asupra mea. Ideea că locuiam cu cineva care era, foarte posibil, cea dintâi femeie contrabandist a naţiunii, m-a şocat. Un câmp magnetic straniu se formase în jurul meu şi acul busolei mele morale se învârtea aiurea. Una era să te strecori ocazional în

câte o crâşmă, şi cu totul altceva să o aprovizionezi cu băutură şi să scoţi un profit frumuşel din treaba asta. Luni de zile o însoţisem pe Odalie oriunde mergea şi băusem şampanie cot la cot cu ea, amăgindu-mă cu gândul că, dacă era ca cineva să aibă mâinile murdare, ca să zic aşa, atunci acela era Gib, şi numai Gib. Versiunea revizuită a serilor petrecute în compania lui Odalie era una dificil de digerat.

— Şi… Czakó? am bâiguit eu.

— Ah, da, mi-a răspuns Gib cu un zâmbet amuzat. Czakó e încă prezent în peisaj. O vizitează regulat şi-i place să-şi ia porţia de plăcintă, dacă înţelegi unde bat. Trebuie totuşi să recunoaştem că el e cel care a pus banii jos. Deşi, dacă nu ar fi fost Odalie, n-ar fi ieşit nimic din asta.

Am studiat faţa lui Gib. Avea acea nuanţă măslinie uleioasă şi plăcută, comună multor bărbaţi. Atunci când zâmbea, ceea ce se întâmpla rar, tenul lui pur şi simplu strălucea. Acum, când rămăsese tăcut, meditând probabil cu mândrie la realizările lui Odalie, faţa lui sclipea în razele solare matinale. Voiam din toată inima să dezaprob – să-l dezaprob pe Gib, s-o dezaprob pe Odalie, să dezaprob tot –, însă curiozitatea şi un sentiment adânc de admiraţie şi veneraţie m-au copleşit.

Desigur, în acel moment nu aveam cum să ştiu ce insinua Gib cu acel zâmbet – şi anume că povestea lui nu era decât atât, o simplă poveste, şi că adevărul cu privire la copilăria lui Odalie nu avea să fie dezvăluit niciodată admiratorilor ei, fiind ascuns în spatele a numeroase piste false. E ciudat; m-am gândit de multe ori cât de diferit trebuie că arăta lumea văzută prin ochii lui Odalie, singurii care aveau perspectiva completă asupra trucurilor din spatele magiei. Am citit odată într-un ziar o vorbă celebră rostită de Houdini[39]: că viaţa lui personală era un şir constant de deziluzii, şi nu mă pot împiedica acum să mă întreb dacă şi Odalie vedea în acelaşi chip lumea din jurul ei. Şi, privind retrospectiv, cred că e foarte posibil.

---

32 Transatlantic britanic torpilat şi scufundat de armata germană în mai 1915 (n. tr.).

33 Politician republican , preşedinte al SUA între 1901 şi 1909 (n. tr.).

34 Politician democrat, preşedinte al SUA între 1913 şi 1921 (n. tr.).

35 Bulevard din New York cu multe clădiri impunătoare, emblematice pentru oraş (n. tr.).

36 Societate teroristă secretă fondată în 1901 în Serbia, cu scopul unirii tuturor teritoriilor din Austro-Ungaria populate majoritar de slavi (n. tr.).

37 Obligaţiuni de stat emise de guvernul SUA pentru susţinerea cauzei Aliaţilor în Primul Război Mondial (n. tr.).

38 Magnat şi filantrop american (1839–1937). Provenit dintr-o familie foarte modestă, a investit cu succes în industria petrolieră, fondând Standard Oil Company,

primul mare trust din SUA. Este considerat cel mai bogat om din lume din toate timpurile (n. tr.).

39 Celebru magician și iluzionist american de origine maghiară (1874–1926) (n. tr.).

11

E ceva misterios de incitant să stai pe terasa unei clădiri foarte înalte şi să priveşti peste marginea ei, fiind conştient de faptul că-ţi stă în putere să sari. Deşi săritul e, desigur, un gest total neînţelept – un act sortit să ducă la anihilarea ta totală. Să nu vă faceţi nicio iluzie în privinţa asta. Şi totuşi, poţi fi tentat să dai curs provocării. Aşa mi s-a întâmplat şi mie spre sfârşitul primăverii anului 1925, când am avut ocazia de a plonja metaforic, de a face un salt din care am simţit cumva că nu aveam să-mi mai revin niciodată.

Cum aş putea descrie ce s-a întâmplat? Presupun că aş putea să spun aşa: munca mea la secţia de poliţie ajunsese la un punct de cotitură şi m-am simţit brusc sfâşiată – atrasă în chip morbid spre un abis moral întunecat, cu sentimentul nedisimulat al unei femei îndrăgostite, aşa cum Mina[40] fusese atrasă în mod autodistructiv de contele Dracula.

Trecuseră două luni de la ultimul interogatoriu la care îl supusesem – eu şi sergentul – pe Edgar Vitalli. Îmi amintesc că iarna se retrăsese în pripă anul acela, ca un musafir care realizează brusc că a zăbovit la o petrecere mai mult decât se cuvine. În aprilie, razele soarelui străluceau cu putere şi în adierile primăvăratice proaspete deja se simţeau vestitorii mai robuşti ai verii fierbinţi şi ploioase care avea să vină. Lumina strălucitoare a dimineţilor contrasta cu după-amiezile mele întunecoase de la secţia de poliţie, care părea să debordeze mai mult ca de obicei de detaliile înfiorătoare ale confesiunilor oribile făcute de suspecţi. Poate că senzaţia aceea se datora faptului că activităţile de dactilografiere fuseseră cumva redistribuite. Marie rămăsese din nou însărcinată, aşa că sergentul îi limitase atribuţiile la cele mai simple activităţi de îndosariere, căci se considera că poveştile cu violuri şi crime o puteau afecta negativ, grăbind venirea pe lume, înainte de termen, a copilului. Perspectiva unei femei murind în durerile facerii în incinta secţiei îi scârbea pe poliţişti mai mult decât orice istorisire sca-broasă a unui suspect.

— Iată exemplul perfect, a spus sergentul când ne-a adunat pe toţi în cerc pentru a ne redistribui sarcinile, pentru care femeile n-ar trebui să aibă aceleaşi ocupaţii ca bărbaţii.

Am dat cu toţii din cap cu un aer sumbru. Presupun că şi Odalie, deşi stătea în spatele meu şi nu o puteam vedea.

— Munca asta nu e uşoară pentru femei, a continuat sergentul. Dacă ar fi după mine, nu aş expune nicio doamnă la ceea ce se petrece într-o secţie de poliţie. Dar sigur, nu putem funcţiona fără dactilografiere şi îndosariere, şi ofiţerii şi agenţii de patrulare s-au dovedit a fi complet neajutoraţi în aceste privinţe. I-a aruncat o privire blândă, paternă lui Marie. Şi nu trebuie să uităm, draga mea, că tu faci cea mai bună cafea, a adăugat, iar tenta aprobatoare din vocea lui nu i-a scăpat lui Marie, ai cărei obraji pufoşi s-au umflat într-un zâmbet. Sunt sigur că vei face faţă cu brio sarcinii de îndosariere, şi fii convinsă că munca ta va fi bine apreciată.

Zicând acestea, sergentul şi-a fluturat mâna în semn că putem pleca, iar grupul de trupuri din jurul său s-a împrăştiat. Marie, Iris, eu şi Odalie ne-am despărţit şi fiecare s-a întors la treaba ei.

În dimineaţa aceea, locotenentul nu se afla la secţie, însă nimeni dintre noi nu a privit absenţa lui ca fiind neobişnuită. Era reprezentantul secţiei noastre cel mai des trimis pe teren la scena unor crime, şi profita de multe ori de asta pentru a-şi face programul aşa cum îi convenea. Ştiam că nu era genul care să respecte cu stricteţe orarul zilnic, motiv pentru care am presupus cu toţii că va intra cândva după-amiaza în secţie cu pasul său nonşalant şi va pretinde că a fost ocupat toată dimineaţa cu altă treabă poliţienească oficială.

Mai târziu în acea săptămână aveam însă să aflu că locotenentul fusese chemat la un hotel dintr-un district care nu se afla în jurisdicţia noastră pentru a-şi exprima opinia faţă de o femeie găsită înecată în cada dintr-una din camere. Corpul ei fusese abandonat într-o postură familiară lui şi nouă, iar seiful îi fusese golit. Desigur, noi toţi cei de la secţie am ştiut imediat cine era vinovatul, însă sergentului şi locotenentului le-a luat aproape o săptămână pentru a dovedi până şi că victima îl cunoştea pe domnul Vitalli, chiar dacă nu erau căsătoriţi.

— Nu mai pierde timpul ca să se însoare cu ele, l-am auzit pe locotenent şoptindu-i sergentului. Trece direct la crimă şi jaf. Acţionează mai repede; l-am lăsat să se simtă prea în siguranţă.

Abia după câteva zile şi numai prin perseverenţă, au reuşit să îl citeze şi să-l oblige pe domnul Vitalli să se prezinte pentru a fi interogat. Dar

bucuria noastră pentru această realizare nu a durat mult; de la bun început ne-a fost clar că domnul Vitalli – care nici măcar nu se obosea să-şi ascundă zâmbetul superior şi amuzat – se aştepta la o repetare întocmai a interogatoriului precedent. În timp ce locotenentul îl conducea spre sala de interogatoriu (pe care a numit-o diplomatic *sala de interviu*, ceea ce suna, desigur, mai prietenos), inspectorul-şef şi-a făcut pe neaşteptate apariţia, ca un duh ce răspundea chemării cuiva care frecase lampa fermecată, ivindu-se dintr-un nor de fum de pipă din pragul uşii de la biroul său.

— Irving, a zis el spunându-i sergentului pe numele de botez şi punându-şi mâna cu degete lungi ca de păianjen pe umărul lui, nu-i cazul să îţi amintesc cât de crucial este să îi obţii mărturisirea.

Mustaţa sergentului a zvâcnit.

— Nu, Gerald, nu e cazul.

— Mult noroc. Şi nu uita – tipul e foarte viclean. Fii şi tu la fel, întinde-i o capcană…

Sergentul a lăsat restul sfatului pe jumătate apatic şi inutil să plutească în aer şi s-a îndepărtat cu pas ferm şi hotărât.

— Rose, a strigat el peste umăr, semnalându-mi să-l urmez.

Inima a început să-mi bubuie în piept. După cele întâmplate ultima dată, perspectiva de a intra din nou în sala de interogatoriu cu domnul Vitalli mă îngrozea, dar nu aveam cale de întoarcere. Cu genunchii tremurând, am pornit să păşesc în spatele sergentului. Zumzetul obişnuit al activităţii din jur s-a oprit în semn de respect faţă de sarcina care ne aştepta. Toate capetele s-au răsucit în direcţia noastră. Era ca şi cum traversam o scenă.

— *Psst*, a şoptit Iris spre mine şi mi-a vârât în mână grijulie o rolă de hârtie de stenotip de rezervă în timp ce treceam pe lângă ea. Să sperăm că de data asta sergentul o să scoată ceva de la el, a zis ea cu glas scăzut, cu cravata tremurându-i la gât şi cu guriţa ei de păsărică părând să nu se mişte.

Am trecut pe lângă Odalie, care şi-a arcuit o sprânceană – un gest sceptic, dar pe care ajunsesem să-l înţeleg ca nefiind complet neprietenos, ci menit a transmite un sentiment de camaraderie. Am trecut pe lângă Marie, cu faţa ei deja lucioasă şi pântecul rotunjit, cu toate că nu ne anunţase despre sarcină decât cu câteva zile înainte de săptămâna aceea. A dat viguros din cap spre mine şi mi-a făcut cu ochiul, ca şi cum mă duceam la o luptă cu mâinile goale cu domnul Vitalli.

Am intrat în sala de interogatoriu, am trântit uşa în spate şi am

traversat iute încăperea, strecurându-mă la măsuța de stenografiat cât de discret am putut. Domnul Vitalli se dăduse pe spate în scaun și se întreținea deja cu locotenentul și sergentul, oferindu-le un monolog în care compara virtuțile vieții de bărbat căsătorit cu cele de celibatar. Evident, discuția nu era prea politicoasă și n-are niciun rost să o repet. Am înlocuit rola goală de hârtie de stenotip cu cea primită de la Iris (știuse că rola veche era goală; ținea permanent socoteala consumului de articole de papetărie!) și am rămas în așteptare. Domnul Vitalli s-a uitat în direcția mea și s-a oprit în mijlocul frazei, mijindu-și ochii când mi-a întâlnit privirea. Am realizat că mă temusem de acest moment, că avusesem emoții la gândul reîntâlnirii cu el față în față. Mi-a fost limpede că domnul Vitalli nu spusese nimănui despre incidentul petrecut între noi, însă am înțeles instinctiv că gestul nu era unul de complicitate cu mine. Omul aștepta pur și simplu ocazia cea mai potrivită și nu renunțase la ideea de a mă analiza și evalua între timp.

— Ești însurat, nu-i așa, domnule sergent? a întrebat domnul Vitalli pe un ton arogant, deși eram conștienți cu toții că deja cunoștea răspunsul.

În mod normal, sergentul nu ar fi permis unui suspect să se angreneze cu el într-o discuție atât de personală, însă era disperat să-l facă pe domnul Vitalli să vorbească prin orice mijloace. Și-a dres glasul.

— Da.

— Ah. Ei bine, a continuat domnul Vitalli aruncându-și brațele în aer ca și cum sergentul îi oferise dovada perfectă că avea dreptate, atunci ești la curent cu faptul că femeile nu sunt întotdeauna niște îngeri, așa cum le-ar plăcea să dea impresia.

— Nu zău? a intervenit locotenentul pe un ton relaxat și prietenos, prinzând ocazia de a prelua controlul asupra discuției. Te gândești la vreuna dintre soțiile dumitale anume?

— Ah, nu *anume*… vorbeam așa, în general. Domnul Vitalli s-a întors și l-a măsurat din ochi pe locotenent din cap până în picioare, dezvelindu-și dinții de lup într-un zâmbet atotștiutor. Iar dumneata presupun că ești celibatar, nu-i așa?

Locotenentul s-a încordat și a aruncat o privire precaută în direcția sergentului, care a dat din cap foarte ușor, aproape imperceptibil.

— Da.

— Atunci n-ai cum să știi ce secrete crunte poate ascunde sexul frumos, așa cum știm sergentul și cu mine, a continuat domnul Vitalli. Și-a dus o mână la mustață ca să o aranjeze. N-ai cum să știi că în spatele fiecărui înger de femeie se ascunde un demon. Toate femeile sunt așa. Dar

n-ai cum să-l vezi pe demon decât dacă te căsătoreşti cu ele. A făcut o mică pauză. Sau dacă ajungi să le cunoşti *intim* în alt chip, a adăugat şi a chicotit lasciv, ca şi cum cele spuse erau rezultatul unei meditaţii profunde pe tema diverselor modalităţi de cunoaştere intimă. A tuşit apoi politicos şi a continuat: Vezi tu, toate ascund această latură a lor. Ochii i-au rătăcit prin încăpere, au căzut din nou asupra mea şi au rămas fixaţi acolo. I-a mijit brusc, iar inima mea a început să-mi bubuie atât de puternic în piept, încât urechile mi-au ţiuit la unison. Desigur, se mai întâmplă câteodată ca o doamnă să facă o greşeală atunci când se aşteaptă cel mai puţin, şi să-şi dezvăluie latura demonică unui străin.

În clipa aceea am ştiut cu certitudine că nu intenţiona să treacă peste incident, că mă luase în vizor, şi am simţit pe frunte mâncărimea unei transpiraţii reci. Vitalli era singurul care se uita la mine; ochii sergentului şi ai locotenentului au rămas aţintiţi asupra lui, şi pentru asta le-am fost recunoscătoare.

Vitalli vorbea pe un ton lejer, însă arunca flăcări de ură din priviri.

— Uite, s-o luăm de pildă pe dactilografa voastră. Rose, parcă aşa te cheamă, nu? Pun pariu că uitându-te acum la ea şi văzând cât de liniştită e, ai zice că se poartă întotdeauna ca o *doamn*ă cu maniere alese.

— Gata! a exclamat locotenentul cu glas sever. Ajunge! E momentul să discutăm despre motivul pentru care te afli aici, aşa că povesteşte-ne despre soţiile tale. Lasă-le în pace pe dactilografe.

Sprâncenele domnului Vitalli s-au ridicat brusc. S-a uitat la locotenent, apoi la mine, şi din nou la locotenent. O expresie de recunoaştere amuzată i-a apărut pe faţă, de parcă ne vedea pe amândoi pentru întâia oară.

— Dumnezeule! a exclamat el pe un ton inocent şi cu un zâmbet răutăcios. Habar n-aveam că ţi-ai găsit iubirea vieţii. Şi unde, la locul de muncă! Foarte curajos din partea dumitale. Ar trebui să te felicit şi să-ţi strâng mâna.

— Îţi repet: ajunge!

Am aruncat o privire spre locotenent, care refuza însă contactul vizual cu mine. Se uita pe carneţelul aflat pe masa din faţa lui. Pete roşii îi urcaseră pe pomeţi până la rădăcinile părului şi îi înconjuraseră marginile roz ale urechilor. Chiar şi în starea de profundă tulburare în care mă aflam, am simţit, jignită, cum mă înţeapă un mic ghimpe în inimă, căci nu puteam decât să presupun că simpla idee că cineva ar fi putut să creadă că între noi exista o relaţie amoroasă îl ofensase cumplit pe locotenent.

— Potoleşte-te, Vitalli, s-a auzit, calmă şi rece, vocea baritonală a sergentului. Bun, te-am lăsat să te distrezi un pic, acum este momentul să

ne spui adevărul. Dacă mărturiseşti, poate că vom pune o vorbă bună şi vei ajunge la un aranjament mai convenabil în privinţa sentinţei.

S-a dovedit însă că domnul Vitalli nu considera că avea nevoie de ajutorul sergentului. A reluat tactica ce îl slujise excelent la ultimul interogatoriu şi n-a făcut decât să stea şi să zâmbească în tăcere la fiecare întrebare despre crime care îi era adresată. Timp de două ore, sergentul şi locotenentul au chestionat un om care ar fi putut la fel de bine să fie un manechin. Tăcerea care urma fiecărei întrebări era atât de găunoasă, încât răsuna batjocoritor în urechile noastre. Sergentul şi locotenentul s-au plimbat pe rând prin încăpere, în timp ce eu am stat cu degetele fremătând de dorinţa de a apăsa clapele stenotipului, cu încheieturile mâinilor suspendate în aer şi cu nervii încordaţi la maximum, ca şi cum mă aşteptam ca maşinăria din faţa mea să se declanşeze asemenea unei mitraliere. Însă pe măsură ce minutele treceau şi întrebările ricoşau în mod repetat din Vitalli ca nişte mingi de cauciuc izbite de un perete de cărămidă, sentimentul de hotărâre cu care sergentul şi locotenentul intraseră în sală a început să se clatine.

Domnul Vitalli a vorbit doar atât cât să îi facă pe cei doi să nu renunţe. Părea că mărturisirea îi stătea pe buze, fără a fi însă rostită. Într-un târziu, după un moment de pauză mai lung, domnul Vitalli a întins braţul peste masă, a luat o fotografie de la locul crimei şi a examinat-o cu un aer de interes profesional.

— Dumneata ai făcut poza? l-a întrebat el pe locotenent, iar acesta a ridicat din sprâncene şi a încuviinţat dând precaut din cap.

— Fotograful nostru era bolnav, a spus el, apoi a tăcut şi şi-a ridicat capul, ca şi cum descoperise brusc o nouă stratagemă. A adoptat o postură degajată, încruntarea i-a dispărut şi cicatricea de pe frunte i s-a netezit. A rânjit amical. Dar, sincer să fiu, nu prea mă pricep să fac poze, a explicat el. Şi, după cum îţi imaginezi, nu e deloc uşor să obţii fotografii bune atunci când eşti obligat să nu deranjezi nimic la locul unei crime. Aşa că îmi cer scuze dacă nu ţi-am pus bine în valoare opera.

Domnul Vitalli a afişat un zâmbet politicos la complimentul-momeală. În loc să confirme sau să infirme acuzaţia, şi-a dres glasul, ca şi cum tocmai îi venise o idee, şi a schimbat subiectul.

— Ah, unde îmi sunt manierele? Voiaţi să fac o declaraţie, corect? Cât p'aci să uit. Ce urât din partea mea. Atunci permiteţi-mi să fac declaraţia.

Şi-a dres iar glasul. Sergentul şi locotenentul au schimbat rapid o privire în care se citea încântarea involuntară a două animale flămânde. S-au aplecat în faţă şi s-au străduit să-şi păstreze pe chip o expresie

sceptică. Domnul Vitalli a zâmbit şi s-a lăsat pe spate în scaun, mulţumit de sine.

— Bun. Iată atunci declaraţia mea: Oficial, locotenente, cred că eşti un om talentat. Vorbesc serios. Fără glumă, cred că întrezăresc o urmă de geniu – un fel de finețe creativă, aş putea spune. Îţi prezic un viitor strălucit. Ar trebui să închiriezi un atelier, să faci studii de fotografie artistică. Poate chiar să achiziţionezi un mic trepied şi să pozezi nişte peisaje *alfresco*[41]. Ai putea chiar să-i iei pâinea de la gură tipului ăluia, Stieglitz[42]…

Şi-a continuat monologul batjocoritor mai multe minute în şir. La un moment dat, locotenentul a lovit cu pumnul în masă şi s-a ridicat atât de brusc de pe scaun, încât a părut că e gata să se repeadă furios la Vitalli. Dar imediat şi-a revenit şi s-a oprit. A încremenit, apoi s-a lăsat să cadă înapoi pe scaun în timp ce Vitalli îl urmărea rânjind. Mustaţa sergentului a zvâcnit de frustrare şi, într-un final, l-am auzit oftând.

— Frank, te rog să ieşi o clipă afară cu mine.

Locotenentul a dat din cap şi s-a ridicat din nou de pe scaun, de data asta într-o manieră mult mai reţinută.

— Domnule Vitalli, a continuat sergentul, te-aş ruga să nu te mişti de aici. Şi tu, Rose, poţi să iei acum o pauză de cafea.

— Ah, cafea, ce civilizat, a intervenit Vitalli. S-a răsucit spre mine. Mulţumesc mult, *Rose*, da, mi-ar plăcea, a adăugat zâmbind.

M-am uitat la sergent ca să văd dacă îmi ordonase cu adevărat să îl servesc pe ticălosul acela cu cafea. Mustaţa sergentului a zvâcnit, însă expresia de pe faţa lui a rămas de nepătruns, aşa încât, lăsată pe cont propriu, am decis să nu dau curs solicitării. Sergentul a ieşit fără un cuvânt, însă locotenentul a aşteptat să mă ridic din spatele măsuţei de stenografiat şi mi-a ţinut uşa deschisă. Odată revenit în sala principală din clădirea secţiei, a dispărut în biroul sergentului, unde am presupus că ei doi sperau să născocească o nouă strategie de interogare. M-am furişat înapoi la masa mea de lucru.

— Vai mie, ce feţe sumbre. Să înţeleg că tot n-a mărturisit? a remarcat Odalie de la masa ei de lângă mine.

— N-a scos niciun cuvânt, doar zeflemele şi trăncăneli despre vreme, am răspuns eu. Îmi pare groaznic de rău pentru sergent. Munceşte atât de mult. Şi toată lumea ştie că nenorocitul ăsta nu-i deloc fără păcat.

— Şi n-aţi găsit nicio calea de a-l păcăli? Nu l-aţi putut clinti deloc?

Am clătinat din cap.

— A tăcut mâlc. A zis că-şi cunoaşte drepturile şi aşa mai departe. E

încăpățânat ca un catâr! Și, Doamne! Are nervi de oțel! Nimeni nu reușește să îi dezlege limba.

Odalie a prins să molfăie absentă capătul cu gumă al unui creion, de parcă ținea în gură o țigară. A privit gânditoare în gol.

— Dar tu ești *convinsă* că e vinovat.

— Mai vinovat de atât nici că se poate, ți-am zis. A fost adus în fața instanței de două ori deja, și a reușit de fiecare dată să scape, ca un șarpe alunecos ce este.

— Și confesiunea ar face toată diferența?

— Absolut. Confesiunea le-ar alunga pe toate gâsculițele alea dispuse să mintă pentru el și să-i ofere alibiuri.

— Aha. Ochii lui Odalie s-au dezlipit, în fine, de pe micul obiect, oricare o fi fost acela, pe care îl contemplase undeva departe, la orizont. O expresie preocupată i s-a ivit pe față, ca și cum rezolvase dilema. Dacă-i așa, atunci ai face bine să-i bați mărturisirea la mașină.

M-am uitat lung la ea, iritată.

— Ți-am zis că tipul nu vorbește, i-am amintit. N-a scos nicio silabă despre neveste ori despre femeia găsită moartă la hotel.

— Și cine zice că trebuie să vorbească? N-are decât să trăncănească despre orice, nu asta contează. Important e *ce bați tu la mașină*.

— *Ce?* am clipit eu mărunt, cu gura căscată prostește de uimire. Nu pot. N-am cum să…

Odalie m-a întrerupt dându-și ochii peste cap.

— Ba poți. Știi bine că la tribunal nu vor lua în considerare decât foile tale dactilografiate. Când el o să spună: „Dar eu n-am zis niciodată minciunile alea", o să-i arate transcrierea și o să-i răspundă: „Oh, domnule Vitalli, dar uite, avem totul scris aici, negru pe alb. De unde am putea avea raportul ăsta dacă dumneata nu ți-ai fi mărturisit crimele? Doar nu s-a dactilografiat singur…" Odalie s-a oprit, m-a privit și s-a aplecat foarte aproape de mine, cu ochii licărind cu subînțeles.

— Dar… dar sergentul și locotenentul… Ei vor ști că Vitalli nu a spus așa ceva. Vor ști că… raportul nu e… corect.

— Sergentul n-o să te pedepsească fiindcă ai avut curajul de a face ceea ce știți amândoi că e just. Probabil că la final chiar îți va mulțumi.

Am rămas fără cuvinte și m-am holbat prostește la Odalie. Total indiferentă, ca de obicei, la șocul pe care mi-l provocase, a ridicat din umeri și și-a îndreptat atenția spre teancul de rapoarte de pe masa ei.

— Adevărul e adevăr, și nu contează dacă e rostit de gura ta sau de a lui.

— Chiar crezi că el…?

— Da, a răspuns Odalie cu o siguranţă categorică, fără să aştepte să termin de formulat întrebarea.

M-am ridicat clătinându-mă un pic pe picioare. Uşa de la biroul sergentului era în continuare închisă, însă ştiam că pauza de cafea nu putea ţine la nesfârşit. Dacă Odalie avea dreptate, eram pe cale să pierd ocazia de a-l opri pe Vitalli şi de a pune punct tărăşeniei o dată pentru totdeauna. Mintea mi se învârtea, învăluită de o senzaţie nouă de incertitudine. M-am refugiat în toaleta pentru femei, unde m-am stropit cu apă pe faţă şi am privit îndelung imaginea fetei urâte şi perplexe care se zgâia la mine din oglindă.

La urma urmei, ce altceva era justiţia decât rezultatul unui proces?

Apoi, pentru o miime de secundă, faţa lui Odalie s-a holbat la mine din locul în care ar fi trebuit să fie faţa mea. Uimită, m-am smucit din faţa oglinzii şi am dărâmat un mop rezemat de ea. În timp ce încercam să-mi revin, am început să realizez treptat ce intenţionam să fac. M-am uitat din nou în oglindă, însă de data asta m-am văzut pe mine. După câteva minute, când a devenit clar că meciul de holbat avea să se încheie cu o remiză, m-am scuturat de imaginea mea geamănă aflată de cealaltă parte a sticlei. Era momentul să-mi adun curajul şi să-mi fac treaba aşa cum îmi dorisem întotdeauna, dar mă temusem de fiecare dată.

Sergentul şi locotenentul se aflau tot în biroul sergentului în clipa când am traversat sala spre masa de lucru a dactilografei. Nimeni nu s-a obosit să-mi arunce nici măcar o privire, chipul meu palid şi mâinile tremurătoare trecând, spre marea mea uşurare, complet neobservate. M-am aşezat şi am realizat că mintea mea luase deja o hotărâre. Nu trebuia decât să transcriu raportul. Am sperat că nimeni nu va sesiza că lângă mine nu se afla nicio fâşie lungă de hârtie de stenotip. Am început să bat la maşină, la început într-un ritm ceva mai lent născocind cele dintâi detalii, apoi din ce în ce mai repede, pe măsură ce imaginaţia mea aduna şi înşira laolaltă o serie de evenimente, cu o claritate de-a dreptul surprinzătoare.

Uşa de la biroul sergentului a zburat în lături şi locotenentul s-a năpustit afară. A străbătut cu paşi mari sala principală şi a ieşit din secţie; probabil că se certase cu sergentul în legătură cu modul în care aveau să continue interogatoriul şi avea nevoie de o pauză de aer curat şi o ţigară. M-am oprit din dactilografiat preţ de doar o fracţiune de secundă ca să îl urmăresc, după care mi-am continuat treaba. Băteam acum cu o viteză febrilă; cred că, dacă cineva ar fi cronometrat numărul de cuvinte

dactilografiate, aş fi stabilit un nou record. Imediat ce am terminat – sau, mai bine zis, am socotit că e de ajuns –, am smuls hârtia din maşină cu un strigăt triumfător, dar imediat m-am stăpânit, de teamă să nu atrag atenţia asupra mea. Odalie s-a uitat spre mine şi şi-a încreţit buzele în cel mai luxuriant şi satisfăcut zâmbet, pe care i l-am întors cu bucurie. O făcusem. Eu o făcusem. Devotamentul meu faţă de ideea de justiţie era atât de puternic, încât abia dacă mai puteam respira de exaltare.

Cuvintele erau acum întipărite pe hârtie. Cu foaia în mână, am traversat încăperea şi am bătut în tocul uşii lăsate deschise de la biroul sergentului. L-am găsit plimbându-se de colo-colo prin cameră, cu ochii în jos şi mâinile la spate. Cu o mână tremurătoare, i-am întins raportul, dar la început nu m-a băgat în seamă.

— Trebuie să izbutim. N-o să renunţăm, a murmurat el ca şi cum îşi dădea singur instrucţiuni. O să găsim alt unghi din care să-l abordăm. Unde e Frank? A ridicat capul brusc, cu o privire intensă. Cineva să meargă să-l aducă. Nu putem să-l lăsăm pe Vitalli să-şi savureze victoria. De data asta o să-l forţăm să mărturisească.

— Domnule sergent, am rostit eu pe un ton autoritar. Scăpată de sub control, vocea mea s-a revărsat în aceleaşi note reci şi stăpânite pe care le utilizasem neintenţionat atunci când îl atacasem pe Vitalli, şi, exact ca atunci, lipsa ei de familiaritate m-a îngheţat. Ţineam în continuare mâna întinsă spre sergent şi paginile dactilografiate fluturau uşor în strânsoarea mea tremurătoare. Domnule, am dactilografiat această declaraţie.

Sergentul a aruncat o privire foilor şi şi-a încruntat sprâncenele cu un aer de iritare. Un rânjet dispreţuitor i s-a lăţit pe faţă şi mi-am dat seama că avea să-şi reverse furia asupra mea.

— Nu zău, ai dactilografiat o declaraţie, Rose? a rostit el cu un sarcasm urâcios. Bravo ţie! Ce mai declaraţie! Nu putem folosi nimic din aiurelile pe care ni le-a servit. Sunt o grămadă de prostii! Ticălosul ne-a jucat pe degete.

A dat să plece, dar ceva, un declic, s-a declanşat în mine, şi cealaltă mână a mea a ţâşnit în faţă şi l-a prins de cot. În trecut, sergentul mă bătuse de câteva ori, în trecere, pe umăr, însă era pentru întâia oară când eu iniţiam un asemenea contact; în clipa în care am întins braţul şi l-am atins pe sergent, am realizat că nu aşa îmi închipuisem că avea să se petreacă scena. Era ceva bizar de puternic în strânsoarea mea. Ochii sergentului au coborât cu uimire de pe faţa mea spre locul unde îl prinsesem de mânecă. Într-o străfulgerare, creierul meu şi-a amintit

nefericita interacţiune avută cu numai câteva săptămâni în urmă cu domnul Vitalli, însă am alungat amintirea din minte şi am reuşit să-mi păstrez cumpătul. Am lăsat mâna să-mi cadă de pe cotul sergentului, însă i-am întins raportul cu şi mai multă insistenţă.

— Domnule, am dactilografiat declaraţia domnului Vitalli. *Cred că ar trebui să citiţi ce a spus*.

După o încruntare şi un oftat, raportul mi-a fost, în fine, luat din mână, şi am urmărit ochii sergentului parcurgând documentul. Conţinutul l-a uluit – cel puţin iniţial. L-a citit de mai multe ori, uitându-se mereu de la raport la mine şi înapoi pe raport, ca şi cum nu vedea legătura dintre el şi faţa mea. Fruntea i s-a încreţit, s-a descreţit şi s-a încreţit din nou. Într-un final, a părut să absoarbă ideea, aşa cum o ţesătură absoarbe apa. Umerii i s-au relaxat, spinarea i s-a îndreptat. Privire îi devenise fixă şi foarte calmă – atât de fixă şi de calmă, încât părea aproape mortală. Şi-a dres glasul.

— Mda, am priceput.

Ne-am privit tăcuţi mult timp. Acum îmi înţelesese pe deplin oferta, dar încă trebuia s-o accepte. Preţ de o clipă am simţit cum gâtul mi se îngroaşă şi n-am mai putut să înghit de teamă că îi nesocotisem simţul corectitudinii, atât de puternic înrădăcinat în el, şi avea să pună să fiu arestată. Sinceră să fiu, dacă adevărul asupra modului în care se desfăşuraseră evenimentele ar fi ieşit la iveală, probabil că mi-ar fi provocat un ciudat sentiment de alinare, căci mi-ar fi confirmat încrederea oarbă pe care o aveam faţă de respectul neclintit pentru reguli al sergentului. Însă curând mi-am dat seama că lua realmente în serios propunerea mea.

— Înţelegi că ce ai făcut nu e deloc ortodox, a zis el. Dacă voise să formuleze propoziţia ca întrebare, am ales să nu îi răspund. Vreau să spun că nu respectă întru totul *protocolul*..., a continuat, iar eu am dat din cap în semn de încuviinţare. Trebuie să fim absolut siguri că el e omul nostru.

— N-am nicio îndoială, am răspuns şi, uitându-mă la sergent, am văzut că şi el era la fel de convins. Am realizat că era momentul să mă adun pentru a-mi pleda cauza. Mi-am dres, hotărâtă, vocea: Domnule, am început, nu cred că exagerez atunci când afirm că – moral vorbind – singurul lucru mai dezgustător decât faptele acestui om ar fi acela de a nu proceda aşa cum ne dictează conştiinţa şi a-l lăsa să scape nepedepsit.

Nu am precizat *aşa cum am făcut până acum*, însă mi-am dat seama că sergentul asta gândea.

Dezbaterea asupra problemei a fost întreruptă de revenirea

locotenentului.

— Gata, am terminat, a zis el scuturându-şi umerii şi întinzându-şi braţele de parcă tocmai efectuase o serie de exerciţii fizice de încălzire. Scuze că m-am lăsat luat de val, n-o să se mai întâmple. Hai să încercăm din nou.

— Frank, a rostit sergentul cu aceeaşi voce joasă şi calmă. L-a prins de umeri pe locotenent într-o strânsoare amicală. Frank, avem totul aici.

I-a întins raportul şi locotenentul l-a luat şi a citit mărturisirea dactilografiată, iar cicatricea de pe fruntea lui s-a încreţit când s-a încruntat.

— Ai obţinut-o cât am fost eu afară?

Sergentul s-a uitat la mine şi mi-a susţinut privirea timp de mai multe clipe înainte de a răspunde pe un ton ferm:

— Da. Noi am obţinut-o.

Când a rostit cuvântul *noi*, locotenentul s-a răsucit spre mine şi abia atunci a luat notă de prezenţa mea, ca şi cum pe tot parcursul dimineţii nu fusesem decât o piesă de mobilier, o extensie a maşinăriei prin intermediul căreia îmi câştigam existenţa. A ridicat din sprâncene. Presupun că în acel moment acuzaţia era deja pe cale de a fi formulată, însă s-a mulţumit să dea din cap fără a spune nimic.

---

40 Wilhelmina (Mina) Harker, principalul personaj feminin din romanul gotic *Dracula* al lui Bram Stoker, tânăra obsedată de eroul cărţii (n. tr.).

41 „Afară, în aer liber” (în lb. italiană, în original) (n. tr.).

42 Alfred Stieglitz (1864–1946), cunoscut fotograf american şi promotor al artei moderne (n. tr.).

12

Dacă ar fi să o fac din nou, aş introduce alte lucruri în micul jurnal cu activităţile lui Odalie. Recitind acum câteva dintre însemnări, văd că am sărit peste anumite particularităţi ale afacerii ei care m-ar putea exonera în poziţia în care mă aflu în prezent. N-am încetat niciodată să consemnez în jurnal faptele lui Odalie în toată perioada cât am fost împreună, însă trebuie să recunosc că, pe măsură ce căldura sufocantă a începutului de vară a redus veselele lalele de primăvară la nişte urme de stamine lipsite de petale ce se ofileau în vârfurile lujerilor spongioşi, am devenit din ce în ce mai puţin conştiincioasă în consemnările mele. Mă rog, poate că nu *conştiincioasă* ar fi termenul cel mai potrivit. Mai corect ar fi să afirm că rămăsesem conştiincioasă, însă devenisem mult mai *selectivă*, permiţând astfel apariţia unor omisiuni strategice. Bănuiesc că în acel moment începusem să realizez că era mai bine să nu inventariez în jurnalul meu unele activităţi care puteau arunca, din punct de vedere legal, o lumină proastă asupra conduitei lui Odalie, faţă de care mă simţeam din ce în ce mai protectoare.

Drept rezultat, însemnările mele din acea perioadă (peste care mă uit acum) sunt poate cam superficiale şi lipsite de relevanţă şi seamănă mai mult cu nişte articole de revistă care se concentrează aproape exclusiv pe ponturi de înfrumuseţare şi igienă personală. Iată câteva exemple:

Astăzi O a achiziţionat mai multe perechi de ciorapi în nuanţa aceea nouă „nud" scandaloasă, pe nume Honey Beige. Mi-a oferit şi mie o pereche. Mi-a arătat cum să aplic pudră pe picioarele încălţate cu ciorapi pentru că mătasea artificială lucioasă arată absolut scârbos, zice ea. Potrivit lui O, picioarele nu trebuie să lucească niciodată mai mult decât cromul de pe Fordul Model T.

Azi am fost pentru prima oară la operă împreună cu O. N-am văzut în viaţa mea o sală de spectacole atât de frumoasă! Mi-a fost greu să urmăresc acţiunea în loc să

mă zgâiesc la spectatorii îmbrăcați în cele mai bune haine ale lor, deși recunosc că am fost ușor năucită la vederea atâtor diamante etalate. Spectacolul în sine a fost o reprezentație plină de culoare, deși cam tristă, intitulată Pagliacci[43]*, despre un clovn gelos care își terorizează soția. După aceea, am discutat pe larg cu O despre loialitate; a părut să înțeleagă perfect părerile mele și a fost reconfortant pentru mine să descopăr că putem avea aceleași opinii. Am știut eu că nu greșesc când am ales-o să-mi fie cea mai bună prietenă!*

Astăzi m-am oprit cu O la salonul de înfrumusețare: O și-a făcut tunsoarea bob obișnuită, eu mi-am ondulat părul. Mi-a sugerat să-mi tund și eu părul ca ea cândva, ca să fim la fel, dar i-am răspuns că nu sunt hotărâtă. Nu înțeleg de ce fetele din ziua de azi se grăbesc să-și ciopârțească părul. Presupun că își închipuie că în felul ăsta demonstrează că au curaj. Păcat că nu-și dau seama că între curaj și nechibzuință există o mare diferență. Nu i-am mărturisit lui O, dar îmi place părul meu și-mi plac valorile pe care le transmite. Am început să realizez că sunt probabil mai demodată decât îmi convine să recunosc. Și cred că, în sufletul ei, O e la fel ca mine. Se va plictisi la un moment dat de viața asta de fată modernă, și intenționez să fiu prin preajmă când se va întâmpla. Ce viață o să ducem atunci!

În seara asta, înainte să ieșim ca să mergem la cârciumă, O mi-a prins părul la ceafă ca să-mi dau seama cum aș arăta cu el la fel de scurt ca al ei. M-a dat cu fard de obraz și ruj. Nu mi-am putut stăpâni entuziasmul când m-am văzut aranjată ca O, căci din prima clipă când o văzusem, mă întrebasem cum ar fi fost să fiu în pielea ei. De-a lungul serii, mai mulți gentlemeni m-au abordat, confundându-mă cu O – asta, presupun eu, fiindcă era foarte întuneric în sală ori domnii erau prea beți, căci nu mă flatez că semăn mult cu O. Și totuși, s-au apropiat de mine în mod foarte prietenos, șoptind numele lui O. Atunci când, mai târziu, m-am plâns de locurile în care mă atinseseră, O a ridicat din umeri, a râs și a susținut că totul ținea numai de creier, și din moment ce ea îi depășea în istețime, cu certitudine îi depășeam și eu. Nu sunt foarte convinsă, căci dacă aș fi fost în locul ei, n-aș fi știut cum să mă descurc cu astfel de bărbați, însă în loc să îi alung râzând, să îi determin să-mi ofere de băut și să le fur țigările, eu i-am plesnit peste mâini ca o fată bătrână țâfnoasă, după care m-am simțit ca o proastă…

Temperatura a crescut simțitor afară; azi, O m-a dus la Lord & Taylor, un magazin universal mare și simandicos de pe 38th Street, ca să ne cumpărăm costume de baie, în ideea că am putea merge la niște petreceri în grădină sau la plaja de la estuarul Long Island Sound. Am ales împreună un articol pe care nu l-aș fi luat înainte în considerare nici în o sută de ani. Cantitatea de carne pe care o fată este dispusă să o expună este direct proporțională cu cantitatea de întuneric din inima ei și cu lipsa de caracter din suflet, așa obișnuiau să spună măicuțele. Dar când i-am repetat zicala lui O, s-a arătat deopotrivă oripilată și amuzată, și dintr-odată m-am simțit foarte mică și proastă. Mi-a arătat cum să dau drumul tivului costumului dacă apăreau pe plajă cenzori ai autorităților și cum să-l „fixez" ca să-l pot ridica atunci când cenzorii se uitau în altă parte. Într-un final, ne-am cumpărat costume de baie asortate, dintr-o țesătură din jerseu foarte elastic, deși trebuie spus

că O arată mult mai bine decât mine în costumul de baie. Aș fi putut să stau toată ziua să mă uit la ea prin geamul de la cabina de probă, arăta atât de minunat, de plină de viață, de tânără – ca și cum se pregătea să plonjeze în stil rândunică direct de pe piedestalul din cabina de probă în apă. În sfârșit cred că pot afirma cu toată certitudinea că mi-am făcut o prietenă la cataramă – și o iubesc foarte mult! O, dar n-ar trebui să mai vorbesc despre ea în felul acesta…

Am în jurnal mult mai multe însemnări aproape identice cu cele exemplificate; cred că v-ați făcut o idee. Alte consemnări mă abțin să le repet. E de ajuns să afirm că am petrecut destul de mult timp descriind persoana lui Odalie în cele mai mici amănunte, și că am lăudat diversele ei trăsături cu cea mai mare efuziune. N-ar ajuta, cu siguranță, dacă aș arăta însemnările mele autorităților. Ele și-au format deja o părere greșită în legătură cu sentimentele mele față de Odalie, iar notițele mele nu ar face decât să înrăutățească lucrurile – acum înțeleg pe deplin asta.

Nici listele cu iubiții ei pe care le-am notat în jurnal nu ar schimba în bine impresia autorităților. Pe măsură ce primăvara a trecut, vara luându-i locul, m-am transformat într-un fel de cronicar al întâlnirilor ei amoroase. Mă uit chiar acum la o astfel de listă. Iat-o:

19 aprilie – *Harry Gibson*
20 aprilie – *Neville Eagleston*
29 aprilie – *Harry Gibson*
1 mai – *Lonnie Eisenberg*
3 mai – *Owen McKeill*
3 mai *(aceeași noapte)* – *Harry Gibson*
10 mai – *Jacob Isaacs*
15 mai – *din nou Gib (după o ceartă zgomotoasă)*
25 mai – *Bobby Allister*
4 iunie – *din nou Gib*

Și așa mai departe.

Poate că mă veți socoti lipsită de inimă pentru că am ținut evidența acestor activități. Poate că, dacă aș fi o adevărată sufragetă, aș insista că Odalie este „stăpâna propriului corp", așa cum se susține acum în campaniile de control al nașterilor, și cu asta, basta. Dar nu am fost în viața mea sufragetă, și nici n-am pretins vreodată că aș nutri vreo mare iubire pentru Margaret Sanger[44] și celelalte justițiare de același soi. Nu mă fascinează deloc femeile care fac lobby pentru cauzele politice ale sexului

frumos prin greve ale foamei sau marşuri în stradă. Toate aceste aiureli politice nu mă atrag în mod deosebit şi nu declanşează în inima mea niciun sentiment de indignare faţă de nedreptatea socială. Nu mă simt nici pe departe o femeie eliberată. În fapt, m-aş descrie mai degrabă ca fiind oarecum puritană.

Desigur, listele acestea nu sunt sută la sută riguroase şi complete. De multe ori, Odalie dispărea pur şi simplu de la petrecerea sau crâşma unde ne aflam şi n-am cum să ştiu unde mergea, ce făcea şi cu cine. Şi au mai fost şi dăţi în care a rămas peste noapte pe undeva şi s-a întors la hotel dimineaţa, exact la timp cât să-şi schimbe hainele şi să bea o ceaşcă de cafea la masa pentru micul dejun, înainte de a pleca la serviciu.

De ce o plăceam atât de mult pe Odalie? Nici până acum nu am reuşit să formulez un răspuns. Când mă trezeam abandonată la o petrecere, nu o acuzam niciodată că era o prietenă rea, cu toate că aveam tot dreptul s-o fac. În schimb, am ales să mă comport ca un client imperturbabil. Pe atunci, ajunsesem să ştiu suficient despre personalitatea lui Odalie cât să înţeleg că nu trebuia, sub niciun motiv, să mă agăţ de ea şi să emit pretenţii, altfel riscam să o alung pe veci de lângă mine. Aşa că mi-am dezvoltat o rutină. De câte ori realizam că Odalie dispăruse – o clipă era lângă mine, pentru ca în secunda următoare să se facă nevăzută într-un nor de muzică, fum de ţigară şi hohote de râs – şi că nu avea să reapară curând, mă întorceam acasă (singură, bineînţeles) şi petreceam seara bând o ceaşcă de ceai. Totuşi, într-o seară, în timp ce mă pregăteam să mă strecor afară din crâşmă ca să plec după ce Odalie mă abandonase din nou, am avut surpriza să constat că cineva mă urmărea de la distanţă. La vederea persoanei, am încremenit. Silueta familiară a traversat sala şi s-a îndreptat spre mine.

— Ce mirare să te întâlnesc aici!

— Locotenente… am lăsat eu propoziţia să plutească neterminată în aer.

Eram şocată.

— Având în vedere locul în care ne aflăm, cred că ar fi cazul să laşi baltă politica ta de austeritate şi să-mi spui Frank. Cel puţin pentru moment, a rostit el zâmbind şi aruncând o privire prudentă mai întâi peste umărul stâng, apoi şi peste celălalt, ca să se asigure că nu ne asculta nimeni.

Nu avea de ce să-şi facă griji. Nimeni nu ne băga în seamă. Mulţimea era ocupată cu obişnuitele distracţii. Un grup de fete îmbrăcate în rochii făcute doar din şiraguri de mărgele dansau shimmy pe o masă din

apropiere, atrăgând atenţia multora. Rochiile din mărgele reflectau lumina şi străluceau atât de puternic, încât corpurile fetelor străluceau, răspândind o aură de mister, ca solzii sidefii ai păstrăvilor proaspăt pescuiţi. Sala gemea de lume şi, împinsă fiind, m-am trezit dintr-odată cu ochii la nivelul pieptului locotenentului. Am scrutat din instinct marea de feţe, în căutarea lui Gib, tulburată la gândul posibilei lui reacţii la prezenţa locotenentului. Dar am văzut că era ocupat, se încrunta sceptic la un bărbat care făcea nişte trucuri magice de amator în faţa unei mici asistenţe strânse într-un colţ al sălii. Lângă cotul lui Gib am descoperit silueta scundă cu pălărie de fetru a lui Redmond, care aştepta politicos următoarea comandă de băuturi de la şeful său. Pentru moment, eu şi locotenentul eram neobservaţi în mijlocul mulţimii.

— Ce faci? Ne urmăreşti? am întrebat.

Mi-am amintit senzaţia stranie pe care o avusesem plimbându-mă prin oraş săptămânile trecute. Observasem că ceva era în neregulă, avusesem o mică bănuială care mă făcuse să arunc priviri în spate în timp ce mergeam alături de Odalie. Simţisem că ceva se ascundea, rămânând mereu nevăzut – străfulgerarea unei siluete familiare reflectate ici-colo în vitrine, pentru ca să se evapore apoi înainte să o pot identifica.

— De ce să vă fi urmărit?

Era o replică, dar nu tocmai un răspuns, lucru pe care l-am afirmat cu voce tare. Locotenentul mi-a ignorat reproşul şi după câteva minute s-a aplecat mai aproape şi mi-a atins cotul într-o manieră confidenţială.

— Ascultă, a rostit el încet, cred că ar fi mai bine pentru tine să pleci imediat de aici.

Nu i-am spus că fusesem oricum pe punctul de a părăsi cârciuma cu numai câteva minute înainte. Sfatul lui a declanşat în mine ceva, o reacţie dură, îndărătnică, de neclintit. Am simţit brusc impulsul de a rămâne pe loc. Am prins privirea lui Redmond şi i-am făcut semn să se apropie. Piticul a şontâcăit în direcţia noastră, surprinzător de abil în a-şi croi drum prin mulţimea mişcătoare. În scurt timp era lângă mine şi pupilele lui prietenoase şi rotunde ca nişte mărgele scânteiau din adâncul umbrelor vineţii care îi înconjurau permanent ochii.

— O, domnişoară Rose, ce bine arătaţi în seara aceasta, a spus el.

Am apreciat comentariul, dar nu l-am lăsat să mi se urce la cap; Redmond era, la fel ca mine, o persoană care cunoştea bunele maniere.

— Ah, mulţumesc mult, Redmond, am răspuns împrumutând cadenţa şi inflexiunile vocii lui Odalie. Cred că mi-ar prinde bine încă un cocktail de şampanie. Seara abia a început.

— Sigur, a răspuns Redmond şi a aruncat o privire în direcţia locotenentului, însă s-a abţinut să-l întrebe dacă dorea şi el o băutură.

M-a aşteptat câteva clipe ca să-l prezint pe noul străin sau să-i adresez un cuvânt prietenos, dar când a citit pe faţa mea neplăcerea cauzată de prezenţa locotenentului, a ridicat din umeri şi s-a îndepărtat. Cu acel amestec particular de perspicacitate şi indiferenţă specific doar celor care sunt priviţi întotdeauna de sus, Redmond era extrem de priceput în descifrarea misterelor comportamentului uman.

— Nu glumesc, a spus locotenentul imediat ce Redmond nu ne-a mai putut auzi. Chiar cred că ar trebui să pleci de aici cât mai repede cu putinţă.

— De ce? Pentru că nu e locul potrivit pentru o fată *cumsecade*? am replicat pe un ton arogant, plin de indignare. Pun pariu că…, am dat să spun, apoi am şovăit, intimidată de vorbele care-mi stăteau pe buze. Un val de ciudă m-a cuprins şi am decis să continui fraza. Pun pariu că nu te-ar deranja să dai peste *Odalie* aici. Regret, dar a plecat deja. Şi gentlemanul care o escorta părea un bărbat *foarte* amuzant.

Locotenentul s-a arătat surprins de remarca mea, dar nu jignit sau nemulţumit. M-a studiat preţ de câteva clipe cu o expresie ciudată întipărită pe faţă.

— Nu, Rose, n-ai înţeles. Şi-a pus un braţ în jurul meu, m-a tras mai aproape şi m-a răsucit ca să stăm amândoi cu faţa spre intrarea în cârciumă. În seara asta va fi un raid al poliţiei şi cred că ar fi bine pentru tine să nu fii găsită aici, mi-a şoptit, ca pentru a mă încuraja să mă concentrez pe ceea ce se petrecea sub ochii mei.

Mi-am fixat privirea pe câţiva bărbaţi cu mutre acre împrăştiaţi prin toată sala, care încercau să-şi ia un aer nepăsător în timp ce supravegheau lumea. Şi dintr-odată am înţeles ce voia să-mi comunice locotenentul.

— Am amânat prea multă vreme, a continuat el. O să închidă uşa cât de curând şi vor da semnalul de începere a raidului. Trebuie să te scoatem de aici.

Scoatem? Dar de ce voia locotenentul să mă ajute? Aş fi crezut că prefera să mă vadă aruncată la zdup şi să jubileze de dincolo de gratii. N-am apucat să mă dezmeticesc, că m-a prins de antebraţ şi a început să mă împingă înainte. Mi-am smucit capul frenetic în toate direcţiile; încercam să-i zăresc pe Gib ori pe Redmond ca să văd dacă îi detectaseră pe poliţiştii sub acoperire care se poziţionau acum în colţuri strategice prin sală. În timp ce ne apropiam de uşa de la intrare, am realizat că locotenentul avea să fie nevoit să dea explicaţii în privinţa mea.

— Aşteaptă, am zis. Mi-am amintit ce îmi arătase Odalie ultima oară când fusesem la cârciumă. Mai există o ieşire.

Locotenentul s-a oprit şi a dat din cap. Strânsoarea lui pe braţul meu a slăbit, dar nu a cedat cu totul, şi m-a lăsat să-l conduc spre o mică încăpere din spate.

Odată intraţi acolo, mi-a aruncat imediat o privire exasperată. Încăperea era mică, claustrofobică, şi avea rafturi aliniate de-a lungul tuturor pereţilor, din tavan până în podea. Rafturile erau pline de sticle neetichetate.

— Iisuse, Rose, ce-i asta? N-avem timp de aşa ceva.

— Stai un pic.

M-am apropiat de unul dintre pereţii de sticle şi am căutat sticla goală pe care mi-o arătase Odalie. Am ridicat o sticlă şi m-am uitat în spatele ei. Nimic. Am ridicat alta.

— Rose…

— Ah!

În spatele ultimei sticle ridicate era mânerul pe care îl căutam. Am întins mâna şi am tras de el, dar nu s-a clintit. M-a trecut un mic fior de panică. Am smucit şi mai tare şi am simţit că cedează. Raftul încărcat cu sticle s-a deschis cu uşurinţă, de parcă nu cântărea nimic, pe o pereche de balamale grele. M-am răsucit spre locotenent. I-am întrezărit prin întuneric ochii căscaţi de uimire, ca nişte farfurioare, la vederea noii ieşiri materializate în faţa sa.

— Presupun că n-ar trebui să mă mir. S-a scuturat ca să-şi revină din şoc şi să preia din nou comanda. Hai să mergem!

M-a prins iar de cot şi a dat să intre în pasaj.

— Nu ştiu unde duce.

— Oriunde e mai bine decât aici.

Purtam o rochie împrumutată de la Odalie, cu poale plisate şi scurte cu motiv marinăresc şi căptuşeală de voal, şi în timp ce raftul cu sticle s-a trântit înapoi în spate, voalul a fluturat şi s-a prins în pragul uşii improvizate. Am încercat să trag de uşă, dar era prea târziu. Am auzit cum se închide cu zgomot.

— Rochia mea! am exclamat în întuneric.

Locotenentul a scos din buzunarul de la jachetă o brichetă pe care a ridicat-o deasupra capului pentru a examina situaţia. Am încercat amândoi să găsim o cale de a redeschide uşa, însă pe partea pe care ne aflam acum nu exista nicio clanţă şi niciun zăvor.

— Bun. Hmmm…. Bun. Locotenentul a tras aer adânc în piept şi şi-a

mutat privirea de pe rochie spre ochii mei. Îmi pare nespus de rău, a zis băgând mâna în buzunarul de la spate.

— Pentru ce îţi pare rău?

Fără să-mi răspundă, a scos un briceag Opinel[45] şi l-a deschis cu o singură mişcare din încheietură. M-am făcut mică şi m-am retras involuntar la vederea lamei.

— Linişteşte-te.

Locotenentul s-a aplecat, a luat în mână bucata de material prinsă în uşă şi a tăiat-o rapid şi cu forţă. Am intuit că briceagul era foarte ascuţit, căci voalul s-a desprins de parcă nu era decât o bucată de hârtie ruptă în două. Mă eliberasem. Restul rochiei tăiate atârna acum pe mine ca un pompon jenant care abia îmi acoperea fundul.

— Ce păcat, a spus locotenentul strâmbându-şi gura într-un soi de zâmbet ciudat pe care nu-l mai văzusem până atunci. Era o rochie foarte frumoasă.

— Nu-i a mea. Am împrumutat-o de la Odalie, am bâiguit eu.

— Ah. Bun, acum putem să plecăm?

Am parcurs restul tunelului în tăcere, cu flacăra de la bricheta locotenentului ghidându-ne şi proiectând pe pereţi umbrele alungite şi sinistre ale siluetelor noastre. Într-un final, am ajuns la o uşă din lemn. Locotenentul a tras mai multe zăvoare accesibile numai de pe partea aceasta a uşii, şi dintr-odată ne-am trezit în aerul umed al nopţii de vară. Am ieşit din tunel într-o alee oarecare. Am realizat că n-aveam nici cea mai mică idee unde ne aflam.

— Deşteaptă chestie, a comentat locotenentul în timp ce continua să inspecteze uşa pe care tocmai ieşiserăm. Toate uşile se încuie pe dinăuntru. Poţi ieşi, dar nu poţi intra. O cale de scăpare perfectă.

— Vorbeşti pe un ton admirativ.

— Da.

— Tu eşti cel care a ordonat raidul din seara asta? am întrebat.

Şi-a ridicat privirea spre mine şi m-a fixat preţ de mai multe secunde. Era o noapte cu lună plină şi i-am văzut albastrul limpede şi rece al ochilor şi pielea catifelată şi ceroasă a cicatricei de pe frunte sclipind în lumina argintie.

— Nu, a răspuns într-un târziu. A ridicat din umeri. Nu dezaprob localuri… dintr-astea. Am tăcut, aşa că a continuat, bâlbâindu-se cu o voce tremurătoare: De fapt, am o teorie în legătură cu ele. A ridicat brusc din sprâncene într-un gest nervos, ca şi cum era pe cale de a comite un act de înaltă trădare şi propriul curaj îl însufleţea oarecum. Uite, teoria mea este

că societatea are nevoie de locuri dintr-astea. Locuri în care lumea să se destindă, dacă înţelegi ce vreau să spun. Prohibiţia nu e practică. Nu face decât să-i transforme pe cetăţeni în infractori.

S-a lăsat o tăcere lungă şi umerii lui, curbaţi de emoţie în timp ce vorbise, au căzut. Cred că a intuit întrebarea mea înainte ca să i-o pun.

— Atunci de ce…?

— De ce am fost de acord să particip la raid?

Am dat din cap în semn de aprobare.

A ridicat din umeri şi s-a uitat în depărtare spre capătul aleii.

— Nu ştiu. Şi-a îndreptat din nou privirea spre mine şi a ezitat, ca şi cum cântărea în minte ceea ce intenţiona să spună. A rânjit cu un aer vinovat şi a fluturat o mână în direcţia rochiei mele ciopârţite. Presupun că nu se ştie niciodată când eşti chemat să sari în ajutorul unei domniţe aflate la ananghie.

Era o replică de agăţat. Nu aveam idee de ce simţise nevoia de a o testa cu mine şi m-am simţit uşor şocată. Şi mai şocant mi s-a părul faptul că, după ce a rostit-o, locotenentul s-a uitat în jos şi s-a foit stânjenit. Reacţia feminină normală ar fi fost una de simpatie pentru această formă de a-mi face avansuri, oricât de stângace fusese, numai că eu nu m-am comportat ca o doamnă. Poate că e sugestiv să menţionez că reacţia mea instinctivă la mărturisirea locotenentului a fost aceea a unei pisici care descoperă un şoarece de câmp rănit.

— Desigur. Am omis să-ţi mulţumesc pentru că mi-ai distrus rochia.

Vorbele mi-au ieşit din gură mai sarcastic decât intenţionasem. Însă în loc să mă scuz, am răsucit şi mai tare cuţitul în rană făcând o mică plecăciune zeflemitoare.

— Rochia lui *Odalie*, m-a corectat el cu un aer la fel de beligerant.

M-am încruntat la el la jumătatea plecăciunii, şi mi-a întors privirea, la fel de furios. Privirile ni s-au întâlnit din nou, de data aceasta într-o scânteiere mortală de furie turbată. Am rămas aşa, holbându-ne unul la celălalt, preţ de câteva minute, ca şi cum lumina argintie a lunii ne împietrise şi ne transformase în statui din stâncă ce îşi arătau pe jumătate colţii. Însă, în chip curios, musculatura încordată a feţelor noastre a început brusc şi simultan să se descleştеze şi să se schimbe într-o pereche de rânjete în oglindă. Spre surprinderea mea, mi-am auzit vocea râzând împreună cu cea a locotenentului.

Când hohotul de râs s-a stins, am devenit foarte conştientă de faptul că locotenentul se trăsese cu câţiva paşi mai aproape. Din instinct, m-am îndepărtat.

— Ar trebui să mă întorc la apartament. Ştii, ca să-i dau lui Odalie vestea proastă cu privire la rochie.

Dintr-odată am devenit nerăbdătoare să-mi iau la revedere şi să plec, şi nu numai pentru că apropierea de locotenent mă făcea să nu mă simt în largul meu, ci şi fiindcă mă temeam că va încerca să mă conducă până acasă. Toată lumea din secţie aflase că eram colegă de apartament cu Odalie, dar ţinusem cu grijă secretul adresei şi al luxului în care trăiam. Nu voiam să fac vreo gafă şi să stric totul doar pentru că un locotenent tânăr şi puţin la minte se credea cine ştie ce cavaler.

— Credeam că mi-ai spus că Odalie şi-a găsit o… distracţie pe măsură în seara asta.

— Probabil că a ajuns deja acasă, am replicat eu pe un ton arogant, iar locotenentul s-a retras cu doi paşi din zona de frontieră care ne despărţea. Şi se întreabă acum pe unde bântui eu, am adăugat.

— Atunci ar trebui să pornim imediat spre casă, a zis locotenentul cu un oftat din greu.

A început să păşească spre intrarea în alee. Ştiam că nu trebuie să-l las să vadă apartamentul lui Odalie, însă când mi-a respins protestele pe un ton surprinzător de ferm şi în puţine cuvinte, am realizat că avea să mă conducă orice aş fi zis, aşa că am hotărât să-mi păstrez protestele pentru altă ocazie. Iar când am auzit şuieratul lung şi tânguitor al sirenelor de poliţie apropiindu-se de intrarea modestă a crâşmei, am fost în taină recunoscătoare că aveam parte de o companie atât de respectabilă.

---

43 *Paiaţe* – operă în două acte compusă de italianul Ruggiero Leoncavallo (1857–1919) (n. tr.).

44 Activistă americană (1879–1966), promotoare a conceptelor de control al naşterilor şi planificare familială (n. tr.).

45 Cunoscută marcă de cuţite şi bricege cu mâner de lemn fabricate începând din 1890 de compania franceză cu acelaşi nume (n. tr.).

13

Am răsucit cheia în uşă şi am descoperit şocată că Odalie era într-adevăr acasă. Nu mă aşteptasem la asta. Era înfăşurată într-un halat de baie confecţionat din mai multe straturi de material transparent albastru-safir, şi corpul ei subţire şi longilin, ca de pisică, era întins cât era de lung pe tapiţeria în dungi alb cu smarald a divanului. Căldura de peste zi încă se mai făcea simţită în încăpere şi Odalie deschisese ferestrele pentru a lăsa să intre aerul nopţii. Perdelele albe delicate atârnate la geamuri amplificau impresia felină generală a întregii scene, fluturând în briza ce le ridica cu mişcări intermitente, sacadate – cam ca în ritmul în care o pisică de apartament plictisită dă leneş din coadă. Prin contrast cu cerul siniliu al nopţii ce se întrezărea prin ochiurile de geam din spatele ei, Odalie arăta foarte vioaie şi strălucitoare ca o piatră preţioasă, aşa cum stătea întinsă pe divan.

Citea o revistă şi mânca bomboane de ciocolată umplute cu lichior de cireşe dintr-o cutie de cofetărie căptuşită cu mătase. Avea un fel deosebit de a mânca dulciuri. Helen ronţăia bomboana de un penny pe furiş, cu un aer vinovat care trimitea cu gândul la o veveriţă paranoică, disperată să-şi pună la adăpost nuca înainte ca o pasăre ori un animal mai mare să apară şi s-o oblige s-o împartă. Spre deosebire de Helen, Odalie îşi mânca bomboana într-un mod languros, nepăsător. Uneori afişa o expresie indiferentă şi distrasă, ţinând delicatesa în mâna moale, ca pe ceva nedemn de atenţie, în timp ce îşi mijea ochii pentru a studia mai îndeaproape într-o revistă ultimele modele pariziene de pălării. Alteori, se angrena cu tot corpul în procesul savurării bunătăţii. Nu se temea să exclame *mmm* şi *ahhh* atunci când aprecia ceva ca fiind deosebit de gustos. La Helen, lucrul valoros părea a fi bomboana în sine, în timp ce la Odalie, lucrul valoros era *reacţia* ei la dulciuri. Poate că aceste deosebiri reflectau alte diferenţe de clasă socială în care nu eram iniţiată. La urma

urmei, Helen era zgârcită cu dulciurile pentru că nu le avea decât în cantităţi limitate. Odalie, pe de altă parte, îşi putea permite să fie generoasă, chiar un pic risipitoare. De-a lungul lunilor de când locuiam împreună, scosesem de multe ori de sub patul ei cutii cu bomboane de ciocolată pe jumătate mâncate pentru a plescăi dezaprobator din limbă şi a le arunca la coşul de gunoi după ce constatam că pe ele se depusese, din cauza expunerii la aer şi a neglijenţei, o pată alb-verzuie de mucegai.

— O! a exclamat Odalie când a dat cu ochii de noi.

Mi-am dat seama că era foarte surprinsă la vederea unui bărbat stând în vestibul. A tresărit şi mai tare când şi-a dat seama că era locotenentul nostru, dar cred că ar fi fost oricum surprinsă, indiferent cine ar fi fost bărbatul. Nu mai venisem niciodată acasă în compania unui gentleman, şi încă simţeam dureros umilinţa provocată de zâmbetele compătimitoare şi de sprâncenele înălţate ale personalului hotelului atunci când traversam holul de recepţie spre ascensor. În ciuda protestelor mele repetate, locotenentul insistase să mă conducă până la uşa apartamentului. Acum se foia în vestibul, holbându-se cu gura uşor căscată la camera de zi. Am avut impresia că era mirat de ceea ce văzuse în drumul spre apartament şi încă nu ştia ce să creadă despre holul de recepţie elegant, ascensoarele aurite şi apartamentul modern mobilat în care se afla acum. Odalie mi-a aruncat o privire încărcată de reproşuri; am înţeles că, permiţându-i locotenentului să mă conducă până acasă, îmi încălcasem jurământul de a ţine secrete condiţiile în care locuiam. Era, în mod cert, foarte nemulţumită. Dar imediat după ce s-a încordat de furie, şi-a recăpătat calmul, trăsăturile i s-au îndulcit şi a arborat o mină primitoare. S-a ridicat sprintenă ca să ne întâmpine.

— Dumnezeule, ce surpriză! Locotenente, intră şi fă-te comod.

— Doar am condus-o pe Rose; am vrut să o ştiu în siguranţă.

— Prostii! Acum eşti aici. Rămâi un pic.

Locotenentul s-a împleticit înainte ca prin ceaţă şi Odalie şi-a încolăcit braţul pe după braţul lui şi l-a aşezat pe divan, acolo unde stătuse tolănită cu doar câteva secunde mai devreme. Locotenentul a părut profund conştient de acest fapt şi s-a grăbit să se retragă politicos, cocoţându-se pe marginea cea mai îndepărtată a tapiţeriei. Odalie l-a cântărit din priviri şi gura i-a zvâcnit involuntar într-un gest pe care l-am interpretat ca însemnând că încerca să găsească modalitatea de a recâştiga controlul asupra situaţiei. Ştiam că nu avea să se liniştească până ce nu smulgea o garanţie tacită din partea locotenentului că nu avea să-i trădeze secretul, aşa încât trebuia mai întâi să-l evalueze.

— Îţi pot oferi ceva de băut, a spus ea, iar locotenentul a privit-o. Ceva care să-ţi calmeze nervii, a adăugat Odalie.

Era limpede că prin asta nu înţelegea ceai sau cafea, şi locotenentul a părut să priceapă că, acceptând un cocktail, o ajuta de fapt pe gazdă să îşi calmeze nervii.

— Da, sigur.

Odalie s-a ridicat pentru a prepara băuturile şi locotenentul a urmărit-o din priviri, iar eu am prins ocazia şi m-am furişat afară pe hol spre dormitorul lui Odalie ca să-mi schimb hainele. Dacă Odalie observase tivul brutal sfâşiat al rochiei pe care o împrumutasem, fie nu i-a păsat, fie s-a abţinut de la comentarii. Ştiam că era puţin probabil să-mi facă reproşuri. Totuşi mă simţeam vinovată, căci stricasem ceva ce ştiam că nu pot înlocui. Din camera cealaltă a răsunat în mai multe explozii sacadate sunetul sifonului împroşcat din sticlă. În lunile de după mutarea mea în apartament, stabilisem cu Odalie să împărţim un şifonier mare şi acum stăteam în picioare în faţa lui, studiindu-i conţinutul. În timp ce căutam ceva cu care să mă îmbrac, am auzit-o pe Odalie traversând camera cu tava cu băuturi. A aşezat-o pe măsuţa de cafea şi gheaţa a clincănit. Aroma puternică de limetă proaspătă a plutit dinspre camera de zi către dormitor şi am ghicit că Odalie alesese să prepare un cocktail de gin cu suc de fructe. Odalie, care nu bea niciodată acel amestec de etanol cu sirop de ienupăr vândut în spelunci – cunoscut în mod uzual sub numele de gin făcut în casă –, folosise, cel mai probabil, ultima sticlă cu gin englezesc adevărat pe care o ţineam în barul din chicinetă (şi care avea să fie înlocuită în chip misterios chiar în ziua următoare). Lucru ciudat, am simţit că-mi lasă gura apă la gândul tratăţiei, senzaţie pe care rareori o mai experimentasem, nefiind decât o băutoare amatoare.

M-am holbat la umeraşele cu haine atârnate şi am încercat să mă grăbesc. Dacă locotenentul şi-ar fi scurtat vizita în mod diplomatic, aşa cum o cerea buna-cuviinţă, decizia ar fi fost una foarte simplă şi m-aş fi îmbrăcat cu cămaşa mea de noapte confortabilă. Dar am exclus pe loc ideea. Cămaşa mea de noapte e un articol de vestimentaţie nu foarte potrivit, în sine. În fapt, are anumite trăsături reminiscente ale bluzelor de pijama unisex pe care eram obligate să le purtăm la orfelinat: pânzeturi înălbite, aspre şi scorţoase, cu guler înalt, apretat şi mâneci lungi prinse în şireturi legate peste încheieturi. Dar mai bine muream decât să fiu văzută de locotenent în orice cămaşă de noapte, şi cu atât mai puţin în cea pe care o aveam. Am continuat să cotrobăi după ceva mai potrivit de îmbrăcat.

— Ce brăţări frumoase, l-am auzit pe locotenent comentând.

Am ştiut imediat la ce se referea. Odalie nu le purtase mai devreme în seara aceea la cârciumă, dar le auzisem zornăind la încheieturile mâinilor ei atunci când mă întorsesem acasă. Podoabele în chestiune erau o pereche de brăţări cu diamante cum nu mai văzusem niciodată în viaţa mea – recunosc, de provincială. Erau mult mai rafinate decât tot ceea ce ţinea în cutia cu bijuterii doamna Lebrun, cea care mă învăţase cum să curăţ corect pietrele preţioase şi monturile lor. Şi probabil că nici n-o să-mi mai fie dat să văd vreodată brăţări care să rivalizeze cu cele ale lui Odalie. Atunci, lucrul cel mai ciudat pentru mine era faptul că Odalie nu le purta niciodată afară. Avea în schimb obiceiul bizar de a şi le pune atunci când rămânea în apartament, aşa cum alte femei poartă în intimitate haine de casă.

— Sunt veritabile? a întrebat locotenentul.

Odalie a scos un hohot de râs şi sunetele muzicale ale vocii ei au atins o notă perfect ambiguă, însemnând deopotrivă *da, bineînţeles*, şi *nu, nu fi caraghios*. Îmi pusesem şi eu aceeaşi întrebare, dar nu avusesem niciodată curajul să o rostesc cu voce tare. Într-un târziu, am găsit cu greu în şifonier ceva de îmbrăcat care îmi aparţinea. Mi-am tras pe mine o rochie simplă albastră din bumbac şi am dat să revin în camera de zi, dar m-am oprit în prag ca să arunc priviri furişe înăuntru spre cei doi din acel punct de observaţie de unde nu riscam să fiu văzută.

— Ştii, a spus Odalie pe un ton surescitat şi aplecându-se în faţă, brăţările au fost un cadou; n-am întrebat niciodată dacă diamantele sunt sau nu veritabile.

A râs din nou. Am sesizat că pronunţase cuvântul *cadou* într-un mod tăios, ca şi cum era ceva cu gust amar la înghiţit. Locotenentul a remarcat şi el.

— Nu zău? Un cadou?

— Mda. Mai exact, un *cadou de logodnă*.

— O, îmi cer scuze. Am crezut că eşti…, s-a bâlbâit locotenentul în căutarea celui mai inofensiv cuvânt cu putinţă, dar fără a-l găsi. Am crezut că eşti celibatară, a terminat el propoziţia feminizând termenul masculin mai familiar (şi mult mai puţin jignitor).

Odalie a zâmbit mulţumită precum Sfinxul.

— Aşa şi sunt.

— Ah, atunci îmi cer scuze. Din nou.

Odalie nu a replicat la acest din urmă comentariu şi şi-a întins în schimb braţele până sub ochii locotenentului.

— Dar sunt superbe, nu-i așa.

Nu era o întrebare. Și-a învârtit încet încheieturile, mai întâi spre stânga, apoi spre dreapta, lăsând diamantele să-și etaleze întregul spectru al culorilor în micile fațete prismatice. Locotenentul le-a privit admirativ.

— Nu am mai întâlnit până acum o femeie care să poarte brățări identice pe ambele mâini, a spus el.

Ironia a revenit pe buzele lui Odalie, care a zâmbit văzând că el este impresionat, după care a râs nervos.

— Da. Arată ca… niște *cătușe*, nu-i așa? Și-a încrucișat încheieturile și a rămas așa, pozând, iar locotenentul a tresărit la comparația sinistră și a privit-o surprins. Odalie s-a aplecat spre el. Hai să-ți spun un secret: așa sunt, într-un fel sau altul, toate cadourile de logodnă.

Și-a lăsat capul pe umăr jucăușă, deși în atitudinea pe care o adoptase era și ceva întunecat. Am simțit în mine o împunsătură, un sentiment de proprietate, deși nu am știut față de care din cei doi.

Mi-am ținut răsuflarea în timp ce Odalie a redus distanța de câțiva centimetri care o despărțea de locotenent.

— N-ai decât să împopoțonezi ceva cât vrei, dar n-ai cum să schimbi ceea ce este. *Un trandafir, oricum* îi s*pui*[46]…, a adăugat ea pe un ton cochet. La auzul omonimului numelui meu, am simțit o înțepătură în urechi. Crezi că suspecții din arestul secției noastre ar fi invidioși să afle că am cătușe mai frumoase ca ale lor? a rânjit acum ca un lup Odalie, dezvelindu-și dinții albi și căscându-și larg gura cu buze rujate.

Corpul ei aproape că îl atingea pe al locotenentului și dintr-odată nu mi-am mai putut reprima dorința de a intra peste ei. Am tușit.

Și-au întors amândoi brusc atenția spre mine ca două sălbăticiuni care încremenesc când realizează că nu sunt singure în pădure. Locotenentul s-a înroșit până în vârful urechilor și s-a ridicat imediat de pe divan.

— Ah! Ei bine, cred că ar trebui să plec. Mă bucur că ați ajuns cu bine acasă, domnișoară Baker.

— Îți mulțumesc, locotenente, pentru… Am căutat cuvântul potrivit, am ridicat din umeri prosteşte și am murmurat într-un final… pentru *ajutorul* acordat.

Nu intenționasem să sune sarcastic, dar mi-am dat seama că locotenentul așa îmi interpretase spusele. Și-a îndreptat spinarea cu un aer jignit care sugera că regreta sincer evenimentele din seara aceea, faptul că fusese prins făcându-i ochi dulci lui Odalie, că îi rupsese rochia și poate chiar și raidul în sine. A întins mâna ca să-și ia pălăria.

— Ah, *Frank*, mai rămâi un pic. Nici nu ți-ai terminat băutura, s-a plâns

Odalie gesticulând spre paharul cu cocktailul de gin pe jumătate plin.

A întins braţul şi l-a tras jucăuşă de mâneca hainei. Pronunţase numele locotenentului cu o dezinvoltură familiară, ca şi cum îl mai rostise de nenumărate ori. Privind scena cu cei doi în camera de zi, mi-am spus că locotenentul nu părea atât de copleşit şi uimit de ceea ce se afla în jur, aşa cum crezusem la început. O bănuială a început să prindă contur în mintea mea.

— Nu, nu. E târziu şi am băut deja prea mult, nu-i cazul să continui.

Stând şi acum în picioare în locul în care sărise brusc de pe divan, a încercat, fără tragere de inimă, să-şi netezească hainele boţite. În ciuda eforturilor făcute, costumul atârna pe el în aceeaşi manieră neglijentă cu care mă obişnuisem. Probabil că bănuisem dintotdeauna că locotenentul avea ceva de ticălos chipeş, însă abia în clipa aceea, când şi-a ridicat capul pentru a mă privi şi cicatricea de pe frunte i s-a încreţit în lumina lămpii, iar un rânjet strâmb i-a apărut pe buze, mi-am dat seama de ce femeile îi acordau atât de multă atenţie.

— În plus, a adăugat el, a fost o seară plină. Odalie l-a privit chiorâş. O să o las pe Rose – pardon, pe domnişoara Baker – să te pună la curent cu detaliile.

Odalie l-a condus până la uşă.

— Nu pe acolo… ia-o la dreapta, am auzit-o spunându-i încet când locotenentul a pornit în direcţia greşită către ascensor.

Suspiciunea care îmi încolţise în creier s-a diminuat un pic. Imposibil ca lipsa lui de orientare să fi fost cauzată de prea multă băutură. Din câte ştiam, era prima lui vizită la hotel, şi mulţi oameni erau derutaţi atunci când ajungeau pentru întâia oară în apartamentul lui Odalie.

Odalie s-a întors în camera de zi şi din schimbarea intervenită în comportamentul ei mi-a fost imediat clar că aştepta să îi ofer informaţii complete cu privire la recenta mea interacţiune cu locotenentul.

— Foarte *drăguţ* din partea ta să-l laşi să te conducă acasă, a spus.

Şi-a aruncat corpul pe divan ca pe o pătură udă. Mişcările lui Odalie aveau o fluiditate permanentă, deşi corpul îi era alcătuit în cea mai mare parte din linii lungi şi unghiuri ascuţite. De luni în şir tot încerc să înţeleg acest paradox, şi ştiu că nu sunt singura care ar vrea să-l descifreze.

— Şi să nu-ţi faci griji, a continuat când a văzut că nu răspund. Nu am de gând să devin prea prietenoasă cu el.

Am ştiut pe loc că minţea. S-a întins de pe locul în care se tolănise pe divan şi m-a bătut uşurel pe dosul mâinii ce mi se odihnea pe genunchi.

— Îmi dau seama că n-ai vrea să mă vezi flirtând cu el.

Am sesizat o notă de excitare în vocea ei şi am realizat că locotenentul tocmai câştigase un spor de atractivitate în ochii lui Odalie. În clipa aceea însă nu conta, căci aveam de rezolvat o problemă presantă şi mult mai importantă.

— Odalie, am început eu pe un ton şovăielnic. În seara asta a fost un raid la club.

Tocmai sorbea din paharul cu cocktail de gin, lăsat pe jumătate nebăut de locotenent. A scuipat într-o ceaţă fină înghiţitura luată şi aroma de pin şi limetă s-a împrăştiat în aer. Peste numai câteva secunde era la telefon lătrând numere de telefon unul după altul unei operatoare foarte tulburate, care – am dedus eu trăgând cu urechea – revenea mereu pe linie cu vestea inacceptabilă că nimeni dintre cei sunaţi nu răspundea.

---

46 Citat din bine-cunoscuta scenă a balconului (Actul II) din piesa *Romeo şi Julieta*, de William Shakespeare, în traducerea lui Şt.O. Iosif: „Un nume ce-i? – Un trandafir, oricum/ Îi spui, tot aşa-şi împarte mireasma dulce!" Cuvântul „trandafir" („rose" în limba engleză) este şi numele protagonistei romanului (n. tr.).

14

Sergentul spusese *noi*. Atunci când locotenentul îl întrebase dacă reuşise, atât de repede şi contrar aşteptărilor, să obţină mărturisirea de la domnul Vitalli, sergentul se uitase la mine (cu subînţeles?) şi răspunsese „Noi am obţinut-o". Simţisem că aceste vorbe simple cântăriseră atunci mai mult ca oricând.

Vedeţi voi, în anii de când îl cunoscusem pe sergent, pricepusem că nu era genul de om care să rostească frecvent cuvântul *noi*. Zgârcenia cu care îl întrebuinţa nu a făcut decât să-mi crească în însemnătate şi amploare respectul pe care îl nutream faţă de el. Presupun că e ceva destul de obişnuit; tindem întotdeauna să-i preţuim mai mult pe aceia care ne fac să simţim că prietenia lor, apartenenţa la clubul select al apropiaţilor e cu adevărat importantă. Sergentul măsura oamenii cu o riglă mintală foarte precisă. Dacă nu te ridicai la înălţimea aşteptărilor sale, nu-şi ascundea dezamăgirea şi nu-i păsa nici cât negru sub unghie de reacţia ta. În mintea lui, asta nu era problema lui; era în întregime a ta.

Afirm toate acestea acum deoarece atunci când m-a privit şi a rostit cuvântul *noi*, am ştiut că era ceva important. Că era un moment de mare importanţă! Crezusem cu toată fiinţa mea că sergentul era omul care acţiona întotdeauna după reguli, şi acum consimţise să le încalce împreună cu mine. Cu *mine*! Ştiam că are un simţ al dreptăţii extrem de puternic şi că numai în circumstanţe cu totul excepţionale şi numai cu oameni foarte speciali, care gândeau la fel ca el, ar fi îndrăznit să forţeze mâna Doamnei Justiţie. Nu mă dau prea tare în vânt după termenul *justiţiar*, care are în el ceva anarhic şi rebel, şi prin urmare nu reflectă câtuşi de puţin caracterul sergentului. Cred că sergentul fusese modelat dintr-un material mai fin, că fusese destinat a răspunde unei chemări mai înalte. Şi chiar dacă mi-aţi reproşa că sunt o proastă, cred – sau mai degrabă *am crezut*, căci timpul trecut e mai potrivit în acest context – că

atunci când a folosit cuvântul *noi*, sergentul a vrut să spună: „Da, Rose, noi doi suntem croiți după același calapod."

Știu că am mai spus-o, dar o s-o repet oricum: să nu vă închipuiți cumva că între mine și sergent se întâmpla ceva necuviincios. Între noi nu avusese loc niciun fel de *schimburi*, ca să zic așa. Și nu-i dădusem niciun „cec în alb", așa cum obișnuia să se refere Odalie la promisiunile făcute unor pretendenți ale căror dorințe nu dorea să le îndeplinească imediat. Nu, relația dintre mine și sergent era una mult mai pură. În afară de a fi pentru mine un exemplu din punct de vedere profesional, sergentul era soț și tată, și, deși recunosc că am avut uneori sentimente nechibzuite de curiozitate și dispreț față de creatura care îi era nevastă (o femeie pe care, apropo, n-am întâlnit-o niciodată), nu mi-am dorit în mod special ca el să renunțe să mai joace aceste roluri. Nu mi-am dorit nici ca să-și încalce vreodată jurămintele făcute. Nu m-am văzut în postura de amantă. În fine, recunosc, de câteva ori (dar foarte rar!), mi-am lăsat imaginația să zburde și m-am gândit cum ar fi să fim căsătoriți, cum ar fi să vină acasă și să-l servesc cu o mâncare pregătită special pentru el, iar el să-mi gâdile pielea cu mustața lui ghidon în timp ce se apleca pentru a mă săruta pe obraji. Să-mi gâdile pielea cu mustața ghidon, și nimic altceva. Oh! Dar vă asigur că m-am delectat cu astfel de fantezii cu foarte mare moderație și numai în ocazii speciale.

Desigur, nu am lăsat niciodată să se vadă că asemenea imagini îmi treceau prin minte. La serviciu, am fost mereu un model de bună creștere și politețe profesională. Toată lumea era la curent cu faptul că mă îndrăgostisem de Odalie și de anturajul ei, însă cred că sergentul știa că nu eram susceptibilă de a mă transforma într-o fetișcană depravată ori în metresa vreunui gangster mârșav. Nu vorbeam prea mult între noi, și nici n-aveam nevoie să o facem. Am simțit întotdeauna că sergentul mă citise din prima clipă, din momentul interviului de angajare. Iar atunci când dactilografiasem mărturisirea domnului Vitalli, am fost conștientă că încalc eticheta profesională. Niciunul dintre noi nu era foarte religios din fire, dar cred că în momentul acela am împărtășit în mod ciudat credința abstractă că împlineam lucrarea Domnului. Eram două suflete oneste care salvam lumea de la o nedreptate crasă. Mă consideram pe mine, dar și pe sergent, ca fiind mai neprihăniți decât cei din jur, și mai presus de mizeriile vieții. Prin urmare, a fost cât se poate de firesc ca, din aceste motive și multe altele, să am emoții la întoarcerea în secție după raidul de la crâșmă din seara precedentă.

În noaptea aceea, Odalie nu reușise să afle mare lucru vorbind la

telefon. Cele mai multe informaţii pe care a reuşit să le procure au provenit de la un puşti de paisprezece ani, un copil al străzii pe nume Charlie Whiting, care transmitea câteodată mesaje pentru ea şi Gib. Charlie era plătit să stea în camera din spate ca să răspundă la telefon ca un băiat de serviciu şi să noteze ordine criptice precum *Philadelphia, 110* (pe care îl ortografia de obicei „Filladelfeea") sau *Baltimore, 50* (scris „Bawlamore"). În noaptea cu pricina, Charlie ieşise din camera din spate pentru a-i transmite un mesaj lui Gib, şi zăbovise în sală pentru a încerca să facă rost de câteva înghiţituri de gin înainte ca vreunul să facă vreo remarcă dezaprobatoare cu privire la vârsta lui. Era un băiat mic de statură, aproape cât un spiriduş, scund chiar şi pentru cei paisprezece ani ai săi, lucru de care se plângea adesea şi cu voce tare. Numai că, în confuzia creată de declanşarea raidului, profitase de statura lui mică şi reuşise să scape strecurându-se afară prin fereastra de la subsol.

Aproape că se crăpase de ziuă în clipa când cineva a ciocănit timid la uşa noastră – linia telefonică era ocupată, s-a scuzat băiatul de serviciu de la hotel, şi era nevoie să coborâm în holul de la recepţie pentru ca personalul să se poată dispensa de tânărul „oaspete" sosit în vizită la noi. Stând acolo, în holul asemănător cu o catedrală rezonantă, cu şapca lui de vânzător de ziare lăsată mult pe ceafă şi holbându-se şocat şi admirativ în jur, Charlie părea mai scund şi mai tânăr ca oricând. Dar lui Odalie nu-i păsa, în mod clar, de fragilitatea impresionabilă a vârstei sale fragede. S-a îndreptat direct spre el şi a pocnit din degete în faţa ochilor săi ce se zgâiau în sus, iar Charlie a clipit mărunt, de parcă tocmai ieşea dintr-o transă hipnotică. Odalie a început aproape imediat să înşire o listă de nume, numărându-le, unul după altul, pe degete. La fiecare nume, Charlie răspundea fie cu *da*, fie cu *nu* sau cu *aşa cred, doamnă*, pentru a-i indica pe cei care fuseseră „săltaţi" de poliţie, după cum s-a exprimat el. Când soarele s-a ridicat pe cer şi eram îmbrăcate, gata să pornim spre secţie pentru o nouă zi de lucru, Odalie îşi schiţase deja în minte o listă parţială.

În dimineaţa aceea, când am ajuns la secţie, Odalie şi-a făcut o ceaşcă de cafea, după care s-a îndreptat agale în direcţia celulelor din arest, unde s-a uitat tăcută şi cu un aer nepăsător la cei aflaţi de partea cealaltă a gratiilor. Îşi luase alura unui vizitator care străbate o sală dintr-un vast muzeu, contemplând cu răceală operele mai puţin cunoscute ale unor mari maeştri. La fel de pasivi şi rezervaţi s-au dovedit a fi şi Gib, Redmond şi mulţi alţii pe care i-am recunoscut ca fiind clienţi fideli ai cârciumii. Fără a tresări, ei au susţinut privirea lui Odalie, dar au rămas tăcuţi, şi niciunul dintre ei nu a dat semne că ar cunoaşte-o pe femeia care se uita

la ei de dincolo de gratii. Am dedus că o întreagă conversaţie avea loc în tot acest răstimp, chiar dacă niciun cuvânt nu fusese rostit. Am hotărât s-o urmăresc îndeaproape în ziua aceea pe Odalie, curioasă să văd ce pusese la cale. Eram sigură că născocise un plan.

Sigur că în dimineaţa aceea aveam ceva emoţii şi în legătură cu propria mea soartă; eram perfect conştientă că fusesem la aceeaşi cârciumă care se afla acum în centrul atenţiei. Dedusesem din schimbul de priviri dintre Odalie şi bărbaţii din celulele arestului că anonimitatea ei era asigurată, dar nu-mi era la fel de clar că şi a mea avea să fie păstrată. Locotenentul reprezenta şi el o sursă de îngrijorare pentru mine, căci nu numai că nu efectuase nicio arestare în timpul raidului, dar nici nu oferise explicaţii cu privire la absenţa sa suspectă în momentul când se declanşase acesta. Mă neliniştea gândul la ceea ce ar fi putut el să spună. Oare avea să-mi menţioneze numele? Îl ştiam genul dispus să denatureze adevărul atunci când îi convenea, însă mă îndoiam că se putea simţi confortabil spunându-i sergentului o grămadă de minciuni sfruntate.

S-a dovedit însă că îngrijorările mele în privinţa lui nu erau întemeiate. Un val de uşurare m-a cuprins atunci când am aflat că locotenentul telefonase mai devreme în dimineaţa aceea la secţie pentru a anunţa că nu va veni la serviciu. Se scuzase că o durere de stomac puternică îl obligase să părăsească mai devreme cârciuma şi să nu participe la raid, şi cum durerile persistau, avea să absenteze în ziua aceea de la secţie. Dacă ar fi să-mi dau cu presupusul, aş zice că e mai uşor să minţi la telefon. E o constatare interesantă aceea că tehnologia a facilitat şi a rafinat în multe privinţe practica înşelăciunii.

Odalie a reuşit, numai ea ştie cum, să fie aleasă să asiste la toate interogatoriile luate suspecţilor în cazul raidului de la cârciumă. Aşa după cum mă aşteptam, seria de interogatorii a început cu Gib. Era una dintre tacticile de interogare deştepte puse la punct de sergent. Formula era simplă şi procesul decurgea întotdeauna la fel: sergentul începea cu „peştele cel mare", aşa cum îi spunea el, cu care întreţinea un dialog în care îl informa ce urma să se întâmple dacă nu-şi mărturisea faptele. Apoi peştele cel mare era trimis înapoi în arest şi lăsat să fiarbă în suc propriu în timp ce, unul după altul, peştii mai mici erau scoşi din celule şi duşi la interogatoriu. De obicei, până la finalul zilei peştele cel mare începea să vorbească, temându-se că plevuşca îl trădase deja. Eram convinsă că Odalie avea să-şi piardă cumpătul atunci când l-au scos pe Gib din celulă şi practic l-au împins pe hol spre sala de interogatoriu. Dar ea nu a cedat nervos. Nu a dat niciun semn că scena i-ar fi trezit interesul. S-a ridicat de

la masă, a strâns calmă nişte dosare şi role de hârtie de stenotip şi a pornit ţoc-ţoc-ţoc pe pantofii ei cu toc în urma sergentului.

Şi pe urmă ceva s-a întâmplat.

Spun *ceva* pentru că nici până în ziua de azi nu am aflat ce a făcut Odalie, deşi acum, privind retrospectiv, mi-am putut formula câteva teorii foarte solide. Ceea ce ştiu cu certitudine este că la cincisprezece minute după ce Odalie a intrat în urma lui Gib şi a sergentului în sala de interogatoriu, am auzit paşi venind pe hol din acea direcţie şi, surprinşi că cineva ieşise atât de repede, ne-am întors cu toţii capetele într-acolo. Şi mai surprinşi am fost când l-am văzut pe Gib, care mergea singur şi cu un pas lejer spre uşa din faţă a secţiei. Toţi ochii au rămas fixaţi asupra lui. Din câte se părea, Gib fusese eliberat. Îmi amintesc că era aproape vesel, ceea ce concorda cu caracterul său, căci îi *plăcea* să râdă pe socoteala altora. Cu o naturaleţe arogantă şi fluierând o melodie antrenantă, şi-a pus pălăria de fetru gri-tăciune, pe care a tras-o puţin cu borul pe o ureche, aşa cum o purta de obicei. A împins uşa cu o mişcare dezinvoltă din umăr, şi ultimul lucru pe care l-am văzut a fost pălăria săltând în sus şi în jos într-o serie de imagini disparate, aşa cum se zăreau prin geamul cu mozaic al uşii. Cu fiecare secundă, silueta sa s-a micşorat şi mai mult în timp ce a coborât alene treptele verandei, îndepărtându-se apoi de secţie.

M-am uitat de jur-împrejurul sălii şi am surprins privirea lui Marie, care îndosaria nişte rapoarte în celălalt capăt al încăperii. Marie fusese dintotdeauna o femeie solidă, dar sarcina devenise vizibilă aproape peste noapte şi pântecul, care luase deja aspectul acela ciudat de rotunjime netedă, îi întindea ţesătura rochiei. Albastrul ochilor ei apoşi ieşea acum şi mai mult în evidenţă din cauza petelor roşii din obraji. Până şi postura i se modificase brusc; stătea aproape întotdeauna cu o mână strânsă pumn, pe care îl împingea în şale cât mai adânc în piele, ca pentru a-i susţine şira spinării. M-a văzut că mă uitam la ea, şi-a răsfrânt buza de jos şi a ridicat din umeri. *Cine ştie ce învârt bărbaţii ăştia? Şi eu am crezut că e vinovat*, aşa părea să spună expresia de pe faţa ei. Apoi s-a reîntors la treabă.

După plecarea lui Gib, zumzetul din secţie s-a reluat. Nu am putut să nu mă întreb ce zisese Odalie pentru a-l salva pe Gib, căci sigur îi spusese ceva anume sergentului pentru a-l face să accepte să îl elibereze pe Gib din motive bine întemeiate. În clipa aceea, singurul lucru la care m-am putut gândi a fost acela că Odalie născocise ceva foarte elaborat pentru a-l convinge pe sergent, un om onest care nu ar fi fost dispus cu niciun preţ să înghită cine ştie ce aiureli. Adevărat, colaborase cu mine în privinţa confesiunii lui Vitalli, dar asta fusese ceva complet diferit. Aşa cum am

mai spus, între mine şi sergent exista o legătură, şi amândoi răspunseserăm unei chemări mai înalte. Afacerea cu Vitalli fusese o situaţie specială în care ne asiguraserăm că justiţia nu avea să ne scape printre degete, aşa cum se întâmpla mult prea adesea. Nu puteam crede că lucrurile stăteau altfel în cazul lui Odalie. Nu, mi-am zis, trebuie că Odalie a scos din mânecă tot ce avea ea mai bun şi, slavă Domnului, nu ducea lipsă de imaginaţie.

Sigur, având în vedere loialitatea mea faţă de sergent, m-am simţit un pic ciudat. Odalie îl păcălise şi, la urma urmei, acesta şi fusese scopul pentru care se angajase la secţie. Pe atunci, ajunsesem să accept ceea ce ştiam deja că era adevărat. Zvonurile care circulau pe seama lui Odalie erau corecte – sau cel puţin pe jumătate corecte. Se angajase ca dactilografă la secţia noastră pentru a putea manipula sistemul, dar contrabandistul pe care îl proteja astfel era ea însăşi. Vă rog să nu mă judecaţi greşit; nu vreau să spun că abia atunci mi-am dat seama de asta. Doar nu sunt toantă. Încă din prima seară în care Odalie mă luase cu ea la cârciumă, chiar dacă atunci crezusem că nu era decât o simplă participantă, şi nu capul răutăţilor, realizasem că Odalie lucra de fapt de ambele părţi ale legii. Ceea ce nu realizasem este că, lăsându-mă pe mâna ei şi păşind în prima speluncă ilegală, ajunsesem şi *eu* o femeie care trăia de ambele părţi ale legii. Şi de aceea, în ziua de după raid, când Odalie l-a tras pe sergent pe sfoară pentru a-şi elibera complicii, nu am putut emite obiecţii.

Explicaţiile date de Odalie sergentului, oricare ar fi fost acestea, şi-au dovedit eficienţa. În restul zilei, exonerarea care îi permisese lui Gib să jubileze în drum spre ieşirea din secţie şi pe treptele care dădeau în stradă s-a aplicat şi celorlalţi bărbaţi reţinuţi. S-a intrat într-o rutină: după o chestionare scurtă şi de mântuială, erau eliberaţi. Suspecţii arestaţi în cârciumă intrau în sala de interogatoriu cu Odalie şi sergentul şi ieşeau după mai puţin de zece ori cincisprezece minute pentru a străbate agale sala şi a-şi face o ieşire maiestuoasă.

Presupun că ar fi trebuit să mă simt încântată de aceste scene, care ar fi putut fi motive de bucurie. A existat un moment anume, unul pe care mi-l amintesc cu maximă claritate, când Redmond a fost eliberat (nu datorită eforturilor mele) şi, în trecere pe lângă masa mea de lucru, mi-a aruncat o privire mânioasă care spunea „Mersi pentru nimic, domnişoară Rose – oh, văd acum până unde ai fi dispusă să mergi pentru «prietenii» tăi”, iar eu am simţit un mic fior de uşurare că Odalie reuşise să-i elibereze pe acei bărbaţi. Îmi păruse realmente foarte rău pentru Redmond. Ultimul

schimb de vorbe dintre noi fusese comanda mea de băutură, după care eu dispărusem exact înaintea raidului, lăsându-l de izbeliște. Și scăpasem ca prin urechile acului să fiu săltată de poliție, iar dacă aș fi fost arestată, sunt sigură că disperarea de a fi eliberată ar fi prevalat în fața oricărei pretenții de moralitate. Când l-am văzut pe Redmond liber, m-am bucurat pentru o clipă și mi-am zis că poate ceea ce făcea Odalie nu era chiar atât de rău.

În seara aceea, după ce am lăsat în fine în urmă evenimentele de peste zi, am luat împreună un taxi spre casă. De când mă mutasem în apartamentul lui Odalie, nu mai pusesem piciorul niciodată într-un vagon de metrou. Mergeam întotdeauna cu ea cu taxiul la serviciu și înapoi acasă. Când mă gândesc la asta acum, realizez că imaginea peroanelor de metrou pe care bântuisem până atunci de atâtea ori nu mi-a rămas decât vag în memorie, ca și cum doar le-aș fi visat. În seara aceea, în timp ce rulam pe străzile din Manhattan, m-am uitat gânditoare pe geamul taxiului, încercând să-mi adun curajul de a o întreba pe Odalie ce anume îi spusese sergentului pentru a-i elibera din arest pe acei bărbați.

— Ce vrei să zici? a întrebat ea.

— Vreau să zic, ce i-ai spus? Trebuie că i-ai dat un argument foarte solid; sergentul nu e genul de om ușor de convins.

Odalie și-a întors capul de la geam spre mine și m-a privit cu atenție. Nu o mai chestionasem niciodată în legătură cu poveștile pe care le spunea; pulsul mi s-a accelerat la gândul că încălcasem pactul de complicitate dintre noi. Răspunsul lui Odalie m-a surprins însă.

— Rose, ai prea multă încredere în sergent. Chiar nu ar trebui să ai. Și-a întors privirea spre zgârie-norii ce defilau prin fața noastră. Ai face bine să ții minte, draga mea, că sergentul nu e, la urma urmei, decât om și el, a murmurat ușor absentă.

Nu am mai insistat cu întrebările, însă afirmația ei enigmatică m-a chinuit tot restul serii. O senzație neplăcută mă cuprindea de fiecare dată când încercam să deslușesc ce voise să spună Odalie despre sergent. Mi-am propus să nu mă mai gândesc la asta, dar nu prea am reușit, căci toată tărășenia, rămasă undeva, într-un colț al minții mele, mă sâcâia. Vedeți voi, îndoiala e o imensă pacoste pe capul omului, de care este foarte greu să scapi, o invazie mai rea decât oricare alta. Se strecoară în suflet pe furiș prin cea mai mică fisură și, odată ajunsă înăuntru, este aproape imposibil să o alungi.

După cină, mi-am petrecut seara de una singură la mine în cameră, încercând să-mi abat atenţia de la lucrurile care mă frământau citind o carte şi ascultând muzică la gramofon. După cinci plăci cu Mozart şi nouă capitole din *Litera stacojie*[47], mintea mea tot nu-şi găsise liniştea. Am oftat, am stins lumina şi m-am urcat în pat. Era trecut de miezul nopţii şi eram obosită, însă extenuarea se instalase prea adânc în oasele mele şi somnul nu se dădea ademenit. Eram tot mai frustrată. Mă născusem cu darul de a adormi imediat ce capul îmi cădea pe pernă şi somnul devenise pentru mine una dintre uşurările plăcute pe care mă puteam baza. Nu-mi aminteam decât de două situaţii în care avusesem dificultăţi la adormit în toţi anii petrecuţi la orfelinat. De ambele dăţi, Adele îmi sesizase frustrarea şi veghease lângă mine, întreţinându-mă cu basme în scopul de a-mi induce somnolenţa. O dată, chiar se furişase în bucătărie şi îmi încălzise un amestec grozav de lapte cu scorţişoară şi nucşoară.

Rememorând acea întâmplare, gândul m-a dus la bucătăria mare şi bine utilată a apartamentului nostru şi la proviziile generoase de care beneficiam în permanenţă (Odalie avea cont deschis la o băcănie care ne livra produse proaspete la fiecare trei zile). Era foarte posibil să găsesc în bucătărie toate ingredientele necesare pentru a recrea remediul alinător al lui Adele – lapte, scorţişoară, nucşoară. Mi-am vârât picioarele în papuci şi am pornit tiptil către bucătărie. Însă după ce am traversat apartamentul şi am cotit spre ea, am văzut că lumina era aprinsă şi cineva se afla deja acolo.

— O! a exclamat Odalie. Nu mă aşteptam să vii aici.

Era îmbrăcată într-un halat de satin de culoare alb-crem pe care îl purta de parcă era o rochie de seară. Am remarcat modul în care îi înfăşura corpul în unele părţi, iar în altele îl drapa strategic. A scos un mic râset de fetişcană şi mi-a luat mâna în mâinile ei, ca şi cum dăduserăm una peste cealaltă într-un restaurant aglomerat. Când şi-a scos încheieturile bronzate din mâneci, am văzut că purta din nou brăţările cu diamante. Mi s-a părut ceva curios; m-am întrebat ce impuls misterios o făcuse să şi le pună.

— Să înţeleg că Moş Ene nu a venit la întâlnire? m-a întrebat ea.

Am scos un mormăit sceptic.

— Nu, se pare că mi-a tras clapa, i-am răspuns pe un ton sec, intrând în joc. Şi tu ai păţit la fel?

— Da. Dar am remediul perfect!

M-am lăsat să cad pe un scaun şi am urmărit-o trebăluind la aragaz. Ceva părea complet deplasat în scena ce se desfăşura în bucătărie şi am

clipit mărunt din ochii obosiţi când am realizat că nu o mai văzusem niciodată pe Odalie stând în faţa vreunui dispozitiv din bucătărie, şi cu atât mai puţin folosindu-l. Aroma de scorţişoară mi-a pătruns în nări şi am tresărit, surprinsă să adulmec o versiune a aceluiaşi amestec pe care venisem să-l prepar eu însămi.

— Crede-mă, e ceva divin, a zis Odalie în timp ce turna conţinutul unei oale în două căni. A aşezat una din ele în faţa mea şi o dâră de abur s-a înălţat ca o spirală de melc spre nările mele. Ai grijă că frige, m-a prevenit ea inutil, în timp ce ridicam cana la buze.

Am suflat peste stratul de caimac de deasupra pentru a-i arăta că am răbdare. S-a aşezat pe scaunul din faţa mea. Am cercetat-o din priviri cât am lăsat grogul să se răcească. Părea stăpână pe sine chiar şi la acea oră imposibilă din noapte. Avea tenul bronzat şi catifelat şi părul negru tuns bob îi lucea ca şi cum tocmai fusese periat. Nu mai observasem până atunci disproporţia evidentă a trăsăturilor ei: ochii mari, gura mică şi totul înghesuit spre centrul feţei, spre buzele frumoase în formă de mugur de trandafir. Am simţit un fior de admiraţie în care se împletea – aşa cum se întâmplă mai întotdeauna atunci când admiri pe cineva – o foarte mică urmă de invidie. Şi pe urmă ochii mi-au căzut din nou pe încheieturile mâinilor ei.

— Sunt frumoase, nu-i aşa? a spus Odalie când mi-a surprins privirea.

Avea dreptate. Am încuviinţat dând din cap. Prin minte mi-a trecut brusc ideea de a o întreba despre logodnicul care i le dăruise, cel pe care Odalie îl menţionase în trecere în discuţia avută cu locotenentul. Dar înainte ca întrebarea să-şi croiască drum din creier către buzele mele, Odalie s-a pornit să vorbească din proprie iniţiativă.

— Le-am primit amândouă, eu şi sora mea, a spus învârtind leneş brăţara de pe mâna stângă cu degetul.

M-am holbat la ea incredulă. Am înţeles că nu-şi dăduse seama că trăsesem cu urechea la conversaţia ei cu locotenentul. Era limpede că Odalie n-avea nici cea mai mică idee că auzisem ce-i povestise. Nu avea să-mi servească şi mie minciuna cu cadoul de logodnă. A oftat şi a continuat:

— Brăţările au fost moştenirea noastră. Tata a cumpărat una pentru mine şi alta pentru sora mea, mi-a explicat Odalie.

O expresie teatrală şi profund întristată i s-a întipărit pe faţă la rostirea cuvântului *soră*. Mi-am înăbuşit un pufnet indignat. Glumea, mi-am zis. Văzusem astfel de expresii pe faţa lui Helen de multe ori, deşi într-o execuţie mai de amatoare. Însă când Odalie a oftat din nou, mi-am dat seama că nu glumea.

— Vezi tu, tatei îi cam plăcea să joace la risc. A făcut mulţi bani investind în industria oţelului, după care i-a pierdut pe toţi cu căile ferate.

Era ca şi cum citeam titlurile de pe prima pagină din *Times*.

— A murit când noi eram încă mici, a spus Odalie cu un aer solemn ca de înmormântare, şi nu ne-a lăsat moştenire decât astea – câte o brăţară pentru fiecare. Le purtam tot timpul. Ca şi cum brăţările ne făceau surori gemene. Ne-am jurat una alteia dramatic că nu ne vom despărţi de ele niciodată. Şi-a trecut un deget peste şirul de diamante scânteietoare din jurul încheieturii. Desigur, ne-a mai lăsat ceva moştenire – datoriile, a adăugat zâmbind amar cu acea încântare stăruitoare care sugerează că povestitorul a cunoscut mult mai multe zile şi nopţi de sărăcie lucie decât tine. Pe sora mea o chema Violet. Era drăguţă şi plină de viaţă, la fel ca floarea al cărei nume îl purta. S-a oprit şi a căzut pe gânduri, ca şi cum semnificaţia celor rostite i se releva abia atunci. O, da – exact ca tine! a spus mimând înţelegerea bruscă a similitudinii florale a numelui meu. După care a devenit dintr-odată foarte serioasă. Colţurile gurii i s-au lăsat în jos, o atitudine pe care nu o mai văzusem la ea, ceva foarte nenatural pentru trăsăturile ei. Ştii, Violet a avut grijă de mine, a făcut multe sacrificii.

Odalie îşi făcuse socotelile deliberat şi cu precizie. Atunci când făcea asemenea afirmaţii, ascultătorului nu îi mai rămânea decât să se întrebe în ce constaseră acele sacrificii şi să presupună tot ce putea fi mai rău. Era ca şi cum peste fantasma care era sora ei imaginară cădea pentru un moment o rază de lumină divină. Tabloul ar fi fost perfect completat de notele prelungi, tânguitoare ale unui instrument cu coarde.

— Ştii ceva, a spus Odalie privindu-mă drept în ochi, întotdeauna am fost de părere că iubirea unei femei este mai demnă de încredere decât cea a unui bărbat. Înţelegi ce vreau să zic? Am dat din cap politicos. A tras aer în piept şi ochii i-au fugit spre faţa mea. M-a privit intens, ca şi cum era chinuită de o amintire. Atunci când a murit, Violet mi-a dat brăţara, mi-a spus să port câte una pe fiecare mână şi să mă gândesc că noi două vom fi pe veci împreună. Chiar şi când am ajuns mai săracă decât mi-aş fi putut imagina vreodată că voi fi, niciun moment nu mi-a trecut prin cap să le vând, şi-a încheiat ea confesiunea cu pieptul înălţându-se şi coborând spasmodic, de parcă revenise înotând de pe un ţărm îndepărtat.

Mi-a venit să râd, să-mi dau ochii peste cap, s-o iau în zeflemea pe acea creatură ridicolă care stătea în clipa aceea în faţa mea. Şi totuşi nu i-am pus întrebarea cea mai evidentă: De ce, din moment ce sora ei era pe moarte, iar ea o iubea atât de mult, nu vânduse brăţările pentru a-i

asigura bunăstarea? În schimb, mi-am muşcat buza şi am început să suflu în micul lac unduitor de la suprafaţa lichidului din cană. Încă nehotărâtă dacă să dau glas incredulităţii mele, am sorbit din grog. O tresărire de plăcere neaşteptată mi-a străbătut corpul.

— Ah! am exclamat. E *foarte* bun!

— Cred şi eu. Am folosit lapte condensat ca să-l îndulcesc, mi-a spus Odalie şi mi-a zâmbit, de parcă monologul ei trist fusese deja dat uitării. Vezi tu, Rose, noi două suntem acum surori, a continuat ea să toarcă. N-am apucat să răspund, căci s-a grăbit să adauge: Ştiu că ce ai făcut în cazul Vitalli a fost corect; ai procedat aşa cum ar fi făcut orice persoană onestă. Cred că eşti foarte curajoasă. Sincer. Te admir! Ah, încă ceva. A făcut o pauză şi mi-a zâmbit. Surorile păstrează între ele secretele. Sunt sigură că nu le vei divulga pe ale mele atunci când va veni momentul.

Era ceva terifiant în vocea ei când a rostit ultima afirmaţie. Preţ de o clipă am avut senzaţia aceea trăită de cineva care, vrând să facă un bine, se trezeşte că şi-a pus singur laţul de gât.

— O, dar n-ai de ce să ai aerul ăsta atât de grav, a exclamat Odalie. Nu vreau să spun decât că pentru mine eşti cea mai bună prietenă. Cea mai *dragă* şi cea mai *apropiată* prietenă de pe lumea asta. A întins braţul peste masă şi m-a strâns de umăr. Mă bucur atât de mult că ne-am întâlnit, Rose. Mă simt de parcă te-aş cunoaşte de când lumea. A desfăcut brăţara de la mâna dreaptă. Uite! a zis luându-mi mâna în mâinile ei.

M-am ruşinat pentru o clipă, căci mi-am simţit palmele reci şi transpirate, în timp ce ale ei erau calde şi catifelate. Nu am avut timp să protestez, căci îmi pusese deja brăţara pe încheietură şi îşi făcea acum de lucru cu încuietoarea.

— Uite, ca să îţi dovedesc că am vorbit serios.

M-am uitat fără să-mi cred ochilor la comoara care sclipea pe încheietura mea. Diamantele captaseră lumina aruncată de becul electric de deasupra capetelor noastre şi o reflecta în milioane de prisme micuţe. O sută de steluţe mi-au făcut cu ochiul, de parcă însăşi Calea Lactee poposise pe încheietura mea.

Nimeni nu-mi oferise un cadou aşa frumos în toată viaţa mea. Sinceră să fiu, nici nu văzusem vreodată o piesă de bijuterie atât de fină de aproape, şi cu atât mai puţin prinsă pe mâna mea. Broşa ascunsă în sertarul de la masa mea de lucru era şi ea foarte drăguţă, dar nu conta prea tare – Odalie o scăpase pe jos, iar eu încă intenţionam să i-o înapoiez cândva. Spre deosebire de broşă, pe care doar o găsisem, sau de hainele lui Odalie, pe care doar le împrumutam, acum aveam ceva care îmi fusese

dăruit. Mă simţeam ameţită numai gândindu-mă la asta. Buzele mi-au tremurat uşor în timp ce încercam să-i mulţumesc. Odalie a remarcat în ce stare de spirit eram şi a râs, iar sunetul scos de ea s-a înălţat unduitor în bucătărie precum un val muzical. Am rămas acolo, ţinându-ne de mâini şi comparându-ne încheieturile asortate, rânjind prosteşte una la cealaltă cu o voioşie nebunească. M-am uitat la zâmbetul lui Odalie şi m-am lăsat pentru moment înghiţită de un soi de abis euforic.

Asemenea momente, aveam să înţeleg mai târziu, aveau să mă distrugă în cele din urmă.

---

47 Roman al scriitorului american Nathaniel Hawthorne (1804–1864) (n. tr.).

15

Se încălzise brusc şi, dintr-odată, aproape toată lumea din Manhattan nu mai vorbea decât despre vreme. „Ce ziceţi de căldura asta?" întrebau O'Neill şi Harley fluierând lung de fiecare dată când se întorceau din patrulare. „Doamne Dumnezeule, mai cald de atât nu se poate!" Buzele de sus luceau de sudoare. Obrajii şi nasurile se încingeau şi căpătau o nuanţă stacojie de la arsurile permanente de soare. Afară, trotuarele erau goale, şi cei câţiva pietoni (probabil prea curajoşi ori prea tonţi) alergau de la un petic de umbră la altul. Până şi secţia noastră, în mod normal o structură cavernoasă umedă şi rece pe timpul verii, năduşea acum în căldura sufocantă. De care nu aveam unde să ne ascundem. Deşi încercam prin toate mijloacele. Într-un acces de generozitate şi simţindu-se probabil şi el disperat, sergentul a cumpărat din banii lui două ventilatoare electrice, iar locotenentul a petrecut aproape o întreagă după-amiază bătându-le în cuie pe pereţi ca să ne răcorească gâturile şi feţele.

— Simţi răcoarea dacă îl poziţionez aşa? m-a întrebat el răsucind un ventilator în direcţia mea şi pregătindu-se să-l prindă în şuruburi.

A îndreptat cuşca neagră din sârmă spre mine ca un soi de floare mecanică întunecată şi dintr-odată micile fire de păr care-mi ieşiseră din coc s-au ridicat şi mi-au gâdilat gâtul şi umerii. Foile de pe masa mea au început să fluture, prinzând viaţă ca un copac care îşi scutură frenetic frunzele în vânt. M-am grăbit să proptesc bine obiectele de pe masă şi am aruncat o privire spre Odalie, Marie şi Iris, care erau toate ocupate pe moment. Teancurile de hârtii de pe mesele lor nu s-au clintit; din câte se părea, eram unica beneficiară a acestui vortex artificial.

— N-am nevoie să-mi faci favoruri, i-am reproşat locotenentului.

— Tu n-ai nevoie de nimic niciodată.

Mi-a făcut cu ochiul şi a înşurubat bolţul la locul său. În ciuda brizei, am simţit cum sala se încălzeşte şi mai tare când o roşeaţă puternică mi s-

a întins brusc până la urechi. M-am ridicat fără să-i dau replica şi am mers la toaleta pentru femei ca să mă stropesc un pic pe faţă.

Evident, apa de la robinet nu era rece şi nici măcar răcoroasă, ţevile fiind şi ele supraîncălzite în ziua aceea. Mi-am făcut totuşi mâinile căuş şi m-am udat pe faţă cu un pic de apă călduţă, pe care am lăsat-o să se scurgă în jos pe bărbie şi gât. Era dificil să-mi dau seama unde se termina pielea mea şi unde începeau picăturile. Totul clocotea de o fierbinţeală care pulsa, iar transpiraţia de pe mine şi apa de la robinet păreau să aibă aceeaşi temperatură. Stăteam aşa, în faţa chiuvetei, cu apa picurând pe mine, când Odalie a intrat la toaletă. Şi-a încrucişat braţele la piept şi a oftat.

— Ştii ce ne-ar trebui? a întrebat ea retoric.

M-am rugat în tăcere ca diagnosticul să fie un film la unul din celebrele cinematografe cu aer condiţionat din East 50s[48]. Gura ei mică s-a încreţit la colţuri într-o grimasă tipică şi ochii i-au fugit în sus spre spaţiul gol de deasupra capului meu. Mi-am dat seama că se gândea la un plan mai elaborat decât mersul la cinema.

— Ne-ar trebui o mică vacanţă… undeva într-un loc în care să simţim briza oceanului. O să obţin o invitaţie într-un loc drăguţ…

Am clipit. Era ca şi cum îmi vorbise în chinezeşte. Nu avusesem niciodată vacanţă. În fiecare an îmi luam liber fix trei zile, pe care le petreceam acasă cu un vraf de romane care nu ar fi obţinut nicicând aprobarea măicuţelor de la orfelinat, care îmi monitorizaseră lecturile în copilărie.

— Dar… ce o să facem cu serviciul? Cum o să rezolvăm cu sergentul?

— Ei, pfff, a răspuns Odalie ducându-şi o mână la încheietură cu un gest nepăsător. Lasă-mă pe mine să mă ocup. Şi nu-ţi face griji în privinţa lui. Nu e decât o pisicuţă.

Felul în care a pronunţat cuvântul *pisicuţă* m-a deranjat. Detectasem o inflexiune aproape obscenă în vocea ei. Suspiciunea pe care încercasem din greu să o alung a revenit în mintea mea şi mi-am amintit ziua de după raidul de la cârciumă. Am simţit ochii lui Odalie fixaţi pe faţa mea, în aşteptarea unui răspuns. Am înlăturat bănuielile şi m-am forţat să zâmbesc.

— Ar fi drăguţ să plecăm în vacanţă… dacă vom putea.

Spusesem *vom* putea, deşi nu era corect. Ştiam că Odalie avea să se ocupe singură de toate, şi asta a şi făcut. Şi într-un timp record. Până vineri obţinuserăm acordul pentru o săptămână de concediu şi traversam Queensboro Bridge[49] într-o maşină coupé condusă de un bărbat

curtenitor care lucra pe Wall Street şi era atât de îngrozitor de scund, încât mi-a amintit de Redmond. De mirare că ajungea cu picioarele la pedalele automobilului. Da fapt, poate că nu ajungea decât la accelerator; nu-mi amintesc să fi observat că folosea şi frâna, aşa că am zburat cu viteză maximă spre plajele late cu nisip alb din Long Island.

— Povesteşte-mi mai multe despre domnii care lucrează pentru tine în ringul de tranzacţionare, i-a spus Odalie brokerului, pe un ton extaziat, în timp ce bărbatul rula cu viteză pe autostradă.

— *Dealeri*, a corectat-o el.

— Ah, da, asta voiam să spun şi eu. E fascinat ce mi-ai povestit până acum… de-a dreptul fascinant… Chiar nu ştiu cum de suporţi să trăieşti atât de intens.

Cu fiecare întrebare pe care i-o adresa brokerului, Odalie părea tot mai interesată, ca şi cum era pe cale de a se dedica ea însăşi profesiei lui! Însă, desigur, deja ajunsesem să o cunosc suficient de bine pentru a şti că se preface.

Totuşi… iată că scăpaserăm! Cu fiecare kilometru pe care îl lăsam în urmă, aerul devenea tot mai uşor în plămânii mei, ca şi cum oraşul fusese o oală gigantică sub presiune care clocotea în suc propriu. Cu capota ridicată şi o briză care îmi bătea puternic în faţă, am înşirat în gând nenumăratele brutalităţi la care ne supunea vara în New York City: căldura care radia din asfaltul cenuşiu şi făcea aerul să vibreze în unduiri sclipitoare; iazurile cu apă stătută din Central Park care se transformau într-un verde aproape fosforescent, lăptos şi rău mirositor, un incubator pentru ţânţari; palele de abur fierbinte care ieşeau la suprafaţă din toate grilajele de la metrou; oh, şi zgomotele infernale de pe şantierele de construcţii, care păreau să agite şi să încălzească şi mai tare aerul! Era peste puterea mea de înţelegere pentru ce, Dumnezeule mare, noi, fiinţele umane moderne, semnaserăm un pact pentru a trăi în asemenea condiţii.

După ce am ieşit de pe şoseaua principală şi am străbătut câteva sate de pe ţărm, brokerul de pe Wall Street a dovedit, într-un final, că putea atinge frâna cu piciorul, apăsând-o cam tare în timp ce pătrundeam pe aleea lungă a unei case de dimensiuni foarte mari. Cochilii de stridii s-au împrăştiat şi s-au sfărâmat sub roţile cupeului. De o parte şi de alta a aleii erau înşirate, bară la bară, mai multe automobile. În câteva dintre limuzinele parcate încă mai stăteau şoferii cu feţe transpirate de căldură şi pe scaunele lor din faţă se putea zări fluturând câte un ziar deschis.

Ne-am îndreptat spre o fântână aflată în capătul aleii. Brokerul a înconjurat-o o dată şi, negăsind un spaţiu mai mare, a înghesuit maşina

într-un loc de parcare îngust de lângă nişte tufe, doar cu un fir de păr mai lat decât dimensiunea exactă a maşinii. După foarte multe manevre care l-au făcut să mârâie şi să gâfâie la volan, şoferul nostru de ocazie a reuşit să parcheze maşina şi să oprească motorul. Când motorul a tăcut, de undeva din spatele casei s-au auzit crâmpeie de muzică şi râsete. Un fel de petrecere în grădină era în plină desfăşurare, am dedus eu.

— Ce sincronizare perfectă! Un minut dacă mai întârziam în călătoria asta lungă, şi aş fi înnebunit de-a binelea, a anunţat Odalie.

Şi-a ridicat mâna cu un gest mecanic pentru a face o ajustare invizibilă pălăriei cloş elegante care rămăsese cumva la locul său pe tot parcursul călătoriei. M-am uitat în jur ca să văd *unde* ne aflam.

Casa era o clădire în stil colonial olandez destul de impunătoare, pe două nivele şi cu acoperişuri triunghiulare foarte înclinate. La nivelul cel mai de sus stătea cocoţată o mică imitaţie de far, încercuită de o mansardă, împreună cu care forma un soi de al doilea etaj. Întreaga casă era zugrăvită într-o nuanţă de alb atât de strălucitoare şi incredibil de imaculată, încât pentru o clipă am avut senzaţia că pot mirosi vopseaua proaspăt aplicată care se usca. Deşi nimeni nu a ieşit să ne întâmpine, uşa de la intrare era deschisă, evident în aşteptarea altor oaspeţi. Când am aruncat o privire în interiorul întunecat, cavernos, am putut vedea totul până la uşa din spatele casei, care fusese şi ea lăsată deschisă şi încadra o parcelă luminoasă de peluză verde şi o pată sclipitoare de mare albastră. M-am răsucit spre Odalie, cu gândul să-i arăt şi ei ce descoperisem, dar am văzut că se îndepărtase puţin şi mergea acum în faţa mea. De cum coborâse din maşină, pornise să se îndrepte în direcţia uşii.

— Mulţumesc mult că ne-ai adus, Edwin.

— Vreţi să vă scot acum bagajele din portbagaj? a întrebat Edwin.

Se umflase în pene şi încă dădea pe dinafară de o mândrie voioasă după ce se bucurase tot drumul de atenţia lui Odalie.

— O, nu acum, a răspuns ea nepăsătoare, iar pieptul bombat al lui Edwin s-a dezumflat un pic. O să trimitem pe cineva să le ia după ce vom fi… primite.

Un sentiment neplăcut m-a cuprins când Odalie a făcut această ultimă remarcă şi am început să mă întreb dacă fuseserăm invitate oficial, sau – gândul m-a îngrozit – nu eram decât nişte musafiri nepoftiţi şi stângaci. Edwin s-a fâţâit de colo-colo, făcându-şi de lucru la maşină; îşi dăduse seama că pasagerii săi intenţionau să-şi vadă de treburile lor şi să-l abandoneze, lucru care, bineînţeles, îl irita nespus.

— Cum o să vă găsesc mai târziu? a întrebat el pe un ton morocănos.

— Ah, a murmurat Odalie. O să te căutăm noi. Mă pricep să găsesc oameni la petreceri.

Afirmaţia era destul de corectă în sine, cu toate că mă îndoiam că Odalie era dispusă să-şi demonstreze abilităţile pentru a-l localiza pe Edwin. Acesta părea să-mi împărtăşească dubiile cu privire la soarta lui şi i-a aruncat o privire urâtă. Odalie şi-a dat capul pe spate şi părul ei negru tuns bob s-a unduit sclipind în lumina soarelui, după care a încercat, cu jumătate de gură, să destindă atmosfera cu o glumă.

— Şi dacă nu reuşim să dăm de tine, a zis ea, voi închiria un pudel şi vom organiza o partidă de vânătoare cu lansare de rachete semnalizatoare.

A scos un hohot de râs nervos şi şi-a încolăcit braţul de al meu. M-am trezit împinsă în direcţia uşii deschise şi în scurt timp larma petrecerii a luat locul mormăielilor lui Edwin.

Soarele ne bătuse în cap toată dimineaţa în timp ce rulam în maşina cu capota ridicată. Prin urmare, mi-a luat câteva secunde pentru ca ochii să mi se adapteze la lumina difuză din interiorul casei şi am păşit imediat în spatele lui Odalie, urmând-o din instinct în timp ce îşi croia drum în şi printre nenumăratele colţuri întunecoase ale încăperii. Petrecerea, trebuie să recunosc, era una foarte elegantă, în contrast cu mulţimea pestriţă pe care ajunsesem să o cunosc frecventând cârciumile. Ne-am apropiat de un pian cu coadă la care nu cânta „Chopsticks" o femeie beată cu degetele de la picioare, ci un pianist profesionist angajat pentru acea ocazie, care delecta auditoriul cu o melodie foarte elaborată a lui Debussy[50]. Oglinzi aurite atârnau pe pereţi şi opulenţa lor era scoasă şi mai mult în evidenţă de albastrul şi auriul bogat al tapetului din brocart. Vase orientale decorate cu motive florale bleumarin şi albe, atent îngrijite, stăteau aliniate pe poliţa şemineului. Tăvi cu pahare de şampanie pluteau pe deasupra capetelor chelnerilor ca nişte nori aurii, ieşind şi intrând înapoi în formaţie. Până şi accentele din vocile petrecăreţilor păreau diferite de cele din cârciumi; aici, consoanele erau aruncate în aer cu bărbia ţeapănă, iar în vocale se simţea inflexiunea cadenţelor continentale.

N-am recunoscut nicio figură, şi cu atât mai puţin vreuna dintre cele care făceau parte din anturajul obişnuit al lui Odalie. Cu braţele lor bronzate care trimiteau cu gândul la zile petrecute pe terenurile de golf şi părul fie scurt, fie frumos aranjat ca să le încadreze gâturile subţiri şi lungi, femeile din încăpere emanau un aer sănătos şi sportiv. Bărbaţii erau spilcuiţi şi purtau costume de zi sau, cei mai sportivi dintre ei, tricouri

polo și pantaloni scurți bine croiți și șosete lungi până la genunchi. Oamenii adunați aici erau atât de dichisiți, încât dintr-odată m-am simțit un pic ponosită și neîngrijită, deși eram îmbrăcată cu o rochie foarte scumpă pe care Odalie insistase să mi-o împrumute.

— Abține-te, a spus Odalie și m-a plesnit peste mâini când a văzut cum mă foiam.

— Cu cine ziceai că trebuie să ne întâlnim?

— Cum cu cine? Cu familia Brinkley. Max și Vera.

Domnul și doamna Maximillian și Vera Brinkley. Numele îmi sunau cunoscute, dar nu într-o manieră liniștitoare, și am realizat rapid de ce. Maximillian și Vera Brinkley erau persoane mondene ale căror acțiuni și activități erau adesea pomenite în ziare, alături de fotografiile lor. Am avut din nou presimțirea că eram niște intruse și m-am panicat brusc la gândul misiunii noastre. Am încremenit și am prins-o de braț pe Odalie.

— Odalie… cunoști familia Brinkley? Chiar am fost invitate aici?

A ridicat din umeri, a desfăcut închizătoarea poșetei și a scos un plic. L-a fluturat cu un aer absent prin fața mea.

— Am o scrisoare de recomandare. E la fel de bună ca o invitație.

Am înlemnit. M-am holbat la scrisoare, dar Odalie nu m-a băgat în seamă. Nu se uita la mine. Ochii ei scrutau mulțimea și capul i se răsucea încolo și încoace cu intensitatea automată, mecanică a periscopului unui submarin. Am realizat că făcea inventarul petrecăreților recognoscibili după aparițiile în rubricile mondene ale revistelor și ziarelor. Părea nervoasă, un lucru care nu-i stătea în fire, și m-am întrebat dacă de data asta chiar ne vârâse în bucluc. Am arătat spre scrisoarea pe care încă o ținea strâns în mână. Am încercat să mă gândesc la cunoscuții lui Odalie care se puteau lăuda că aveau averi lăsate moștenire ori influențe sociale considerabile.

— Scrisoarea e de la… ungur?

— De la cine? a întrebat Odalie distrată, cu ochii ațintiți asupra mulțimii, apoi a străbătut casa și s-a îndreptat spre peluza din spate, iar eu am urmat-o.

— De la ungur. Sau să îi spun mai bine… unchiul tău?

A încremenit. Sprâncenele i s-au împreunat, Odalie s-a răsucit și m-a fixat din priviri cu ceea ce semăna a fi un fulger de mânie. Mi-am ținut respirația. Dar, la fel de iute, fulgerul care se abătuse peste fața ei a și dispărut. Și-a relaxat umerii și i-a ridicat, după care și-a dat capul pe spate pentru a scoate un hohot de râs plin de îngâmfare.

— Of, draga mea, tare prostuță mai ești! Înțeleg că ai stat la taclale cu

Gib în ultima vreme.

M-a bătut uşurel pe mână şi şi-a dat ochii peste cap. Mi-am dat seama ce naivă fusesem şi m-am simţit ca o toantă. Imaginea pe care mi-o construisem în minte cu ungurul aristocrat cu simpatii monarhiste şi pieptul gol a început să dispară în timp ce păşeam amândouă pe uşa din spate a casei şi ieşeam în lumina orbitoare, nemiloasă a soarelui amiezii.

— Eu… eu… Gib a zis că…

— O, pot să-mi închipui şi singură ce a putut să zică Gib. Şi-a dat din nou ochii peste cap pentru a-şi arăta dispreţul. Pe urmă, după ce a surprins privirea de îndoială frustrată ce se ivise pe faţa mea, şi-a îndulcit brusc expresia şi mi-a luat mâinile într-ale ei. S-a aplecat spre mine şi i-am simţit parfumul de lăcrămioară. Nu îl cunoşti de prea multă vreme, aşa că n-ai cum să ştii că Gib are o imaginaţie *destul* de bogată.

Prima parte a spuselor lui Odalie era corectă: într-adevăr, nu-l cunoşteam pe Gib de mult timp. Însă a doua parte… Gib nu mi se păruse a fi genul creativ, şi mă îndoiam profund că avea în secret o imaginaţie vastă şi bogată. Era puţin probabil să îl fi inventat pe ungur. Pe de altă parte, ştiam că Odalie are o imaginaţie foarte vie. Eram aproape sigură că povestea cu ungurul era una dintre invenţiile ei de care mă lăsasem dusă de nas, deşi o aflasem indirect. Ce să mai zic de povestea pe care mi-o spusese despre sora ei iubită Violet, plecată de pe această lume! Fusesem extrem de emoţionată de generozitatea cu care Odalie îmi oferise un cadou neaşteptat atunci când îmi încheiase brăţara la încheietura mâinii, numai că gestul nu sporise neapărat verosimilitatea poveştii care îl însoţise.

Nu ştiam la acel moment ce anume ascundea arhitectura complexă şi mereu schimbătoare a poveştilor ei. Fapt curios, în ciuda tuturor subterfugiilor la care recurgea, Odalie încă se bucura în ochii mei de simpatie şi farmec. Atunci când Helen spunea poveşti manipulatoare sau cu scopul de a produce un efect dramatic, nimic nu mă enerva mai mult. Mi-e ruşine, dar trebuie să recunosc că în secret, şi uneori chiar pe faţă, jubilam atunci când Helen era prinsă cu minciuna şi demascată, spre marea ei supărare. Ori de câte ori se întâmpla aşa ceva, mă înveseleam de-a dreptul.

Nu aşa se întâmpla însă cu Odalie. N-am înţeles niciodată din ce motive reacţionam atât de diferit faţă de aceste două femei – despre care realizasem că erau nişte mincinoase –, şi nici până în ziua de azi n-am desluşit misterul. Poate că o plăceam mai puţin pe Helen pentru că era o mincinoasă disperată şi, prin urmare, mai puţin credibilă, în timp ce

Odalie era o adevărată maestră în domeniu. Odalie mințea de dragul de a minți și nu se obosea să ascundă faptul că nici ea nu credea un cuvânt din propriile minciuni. Helen mințea din nevoia patetică de a se vedea prin ochii celorlalți; cred că se autoconvinsese că multe dintre minciunile ei erau adevărate, și asta o făcea să fie, în anumite privințe, mai vrednică de dispreț decât Odalie. Doctorul meu susține că e în firea omenească să-i judecăm mai aspru pe cei slabi, din cauză că instinctul de conservare ne spune că aceștia trebuie eliminați. Susține și că eu aș avea *tendințe animalice foarte puternice*. Din felul cum o spune, nu pare a fi un compliment. Și-a format și alte opinii, la fel de puțin măgulitoare, despre mine, deși nu mi le spune în față întotdeauna și pe toate. Își notează mereu câte ceva în carnețelul său, iar eu încerc să mă prefac că nu observ, însă mai zilele trecute m-am aplecat și am văzut că scrisese cu stiloul său albastru cuvintele *tendințe acute spre cruzime* în dreptul numelui meu. M-am plâns și cu alte ocazii că doctorul nu mă place, însă atunci când te afli, așa ca mine, într-o asemenea instituție, nu prea se dă atenție părerilor tale – cu alte cuvinte, opiniile rezidenților cu privire la doctori nu sunt luate în serios.

Ah, dar m-am îndepărtat din nou de la subiect. Adevărul este că cele două femei în chestiune difereau fundamental între ele prin prisma modului în care îi tratau pe cei pe care îi mințeau. Minciunile lui Helen îți cereau să o susții, să colaborezi cu ea, să faci pe prostul. Mitomania ei era cea mai insultătoare pacoste ce se putea închipui. Odalie înțelegea că uneori doreai să fii tras pe sfoară și, prin urmare, ea nu avea nevoie să-și apere lumea în care trăia, pe care ar fi creat-o oricum, cu sau fără ajutorul tău. În schimb, te invita să pătrunzi în această lume cu cel mai nepăsător aer posibil, și cumva – chiar și atunci când minciunile ei erau construite superficial – te trezeai că *vrei* să le crezi, chiar și numai dintr-o curiozitate insațiabilă. Mai știa și că nu trebuie să te preseze pentru a te face să îți declari credința în minciunile ei. Asta ar fi însemnat să ceară prea mult de la tine; dacă ar fi făcut-o, ar fi riscat să îl provoace pe ascultător să pună cap la cap toate iețele lăsate de ea deșirate din poveste și să le descurce. Faptul că Odalie înțelesese acest mic amănunt făcea toată diferența.

În clipa următoare am surprins-o pe Odalie că se uita la mine. Marginile bretonului ei au fluturat ușor pe deasupra sprâncenelor negre când briza mării le-a înălțat cu o adiere blândă, lenevoasă.

— Hai să nu mai pierdem vremea cu aiurelile lui Gib. Doar am venit aici ca să ne distrăm, a declarat ea. M-a condus către un chelner care ținea în echilibru o tavă cu pahare cu șampanie. Ce-ar fi să luăm o băutură, ca

nişte persoane civilizate ce suntem, şi să le căutăm pe gazde?

Am dat din cap afirmativ şi am început să ne plimbăm prin grădină. Odalie mă ţinea în continuare de mână şi recunosc că am simţit o tresărire de mândrie irezistibilă când am văzut că lumea se uita la noi şi vedea ce prietene bune şi intime eram. Presupun că îmi plăcea ca oamenii să vadă ce prietenă frumoasă şi charismatică aveam. Sunt unele fete cărora nu le place să stea alături de una mai drăguţă decât ele de teamă să nu pară, prin comparaţie, mai şleampete. Ştiu sigur că Helen refuzase prietenia unor colege vânzătoare tocmai din acest motiv. Dar eu mă simţisem întotdeauna mai valoroasă atunci când stăteam lângă Odalie. Visam că în acest fel o parte măcar din urâţenia mea avea să dispară, ca şi cum oamenii extraordinari nu ar putea fi atraşi decât de alţi oameni la fel de extraordinari.

Canicula insuportabilă din oraş se transformase într-o zi caldă, dar plăcut de senină în grădina de pe ţărmul mării în care ne găseam acum. Am inventariat din priviri împrejurimile, ca un colonist care dă din întâmplare peste un loc ciudat, dar fertil. Covoare persane acopereau o terasă lată din piatră pe care fuseseră aşezate mai multe mese pline de delicatese cu aspect pitoresc, demne de un sultan. Feţe de masă albe fâlfâiau în briza mării. Lampioane colorate atârnau de toate crengile goale; se legănau uşor în vânt ca şi cum aşteptau cu nerăbdare înserarea pentru a lumina locul şi a face ca petrecerea să se prelungească până târziu în noapte. Printre statui de piatră ale lui Apollo şi Afroditei, un cvartet de coarde cânta pe o ridicătură de pământ ierboasă. Peluza din spatele casei cobora în pantă lină spre plaja cu nisip fin şi alb, peste mărginea căreia se răsfrângea cu tufele ei verzi precum o buză. Undeva, departe, pe bleumarinul de safir al mării, două bărci cu pânze alunecau la orizont, schimbându-şi molcom poziţiile între ele. Eu şi Odalie ne-am împleticit râzând, cu vârfurile tocurilor de la pantofi intrând în pământ, în timp ce ne plimbam încolo şi încoace prin grădină.

În capătul îndepărtat al peluzei am zărit un tânăr care şi-a umbrit cu mâna ochii şi i-a mijit spre noi. Nu ne-a făcut semn, însă în timp ce ne mişcam în zigzag, întreţinând mici conversaţii cu oaspeţii, nu ne-a scăpat din priviri şi, la un moment dat, a început să se ţină după noi. La început nu prea l-am băgat în seamă; Odalie atrăgea de multe ori atenţia oriunde mergea. Dar după vreo treizeci de minute mi-a fost clar că interesul tânărului fusese stârnit în mod particular de prezenţa noastră. Avea întipărită pe faţă acea expresie de concentrare şi totodată confuzie a celui care încearcă să îşi amintească unde se întâlnise anterior cu o anumită

persoană, și m-am întrebat dacă o cunoscuse pe Odalie, poate dintr-o altă versiune a poveștii ei pe care încă nu o auzisem. Într-un târziu, s-a apropiat.

În timp ce se îndrepta spre noi, am văzut cât de tânăr era în realitate. Avea aerul unui proaspăt student și nu terminase probabil școala pregătitoare[51] de mai mult de un an sau doi. Nu era tocmai scund de statură, însă micuț și cu membre lungi, cu un cap minuscul și un gât subțire, și toate acestea, în combinație cu haina grea pe care o purta, îl făceau să arate ca un băiețandru care se amuzase îmbrăcând costumul tatălui pentru un bal mascat. Îmi amintesc că mi-am zis în gând că arăta *ca o păpușă*. Avea pielea palidă și netedă, ca de bebeluș, cu excepția a două pete rozalii de pe bărbie care căpătaseră un aspect amenințător prin contrast cu obrajii albi și catifelați. Ochii albaștri și limpezi îi erau încadrați de gene foarte rare și părul său avea o nuanță foarte deschisă de șaten, putând deveni cu ușurință blond la expunerea prelungită la soare.

— Bună! Te cunosc de undeva? a rostit el pe un ton familiar când s-a apropiat suficient.

Vocea surprinzător de profundă de bas nu se potrivea deloc cu posesorul ei. Avea o expresie ciudată pe chip, un fel de zâmbet pe jumătate timid. Părea ușor tulburat în timp ce mergea prin iarbă către noi. Odalie s-a răsucit în direcția vocii pentru a-l vedea pe tânăr și dintr-odată a încremenit. Pentru o miime de secundă, cât și-a ridicat mâinile pentru a-și înăbuși un țipăt care nu a ieșit însă din gura deschisă, a semănat cu o vedetă dintr-un film mut. Dar Odalie a dat impresia că doar tresare sau strănută sau sughiță, căci reacția ei a fost atât de rapidă, încât era dificil de spus dacă existase sau nu. Nici nu m-am dezmeticit bine, că am văzut-o cum îi zâmbește atacatorului cu calmul ei rece obișnuit și cu ochi impasibili care nu trădau nimic.

— Bună ziua, ce mai faceți? a spus ea cu o voce plăcută în care nu se discernea însă nici urmă de inflexiune interogativă, și i-a întins mecanic mâna.

— Ah, s-a bâlbâit tânărul, luat prin surprindere. S-a holbat la mâna ei întinsă cu aerul incredul al cuiva neinițiat în formalitățile prezentărilor. Părea că nu văzuse în viața lui o strângere de mână și nu înțelegea de ce i-o întinsese Odalie. Sunt Teddy, a zis el, iar Odalie i-a căutat mâna și când a găsit-o, i-a scuturat-o viguros.

— Sigur. Mă bucur să te cunosc, Teddy.

— Teddy *Tricott*, a adăugat el atingându-și pieptul și subliniind numele de familie, ca pentru a se asigura că pricepuserăm ce voia să spună.

— Odalie Lazare, a răspuns Odalie imitându-i gestul şi aruncându-i un zâmbet arogant, iar tânărul a căscat ochii mari şi şi-a smucit mâna din strânsoare.

— O! a exclamat el. O… am crezut… am crezut că…

— Iar eu sunt Rose, am intervenit eu în conversaţia stângace şi nearticulată în speranţa de a-i pune capăt cât mai curând.

Teddy, care abia dacă îmi remarcase prezenţa până la acel moment, s-a întors spre mine cu ochii în continuare căscaţi şi a părut că abia atunci mă observă.

— Ah, desigur. S-a scuturat, ca pentru a-şi reveni din uimire. Scuze… eu… Sigur, sigur. A întins mâna şi i-am atins-o scurt cu vârfurile degetelor. Imediat ce mi-a eliberat mâna, a reînceput să se holbeze la Odalie. Îmi cer scuze, a zis el. Dar semănaţi foarte bine cu…

— Mi se spune asta tot timpul, a respins Odalie mărinimoasă scuzele fluturându-şi încheietura mâinii.

M-am întrebat cu ce starletă o confundase Teddy. Odalie semăna într-adevăr destul de mult cu câteva. Măcar acum, comportamentul ciudat al tânărului începuse să aibă sens, iar Odalie a zâmbit din nou, deşi fără a putea masca faţă de mine faptul că surâsul era unul găunos; mi-am dat seama că se săturase de tânăr şi voia să-şi vadă mai departe de treburi.

— Ascultă… Teddy, nu cumva ştii pe unde se ascund gazdele noastre?

— Cine? Familia Brinkley?

— Chiar ei.

— Ah, uh, sigur că ştiu. Pemiteţi-mi să vă conduc la ei.

Încă şocat de confuzia cu starul de cinema, a pornit agale în direcţia terasei de piatră. Odalie a şovăit o clipă şi am sesizat că avea reţineri în a-l urma. Dar apoi şi-a îndreptat spinarea cu un aer hotărât şi a început să meargă în spatele lui cu un pas lejer.

— Cum de cunoşti familia Brinkley? Eşti cumva rudă cu ei?

Era ceva ciudat în vocea lui Odalie, ceva ce mi-a amintit de Helen repetând replici dintr-unul din vodevilurile pe care le adora.

— Cine, eu? Ah, nu. Totuşi se poate spune că suntem în relaţii amicale şi îi plac mult. Au fost întotdeauna foarte drăguţi cu mine. Fiul lor, Felix, obişnuia să mă invite la casa lor din oraş în weekenduri în perioada în care am fost colegi la Hotchkiss[52].

— Foarte amabil din partea lui, a comentat Odalie, care îl asculta acum numai pe jumătate, aşa cum îi era felul.

— Aşa e, a dat din cap Teddy cu un aer serios. Uneori trenurile care circulă în direcţia Newport[53] pot fi o mare pacoste, şi era întotdeauna

plăcut să plec de la şcoală şi să merg *oriunde*, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. A ezitat şi s-a uitat la Odalie cu coada ochiului. Spuneţi-mi – nu cumva aţi locuit o vreme în Newport?

Odalie s-a crispat.

— Nu tocmai, a răspuns ea vag.

— Ah, a spus Teddy. Mare păcat.

A continuat să furişeze priviri suspicioase spre Odalie în timp ce urcam peluza în pantă. Am ajuns la casă şi l-am urmat pe Teddy prin mai multe saloane până la un birou lambrisat cu panouri în nuanţă întunecată unde un grup de oameni stătea adunat în cerc, admirând o pictură în ulei atârnată deasupra unui şemineu din piatră. Ferestrele din sticlă cu inserţii de plumb şi vitralii cu model în formă de diamante fuseseră deschise în încercarea de a atrage înăuntru briza mării, însă atmosfera era destul de înăbuşitoare şi am avut instantaneu o senzaţie de claustrofobie.

— Da, da, tocmai spunea o doamnă îmbrăcată într-o rochie vaporoasă de culoare liliachie în timp ce-şi flutura mâna arătând spre tablou. Practic, *toată* lumea spune că semăn cu ea, dar chiar dacă ar fi aşa, e doar o coincidenţă, căci e o rudă din partea lui Max.

M-am uitat cu atenţie la femeie şi mi-am dat seama imediat: era Vera Brinkley. Faţa ei era memorabilă. Doamna Brinkley era genul pe care oamenii îl descriu adesea drept o femeie atrăgătoare. Părul ondulat cu grijă era pieptănat spre ceafă pentru a-i scoate în evidenţă pometii înalţi şi umbrele delicate ale scobiturilor de dedesubt. Ar fi fost o femeie de-a dreptul frumoasă dacă nu ar fi avut maxilarul un pic prea lung şi terminat pătrăţos într-o manieră prea bruscă, ceea ce-i conferea o vagă asemănare cu un cal. Avea corpul subţire şi pistruiat, drept şi fără rotunjimi pe şolduri, aşa cum era moda, şi era dificil să-i estimezi vârsta. Faţa confirma zvonuri ce o situau undeva aproape de patruzeci de ani sau cu puţin peste, însă gâtul sugera că alţi zece puteau fi adăugaţi.

— Doamnă Brinkley? a bătut-o Teddy pe umăr cu discreţie, iar femeia s-a răsucit spre el.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, Teddy. Doar nu mai eşti la şcoală. Acum eşti student. Spune-mi Vera.

Teddy a dat din cap în semn de încuviinţare, însă s-a înroşit la faţă.

— Sunt două doamne aici care vor să cunoască gazdele.

— O! Sigur că da, băiete. Max! Vino încoace, scumpule. Teddy vrea să ne prezinte pe cineva. Un bărbat foarte dichisit, cu monoclu şi îmbrăcat într-un costum de zi, şi-a ridicat ochii de la cutia cu trabucuri pe care tocmai o deschisese în beneficiul unui grup de bancheri. La fel ca Vera

Brinkley, Max Brinkley etala o combinație de tinerețe și maturitate. Era destul de slab, însă cu o față cărnoasă la fel de placidă ca un lac glaciar, iar obrajii i se terminau în două fălci mici, dar supărător amplasate imediat sub bărbie, de o parte și de alta a sa. Nasul cârn îi dădea un aer tineresc, instantaneu contrazis de monoclul cocoțat pe pometele stâng. Arăta de parcă avea douăzeci și nouă și simultan cincizeci și nouă de ani, nimic intermediar. A traversat încăperea și și-a mutat întrebător privirea de la Odalie la mine și înapoi la Odalie.

— Domnule și doamnă Brinkley, a dat să înceapă Teddy, dar și-a modificat discursul după ce a fost gratulat de doamna Brinkley cu o privire tăioasă. Hmmm… Max și Vera, vi le prezint pe…, a spus, dar s-a oprit brusc, realizând că în ciuda momentului prelungit de prezentare, ne uitase deja numele.

— Rose Baker şi Odalie Lazare, a intervenit repede Odalie.

— Da… Rose Baker şi Odalie Lazare, a repetat Teddy, gesticulând pe rând spre noi.

Din câte se părea, nu avea dificultăţi să ne identifice, căci a gesticulat mai întâi spre mine, şi apoi spre Odalie.

— O, era să uit, a adăugat Odalie aruncând în luptă unul dintre cele mai adorabile zâmbete ale ei. Cred că ar trebui să vedeţi asta.

I-a întins scrisoarea lui Max Brinkley, care a luat-o şi a ridicat-o spre ochiul cu monoclu. Colţurile gurii i-au zvâcnit în timp ce o citea.

— O…, da, da, a mormăit el pe un ton amabil după ce a ajuns la capătul textului. Aşa după cum îi repet mereu soţiei, prietenii lui Pembroke sunt şi prietenii noştri!

Afirmaţia a părut să-l amuze şi a râs tare, un râs ciudat de zgomotos pentru un corp atât de subţirel. Am avut impresia că trecuserăm de un prag invizibil. O atmosferă mai relaxată şi mai primitoare s-a instalat în încăpere, ca şi cum un şir de piese de domino tocmai se prăbuşise. Vera a râs, Odalie a râs, Teddy a râs şi m-am trezit că le ţineam şi eu iso-nul, deşi nici până în ziua de azi nu am înţeles ce era aşa de amuzant. Domnul Brinkley a împăturit scrisoarea şi a vârât-o neglijent în buzunarul interior al jachetei.

— Sper să nu vă supăraţi, dar avem şi alţi musafiri care vor rămâne la noi peste weekend, a continuat el. Vom fi de fapt un mic grup.

— O, dar nu vrem să deranjăm, desigur…, a spus Odalie, însă în vocea ei am detectat o notă ascunsă care mi-a spus că nu obiecta sincer.

— Aiurea! Nu-i niciun deranj. În plus, mi-e clar că Pembroke vrea să fiţi bine tratate şi poate chiar – s-a oprit Brinkley pentru a-i face cu ochiul lui Odalie – supravegheate.

Buzele lui Odalie s-au strâns într-un zâmbet subţire, politicos. Domnul Brinkley s-a uitat în jos şi s-a încruntat un pic.

— Am să-l trimit pe Felton să vă ia lucrurile, a continuat el. O să vi le ducă sus şi o să vă arate camera. Felton!

După numai câteva minute eram comod instalate într-un dormitor luxos şi luminos de la etaj. Odalie s-a aşezat în faţa măsuţei de toaletă şi a început să-şi treacă o perie prin părul lucios tuns bob, în timp ce eu am deschis o fereastră ca să admir de sus marea sclipitoare şi scânteietoare, uşor întunecată din cauza unghiului în care soarele coborâse la asfinţit spre finele după-amiezii. Nu pot decât să presupun că undeva în lumea noastră dens populată există cu adevărat un Pembroke, deşi nu sunt atât de naivă încât să cred că Odalie l-a cunoscut vreodată. În fapt, după acest

episod, numele aproape că nu i-a mai fost pomenit, cu toate că el fusese cel care ne deschisese ușa casei de pe plajă.

În timp ce o urmăream pe Odalie periindu-și părul și uitându-se cu un aer absent în oglindă, am realizat că nu la Pembroke se gândea, ci la cu totul altă persoană. O încruntătură distrasă i-a tulburat ovalul frumos al feței.

— Nu-mi vine să cred! Ce porcărie, a mormăit ea în barbă. Oamenii din Newport ar trebui să stea în Newport. De ce să vină aici vara? Nu are niciun sens.

Am fost surprinsă de vehemența tonului ei și am privit-o șocată, dar nu mi-a dat atenție.

— Trebuie să stăm cu ochii pe băiatul ăla, a murmurat Odalie.

Nu am fost sigură dacă mi se adresa sau uitase că mă aflam și eu acolo.

— Pe cine?

— Pe Teddy. Și-a trecut absentă un deget peste o sprânceană neagră și catifelată. Poate să ne facă necazuri.

Am dedus din tonul cu care vorbea că era adâncită în gânduri și planuri, ceea ce făcea imposibil orice alt comentariu. Cineva a ciocănit la ușă și Felton a intrat și a lăsat bagajele înăuntru. Mi-am ținut întrebările pentru mine și am început să despachetez cele două valize.

---

48 East River Fifties, zonă din Manhattan situată la est de First Avenue, între 51st Street și 59th Street (n. tr.).

49 Pod peste East River și insula Roosevelt din Manhattan (n. tr.).

50 Achille-Claude Debussy (1862–1928), compozitor francez, pionier al impresionismului muzical (n. tr.).

51 Liceu de stat sau particular care pregătește elevi de 14–18 ani pentru admiterea la colegii și universități de top din SUA (n. tr.).

52 Școală pregătitoare independentă înființată în 1891 în Lakeville, statul Connecticut (n. tr.).

53 Oraș-stațiune la mare, din statul Rhode Island, capitală a comitatului Newport (n. tr.).

16

Orice vizitator îşi dădea seama că familia Brinkley avea o rutină precisă la casa de pe plajă, iar acea rutină consta în principal din sporturi de agrement dimineaţa, petreceri în grădină după-amiaza şi mâncăruri savuroase la cină, urmate de un vals sau două până spre orele mai catifelate ale nopţii. Dacă domnul Brinkley avea o profesie, n-aş putea spune care era aceasta. Un lucru îmi era însă clar: acel Brinkley care se aflase la originea averii familiei îşi făcuse treaba cu cel puţin o generaţie sau două înainte, căci actualii ei reprezentanţi păreau netulburaţi de aşa-zisele chestiuni de afaceri presante. Mai mult decât atât, domeniul pe care îl deţineau le oferea toate activităţile preferate, aşa încât îndrăznesc să afirm că rareori – dacă se întâmpla vreodată – îl părăseau pe tot parcursul verii. În schimb, deveniseră centrul în jurul căruia gravita un mic univers format din persoane mondene din New York, iar Odalie şi cu mine am fost mai mult decât bucuroase să ne înscriem şi noi pe orbită.

După ce ne-am instalat în cameră, ne-am îmbrăcat pentru cină şi am revenit la petrecere exact în clipa în care ziua fierbinte de vară îşi epuizase în fine forţele, lăsând loc serii, rezultatul fiind un amurg strălucitor şi diafan. Am coborât de la etaj şi ne-am croit drum spre verandă, unde am descoperit patru mese de sufragerie foarte mari, drapate cu feţe de masă bleu-pal, pe care se aflau lumânări şi servicii de porţelan albe. În mijlocul fiecărei mese trona un porc fript de dimensiuni enorme, aşezat pe burtă şi cu un măr zaharisit în gură. În faţa fiecărui scaun fusese aşezat un cartonaş cu numele invitatului, şi am avut impresia că sesizez o mică încruntare pe faţa lui Odalie atunci când a remarcat numele lui Teddy înscris pe cartonaşul plasat alături de al ei.

Când Teddy a venit pentru a-şi ocupa locul de lângă Odalie, avea pe chip un zâmbet vag jenat, dar viclean, şi m-am gândit că poate schimbase câteva cartonaşe din poziţiile iniţiale înainte de sosirea noastră. Nimic

şocant în asta, motiv pentru care nici nu am acordat prea mare atenţie amănuntului; bărbaţii încercau mereu să facă manevre pentru a fi în preajma lui Odalie. Dar realmente surprinzător *a fost* faptul că pe tot parcursul cinei, Odalie a stat cu spatele la Teddy, refuzând să discute cu el, dar fără a fi nepoliticoasă. Fiecare contact vizual cu tânărul părea o povară pentru ea. Nu o mai văzusem niciodată procedând astfel. Odalie era cea care întreţinea de obicei conversaţia; se purta întotdeauna amabil până şi cu cei mai umili dintre admiratorii săi (nu se ştia niciodată când avea să aibă nevoie de un favor din partea lor). Nu m-am putut abţine să nu mă întreb ce fel de resentimente putea nutri faţă de un băiat care nici măcar nu avea vârsta la care să fi putut stârni un scandal public. Tot ce aflaserăm despre el era că o confundase pe Odalie cu o vedetă de cinema (ceea ce nu constituia nici pe departe o insultă), că era originar din Newport şi că frecventase cursurile şcolii Hotchkiss – toate acestea neputând fi considerate motive întemeiate pentru a-l trata distant şi dispreţuitor în seara aceea, stând cu spatele la el, mai adâncită în conversaţia cu mine decât fusese vreodată în istoria prieteniei noastre.

După cină, Teddy a urmărit-o până pe ringul de dans, unde perechile începuseră deja să se formeze şi să plutească în cercuri graţioase cu paşi uşori. Presupun că spera ca Odalie să-i acorde un dans. S-a dovedit însă că subestimase amarnic capacitatea ei de a umple un carnet de dans. Odalie i-a contracarat cu abilitate avansurile, rămânând mereu rezervată, dar fără a se manifesta nepoliticos în mod direct. Aşa încât Teddy şi-a petrecut cea mai mare parte a serii stând într-un colţ pe ring, rămânând un simplu spectator, cu mâinile îndesate în chip stângaci în buzunarele jachetei albe de costum cu talie înaltă pe care o purta, în timp ce cuplurile se învârtejeau prin faţa sa în valuri mişcătoare, iar alte valuri, ale mării, se retrăgeau şi reveneau succesiv la oarecare distanţă, în întunericul din spatele său. La un moment dat, a traversat veranda în direcţia mea şi poate că mă înşel, dar cred că voia să mă invite la dans. Chiar înainte ca să ajungă la mine, Odalie a apărut brusc lângă cotul meu. Râsul ei muzical a umplut aerul în timp ce mai mulţi gentlemeni se înclinau pe rând, pentru a-i săruta ceremonios mâna. Am auzit-o cum se scuza, dând vina pe ora târzie. După câteva clipe, am simţit pe braţ o atingere uşoară. Şi aproape fără să-mi dau seama, m-am trezit în dormitorul nostru de la etaj împreună cu ea, făcându-ne patul şi îmbrăcându-ne cu cămăşile de noapte.

— Scuze că te-am făcut să vii la culcare atât de devreme, de parcă am fi babe, a murmurat Odalie stând întinsă în pat cu ochii deja închişi. Dar am

simţit că nu mai suport. Dacă ar fi cântat un vals, cred că aş fi aţipit în braţele cine ştie cărui amărât. A întins braţul, m-a prins de mână şi a strâns-o.

— Nu face nimic, am răspuns, şi ăsta era purul adevăr.

Uneori, când mă abandona la petreceri şi mă întorceam devreme la apartament pentru a merge la culcare – mereu singură –, *chiar* mă deranja. Dar nu mă deranjase niciodată să mă întorc acasă devreme dacă eram cu Odalie.

În dimineaţa următoare, când m-am trezit, am văzut că locul din pat de lângă mine era gol. Nu aveam idee ce pusese la cale Odalie, căci nu-mi lăsase niciun bileţel. M-am sculat, m-am spălat pe faţă şi pe mâini şi am coborât ca să iau micul dejun pe verandă. Eram prea timidă ca să mă prezint celorlalţi oaspeţi ai familiei Brinkley, aşa că i-am cerut valetului să-mi aducă ediţia de dimineaţă a ziarului şi m-am prefăcut că sunt extrem de interesată de ştirile de pe prima pagină. Asta până ce un articol anume chiar mi-a atras atenţia.

Fotografia domnului Vitalli fusese cea care mă făcuse iniţial să încremenesc cu ceaşca de cafea suspendată la mijlocul drumului dintre masă şi gură. Privirea lui pală şi pătrunzătoare era la fel de goală şi rece ca întotdeauna, însă am observat cum curbura infatuată a buzelor lui era lăsată un pic în jos, iar mustaţa nu părea să fie la fel de bine aranjată. VITALLI GĂSIT VINOVAT, RISCĂ SCAUNUL ELECTRIC, aşa suna titlul de deasupra pozei sale. „Aşadar", mi-am zis, „pe lume există totuşi dreptate". Nemaivorbind de scaunul electric! Presupun că dacă ar fi fost să am vreodată remuşcări pentru felul în care îi dădusem o mână de ajutor Doamnei Justiţie, atunci ar fi fost momentul. Dar nu am simţit altceva decât o profundă satisfacţie pentru că juriul găsise, în fine, calea către adevăr. Am rupt articolul din ziar (*Domnul Vitalli, care s-a reprezentat singur, nu a putut dovedi că i-a fost falsificată depoziţia*, se preciza în text) şi l-am împăturit frumos ca să îl iau cu mine. L-am pus în poşetă cu gândul să i-l arăt lui Odalie atunci când avea să apară.

M-am întors în cameră şi am aşteptat, dar pe la unspre-zece şi treizeci de minute afară se însorise şi se făcuse cald, iar eu îmi pierdusem răbdarea. Musafirii care stăteau în casa familiei Brinkley erau invitaţi să ia parte la o mare varietate de activităţi în aer liber. Aveau la dispoziţie o mulţime de echipamente: rachete şi costume albe pentru cei dornici să se aventureze pe terenul de tenis, crose de fier şi pantofi cu crampoane

pentru amatorii de golf care doreau să-şi perfecţioneze loviturile puternice ori pe cele lente, seturi de badminton şi ciocane de crochet şi mingi colorate, plus nişte cutiuţe din imitaţie de piele cu nişte bile grele de plumb acoperite cu un strat de argint strălucitor despre care valetul m-a asigurat că erau folosite la un joc pe iarbă inventat de francezi şi denumit *pétanque.* Având prea puţine cunoştinţe în domeniul sporturilor (şi neştiind nimic despre golf şi *pétanque*), am decis ca în loc să-mi încerc norocul la unul din aceste jocuri, să merg pur şi simplu la plajă ca să înot. Înotul era o activitate pe care o puteam face singură şi care mă salva astfel de povara de a mă prezenta celorlalţi oaspeţi (un lucru pe care mă străduiam să-l evit în absenţa lui Odalie).

Afară se făcuse deja destul de cald, însă eu am tremurat în răcoarea camerei în timp ce îmi trăgeam pe mine costumul de baie mulat ales de Odalie pentru mine în luna aceea la magazinul Lord & Taylor. După ce am primit un prosop de la valet (care a ridicat dintr-o sprânceană la vederea lungimii piciorului ce se ivea de sub tivul costumului meu), am pornit în direcţia apei.

Aveam de ales între două plaje. Proprietatea familiei Brinkley cuprindea o bucată de teren ce se întindea de la estuarul Long Island Sound până la mare. Poate că o persoană mai romantică ar fi optat pentru nisipul mai alb şi picăturile sărate ale furtunosului Atlantic, însă aşa cum am mărturisit în repetate rânduri, eu sunt mai degrabă genul pragmatic. Aşa că am ales apele ceva mai mâloase, dar mai liniştite ale estuarului. Când am ajuns acolo, am văzut că plaja îmi aparţinea în totalitate, cu excepţia câte unei bărci cu motor pornite într-o croazieră de plăcere, de pe care râsetele zgomotoase ale pasagerilor bronzaţi erau purtate de valurile unduitoare peste ape. La ceva distanţă de mal se legăna uşor o platformă pentru înotători ancorată permanent printr-un dispozitiv submarin pentru protecţie împotriva curenţilor blânzi ai estuarului.

La momentul acela, căldura se ridica din nisip în valuri prăfuite, aburite, şi am fost mai mult decât fericită să scap de ea scufundându-mă până la talie în apă. Dacă e să am o calitate nedemnă de o doamnă, dar cu care mă mândresc fără ruşine, aceasta este faptul că sunt o înotătoare destul de robustă. Mişcările mele au avut dintotdeauna un fel de forţă brută înnăscută. Multe fete ştiu să înoate, şi mai ales acele fete băieţoase şi agile pe care le întâlneşti la tot pasul în zilele noastre, însă nu cu mult timp în urmă, numai cele care crescuseră la ţară sau erau foarte bogate ştiau să înoate. Când măicuţele au aranjat să urmez cursurile la Academia Bedford, m-am ales cu câteva privilegii neaşteptate, şi unul dintre ele a

fost învăţarea corectă a mişcărilor de înot. Academia ne-a dus de câteva ori în excursii şcolare la o plajă dedicată în exclusivitate doamnelor, unde ne bălăceam în valuri, trase în jos de greutatea costumelor de baie stil *bloomer*[54] pe care eram obligate să le purtăm, în timp ce aşteptam să ne vină rândul la evaluarea mişcărilor de înot de către aceeaşi instructoare, o femeie ţâfnoasă şi pistruiată, angajată special cu acest scop în fiecare an.

M-am uitat la platforma pentru înotători care se legăna în depărtare. Pe ea fusese înălţat un mic turn pentru plonjări şi din vârful său flutura în briză un steguleţ portocaliu care părea să aibă rolul de a încuraja plonjările. Am estimat că nu erau decât câteva sute de metri până la platformă şi am decis să înot până acolo. Cu un icnet când apa mi-a învăluit pieptul şi gâtul, mi-am luat avânt şi am început să bat fericită apa cu picioarele. Mi-am vârât faţa în apă şi am încercat câteva mişcări corecte de craul. Înotul mi se păruse întotdeauna o activitate antrenantă; felul special în care eşti obligat să te mişti în apă, întinderea braţelor, sentimentul pe care îl ai când tragi aer în plămâni cu înghiţituri hulpave, toate te fac să ai senzaţia că lumea se umple simultan de sunete şi de totala absenţă a acestora. Şi chiar dacă eşti un înotător foarte puternic, există întotdeauna un moment de panică ciudat de înviorător în care ajungi să te îndoieşti de anduranţa plămânilor şi de forţa muşchilor tăi. Trecuse mult timp de când nu mai înotasem, şi am trăit un asemenea moment exact înainte de a ajunge la platformă. Am simţit cum spaima îmi trezeşte la viaţă fiecare părticică din corp, ca şi cum fusesem supusă unui şoc electric, şi când m-am ridicat în cele din urmă pe scândurile din lemn ale platformei, membrele mi s-au înmuiat complet şi fiecare nerv din mine a tremurat de exaltare, pentru ca după aceea, să fiu rapid copleşită de extenuare. M-am săltat pe platformă, m-am întins şi am rămas acolo inertă ca un mort, holbându-mă cu ochi goi spre cer.

Nu am idee cât timp am zăcut întinsă cu faţa în sus pe platforma aceea. Destul pentru ca să-mi recapăt suflul treptat, părul să înceapă să mi se usuce lipit de scalp în şuviţe încâlcite, iar lumea din jur să devină liniştită şi calmă. Mişcările uşoare ale platformei erau hipnotice, era ca şi cum mă dădeam într-un leagăn. Curând am simţit însă cum ritmul legănării creşte. Mi-am întors capul spre ţărm şi am realizat că alt înotător se apropia de platformă. Din corpul său se împrăştiau vălurele sclipitoare în cercuri tot mai largi în timp ce înainta bătând apa cu picioarele. S-a oprit pentru scurt timp în mijlocul unei mişcări craul şi şi-a ridicat capul din apă. O umbră de zâmbet i-a apărut pe chip, urmat de un „Salut!” viguros.

M-am ridicat în fund. Am realizat că înotătorul era nimeni altul decât

Teddy, același tânăr care ne facilitase prezentarea în fața gazdelor în după-amiaza anterioară și o urmărise apoi în van pe Odalie toată seara. Fața i-a dispărut înapoi în apă și și-a reluat mișcările de morișcă din brațe. Într-un final a ajuns la platformă și s-a apropiat de scară. Nu mă așteptasem să îl revăd în astfel de circumstanțe. Probabil că m-am încruntat involuntar cât l-am urmărit cum se cațără pe trepte și rânjește stângaci din cauza oboselii, căci a părut să-și dea seama că apariția sa îmi provocase neplăcere.

— Te-aș întreba dacă te superi că te deranjez, dar mi-e teamă că n-am de ales, a rostit cu vocea sa prematur de joasă în timp ce gâfâia și încerca să-și recapete suflarea. Trebuie neapărat să mă odihnesc. Platforma e mai departe decât am crezut. Și nu avea niciun rost să mă răzgândesc la jumătatea drumului, nu-i așa? Și-a lăsat să cadă pe scânduri corpul din care picura apă și a abordat aceeași postură orizontală și gâfâitoare pe care o avusesem și eu cu numai câteva secunde înainte. Odată întins pe spate, și-a mijit ochii în sus spre soare și m-a privit. Dumnezeule, cred că ești o înotătoare a naibii de bună, m-a complimentat și în vocea lui am simțit o admirație sinceră și m-am umflat în pene involuntar.

— Păi, îmi place destul de mult să înot, am răspuns eu încet, refuzând să zâmbesc.

Am dat să mă ridic, dar m-am oprit, neștiind ce să aleg între scară și turn. Inițial îmi propusesem să plonjez din turn, însă aveam rezerve să o fac în prezența cuiva.

— O, te rog… nu pleca, a spus Teddy când a sesizat ce intenție aveam.

L-am privit și am văzut sprâncenele ridicate cu onestitate și gura cu colțurile curbate în jos ale unui băiat inocent. Nu știu de ce mă grăbeam să-l părăsesc. Odalie nu-mi dezvăluise încă motivele aversiunii pe care i-o purta. La urma urmei, mi-am zis, el fusese cel care ne prezentase soților Brinkley și ne cruțase de jena de a ne înfățișa drept niște musafiri nepoftiți.

— Te rog, mai rămâi, a adăugat el. Mi-ar prinde bine puțină companie. Am ezitat, iar el a remarcat. Și s-ar putea să am probleme la înotatul înapoi, a continuat Teddy. Să am nevoie de un salvamar puternic care să mă salveze și să mă ducă înapoi la țărm.

Terminase în fine cu gâfâitul și mi-am dat seama că nu aveam de ce să-i iau în serios afirmația, însă am rămas oricum lângă el pe platformă.

M-am sprijinit în coate și mi-am încrucișat picioarele în față, apoi am tras în jos de marginea costumului de baie, în încercarea deșartă de a mă mai acoperi un pic. Au urmat mai multe secunde de tăcere apăsătoare,

punctate doar de sunetul scos de picăturile de apă care se scurgeau de pe părul lui Teddy în mica băltoacă formată pe scândurile de sub el. Am enumerat în minte ceea ce ştiam despre tânăr, în ideea de a alege ceva care să faciliteze iniţierea unei conversaţii mărunte.

— Deci… înţeleg că eşti din Newport.

În chip ciudat, afirmaţia mea a părut să atingă o coardă sensibilă. Terry şi-a umbrit ochii cu mâna şi mi-a aruncat o privire serioasă, ca şi cum se decisese subit să mă reevalueze.

— Da, a răspuns. Ştii multe… despre oraş?

— O… nu. Nu prea.

A continuat să-mi scruteze faţa alte câteva clipe, după care – negăsind ceea ce căuta – a scos un oftat.

— E un oraş destul de drăguţ, aş zice. Multă lume bună din familii vechi.

Şi-a ridicat bărbia spre soare şi a închis ochii. Am profitat şi mi-am permis o scurtă inspecţie. Nu mai avusesem ocazia să văd un bărbat în costum de baie şi, deşi am ştiut instinctiv că Teddy nu era propriu-zis bărbat, ci mai degrabă băiat, recunosc că tot am fost curioasă. Umerii lui păreau destul de înguşti sub bretelele maioului de la costumul de baie, şi era deşirat de la coaste până la picioare. Şi-a încruntat scurt sprâncenele şi s-a mişcat ca pentru a-şi găsi o poziţie mai comodă, ceea ce m-a făcut să mă îngrijorez pentru o clipă că simţise că mă holbam la el. Mi-am ferit privirea. Curând, zumzetul prietenos al vocii lui a răsunat din nou când şi-a reluat povestea despre Newport. Case mari şi o rată scăzută a infracţionalităţii, am aflat. Zbârnâiturile şi păcăniturile unei bărci cu motor s-au apropiat de noi şi s-au stins la fel de repede. Teddy a deschis ochii şi s-a ridicat în şezut cu un aer hotărât, de parcă tocmai îi venise o idee. Corpul i s-a încordat. Am înţeles că avea ceva foarte serios să-mi spună şi că prinsese acum ocazia. Mi-am dat seama şi că nu avea să vorbească direct, că avea să facă nişte ocolişuri.

— Bun, ţi-am zis că rata infracţionalităţii era foarte redusă. Dar asta nu înseamnă că nu au existat câteva… *incidente* grave. Mă privea acum cu o intensitate feroce şi aş fi putut să jur că pupilele ochilor lui îmi ardeau faţa mai tare decât soarele. Şi, a continuat el încet şi cu o voce foarte fermă, în unul dintre cele mai tragice incidente din istoria recentă a oraşului au fost implicaţi vărul meu şi o debutantă[55] – o domnişoară pe care nu o poţi uita uşor.

Am fost intrigată şi cumva uluită de noua turnură pe care o luase conversaţia noastră, dar am rămas tăcută. Am simţit, fără să ştiu cum şi de

ce, că mi se întindea o capcană. Dar Teddy nu s-a lăsat descurajat de tăcerea mea. A tras aer adânc în piept şi s-a aruncat cu capul înainte.

— Debutanta aceea era *o mare figură*. Oraşul nu mai văzuse aşa o fată până atunci – şi pot să pariez că nici după aceea. Eu nu am întâlnit-o decât o dată sau de două ori, şi atunci mai mult pe fugă, dar era genul care nu se uită uşor, a spus cu un fluierat admirativ, dar fără să zâmbească. A continuat: Ochi albaştri mari şi o privire strălucind permanent de curiozitate. Păr negru şi lung.

A făcut o pauză şi a arborat un aer nepăsător care mi s-a părut fals. Când şi-a reluat povestirea, mi-am dat seama de ce.

— Desigur, probabil că acum l-a tuns bob. Părul. E genul de fată care ar face aşa ceva.

Înţelegând brusc ce voia să spună, am simţit furnicături în vene şi pulsul mi s-a accelerat. M-am ridicat mai dreaptă în fund. Corpul mi s-a aplecat involuntar spre Teddy. Am deslușit pe faţa lui o expresie trecătoare de profundă satisfacţie; ştia că aluzia sa nu rămăsese neobservată. Era clar că povestea era mai lungă, că Teddy mai avea multe de spus şi că avea s-o facă fără grabă şi să-mi dea toate detaliile. „Nu s-a sfârşit prea bine pentru vărul meu", m-a prevenit el înainte de a începe istorisirea.

De atunci, am repetat, desigur, de mai multe ori în minte relatarea lui Teddy. Rămâne de văzut dacă o voi reproduce cu acurateţe sau, dimpotrivă, o voi distorsiona, însă oricum o voi parafraza cât voi putea de bine.

Ginevra Morris, o fată cu păr de abanos şi ochi mari, era unicul copil al unui bancher bogat din Boston. Tatăl ei, care era cu douăzeci şi opt de ani mai vârstnic decât mama Ginevrei, se pensionase când fiica sa avea cinci ani şi se mutase cu familia într-o casă foarte mare şi impunătoare aflată pe ţărmul mării în Newport, pentru a se dedica îndeletnicii sale preferate, construirea de machete de bărci şi privitul pe fereastră la echivalentele lor în mărime naturală care pluteau spre est la orizont. Până să împlinească zece ani, Ginevra a descoperit că putea, cu doar o uşoară încruntare, să-l facă pe tatăl ei să înapoieze iapa murgă cu ochi catifelaţi cumpărată pentru ziua ei de naştere şi să o schimbe cu un armăsar pătat din rasa Appaloosa. Şi mai uimitor a fost să descopere că doar cu o a doua încruntătură din sprâncene, îl putea face să se răzgândească în ziua următoare şi să returneze armăsarul Appaloosa pentru a cumpăra iapa murgă, plătind un preţ dublu faţă de cel iniţial. Ginevra a fost crescută cu mare grijă, în spiritul tradiţiilor victoriene, şi excela la muzică, poezie şi

artă, dar pe la cincisprezece ani le-a pus clar în vedere părinților că se săturase de tradițiile victoriene. În mijlocul unei dispute scandaloase cu mama ei, petrecute cu numai câteva zile înainte de aniversarea de șaisprezece ani și de balul debutantelor, Ginevra a luat o foarfecă și, cu o singură mișcare abilă, executată cu sânge rece, și-a tăiat poalele rochiei de bal în semn de protest față de ceva ce îi spusese mama sa. Aceasta, crezând că o umilește și o învață astfel minte, a pus-o să îmbrace rochia așa cum era: ciopârțită și cu poalele abia ajungându-i la genunchi.

Numai că mama ei, o femeie încă destul de tânără, dar devenită deja relicva fudulă a unei epoci de mult apuse, își făcuse greșit socotelile. În seara balului debutantelor, Ginevra a apărut cu un decolteu drapat în stil grecesc și a plutit pe scări cu capul sus și cu rochia scandalos de scurtă, iscând murmure în rândurile publicului. În seara aceea, a trecut de la fata băiețoasă cu genunchii în X la zeița greacă preț de numai douăzeci și două de trepte, acoperite cu covoare roșii. Unul dintre băieții prezenți, Warren Tricott Jr., fiul unui magnat al industriei miniere și membru al celei mai bogate familii din Newport, a fost teribil de impresionat de schimbarea făcută aparent fără efort de Ginevra. Chiar în ziua următoare, și-a oprit mașina decapotabilă pe aleea casei ei și a repetat același lucru zi de zi, în următoarele două veri.

Desigur, Teddy era cu câțiva ani mai mic decât vărul său. La unsprezece ani, nu ajunsese la acea maturitate care să-l facă un cunoscător al subtilităților artei de a face curte, și cu atât mai puțin să-i pese foarte tare de acestea, însă și-a dat seama cât de speciali și de interesanți erau în ochii lumii Warren și Ginevra și a remarcat cum oamenii coborau glasul atunci când comentau ce pereche remarcabilă formau cei doi. În anul acela, Teddy și-a petrecut cea mai mare parte a timpului la școala cu internat unde învăța, însă ori de câte ori se întorcea acasă în Newport, cel mai adesea prima bârfă pe care o auzea era despre vărul său Warren și fascinanta tânără cu care se întâlnea el. Cei doi erau frecvent văzuți plimbându-se împreună prin oraș cu mașina sau navigând cu iahtul familiei Tricott. Nu era deloc neobișnuit ca părul lung de abanos al Ginevrei să fie zărit fluturând pe o stradă din oraș ori pe un drum de țară, în acompaniamentul râsului ei muzical obsedant. Împreună păreau să-și găsească motive de distracție din orice. Nici măcar cea mai grea iarnă pe care Newport o cunoscuse de douăzeci de ani nu a putut să pună frână voioșiei lor. Cu ocazia acelui Crăciun, Warren i-a făcut cadou Ginevrei un ponei de tracțiune și o sanie aurită, și, așezați alături pe perne brodate, înveliți cu blănuri, chicoteau incontrolabil, porniți în căutarea celui mai

înalt deal din oraş de pe care să coboare vijelios cu sania.

Pe atunci, războiul era în toi. Un defect fizic pe care Teddy nu a ştiut să-l numească – poate vederea slabă ori picioarele plate – îl ţinuse pe Warren departe de armată. (În oraş existau oameni care bănuiau că defectul cu pricina era în fapt nimeni alta decât mama autoritară a lui Warren.) Însă, indiferent ce anume îl împiedicase pe Warren să moară într-o tranşee anonimă de pe câmpiile agrare din Franţa, l-a făcut totodată să se simtă abătut. Până în vara lui ۱۹۱۸, el îşi văzuse toţi colegii de clasă înrolându-se şi urcându-se în câte un tren cu destinaţia unui stat din sud (Kentucky, Tennesse – Teddy nu-şi amintea exact) pentru a fi încartiruiţi într-o tabără de instruire. Au fost cu toţii conduşi la gară ca nişte eroi, în ciuda faptului că până atunci nu făcuseră decât să treacă pe la medicul militar din Boston, pentru a-şi întoarce capul şi a tuşi. Cu fiecare tren care pleca din gară, Warren se simţea tot mai demoralizat.

Warren şi Ginevra ştiau cum să se distreze de minune împreună, însă relaţia lor era adesea furtunoasă, ca să nu spun mai mult. Atunci când se certau, recurgeau la o varietate de dinamită folosită exclusiv de baronii căilor ferate cu scopul de a arunca în aer stânci. Ginevra, în special, avea un fel de a se exprima necruţător. Ştia cu precizie unde să atace – la jugulară, pentru a fi cât mai exacţi – şi cum să obţină cel mai rapid şi eficient efect. Când Warren o nemulţumea sau o supăra, nu pierdea deloc timpul şi-i amintea ce bârfe circulau în oraş despre bărbaţii care stăteau pe tuşă, lăsându-i pe alţii să lupte în război. Cei care i-au auzit din întâmplare certându-se şi-au dat cu presupusul că acesta fusese motivul pentru care Warren începuse să umble şi cu alte femei.

Celelalte femei nu o deranjau foarte tare pe Ginevra. Aflase vag despre ele. Femeile cu care flirta Warren locuiau în cealaltă parte a oraşului, aparţineau unei clase total diferite, nu participaseră la debutul în societate al Ginevrei, şi cu atât mai puţin nu avuseseră parte de propriul debut. Aşa încât, fiind unica doamnă adevărată cu pretenţii la inima lui Warren (ca să nu mai spunem, şi la averea lui), Ginevra nu se simţea foarte ameninţată. În plus, era un fapt bine cunoscut că şi ei îi plăcea să se distreze şi făcea eforturi pentru a se pune mereu în valoare drept frumuseţea petrecerilor, şi cum Warren era plecat uneori în partea opusă a oraşului, se simţea liberă să păstreze vie afecţiunea numeroşilor ei admiratori. Ginevra găsea surse de plăcere şi amuzament în toate şi nu lua nimic în serios. Când Warren i-a propus să se căsătorească în vara următoare, a acceptat fără să ezite. La urma urmei, tot ce conta era relaţia lor. Iar Warren s-a hotărât să cumpere un inel.

Ceea ce mi-a povestit după aceea Teddy a schimbat totul. A marcat alt punct de cotitură din care nu mai era loc de întoarcere.

Detaliile sunt un lucru atât de extraordinar. În viaţa mea am fost martora multor confesiuni, aşa că pot să afirm că este adevărat ce se spune: infractorul care minte se deconspiră singur (sau *singură*, oricât de puţin întâlnită este această variantă), fie oferind prea multe detalii, fie dezvăluindu-le pe cele care nu ar trebui. Vedeţi voi, treaba cu detaliile e că este aproape imposibil să le inventezi cu succes garantat. Dacă spui adevărul, atunci spui adevărul, cu toate detaliile, mai ales cele mai bizare. În după-amiaza aceea, Teddy mi-a relatat un detaliu destul de neobişnuit pe care nu cred că îl inventase. La urma urmei, noi, oamenii, nu deţinem capacitatea graţioasă a zeilor de a produce haos. Nu suntem capabili să concepem un model care să scape complet categorisirii evidente; în schimb, împărţim lumea după tipare, după cele mai comune relaţii dintre cauză şi efect, în funcţie de repetitivitate şi familiaritate. Există un motiv pentru care se spune că Dumnezeu se află în detalii. Detaliile valoroase sunt cele care îţi dovedesc nevinovăţia, după cum detaliile vicioase te pot condamna la spânzurătoare.

Desigur, atunci nu aveam în minte toată această filozofie ambiţioasă. Aşa că am stat pur şi simplu şi l-am ascultat pe Teddy relatând restul povestirii, în care Warren se îndrepta spre un bijutier din Boston, de unde am dedus că urma să comande un inel de logodnă. Aşa s-a şi întâmplat. Cu un gest bine chibzuit, Warren nu a achiziţionat numai inelul, ci şi o brăţară cu diamante specială pe care intenţiona să i-o dăruiască Ginevrei drept cadou suplimentar de logodnă. Chibzuinţa, ca să nu-i spun extravaganţa, nu fusese niciodată un handicap pentru Warren. S-a dovedit, de fapt, atât de chibzuit, încât a comandat o a doua brăţară identică pentru o femeie pe nume Pearl care locuia în cealaltă parte a oraşului şi care, dacă el ar fi fost un bărbat însurat, nu doar logodit, ar fi putut fi etichetată drept amanta sa.

Din nefericire pentru Pearl, Warren nu a mai apucat să-i ofere a doua brăţară. Dintr-un simţ al loialităţii oarecum ironic şi deplasat, Warren a insistat să-i dea mai întâi cadoul Ginevrei, şi în noaptea când a făcut-o, un accident îngrozitor s-a petrecut.

Din câte se pare, seara respectivă fusese una de vară cu aer călduţ şi mirosind a iarbă. Aşa cum se întâmpla adeseori pe astfel de vreme, Warren şi Ginevra au petrecut seara plimbându-se prin oraş, în mica lui maşină decapotabilă. Nenorocirea s-a produs când au luat-o pe un drum care traversa un triaj aflat la câţiva kilometri în afara oraşului, unde se

intersectau mai multe șine de cale ferată. Mașina s-a oprit și, din motive neelucidate, cauciucurile s-au blocat pe una dintre liniile pe care noaptea circulau de obicei trenurile de marfă. Până ca mecanicul trenului să observe laterala argintie a mașinii proptită perpendicular pe șină, a fost prea târziu pentru a mai opri. Trenurile de marfă circulau noaptea cu viteză și nu aveau aproape niciodată motive să încetinească la intrarea în Newport.

Tragedia nu a fost chiar un holocaust. Ginevra reușise să iasă la timp din mașină și se salvase. Însă Warren – bietul, prostuțul de Warren a murit încercând să bage în marșarier pentru a debloca roțile prețioasei sale decapotabile. În oraș s-a vorbit mult după aceea pe seama faptului că cei doi băuseră și că întreaga întâmplare fusese un act criminal de nechibzuință. Unii concitadini au răspândit zvonul că legistul însărcinat cu studierea circumstanțelor morții lui Warren îi spusese soției sale că trupul decedatului – sau grozăvenia rămasă din el – emana un miros suspect de whisky. Alții au mers până acolo încât să sugereze că Ginevra îl îmbătase în mod intenționat pe Warren și că blocarea mașinii pe șine nu fusese accidentală. La urma urmei, nu era niciun secret că cei doi se certaseră la restaurantul unde cinaseră mai devreme în seara aceea. Mai mult decât atât, într-un moment dramatic de mânie, Ginevra aruncase un pahar cu băutură în fața lui Warren. Însă atunci când a fost chemată la poliție pentru a da o declarație, Ginevra era trează și avea o privire foarte sumbră, jurând că Warren nu se urcase beat la volan. Evident, nu a fost crezută pe cuvânt și poliția a căutat martori. Și a fost găsit unul – un acar care lucrase în schimbul de noapte în triaj. Acarul (un bărbat înalt, oacheș și cu tenul bubos) văzuse întreaga scenă și confirmase povestea spusă de Ginevra: nu fusese vorba de nicio neglijență, și cu siguranță nimic premeditat. Fusese un simplu accident bizar și înfiorător. Caz închis.

În acest moment al povestirii, Teddy a oftat din greu.

— A fost o tragedie pentru întreg orașul, dar în special pentru mătușa și unchiul meu. Și-a mijit ochii spre malul opus al estuarului. Ei doi nu discută niciodată despre asta. Nici ai mei nu au discutat de față cu mine, probabil ca să mă protejeze. Îmi pare rău că au procedat așa; am rămas cu multe întrebări. Întrebări și sentimente neplăcute. Vezi tu, crescusem admirându-l pe vărul meu – eram singur la părinți, iar el mi-a fost ca un frate și dintr-odată… și dintr-odată el nu mai era. Mi-a luat câțiva ani până să găsesc niște articole din ziare și să-i conving pe oamenii din oraș să-mi povestească totul în detaliu. Teddy vorbea pe un ton sincer și și-a trecut o mână prin păr pentru a despărți șuvițele care se lipiseră în timp ce se

uscaseră. Presupun că într-un fel a fost un lucru bun că Ginevra e o ființă greu de uitat. Vreau să spun că probabil din această cauză lumea și-a amintit atât de multe detalii. Și, drept dovadă, mai deunăzi, am discutat cu ofițerul de poliție care fusese la locul accidentului și el și-a amintit ceva. Un detaliu despre care nu aflasem.

— Ce anume? am întrebat.

Vocea mi-a sunat mai poruncitor decât intenționasem. Atunci însă, se poate spune că fusesem acaparată de poveste. Teddy a tresărit la auzul tonului meu, de parcă fusese atât de absorbit de relatare, încât uitase de prezența mea. S-a răsucit spre mine și, când a vorbit din nou, am zărit pe fața sa inocentă ceva ce nu existase înainte, ceva foarte tăios.

— Ofițerul și-a amintit ceva ciudat. Scena accidentului îl îngrozise, așa încât nu s-a concentrat asupra acestui lucru și nu și l-a amintit decât mai târziu. Poate că nu înseamnă nimic, dar… Teddy a făcut o pauză, ca pentru a reconsidera situația. Și-a dres apoi glasul. Atunci când a venit la poliție pentru declarație, Ginevra purta ambele brățări.

Am simțit un fior de răceală pe șira spinării. Mintea mea se împărțise în două jumătăți – prima se grăbea să inventarieze coincidențele, în timp ce a doua pornise pe traiectoria opusă, pentru a le respinge.

— Și unde este ea acum? Vreau să spun Ginevra? am întrebat când Teddy și-a încheiat povestirea.

— A dispărut, a răspuns el.

— Cum adică?

— A părăsit orașul la puțin timp după accident. Unii susțin că din cauza tragediei, alții că din cauza zvonurilor. Nu o condamn, deși a făcut un spectacol din dispariția ei. A plecat în mijlocul nopții și fără a le spune nici măcar părinților ei unde voia să meargă.

— Dar… s-au făcut eforturi… pentru a da de urma ei? am întrebat cu o voce care a sunat foarte stinsă în fundul gâtlejului.

— Familiile bune nu obișnuiesc să angajeze detectivi particulari, mi-a răspuns Teddy pe un ton ferm. Sau, cel puțin, nu recunosc că o fac și, oricum, detectivii proști pe care îi angajează pe ascuns nu descoperă niciodată nimic. Dar eu m-aș bucura să am ocazia să o văd și să discut cu ea. Sunt lucruri fără sens care s-au petrecut în seara aceea și mi-ar plăcea să deslușesc măcar o parte dintre ele. O caut de… ceva vreme. Sunt sigur că mă înțelegi, mi-a spus și s-a întors cu fața spre mine și m-a fixat cu o privire lungă și plină de semnificații.

În acea clipă aproape că mă uscasem complet și anticipam deja pericolul unor arsuri de soare. Nu era deloc frig afară, însă am simțit cum

un fior rece îmi trece prin corp şi pielea de pe braţe şi picioare mi se face de găină.

Am tresărit violent când mi-am auzit numele strigat. M-am ridicat de jos uşor, nesigură pe picioare, şi mi-am umbrit ochii cu mâna pentru a o vedea pe Odalie cum mă striga de pe mal.

— Ah! am exclamat. Nu mi-am dat seama dacă Odalie văzuse cu cine mă aflam pe platformă, însă am recunoscut în vocea ei o anumită doză de urgenţă. Te rog să mă scuzi, i-am spus lui Teddy, iar el a dat din cap şi a zâmbit cu buzele strânse, dar înţelegător.

— Sigur.

Am uitat complet de turn, m-am scufundat încet în apă şi am început să înot cu sârguinţă spre locul de pe ţărm unde mă aştepta Odalie. Mă cam încinsesem la soare şi apa mi s-a părut mai rece decât la dus. În timp ce înotam, am avut şi o altă senzaţie; am simţit că lăsasem undeva în spate o mică ameninţare, ceva care încă se mai legăna leneş pe platforma pentru înotători.

---

54 Costum feminin din a doua jumătate a secolului al XIX-lea (alcătuit dintr-o fustă sau rochie până peste genunchi, purtată peste pantaloni lungi, largi, strânşi pe gleznă) (n. tr.).

55 Termenul se referă la tinere din înalta societate care îşi făceau intrarea în lume în cadrul unor baluri somptuoase. Tradiţia continuă şi astăzi, astfel de evenimente fiind organizate însă în scopuri caritabile (n. red.).

17

Ne-am petrecut după-amiaza evitându-l pe Teddy. Era ca un joc de-a şoarecele şi pisica: stăteam într-un loc şi, când Teddy se apropia, Odalie născocea o scuză isteaţă ca să ne mutăm. Fără ca ea să-mi mărturisească, mi-am dat seama că prezenţa lui Teddy o tulbura şi exaspera. Aversiunea ei deschisă nu mi-a domolit câtuşi de puţin suspiciunile ridicate de povestea cu „Ginevra". M-am abţinut de la comentarii, dar n-am putut să nu remarc cum Odalie tresărea de fiecare dată când Teddy îşi făcea apariţia şi încerca să se alăture activităţilor noastre – şi, Dumnezeule, câte au fost: o rundă de golf (sport pe care nu îl mai practicasem până atunci şi care mi s-a părut incredibil de plictisitor până la venirea lui Teddy), crochet pe peluză (Odalie mi-a spus regulile jocului şi imediat m-a învăţat cum să trişez), până şi ceaiul de după-amiază. („Vreau să îţi spun un secret", s-a aplecat ea ca să-i şoptească la ureche lui Teddy, care a privit-o şocat că i se adresează, în fine. „Ceaiul de după-amiază e un prilej de distracţie pentru femei, nu pentru bărbaţi.") Teddy era perseverent. Dar Odalie îl întrecea în perseverenţa cu care se eschiva şi îşi arăta febril indiferenţa. Zâmbetul ei minunat de fermecător se subţiase spre finalul după-amiezii, însă era ferm hotărâtă să se simtă bine şi să nu-l lase pe Teddy să-i strice distracţia, iar în acest scop era dispusă să se dea peste cap.

Eu, în schimb, reuşisem să mă relaxez şi să petrec destul de bine. M-am trezit ţinta hilarităţii forţate a lui Odalie, care voia să afle dintr-odată tot ce nu ştiuse despre mine. În după-amiaza aceea am stat la o măsuţă de ceai alături de câţiva oaspeţi de-ai familiei Brinkley (în cea mai mare parte femei, dar şi câţiva soţi aflaţi sub papucul nevestelor). În ciuda numărului de oaspeţi volubili şi prietenoşi din jurul mesei, Odalie s-a răsucit spre mine şi a început o conversaţie intimă, de parcă eram singure. Deşi prudentă în manifestări, m-am simţit un pic flatată de cursul pe care

îl luaseră evenimentele. I-am răspuns cu dragă inimă la întrebările cu care m-a bombardat despre educaţia mea şi m-am mirat de propriul entuziasm de a vorbi despre copilărie, un subiect pe care îl ţineam de obicei pentru mine. I-am enumerat numele măicuţelor de la orfelinat şi i-am povestit despre sfinţenia lor relativă şi despre defectele lor mai lumeşti. Odalie a părut ciudat de încântată de informaţii şi a memorat tot ce i-am spus despre fiecare măicuţă, ca şi cum îi oferisem nişte cartonaşe cu jucători de baseball superiori din punct de vedere moral.

Am depănat şi câteva amintiri de la Academia Bedford – de pildă, i-am relatat că sălile miroseau a ciorapi uzi, un lucru care îmi plăcuse, dar îl ţinusem secret, că eram obligate să purtăm rochii bleu, alt lucru care îmi plăcuse, cu toate că uzanţele sociale cereau ca fetele să le deteste. I-am povestit şi despre premiul pe care îl obţinusem pentru cea mai bună caligrafie din toată şcoala, şi cum acesta îmi adusese privilegiul de a sta în banca aflată cel mai aproape de soba cu lemne, un loc foarte râvnit în perioada iernii. Îi povestisem şi despre şcoala de băieţi aflată peste drum şi despre un băiat care, pe când aveam paisprezece ani, venea la poarta şcolii mele şi lăsa printre gratii scrisori cu numele meu caligrafiat foarte elaborat. Nu deschisesem niciodată acele scrisori ca să aflu ce conţineau, iar când Odalie m-a întrebat de ce, i-am răspuns că eram convinsă că nimic din ceea ce era scris înăuntru nu putea rivaliza cu perfecţiunea caligrafiei de pe plic. Când i-am mărturisit asta, Odalie s-a întors spre mine şi m-a privit cu o expresie ciudat de apreciativă, şi – fapt curios – am avut impresia că mă aprobă.

Tot timpul cât i-am istorisit aceste fleacuri, Odalie m-a ascultat vrăjită. Asta până ce Teddy a venit şi el la masă. De cum s-a aşezat, starea de spirit s-a schimbat subit. Fără să fi fost întrebată, Odalie a început să ofere informaţii despre copilăria ei, pe care de data asta şi-o petrecuse în California.

— Unde anume în California? a întrebat politicos Teddy.

În clipa aceea, toată lumea de la masă se alăturase conversaţiei şi asculta cu mare interes, vrăjită, aşa cum se întâmpla adesea, de maniera încântătoare în care povestea Odalie.

— Santa Fe, a răspuns Odalie.

— Aha, a replicat Teddy.

Probabil că nimeni de la masă nu a dorit să admită că nu dăduse prea mare atenţie în copilărie profesorilor de geografie care stătuseră sârguincios la tablă cu un arătător în mână, ori poate nu voise să o contrazică, cert este că au rămas cu toţii netulburaţi.[56]

— Şi cum de ai ajuns în vizită aici? a întrebat Teddy.

— Păi aici m-am născut, a replicat Odalie cu un zâmbet dulce.

Am sesizat cum un tremur de mirare l-a cutremurat pe Teddy, dar dacă Odalie l-a detectat şi ea, fie nu i-a păsat, fie l-a ignorat cu bună ştiinţă. A continuat să-şi depene amintirile.

În ziua aceea, şi soarele şi briza erau foarte puternice. În timp ce povestea, părul lucios tuns bob al lui Odalie se legăna sub bărbie şi s-a ciufulit în bătaia vântului. Prin umbrela în dungi galbene şi albe ce flutura deasupra capetelor noastre, soarele arunca raze strălucitoare pe pomeţii înalţi ai feţei ei. Toată lumea de la masă părea să creadă fiecare cuvânt rostit de Odalie, dar asta nu era suficient pentru ea. Nu putea să ignore expresia aparent sceptică de pe chipul lui Teddy, şi i-am surprins de mai multe ori privirile aprinse şi iuţi precum fulgerul aruncate în direcţia lui. După atâta timp petrecut cu Odalie, atâta lucru înţelesesem şi eu: că nu era obişnuită ca vorbele să-i fie puse la îndoială. Colţurile gurii îi zvâcneau. Atunci când o femeie pe nume Louise a intervenit cu o poveste despre luna ei de miere şi excursia făcută cu soţul în staţiunea Santa Barbara de pe malul mării, Odalie s-a scuzat, s-a ridicat brusc şi a plecat. Am urmărit-o cum se îndepărtează în grabă şi am vrut să o urmez, dar m-am simţit obligată să ofer înainte nişte scuze politicoase.

— Am greşit eu cu ceva? a întrebat Louise cu o expresie de uimire sinceră, uitându-se în jur după cineva care să îi confirme că nu făcuse nimic rău. Doar Santa Barbara[57] e lângă Los Angeles, nu-i aşa? N-am pomenit de oraş decât cu gândul că o s-o măgulească o poveste despre locuri pe unde s-a mai plimbat…

Am luat remarca drept semnalul aşteptat pentru a-mi prezenta scuzele.

— Parcă mi-a spus mai devreme că are o migrenă, am explicat eu celor de la masă. Mă duc să văd cum se simte, am zis şi-am pornit în fugă după Odalie, cu ochii lui Teddy sfredelindu-mi spinarea.

Când am urcat la etaj şi am intrat în camera noastră, am găsit-o pe Odalie periindu-şi furioasă părul, de obicei drept şi mătăsos, acum ciufulit de vânt şi încâlcit. Am şovăit. Voiam să o întreb despre lucrurile aflate de la Teddy – îndeosebi, trebuie să recunosc, fiindcă voiam să o aud asigurându-mă că nu era nimic adevărat în ele. Începeam să-mi dau seama cât de puţin ştiam de fapt despre femeia căreia îi eram acum îndatorată. Mi-am amintit de crâmpeiele de bârfe care circulau la secţie despre Odalie, dansând pe masă într-un film împreună cu Clara Bow. Bârfe care puteau să aibă legătură, am încercat eu să mă conving, cu

povestea copilăriei din California. Atât de multe dintre poveștile lui Odalie *puteau* fi adevărate, dacă nu s-ar fi exclus reciproc – ăsta era de fapt necazul. „Dacă mă privește în ochi, dacă simt că vorbește serios", mi-am zis, „atunci am să o cred pe cuvânt, aici și acum". O să o cred și nimic altceva nu o să mai conteze. În anumite situații, adevărul reprezintă mai mult decât simpla dezvăluire a faptelor; uneori, adevărul înseamnă și alegerea persoanei față de care să fii loial. Mi-am stăpânit nervii și mi-am dres glasul.

— Teddy a spus că…

O perie de păr a zburat brusc prin aer și s-a izbit de peretele din spatele meu. I-am urmărit traiectoria spre sursă și am văzut cum fața lui Odalie explodase de furie.

— Teddy! Ce știe el! Nu știe nimic! Pentru numele lui Dumnezeu, nu e decât un student cu fața plină de coșuri! Un bebeluș în *scutece*!

N-o mai văzusem niciodată atât de tulburată, și cu atât mai puțin pierzându-și cumpătul. Imaginea era deopotrivă îngrozitoare și frumoasă, era ca o cometă mânioasă care se prăbușește din cer.

Nu am mai pomenit numele lui Teddy tot restul după-amiezii. M-am strecurat în liniște afară din dormitor și am preferat o plimbare pe țărm în loc să mă prefac că trag un pui de somn alături de o Odalie înfricoșător de furioasă.

Până spre seară, Odalie a părut să-și recapete calmul obișnuit. Revigorată după somnul de după-amiază (evident, somnul, care pe mine m-ar fi ocolit cu certitudine, ei îi prinsese bine), era din nou rozalie în obraji și chiar a fredonat un cântecel mai mult pentru sine, în timp ce ne îmbrăcam pentru cină. Părea binedispusă, și noua energie s-a reflectat în alegerea ținutei de seară, o rochie roșie cu croială îndrăzneață. Îmi amintesc și acum cât de puternic contrasta nuanța vibrantă a rochiei cu părul ei negru, cum îi făcea tunsoarea bob să arate linsă și strălucitoare ca o baltă de cerneală. Era o imagine la care să te tot uiți, una extrem de frapantă. Poate că ceea ce vă voi dezvălui acum e prea revelator despre mine, dar tot o să o fac: nu pot, pentru nimic în lume, să-mi amintesc ce am purtat în acea seară, în schimb îmi amintesc fiecare cusătură din broderia neagră de pe rochia roșie a lui Odalie.

Cerul era plin de stele în seara aceea; răsăriseră devreme – ca și cum familia Brinkley le plătise ca să lucreze peste program – și străluceau ca niște puncte luminoase ce împungeau licărul albăstrui misterios al cerului

în amurg. Cina a fost servită, la fel ca în seara precedentă, pe terasă (și de data aceasta a constat din coaste de miel la grătar cu sos de mentă), iar aerul era agreabil, călduț și sărat. Am remarcat cu oarecare ușurare că locul lui Teddy nu se afla în apropierea noastră. De cum am coborât și Odalie a studiat aranjamentul cartonașelor la masă, s-a relaxat vizibil. Louise, femeia care fusese neintenționat umilită atunci când Odalie țâșnise mai devreme în ziua aceea de la măsuța de ceai, fusese așezată în stânga lui Odalie, care de data asta a făcut efortul de a o asculta în timp ce-i susura la ureche. În cel mai scurt timp cu putință, s-au împrietenit la cataramă, iar eu am fost lăsată să mă zgâiesc la spatele lui Odalie, care pălăvrăgea și râdea cu Louise. Sigur că situația m-a deranjat, dar nu am spus nimic. Mi-am zis că Odalie își spăla păcatul de a o fi ofensat mai devreme. Deci toate bune și frumoase.

Vedeți voi, caritatea îmbracă multe forme. Iar în cazul lui Odalie, priceperea ei de a face acte caritabile consta în felul în care reușea să facă fetele mai puțin atrăgătoare să creadă că, însușindu-și cine știe ce truc secret, puteau obține măcar un pic din șarmul înnăscut al lui Odalie. Dar când această atitudine miloasă este adoptată de niște rechini lipsiți de scrupule precum Odalie, ea este însoțită și de o doză de ironie. Odalie putea flata o fată pe care nimeni n-o invita la dans, făcând-o să se creadă frumoasa balului. Așa cum norocul nu are favoriți, la fel, Odalie făcea asta uneori fără niciun motiv și fără a câștiga ceva de pe urma efortului depus. Desigur, eu le detestam pe toate acele fete, fără a realiza vreodată că și eu mă număram printre ele. Dar (ca nu cumva să uităm!) de pe seama mea Odalie *a avut* de câștigat. Dar despre asta vă voi povesti cât de curând.

A fost servit felul principal, și aerul s-a umplut de mirosul de mosc al mielului. Nu mai gustasem niciodată o carne atât de fragedă; experiența mea cu mielul se limitase la ruda sa mult mai vârstnică, oaia, și pe măsură ce bucățile moi de miel mi se topeau în gură, am uitat pe moment de iritarea produsă de Louise. Supărarea mi-a revenit însă după ce farfuriile cu desertul servit au fost luate de pe masă. Adevărul este că în lunile petrecute alături de Odalie devenisem un pic snoabă, așa că mi-am întors proaspăt dobândita privire infatuată către Louise. Deși destul de tânără, Louise avea deja aerul unui specimen enervant și îmbătrânit înainte de vreme, cu părul castaniu închis la culoare și lipsit de luciu îngrămădit în vârful capului într-un fel jalnic, ca și cum o orătanie din fundul curții începuse să-și construiască acolo un cuib pe care îl abandonase undeva la jumătate. De fiecare dată când râdea isteric la ceva ce îi povestea Odalie, ceea ce se întâmpla grețos de frecvent, își dezvelea dinții de sus, un pic

strâmbi. Până și ținuta aleasă de ea mă ofensa – ofensă pe care n-aș fi resimțit-o niciodată înainte ca Odalie să-mi sponsorizeze garderoba. Louise purta o rochie care ar fi fost complet demodată dacă nu ar fi avut cusute pe șifon niște aplicații din mărgele, care nici ele nu erau decât un pic mai acceptabile. Era pur și simplu imposibil ca Odalie să fie realmente interesată de o persoană de genul lui Louise, mi-am spus. Poate că prezența lui Teddy o tulburase mai mult decât îmi dădusem seama, și acum Odalie încerca să-și consolideze poziția făcându-și noi prieteni.

— Știi ceva, a spus Louise în timp ce-și așeza o mână pe antebrațul lui Odalie (ca și cum eu nu eram de față și n-aveam cum să-i remarc avansurile îndrăznețe), chiar ar trebui să vin mai des în oraș. Ai dreptate, cele mai bune magazine, cu cele mai șic mărfuri, sunt acolo. Știi la ce m-am gândit? O să te sun când o să vin. Da, așa o să fac!

— Ah, chiar te rog! a exclamat Odalie.

M-am încruntat, imperceptibil însă pentru publicul care, în mod evident, nu mă băga în seamă. Louise a scos din poșetă un creion mic și o agendă mică în care și-a notat numărul de telefon al hotelului nostru.

— Chiar crezi că e posibil?

— Ce anume?

— Să mă îmbraci ca să arăt ca o vedetă de cinema?

— O! Glumești? Asta e floare la ureche!

— Poftim cartea mea de vizită, a spus Louise dând la iveală un dreptunghi alb, pe care l-am interceptat rapid și instinctiv.

— O să o țin eu, am rostit cu un zâmbet larg și generos. Odalie nu e în stare nici în ruptul capului să aibă grijă de cărțile de vizită. Le rătăcește pe toate.

Odalie a dat din cap cu un aer prietenos spre Louise.

— Are dreptate, a zis. În mâinile lui Rose va fi mai în siguranță.

— O! a exclamat Louise cu mâna moale acum și nepărând deloc dispusă să-mi încredințeze custodia cărții de vizită.

— Uite, așa facem, am spus eu în timp ce-mi strecuram cartea de vizită în poșeta căptușită cu satin. Acum totul e în regulă.

Odalie m-a privit ridicând dintr-o sprânceană. Știam amândouă că voi face pierdută cartea de vizită, dar nu accidental.

Fără să-i mai acord nicio privire lui Louise, am închis poșeta și m-am uitat în jur. Cina și desertul fuseseră de mult servite și farfuriile strânse. Șervete de pânză abandonate împestrițau fața de masă ca niște corturi de indieni miniaturale dezumflate, împrăștiate printre paharele de șampanie goale, petele și resturile unui ospăț de seară. Cu coada ochiului am zărit o

siluetă masculină care se apropia rapid de masa noastră, iar în colţul opus al mesei am văzut-o pe Odalie cum se zburleşte.

— Domnişoară, s-a auzit vocea lui Teddy, care s-a înclinat adânc din talie în direcţia lui Odalie, semn clar că îi solicita onoarea un dans.

— O! mi-a scăpat involuntar de pe buze scurta exclamaţie.

Dintr-odată, toţi ochii – ai lui Odalie, ai lui Louise, ai lui Teddy – s-au întors spre mine. Incapabilă să ofer explicaţii pentru reacţia mea şocată, m-am mulţumit să ridic din umeri.

Odalie şi-a dat seama că ne comportam nepoliticos, aşa că şi-a înălţat capul spre Teddy şi şi-a dezvelit dinţii în ceea ce semăna foarte bine cu zâmbet feroce, impenetrabil.

— Desigur, a şuierat ea printr-un set de clape de pian rigide, strălucitoare, de o albeaţă perfectă.

Teddy i-a luat mâna, iar ea s-a ridicat de pe scaun cu capul ţinut provocator în sus, ca o floare încăpăţânată să înflorească în ciuda condiţiilor neprielnice.

Limbajul corpului ei proclama sus şi tare că nu îşi dorea să se afle la mai puţin de o jumătate de kilometru distanţă de Teddy, şi cu atât mai puţin obraz lângă obraz cu el pe ringul de dans. Sunt sigură că ar fi acceptat bucuroasă ajutorul meu care să o îndepărteze de Teddy, însă, femeie fiind, nu prea aveam la ce tertip să recurg. Presupun că aş fi putut să fac presiuni asupra lui Teddy – să insist să danseze cu mine, nu cu Odalie, poate chiar să-mi exersez farmecele feminine asupra lui –, numai că astfel de tranzacţii îmi erau complet străine şi în privinţa lor eram total neajutorată. Aşa încât am rămas pe loc şi am ascultat-o în tăcere pe Louise, care continua să turuie cu zel la urechea mea, de parcă eram împuternicita lui Odalie, şi între timp l-am urmărit încordată pe Teddy cum o conducea pe Odalie pe ringul de dans.

Făceau figură frumoasă împreună, însă răceala dintre ei era evidentă chiar şi de la distanţă. Odalie şi-a ţinut tot timpul capul întors şi înclinat spre dreapta într-un mod foarte serios, de parcă îi imita pe acei dansatori profesionişti care pun în scenă spectacole strălucitoare în saloanele de dans. Am remarcat că picioarele lui Teddy pluteau cu mare uşurinţă; deloc surprinzător, având în vedere că el era slab şi scund. Au dansat un vals, după care, spre uşurarea mea, alt bărbat i-a luat locul lui Teddy. Am observat însă că Teddy nu s-a îndepărtat nicio clipă prea mult de Odalie şi a mai dansat de câteva ori cu ea. După alte patru melodii interpretate de orchestră, am perceput vag că cineva se apropia de scaunul pe care stăteam aşezată la masă.

Abia dacă am auzit vocea masculină subţire şi nazală care mă întreba dacă doream să îi acord un dans. Am ridicat privirea şi, spre uimirea mea, l-am văzut pe domnul Brinkley, care clipea în jos spre mine. Ochiul supradimensionat din cauza monoclului contrasta în mod comic cu ochiul celălalt. Încă intimidată de familia Brinkley şi temătoare în privinţa legitimităţii şederii noastre, m-am ridicat mecanic în picioare, iar el mi-a luat mâna.

— Te rog, domnişoară Baker, spune-mi de ce amica dumitale pare să fi pus monopol pe distracţie, a spus el în timp ce porneam prudenţi în paşi de foxtrot. Sunt sigur că Pembroke, om corect precum îl ştiu eu, ar vrea ca şi dumneata să te simţi bine.

— Păi, am mormăit eu cu o grimasă jenată, brusc conştientă de statutul meu de impostoare, doar îl ştiţi pe Pembroke…

— Mă întreb uneori dacă îl poţi *realmente* cunoaşte pe Pembroke, a rostit domnul Brinkley şi un fior de panică m-a cuprins înainte să-mi dau seama că acesta făcuse un comentariu epistemologic, nu o acuzaţie socială. Dumnezeule, ţi-e frig, draga mea? m-a întrebat el remarcându-mi tremurul involuntar. A aruncat o privire spre stele, ca şi cum acolo ar fi fost ascuns un termometru celest. Mda, în seara asta *chiar* e un pic mai răcoare.

— Da, domnule Brinkley.

— Max.

— Max. De fapt, îmi *este* frig. Dacă nu vă deranjează, aş vrea să urc să-mi iau un şal.

— Sigur că da, dragă. S-a oprit în mijlocul foxtrotului şi s-a retras, galant, cu un pas în spate. Ce fel de gentleman aş fi dacă te-aş forţa să îngheţi? Asta nu mai era o întrebare epistemologică, ci una retorică. S-a înclinat, cu monoclul rămas, în chip miraculos, cocoţat pe obraz, şi mi-a zâmbit. Dar să nu uiţi să cobori ca să te distrezi. E un ordin, a adăugat.

Am dat din cap ascultătoare şi mi-am amintit că citisem cândva într-un articol din rubrica de mondenităţi că domnul Brinkley fusese ofiţer în marină. I-am mulţumit şi m-am grăbit spre casă, luminată acum orbitor precum un pom de Crăciun.

Nu îmi era de fapt frig şi nu aveam nevoie de şal, însă voiam s-o caut pe Odalie. Ea şi Teddy dispăruseră la un moment dat. Am cercetat mai întâi interiorul casei (oprindu-mă în dormitorul nostru ca să-mi iau şalul, în caz că mă întâlneam din nou cu domnul Brinkley). Casa era destul de mare, cu multe dormitoare, şi atâta lume se vânzolea prin ea, încât după ce am terminat cu cercetarea camerelor, mi-am făcut griji că îi ratasem

cumva pe Odalie şi Teddy, aşa că i-am căutat din nou. După a doua rundă de căutări, m-am declarat mulţumită. În momentul acela, începusem să mă satur de casă, unde atmosfera generală de veselie păruse să capete o notă mai septică decât afară. În fiecare cameră plutea un aer îmbâcsit de miros de ţigară care mă făcea să tuşesc, şi când am deschis din greşeală o cămară unde erau depozitate mături, am dat nas în nas cu un cuplu îmbrăţişat, deloc încântat să fusesem martora activităţii lor.

M-am întors afară şi am studiat terasa. Teddy şi Odalie nu se aflau la niciuna dintre mese. Am scrutat cu atenţie feţele perechilor dansante şi am văzut că nu erau nici pe ring. Am străbătut grădinile: mai întâi peluza largă care cobora spre plajă, apoi micul labirint ornamental. Lumina lunii radia, îmbrăcând frunzele din gardurile vii într-o mantie argintie, în timp ce frunzişul frumos tăiat căpătase aspectul unor pereţi de rocă. Am şovăit, nehotărâtă. Nu mă dădusem niciodată în vânt după labirinturile ornamentale şi dinamismul lor; ideea că a te pierde prin ele era ceva amuzant mie mi se păruse dintotdeauna plămădită din coşmaruri[58]. Şi, pe urmă, mi-a venit brusc o idee. Mi-am amintit că pe un deal de dincolo de labirint, la mică distanţă de aripa de vest a casei, văzusem o seră. Dacă Odalie dorise să discute în particular cu Teddy şi se temuse de ceea ce ar fi putut el să-i dezvăluie, atunci mi-o puteam imagina alegând acel loc.

M-am apropiat de seră şi am observat că ferestrele erau întunecate. Clădirea era o construcţie elaborată, cu frontoane albe, o relicvă a Erei Strălucitoare[59]. Am parcurs cărarea în pantă care ducea la intrarea în seră copleşită de o presimţire rea atât de puternică, încât aproape că am fost tentată să mă opresc din drum şi să mă întorc. De dincolo de peluză răzbătea sunetul slab al muzicii şi al râsetelor, ce părea să emane dintr-un ecou fantomatic al petrecerii zgomotoase de care tocmai mă îndepărtasem. Am apăsat pe clanţă sperând pe jumătate să găsesc uşa încuiată, dar nu a fost aşa. De cum am intrat, m-am simţit învăluită de un strat gros de umiditate şi am tras în piept aroma bogată a muşchilor de turbă şi a ferigilor ude. Uşa s-a trântit cu zgomot în spatele meu şi ecoul a rezonat prelung în spaţiul vast. Am rămas nemişcată preţ de câteva minute. Stând acolo cu auzul încordat, am desluşit mai întâi doar picuratul apei de pe plante şi clipocitul unei fântâni ornamentale (sau poate două). Însă pe urmă am auzit în depărtare două voci înăbuşite. Am mai zăbovit câteva clipe ca să le ascult; vocile aparţineau, fără îndoială, lui Odalie şi Teddy, şi cei doi păreau să nu-mi fi sesizat prezenţa, în ciuda zgomotului produs la intrare. Sunetele veneau din capătul îndepărtat al serei. Am înaintat tiptil pe pavajul de piatră în direcţia lor.

Am zărit flacăra roşie a unei ţigări aprinse – Odalie era în mod cert cea care fuma. M-am ghemuit lângă un soi de bromeliadă[60] cu frunze ascuţite şi aspect ciudat şi am aruncat o privire din spatele ei, încercând să-mi ţin respiraţia. Ochii mi s-au adaptat treptat la întunericul din seră şi razele de lună, strecurate prin tavanul de sticlă, au început să lumineze cele două siluete din faţa mea. Între ele se prostea un heruvim cu arcul şi săgeata strânse în mâinile dolofane şi cu picioarele din piatră scăldate de apa ce se prelingea pe jos. Am ciulit urechile pentru a prinde schimbul de cuvinte. Teddy era cel care întreţinea conversaţia şi, încet dar sigur, am realizat că nimerisem în mijlocul unei explicaţii lungi şi încâlcite. Pentru a doua oară în acea zi l-am ascultat pe Teddy relatând povestea nefericită a morţii vărului său. Când a ajuns la final, Odalie a expirat un nor de fum de ţigară şi l-a privit impasibilă.

— Ce poveste tristă, a comentat ea într-un târziu.

— Aşa e.

— Ah, îmi pare rău că mi-ai spus-o, a exclamat Odalie ridicându-şi brusc ochii de pe ţigară şi privindu-l cochet.

— De ce?

— Ei bine, fiindcă mi-am dorit dintotdeauna să vizitez Newport. Pare un oraş foarte drăguţ! Şi acum, dacă va fi să ajung vreodată acolo – s-a aplecat spre el cu o expresie plină de dulce simpatie –, o să îmi amintesc cu siguranţă de povestea ta şi de accidentul acela îngrozitor! Pe măsură ce Odalie vorbea, Teddy părea din ce în ce mai derutat. Odalie a sesizat şi, drept răspuns, s-a însufleţit şi s-a înveselit şi mai tare. Vezi tu, n-aş vrea să-mi stric părerea despre un oraş în care n-am fost niciodată.

— Niciodată! a ţâşnit incontrolabil replica lui Teddy. Vrei să zici că n-ai pus niciodată piciorul în Newport?

— Da, exact asta vreau să zic. Tonul lui Odalie se schimbase de acum. Încă păstra în el o urmă de prietenie falsă, căreia i se adăugase însă o inflexiune letală care trimitea cu gândul la sâsâitul sec şi subţire al unui şarpe veninos. Teddy şi-a înghiţit cu greu nodul din gât şi s-a holbat la buzele ei. Odalie şi-a înclinat capul pe un umăr cu un aer inocent. Da. N-am fost niciodată la Newport. Îţi poţi imagina aşa ceva?

— Nu… nu pot, s-a bâlbâit Teddy.

— Păi, poate n-ar fi rău să încerci, a spus Odalie schimbând inocenţa zeflemitoare cu un ton categoric şi sec.

Acestea fiind spuse, s-a îndepărtat croindu-şi drum foşnit printre plantele dese, trecând periculos de aproape de locul în care eram ghemuită. Era ca şi cum un clopoţel sunase şi Odalie – boxerul care

triumfase în chip desăvârşit – fusese chemată înapoi în colţul său din ring.

În noaptea aceea, când m-am strecurat în pat, ştiam cu certitudine două lucruri. Ştiam că Odalie spera să nu-l mai vadă niciodată pe Teddy. Şi mai ştiam, judecând după expresia feţei lui Teddy în timp ce o privea plecând, că nu va trece mult până să vină să o caute.

---

56 Santa Fe este capitala statului american New Mexico (n. red.).

57 Santa Barbara se află la aproximativ 150 de km distanţă de Los Angeles, California (n. red.).

58 Aluzie la un bine-cunoscut monolog al lui Prospero din Actul IV, scena 1 din piesa *Furtuna*, de William Shakespeare: „... viaţa noastră / E din plămada viselor făcută, / Şi somnul o-mpresoară." (n. tr.).

59 „The Gilded Age" – în istoria SUA, perioada cuprinsă cu aproximaţie între 1877 şi 1890, marcată de o dezvoltare industrială fără precedent, creşterea masivă a populaţiei şi de afişarea frecventă şi ostentativă a bogăţiei de către clasele sociale superioare (n. tr.).

60 Familie de plante originare din America Centrală şi de Sud (n. tr.).

18

Şi pe urmă, la fel de brusc precum începuse, vacanţa noastră la plajă s-a încheiat. Dacă era ca eu şi Odalie să ne mai întâlnim vreodată cu familia Brinkley, presupun că nu ar fi fost prea fericiţi să ne vadă. În primul rând, pentru că găsisem o cale să intrăm în casa lor pe baza unei invitaţii, dar plecaserăm după numai două nopţi. Şi, mai mult decât atât, plecaserăm cu o grabă ce nu putea fi pusă decât pe seama unei lipse totale de bun-simţ şi de respect faţă de gazde.

Din câte îmi amintesc, după discuţia cu Teddy din seră, Odalie s-a retras în dormitorul nostru ca să doarmă. Am urmat-o şi m-am prefăcut că nu ştiam nimic (nu a suflat o vorbă despre conversaţia ei cu Teddy). Ne-am pregătit de culcare, însă nu părea să avem parte de prea multă odihnă. În loc să se strecoare sub cearşafuri lângă mine, Odalie a stins lampa şi a început să se plimbe prin cameră ca o felină agitată. Ştiam că era puţin probabil să mai rămânem mult timp sub acoperişul casei familiei Brinkley. În timp ce eu dormeam (sau mai degrabă mă prefăceam că dorm), ea a continuat să se fâţâie în tăcere prin cameră, rozându-şi unghiile într-o manieră lipsită de delicateţe din când în când. Cam cu o oră şi jumătate înainte de ivirea zorilor, s-a oprit brusc şi a rămas nemişcată şi foarte calmă. S-a aşezat în mijlocul covorului de pe podea şi a închis ochii. N-o mai văzusem niciodată făcând aşa ceva şi mi s-a părut foarte straniu. Părea că se roagă, însă nici până în ziua de azi nu sunt convinsă că Odalie s-a rugat vreodată în viaţa ei.

Când şi-a deschis, în fine, ochii, soarele dimineţii începuse să se strecoare pe fereastră. A telefonat după un taxi şi a împachetat lucrurile în valize cu hotărâre şi foarte sistematic, aşa cum nu eram obişnuită să o văd. În general, acţiunile lui Odalie erau dominate de hazard – lumea din jur conspira cu ritmurile ei, şi nu invers. Îmi amintesc cât de ciudat mi s-a părut s-o văd mişcându-se cu atâta greutate. În după-amiaza aceea am

avut destulă minte cât să nu pun întrebări sau să încerc să iniţiez o conversaţie; m-am mulţumit să mă supun ascultătoare schimbării intervenite în itinerarul nostru, recunoscătoare să mă întorc în oraşul familiar pe care îl ştiam dintotdeauna. Am fost suficient de perspicace ca să intuiesc că ceva rău era pe punctul de a se întâmpla şi am considerat că eram mai în siguranţă înapoi acasă. Poate că aţi fi tentaţi să îmi atrageţi atenţia cât de naivă am fost, însă la vremea aceea nu aveam cum să ştiu.

Când taxiul a oprit pe aleea casei, valetul s-a dus să anunţe familia Brinkley, şi cei doi au coborât în curte ca să vadă ce se întâmplase. Îmi amintesc şi acum privirea încărcată de reproş, confuză şi dezaprobatoare pe care domnul Brinkley mi-a aruncat-o prin monoclu. Odalie şi-a exprimat cu jumătate de gură regretele grăbite în faţa gazdelor, care ne-au strâns mâinile cu politeţe, dar ridicând amândoi din sprâncene şi uitându-se tot timpul încruntaţi peste umerii noştri la şoferul care ne punea valizele în portbagaj. Ne-am luat în fine adio, Odalie ţinându-şi tot timpul mâna moale precum catifeaua pe braţul meu, într-o strânsoare puternică. Şi pe urmă, cu o viteză uluitoare, m-am trezit pe bancheta din spate a taxiului. Cauciucurile au patinat pe prundiş şi feţele subţiri şi încruntate ale soţilor Brinkley s-au îndepărtat treptat, până ce din ele n-au mai rămas decât două neguri lipsite de expresie.

Desigur, am presupus că urma să mergem la gară, aşa încât atunci când Odalie l-a întrebat pe şofer cât ne-ar costa ca să ne ducă până în oraş, am fost un pic surprinsă. Şi mai surprinsă am fost când el a menţionat o sumă exorbitantă pe care Odalie a acceptat-o pe loc, fără să se obosească să negocieze, cu toate că ştiam prea bine amândouă că ar fi putut obţine un preţ la jumătate. Am rulat trei ore cu viteză maximă, cu o singură oprire pentru alimentare la o benzinărie, pentru a ajunge la destinaţie. Pe tot parcursul călătoriei, Odalie s-a răsucit periodic ca să privească pe mica lunetă ovală a taxiului. M-am uitat şi eu de câteva ori, aproape aşteptându-mă să-l văd pe Teddy alergând ca un nebun în urma noastră şi încercând să se agaţe de bara de protecţie a automobilului.

Am ajuns în faţa hotelului fără alte incidente în cursul după-amiezii. Pe drumul de întoarcere în oraş am realizat că vara dispărea uşor. Zilele începuseră deja să se scurteze. În restul după-amiezii şi al serii, Odalie a dat semne de nervozitate. Ora prânzului venise şi plecase în timp ce ne aflam pe bancheta din spate a taxiului, dar ea nu a părut să bage de seamă, şi acum era vremea cinei. În răcitorul din apartament aveam o cantitate suficientă de mâncare proaspătă, dar Odalie s-a mulţumit să ciugulească câte ceva, pentru a lăsa apoi farfuria pe masă şi a pleca,

uitând cu totul de ea. La fel şi cu cărţile şi revistele. Lua câte una în mână, răsfoia câteva pagini şi pe urmă o punea la loc cu aceeaşi privire goală şi absentă. S-a ridicat de câteva ori pentru a trage draperiile şi a se uita afară în noapte, pentru a le trage înapoi cu o mică, aproape imperceptibilă ridicare din umeri, ca şi cum se ferea de o fantomă invizibilă.

Când soneria telefonului a răsunat ascuţit, aproape că i-a sărit inima din piept. Era, bineînţeles, Gib. Am dedus din răspunsurile ei că Gib o întreba de ce dispăruserăm şi unde fuseserăm. Sau mai degrabă unde fusese *Odalie*, căci mă îndoiesc că îl interesa cu adevărat pe unde umblasem eu. Din colţul opus al încăperii, acolo unde mă aflam, abia desluşeam cârâitul metalic, artificial ce emana din telefon. La celălalt capăt al liniei telefonice, de undeva în oraş, Gib tuna, furios la culme. Am ascultat-o pe Odalie cum încerca să-l calmeze cu vocea ei suavă.

— Ah, nu mai face atâta caz… O fată simte uneori nevoia unei vacanţe… Sigur că da, sunt mereu aici dacă se iveşte vreo problemă… Ce vrei să spui? Ce s-a întâmplat?

Gib îl trimisese pe Charlie Whiting să-i facă un comision şi prostul de băiat fusese ridicat de poliţie. În chip ciudat, această informaţie a părut să-i aducă uşurare lui Odalie. Corpul ei, până atunci rigid, s-a relaxat, revenind la postura sa felină obişnuită. A încheiat conversaţia şi a început imediat să facă planuri, fericită să-şi abată gândurile de la chestiuni mai serioase. Dar înainte de a vă povesti cum Odalie a reuşit a doua zi să-l scoată din încurcătură pe Charlie, aş vrea să vă explic în ce stare de spirit mă aflam la acel moment.

Observatorul imparţial a intuit probabil deja că interacţiunea noastră cu Teddy nu se încheiase şi că ceva grav urma să se întâmple. E important pentru mine să vă fac să înţelegeţi de ce nu mi-am ascultat raţiunea şi nu m-am distanţat de catastrofa care se profila iminent la orizont.

În perioada petrecută cu Odalie, ascultasem multe poveşti despre originile ei, una mai fantastică şi neplauzibilă decât alta. Presupun că mă obişnuisem cu ideea că trecutul său îmi era inaccesibil – lucru care îi conferea lui Odalie un fel de aură mistică în mintea mea. Însă povestea relatată de Teddy pe platforma pentru înotători schimbase totul şi aş minţi dacă nu aş recunoaşte că o bănuiam a fi adevărată. Mai mult decât atât, am simţit că în versiunea lui Teddy exista un element pe care Odalie voia să-l ţină ascuns. Era singura explicaţie posibilă a aversiunii ei bizar de puternice faţă de un student aparent inofensiv. În afară de asta, brăţările – acele incontestabile bucăţi de minerale şi metal – făceau ca relatarea lui Teddy să difere de toate celelalte poveşti. Spre deosebire de

aristocratul ungur, ale cărui costume elegante şi joben se făcuseră scrum în faţa contradicţiilor şi dispăruseră într-un abur fantastic acolo de unde veniseră, brăţările erau obiecte tangibile pe care le văzusem cu ochii mei în repetate ocazii. Explicaţia pe care Odalie mi-o oferise cu privire la ele – o poveste deliberat vagă şi prost construită despre decăderea de la bogăţie la sărăcie lucie a unui tată iubitor şi moartea tragică a unei surori pe nume Violet – nu fusese niciodată foarte convingătoare (când, la mai puţin de o săptămână după relatare, am adus în discuţie numele surorii ei, Odalie mi-a răspuns absent „Cine?", iar eu am fost nevoită să-i amintesc jenată ce îmi povestise). Ca să nu mai spun că în seara aceea trăsesem cu urechea şi o auzisem cum îi explica locotenentului că brăţările erau un cadou de logodnă. Acum, privind prin prisma dezvăluirilor lui Teddy, această din urmă informaţie părea să fie adevărată. Sau măcar pe jumătate adevărată.

Prin urmare, dacă aţi fi tentaţi să mă consideraţi o proastă, poate că aţi avea dreptate, însă cu niciun chip n-aş accepta să fiu catalogată drept o gâsculiţă naivă. În momentul acela ştiam cine şi ce era Odalie (deşi, trebuie să recunosc, nu aflasem încă totul – asta avea să se întâmple mai târziu). Faptul că Teddy o călca pe nervi nu era un semn bun pentru inocenţa lui Odalie. După atâtea zile petrecute în sala de interogatoriu, stând în faţa stenotipului pentru a scrie după dictare, ştiam cum să fac diferenţa dintre nervii întinşi ai unui om nevinovat şi nervii întinşi ai unui om vinovat, care, în paranoia lui, trăncăne întotdeauna prea mult şi prea tare, dându-se singur de gol. Ca să nu mai lungesc vorba, ştiam că erau şanse mari ca Odalie să fie în fapt Ginevra. Şi mai ştiam că, dacă aşa era cazul, Odalie avusese un motiv foarte serios pentru a-şi schimba identitatea.

Şi atunci v-aţi putea întreba de ce am rămas de partea lui Odalie, de ce i-am păstrat secretul şi i-am stat alături în timp ce-şi vedea de afacerile ilegale – exact acel tip de afaceri pe care, aşa cum am menţionat deja, le dezaprobam cu tărie? Susţin în continuare că nu sunt o gâsculiţă naivă, şi ăsta este purul adevăr; nu sunt deloc inocentă. Dar numai acum, cu avantajul distanţării în timp pentru a putea privi în urmă cu obiectivitate, îmi dau seama cât de învăluită în giulgiul invidiei aş putea părea (în ochii unora) din prima clipă în care am întâlnit-o pe Odalie. Cuvântul *obsesie* a fost vehiculat în chip destul de necugetat de către ziare. Când nu am condamnat-o pe Odalie, i-am fost colaborator şi chiar culi[61], judecând după felul mult prea grăbit în care am urmat-o. Aţi putea să vă întrebaţi de ce am fost atât de atrasă de ea, atât de dornică să mă vâr pe sub pielea

ei, dacă nu din motive nefireşti. Dar trebuie să insist din nou că în devotamentul meu faţă de Odalie nu a existat nimic necuviincios.

Nu vreau să spun prin asta că nu am vrut nimic de la ea. În lunile petrecute împreună, am văzut cum mulţi alţii – bărbaţi şi femei deopotrivă – roiau în jurul lui Odalie, se gudurau pe lângă ea, o linguşeau practic fără ruşine, cu toţii vrând ceva de le ea. Şi cu toţii mă dezgustaseră. Dar realizez acum că şi eu jinduiam după ceva de la Odalie, şi chiar dacă, prin comparaţie cu dorinţele celorlalţi admiratori, ale mele erau cu mult mai nobile în spirit, în esenţă erau aceleaşi, dictate de foame şi nevoie.

E dificil să exprim în cuvinte ceea ce îmi doream eu de la Odalie; vedeţi voi, limbajul deformează cu prea mare uşurinţă şi nu-şi atinge de multe ori scopul. La Academia Bedford am avut o lecţie despre plantele carnivore originare din Americi. Majoritatea celorlalte eleve au fost fascinate de violenta „prinde muşte", cu frunzele ei articulate ca un lanţ de capcane mici pentru ursuleţi. Eu însă am fost mai intrigată de „planta ulcior", cu tulpini mult mai atrăgătoare, în formă de clopoţei răsturnaţi şi promisiunea unei momeli dulci ca nectarul. Aşa era Odalie pentru mine, şi presupun că şi pentru alţi oameni. Promisiunea de a deveni beneficiarul potenţial al iubirii şi adoraţiei sale era ca un nectar dulce căruia nu îi puteai rezista; aidoma insectei atrase de pericol, păşeai de bunăvoie către floare.

Înainte de a vă grăbi să mă etichetaţi drept o safică[62] sadea, poate că nu ar fi lipsit de interes să vă amintesc de îndelungata istorie a prieteniilor dintre femei – legături pure şi adevărate, neafectate de tenebrele nefericite ale necuviinţei. Generaţia mamelor noastre a înţeles cu siguranţă conceptul. La urma urmei, piatra de temelie a fecioriei victoriene nu consta tocmai din astfel de intimităţi? Cred cu toată fiinţa mea că generaţiile anterioare au cunoscut un tip de loialitate în dragoste pe care societatea noastră modernă nu îl înţelege deloc. *Tendinţe acute spre cruzime*, aşa a scris doctorul în dreptul numelui meu. Bănuiesc că mă crede un adevărat monstru, numai că eu nu sunt astfel. Mi-a interpretat greşit motivaţiile. Tot ce mi-am dorit eu au fost chicotelile, ţinutul de mâini, confidenţele şoptite, sărutările reci pe obraz care îmi lipsiseră în copilărie. Cât despre restul acţiunilor mele… ei bine, e natural să nutrim în oarecare măsură sentimente posesive faţă de ceea ce iubim. În fond, nouă, oamenilor, ne place să ne marcăm teritoriul, şi în privinţa asta n-avem ce să facem.

Poate că vi se pare că bat câmpii, însă o fac ca să ajung undeva. Şi acest undeva este *motivul*. Din clipa în care am auzit povestea spusă de Teddy,

am devenit conştientă într-un mod abstract că un ceas invizibil pornise să ticăie. Am înţeles şi că ticăitul conducea spre un final, însă de ce şi către ce deznodământ n-aveam cum să ştiu la acel moment.

Luni, după întoarcerea de la reşedinţa de vară a familiei Brinkley, cerul în zori era de un roşu aprins. Pe măsură ce soarele urca pe cer şi roşul lăsa loc unui portocaliu sângeriu, culorile vibrau cu o intensitate scăzută. Era ca şi cum vara îşi calcina de bunăvoie ultimele zile senine. Afară era cald încă, dar aerul se subţiase deja şi în el plana aluzia la zilele mai pure şi mai reci care ne aşteptau.

Deşi primiseserăm acordul pentru o vacanţă mai lungă, Odalie hotărâse să ne întoarcem la lucru în ziua aceea, parţial, am bănuit eu, pentru a se ocupa de micul necaz în care se vârâse Charlie. Ne-am trezit, ne-am îmbrăcat şi am pornit spre secţia de poliţie. Când am păşit pe uşa de la intrare, sergentul nu a părut foarte surprins să ne vadă. Cred că ajunsese să accepte faptul că Odalie venea la serviciu şi pleca după bunul ei plac, aşa că nu-i rămânea decât să-şi răsucească mustaţa şi să mormăie, ori să nu-şi răsucească mustaţa şi să nu mormăie. Iris însă a fost tulburată de întoarcerea noastră. Era un om al tabieturilor şi rutinei. În absenţa noastră, împărţise munca în chip foarte precis, şi acum se vedea nevoită să o redistribuie spontan. A pufnit şi a tot pufnit, fără să ne salute măcar, în timp ce Marie a alergat spre noi şi ne-a strâns mâinile prietenos, cu forţa brută a degetelor ei umflate de sarcina din ce în ce mai vizibilă.

— De ce ar vrea cineva să-şi scurteze vacanţa?! O, tare prostuţe mai sunteţi! a exclamat ea pe un ton acuzator, faţa radioasă trădându-i însă încântarea.

— Exact de asta m-am temut, a intervenit locotenentul. S-a apropiat alene de noi, trecându-şi o mână prin păr. Nu puteţi sta departe de mine mai mult de două zile.

Poate că intenţionase să i se adreseze lui Odalie, însă, din motive numai de el ştiute, mi-a făcut cu ochiul mie. Am încremenit. Am simţit cum mi se înfierbântă ceafa.

— Ei bine, locotenente, ai putea să-ţi iei o vacanţă lungă şi drăguţă ca să-ţi testăm din nou teoria, am replicat eu din instinct.

La care Marie şi-a răsucit încheietura mâinii şi a scos un fluierat, ca şi cum voia să zică *touché!* Am urmărit cum rânjetul locotenentului se transformă în încruntare, şi am simţit aceeaşi senzaţie familiară de satisfacţie cu iz de regret.

— Nimeni nu pleacă nicăieri, a decretat sergentul. Avem multă treabă. Ne-am holbat la el nemişcate. Marie, a pocnit el din degete, cafeaua!

Hipnoza, sau ce o fi fost, care ne ţinuse încremenite pe loc s-a volatilizat şi zumzetul obişnuit din secţie s-a reluat pe măsură ce fiecare s-a apucat de treabă.

— Stai, lasă-mă să te ajut cu alea, dragă, am auzit-o pe Odalie spunându-i lui Iris, care îngrămădise înapoi toate dosarele într-un vrac şi se pregătea să le redistribuie.

Vocea lui Odalie suna dulce şi plăcută, însă am observat că tendoanele de la gâtul lui Iris se încordaseră defensiv. Ordinea şi controlul erau cei mai buni prieteni ai ei, şi până la sfârşitul acelei ore mi-am dat seama că Odalie avea să se strecoare printre ei, spre supărarea mută a lui Iris. Dacă puteai previziona ceva în chip constant, atunci acela era faptul că Odalie obţinea întotdeauna ceea ce îşi punea în cap.

Odalie nu-şi uitase promisiunea făcută lui Gib. După câteva întrebări aparent inocente şi adresate într-o doară, a aflat că un reprezentant de la Casa de Copii Lower East Side era aşteptat să vină să îl ia pe un tânăr reţinut temporar în arestul secţiei noastre. În ochii oricărui observator extern, Odalie nu ar fi părut prea interesată de caz. Totuşi, dosarul băiatului a ajuns cumva din teancul lui Iris în cel al lui Odalie. Aparent, fusese ceva întâmplător, numai că eu nu m-am lăsat înşelată. Înainte ca pauza de prânz să se termine, un telefon fusese dat pentru a-l informa pe reprezentant că nu mai era nevoie să facă drumul, şi un cuplu între două vârste a sunat clopoţelul de pe biroul nostru de primire pentru a solicita eliberarea copilului în custodia lor. Erau părinţii lui Charlie, au susţinut ei, cu toate că i-am auzit de două ori referindu-se la el drept Carl („Aşa îl alintăm noi", a explicat greşeala femeia care se prezentase drept doamna Whiting).

Desigur că am ştiut că cei doi nu erau părinţii lui Charlie. Toţi cei care interacţionau în mod regulat cu el la crâşmă erau la curent cu faptul că tatăl lui murise în război, iar maică-sa se prăpădise din pricina băuturii la un an după armistiţiu[63]. Însă abia după ce cei doi au plecat, fiecare ţinându-l de o mână, părinteşte, pe Charlie, am reuşit să o identific pe „mamă": era femeia beată care îşi scosese pantofii pentru a interpreta la pian cu degetele de la picioare melodia „Chopsticks".

---

61 Termen depreciativ, ieşit actualmente în mare parte din uz, care desemnează muncitori necalificaţi şi prost plătiţi din China, India etc. (n. tr.).

62 Termen derivat de la numele poetei Sappho, din Antichitate, originară din insula

grecească Lesbos, folosit aici cu sensul de „lesbiană” (n. tr.).

63 Armistițiul de la Compiègne, semnat la 11 noiembrie 1918 între Imperiul German și Puterile Antantei, a pus capăt Primului Război Mondial pe Frontul de Vest (n. tr.).

19

Mai că am recunoscut deja că jurnalul pe care l-am ţinut despre Odalie se poate citi ca o lungă scrisoare de dragoste; în el am explicat în detaliu cât de intrigată am fost de ea iniţial, pentru ca această curiozitate a mea să evolueze într-o revărsare de iubire frăţească pe care am cultivat-o pe parcursul multor ore. Înţeleg prea bine cum pot apărea toate acestea în ochii unui străin, şi din acest motiv m-am străduit să ţin jurnalul numai pentru mine (doctorii de aici nu pun prea mare preţ pe intimitate). În locul în care mă aflu în prezent avem acces la un număr limitat de cărţi – „Prea multă ficţiune poate stimula excesiv mintea şi, aşa după cum ştii, imaginaţia ta este deja prea impresionabilă", aşa mi s-a spus. Cu prea puţine lucruri de făcut şi prea puţină disponibilitate de a mă concentra asupra activităţilor „recreaţionale" ridicole ce ne sunt oferite, am recitit deja jurnalul de câteva ori. E izbitor cât de rare sunt notaţiile din el referitoare la afacerile lui Odalie. Pentru moment, n-am dat decât de o singură însemnare care se referă la treburile ei încâlcite ilicite. Desigur, atunci nu am interpretat corect semnificaţia evenimentului respectiv, dar iată totuşi cum l-am consemnat:

Astăzi, când am ajuns acasă, O şi G erau în dormitorul din spate şi i-am auzit certându-se. Nu obişnuiesc să trag cu urechea, însă, deşi probabil că m-au auzit, au continuat să se certe, şi pe urmă era prea târziu ca să îi întrerup, să tuşesc sau să-mi fac cunoscută prezenţa într-un alt mod, aşa că mi-am ţinut respiraţia şi am rămas pe loc, cât am putut de nemişcată. Fapt ciudat, nu se certau pe seama celorlalţi pretendenţi ai lui O, aşa cum ar fi fost normal să se întâmple, ci din cauza unei afaceri, iar O părea mult mai agitată decât de obicei. La un moment dat, G a strigat: „Acum că-l ai la degetul mic şi pe escrocul ăla atotputernic de comisar de poliţie, presupun că te gândeşti că nici nu mai ai nevoie de mine." Mi s-a părut ciudat ce auzisem – din câte ştiam eu, O nu-l întâlnise niciodată pe comisar. Într-un final, G a ieşit valvârtej din dormitor şi s-a îndreptat spre uşa de la intrarea în apartament, iar când a dat cu ochii de mine, a scos un pufnet nepoliticos şi a strigat

peste umăr spre O ceva oribil de defăimător la adresa mea, numindu-mă sicofant și spion. Și pe urmă a plecat fără să se obosească să-și ia la revedere de la mine și a trântit ușa în urma lui. Credeam că ajunsesem la pace cu G, dar îmi dau seama acum că fusesem o fraieră să îmi închipui așa ceva. Cred că nu e de fapt un tratat de pace, ci mai degrabă un impas.

Sunt conștientă că detractorii mei ar fi încântați să-mi citească jurnalul, dar am impresia că această însemnare i-ar dezamăgi. Ei s-ar grăbi, desigur, să ofere explicații simple pentru asemenea adnotări: ar spune că sunt nebună și o naratoare care nu inspiră încredere. Dar eu știu adevărul și pun pariu că în cazul în care comisarul ar prinde de veste despre această însemnare, întregul jurnal ar putea dispărea ca prin minune.

Adevărul este că din jurnalul meu lipsesc alte notații pe această temă pentru că nu am știut niciodată prea multe amănunte despre ce afaceri învârtea Odalie. Realizez că nimeni de aici nu mă crede când afirm asta, dar mi-e teamă că este purul adevăr. Doctorul meu actual – Miles H. Benson, căci nu fac un secret din numele lui – dă din cap, ca și cum m-ar crede, dar știu că doar îmi cântă în strună. Își închipuie că dacă dă din cap cu simpatie, așa cum obișnuiește, voi ajunge să-l consider aliatul meu și îi voi face confidențe. Dar realitatea e că nu am avut cunoștință de secretele pe care sunt sigură că moare de curiozitate să le afle. Foarte probabil, doctorul și-a imaginat o întreagă lume din care am făcut parte, o lume a înșelăciunilor, a puștilor automate și a schimburilor de focuri în restaurante cu geamuri acoperite de perdele. Desigur, toate aceste imagini sunt false și ridicole; existența pe care am dus-o împreună cu Odalie a fost una a locurilor elegante, prăjiturilor fine și a drumurilor frecvente la magazine universale de lux. În cel mai bun caz, am puține cunoștințe cu privire la rolul jucat de Odalie în importul și producția de alcool, adunate din crâmpeie de informații obținute pe căi indirecte (aici Gib ar putea sublinia în felul său sarcastic că ceea ce eu numesc „căi indirecte" înseamnă, de fapt, spionaj).

Iată totuși câteva lucruri pe care le știu: știu că băuturile vândute în crâșmele ilegale variau de la cele foarte tari până la cele foarte slabe, cuprinzând întreaga gamă, de la șampania franțuzească până la alcoolul din cereale. Una peste alta, privind retrospectiv, realizez acum că operațiunea avea cu certitudine o amploare destul de impresionantă și că presupunea un anumit volum al importurilor. La diferite intervale, în crâșme au existat multe sticle de gin englezesc, whisky irlandez și votcă

rusească care au curs în valuri. Având în vedere cantitatea de gin făcut în casă şi de whisky de contrabandă, am mai dedus că în crâşme se comercializa şi alcool din producţie autohtonă. O auzisem de mai multe ori pe Odalie vorbind la telefon şi din jumătatea ei de conversaţie trăsesem concluzia că aceste varietăţi de alcool produs artizanal erau vândute direct mai multor magazine generale şi drogherii din diverse locuri, de la Philadelphia la Baltimore, şi că mesajele criptice pe care Charles Whiting le prelua stând lângă telefon aveau de-a face cu această afacere. Odată chiar am răspuns eu însămi la telefonul din apartamentul nostru şi la capătul celălalt al firului era un bărbat cu un accent aspru de Chicago, care mi-a turuit o listă cu nume de magazine despre care am bănuit că aveau nevoie să-şi suplimenteze stocurile de mărfuri ilicite. Gentlemanul a continuat să-mi înşire nume timp de câteva minute înainte ca să apuc să îl opresc bălmăjind: „Îmi pare rău, dar domnişoara Lazare nu se află aici în acest moment." Evident, apelantul a fost foarte surprins de informaţie, căci s-a grăbit să încheie convorbirea.

În general însă, nu am cunoscut dedesubturile afacerilor lui Odalie şi trebuie să recunosc că ignoranţa mea a fost în mare parte autoimpusă şi deliberată. Cum nu sunt proastă, presupun că ar fi trebuit să prevăd repercusiunile adoptării unei asemenea atitudini. În momentul acela nu am ştiut – sau mai degrabă nu am vrut să ştiu – că va veni o zi când aveam să regret că nu mă distanţasem şi mai mult de problemele pe care Odalie le avea în afaceri.

Anul 1925 era pe sfârşite. Pe măsură ce zilele înăbuşitoare de septembrie s-au prelungit cu o vară indiană, Odalie şi Gib au început să se certe din ce în ce mai des. Realizez cât de ruşinos este să recunosc aşa ceva, dar cred că am fost în sinea mea încântată de această evoluţie. De la bun început nu înţelesesem ce fel de atracţie exercita Gib asupra ei şi mi s-a părut inevitabil ca Odalie să se despartă de el. De fiecare dată când îmi vorbea în particular despre relaţia lor, am încurajat-o din toată inima să ia măsurile necesare pentru a se despărţi. Chiar dacă nu am spus-o niciodată cu glas tare, am fantazat că înclinaţia lor tot mai evidentă spre ceartă avea ceva de-a face cu prezenţa mea în viaţa lui Odalie, prezenţă care îl detronase pe Gib din poziţia deţinută până atunci. Multe dintre certurile lor din acea perioadă erau legate de locurile pe unde hălăduia Odalie. Atunci când mă mutasem în apartamentul ei, Odalie avea mare grijă să-l ţină mereu la curent pe Gib cu tot ce întreprindea. Dar pe

parcurs a început să-şi neglijeze tot mai mult această obligaţie. Oricât de prostească ar părea acum ideea, am speculat că prezenţa mea o impulsionase cumva în această direcţie. Era pe cale să se elibereze de Gib, iar eu o ajutam! Evident, asta s-a şi întâmplat în cele din urmă, numai că nu în modul pe care mi-l imaginasem eu.

Rezultatul certurilor dintre cei doi a fost acela că Odalie a avut nevoie ocazional de un înlocuitor care să joace rolul lui Gib în rezolvarea unor probleme de afaceri. A început să-mi ceară mici favoruri. Era vorba de sarcini uşoare; de obicei, ele se refereau la lăsarea câte unui plic la o drogherie sau alta, ori de preluarea unuia. Mi-am spus că, din moment ce trebuia să merg oricum la drogherie, predarea plicurilor nu era decât o misiune secundară, absolut nevinovată. Deşi eram conştientă că mă autoamăgesc.

Cât despre Odalie, ea şi-a dovedit din plin isteţimea în felul în care şi-a formulat rugăminţile. Prima oară când mi-a solicitat ajutorul, ne aflam pe terasă şi leneveam în căldura sfârşitului de vară în timp ce ne răcoream una pe cealaltă pe cefe cu cuburi de gheaţă.

— Te-ar deranja? m-a întrebat ea imediat după ce a formulat cererea. Am ezitat, şi Odalie a observat. Vai, Rose, a exclamat, dar ce ceafă frumoasă ai! Ai ştiut asta până acum? Nu, evident că nimeni nu-mi spusese. Să ştii că ţi-ar şade foarte bine cu o tunsoare bob. Serios! a adăugat, iar eu am simţit cum mă înroşesc până la rădăcinile părului meu netuns bob.

Aproape fără să-mi dau seama, am făcut acelaşi comision pentru Odalie de nu mai puţin de patru ori. Nu am fost însă pregătită pentru escaladarea rugăminţilor la mai mult de predarea ocazională a unui plic către un vânzător dintr-o drogherie. Normal, Odalie a avut grijă să-şi creeze mereu un avantaj. Într-o noapte, stăteam comod pe cuvertura din patul ei. Odalie se certase cu Gib şi, în calitatea mea de ascultătoare înţelegătoare, îmi asumasem rolul publicului binevoitor. Ne ţinuserăm de mână, aşa cum o făceam adesea, şi, când era pe punctul de a adormi, Odalie a dus mâna mea la buzele ei şi a sărutat-o uşor.

— O adevărată soră, a murmurat ea în timp ce se lăsa furată de somn.

În ziua următoare mi-a cerut o favoare nouă – una pe care nu am avut puterea s-o refuz. Începuse ca o zi de marţi obişnuită, însă în cele din urmă Odalie m-a convins să plec de la secţie cu o oră înainte de încheierea programului de lucru pentru a-i face un „mic comision".

— Aş merge eu, dar am rămas în urmă cu treburile. Vezi teancul ăsta uriaş de rapoarte care trebuie transcrise? Sunt toate pentru sergent şi am

impresia că în ultima vreme nu prea mă mai are la inimă. Dar tu… tu reuşeşti întotdeauna să fii la zi cu munca, Rose! Îţi poţi permite să lipseşti o oră. Ah, ce spun eu o oră, chiar mai puţin! Mult mai puţin, aş zice. Ieşi pur şi simplu în linişte şi o să am eu grijă ca nimeni să nu-ţi remarce absenţa.

— Ah, nu ştiu dacă…

— Dar e foarte uşor, m-a asigurat Odalie. Locul e cam peste mână, dar tot ce ai de făcut e să preiei un mesaj.

Am început să şovăi şi Odalie s-a crispat şi mi-a aruncat o privire urâtă.

— Ah, Rose, văd că te deranjează rugămintea mea. Uit-o, te rog. Nu contează. O să îl sun pe Gib şi o să-l rog pe el…

Evident că am oprit-o şi, cu un amestec contradictoriu de nerăbdare şi reţinere, mi-am notat adresa pe care mi-a dat-o. În drum spre uşă, a venit iute după mine, m-a prins de încheietura mâinii şi mi-a spus făcându-mi cu ochiul: „Ah, era să uit – pentru taxi." Am strigat după un taxi şi după ce am urcat, m-am uitat la valoarea bancnotelor strânse în pumn şi am realizat că îmi dăduse suficienţi bani cât să merg cu taxiul până la St. Paul, Minnesota, şi înapoi.

Ziua întreagă fusese înăbuşitoare şi înnorată şi, deşi ne aflam în septembrie şi nu se făcuse încă ora cinci, cerul căpătase deja o nuanţă verzuie întunecată, bolnăvicioasă. Şoferul, sperând probabil să aducă în maşină ceva asemănător cu briza, deschisese toate geamurile, dar fără prea mare folos. Când i-am arătat bucata de hârtie cu adresa, a dat din cap şi a părut că ştie destinaţia, aşa încât pe mai întreg traseul am rămas prăbuşită pe bancheta din spate, cu capul dat pe spate şi năduşind lipsit de delicateţe pe tapiţeria din piele. Într-un final, am oprit în faţa unei clădiri din cărămidă aflate undeva pe malul East River. Şoferul m-a aşteptat răbdător, dar eu m-am mişcat încet – clădirea nu părea a fi locuită. Nu ştiu ce fusese iniţial imobilul, însă în niciun caz nu era bloc rezidenţial; părea mai degrabă un fel de fabrică dezafectată. Am observat cum câteva dintre ferestrele mari de la etajele superioare fuseseră sparte, dând clădirii aerul unui felinar zâmbăreţ scobit dintr-un dovleac.

— Ei? m-a îmboldit taximetristul, uitându-se la mine peste scaun şi împingând spre creştetul capului cozorocul şepcii de vânzător de ziare ca să mă vadă mai bine.

Am scos câteva bancnote din teancul primit de la Odalie şi am plătit cursa.

— Păstrează mălaiul, i-am spus.

Era o expresie argotică pe care o auzisem la Odalie de cel puţin o

duzină de ori. În afara hainelor de la ea, îi încercam acum și vocabularul, și gesturile.

— Mersi, a răspuns șoferul țâfnos.

Răspunsese pe un ton sceptic, însă am preferat să-i iau drept sincere mulțumirile, având în vedere că îi dădusem un bacșiș gras. În momentul acela nu mi-a trecut prin cap ideea că tonul său cinic se datora probabil faptului că mă luase din fața unei secții de poliție și mă lăsa acum într-o zonă destul de dubioasă de pe East River.

Am coborât din mașină și m-am apropiat de singura ușă pe care am zărit-o pe întreaga fațadă a clădirii. Am auzit în spate cum taxiul a pornit din loc. De undeva de pe un șlep cu gunoaie de pe East River a răsunat puternic o sirenă și țipetele pescărușilor certăreți au trimis ecouri peste apă. Ușa din fața mea era mare, din lemn, și zăvorâtă. Eram deja convinsă că adresa notată era greșită, însă cum taxiul plecase de mult și prin preajmă nu am zărit niciun telefon ca să o sun pe Odalie, m-am gândit că nu strica să ciocănesc. Am ridicat mâna cu prudență și am bătut timid în ușa din lemn. Ușa s-a legănat ușor și lacătul prins pe un lanț a zornăit. M-am uitat în jur jenată și m-am simțit brusc ca o proastă. Nu prea mă așteptam să-mi răspundă cineva. Însă aproape imediat ce zgomotul ciocănitului meu slab s-a stins, o gaură de vizor pe care nu o observasem inițial s-a deschis cu forță.

— Ce vrei? a tunat o voce joasă.

Am strecurat o privire prin întunecimea găurii și, cu un icnet, am deslușit un ochi mic și rotund ce se holba la mine. Am rămas nemișcată, clipind mărunt ca o fraieră.

— Te-am întrebat ce vrei, a repetat vocea.

— Vreau… am venit din partea lui Odalie Lazare, am răspuns.

Gaura de vizor s-a închis la fel de violent precum se deschisese. Un zăvor greu a fost tras și mai multe chei au zăngănit pe măsură ce încuietorile erau descuiate. Ușa a fost trântită de perete și m-am trezit în fața unui bărbat roșcat, musculos, îmbrăcat într-un pulover de marinar și cu o șapcă tricotată pe cap. Era un individ solid. Cu privirea nu ajungeam decât la jumătatea dungilor de pe pieptul său.

— Grăbește-te, a lătrat el la mine și, fără să mă gândesc, am pășit peste prag și am plonjat în întunericul dinăuntru.

M-am trezit într-un soi de anticameră. Ușa a fost iute închisă și zăvorâtă în spatele meu. Lacătul și lanțul nu erau decât de fațadă, din câte se părea; cu cât mă uitam mai atent, cu atât realizam că zăvorâtul era de fapt din interior. Ceea ce însemna, desigur, că imobilul era locuit – ultimul

lucru la care m-aş fi aşteptat.

— Şi zici că Odalie te-a trimis? a întrebat roşcovanul.

Am dat din cap în semn de confirmare. M-a măsurat cu privirea din cap până în picioare, ca şi cum nu se putea decide dacă fenomenul curios la care era martor era sau nu unul real. A scos un pufnet care m-a făcut să cred că problema rămăsese pe moment nerezolvată.

— Pe aici, a zis el, nemaipărând interesat de persoana mea, şi a început să meargă rapid pe un hol şi, în timp ce îna-inta, mi-am dat seama că felinarul său era unica sursă de lumină.

— Aşteaptă! am strigat şi m-am repezit după el.

Nu mi-a răspuns. M-am poticnit şi m-am grăbit să îl prind din urmă. Când am ajuns, în fine, la capătul labirintului aparent nesfârşit de holuri, s-a oprit brusc în faţa unei uşi.

— Doctorul Spitzer e înăuntru. Cu el trebuie să vorbeşti.

Şi cu asta s-a răsucit pe călcâie şi lumina de la felinarul său a slăbit în intensitate în timp ce se îndepărta. Confuză şi disperată să nu fiu lăsată singură în beznă într-un loc atât de înspăimântător de nefamiliar, am întins mâna spre clanţă. De cum am atins-o, uşa s-a deschis fără a opune nicio rezistenţă şi am rămas pe loc, orbită instantaneu de nişte lămpi atârnate de tavanul camerei aflate dincolo de uşă. Am clipit mărunt cât ochii mi s-au adaptat la noua schimbare, iar creierul meu a fost pe punctul de a abandona orice speranţă la normalitate.

— Ce Dumnezeu…

— Pot să te ajut cu ceva? m-a întrebat apropiindu-se un bărbat îmbrăcat într-un halat de laborator scrobit.

— Ah! Nu… nu. Nu, adică vreau să spun, da. Da, vă rog. Presupun că vă datorez o explicaţie; eu sunt… Brusc am simţit o mare reticenţă în a-mi dezvălui numele. Odalie m-a trimis, am continuat.

M-am uitat în jur. Camera era, aşa cum am menţionat, foarte puternic luminată. În mijlocul ei erau două mese foarte înalte şi lungi, pline cu multe pahare de laborator şi flacoane care picurau şi bolboroseau. Aerul era impregnat de miros de alcool de frecţie şi de încă ceva… un iz pe care nu am reuşit să-l identific, dar care parcă aducea un pic a formaldehidă.

— Ce e aici, în locul ăsta? am întrebat.

Bărbatul în halat de laborator s-a încruntat.

— Şi zici că Odalie te-a trimis? a repetat el, exact ca roşcovanul. Hmmm… M-a privit de sus până jos. Avea părul închis la culoare, aproape negru, cu cărare pe mijloc şi o mustaţă de aceeaşi culoare, frumos aranjată. La fel ca predecesorul său, bărbatul în halat de laborator a părut

şi el sceptic în privinţa legăturii mele cu Odalie. Într-un târziu, a ridicat din umeri.

— Ei bine, presupun că e în regulă. Cine altcineva ar fi putut să te trimită? Aşteptăm să vină alt chimist cât de curând, dar sigur acela nu eşti *tu*. Ha! Doar dacă… Doar dacă, întâmplător, eşti madame Curie… Şi-a dat ochii peste cap şi m-a cântărit din nou din priviri, şi n-am apucat să răspund, că mi-a luat-o înainte. Nu… nu prea cred, a rostit cu voce tăioasă.

Am rămas tăcută şi cu ochii căscaţi de uimire la amestecurile gâlgâitoare, fumegânde din spatele lui. Mi-a urmărit privirea, uitându-se peste umăr. S-a răsucit înapoi cu faţa spre mine şi a mârâit.

— Probabil că nici n-ai habar cine e ea, a zis rânjind dispreţuitor, şi în clipa următoare am realizat că se referea la madame Curie.

Am simţit că-mi sare muştarul. Un val de fierbinţeală mi-a cuprins brusc obrajii şi am retrăit un sentiment mecanic familiar.

— Madame Curie a câştigat de două ori Premiul Nobel, am răspuns eu cu aroganţă. Doar citisem şi eu titlurile din ziare în copilărie! Şi e dovada vie că bărbaţii se grăbesc de multe ori să tragă concluzii greşite, am adăugat, iar bărbatul în halat de laborator a ridicat din sprâncene şi şi-a înclinat capul, îndreptându-se de spate aproape imperceptibil. Ascultă, am continuat, sperând să profit de avantajul dobândit pentru a-mi atinge scopul. Sunt sigură că aici se derulează o operaţiune demnă de Premiul Nobel, dar eu nu am venit decât ca să preiau un mesaj. Individul s-a holbat la mine şi a rămas tăcut preţ de câteva clipe. Odalie mi-a spus că trebuie să preiau un mesaj, l-am îmboldit eu.

La menţionarea din nou a numelui lui Odalie, omul a ieşit din transă şi şi-a revenit din amorţeală.

— Da, sigur. Din păcate, nu am veşti bune. S-a întors cu spatele la mine, cu un aer energic, serios, ca să se ocupe de recipientele lui. A început să facă mici ajustări amestecurilor pe care le conţineau. Ştii şi tu că autorităţile guvernamentale au înăsprit controalele. În ultima vreme, chiar au exagerat cu metanolul. Nu pot să promit că şarja asta va fi băubilă. Nu dacă nu vrem să mai avem un tip mort, ca data trecută.

— Ah! Ce vrei să spui… doar n-a murit cineva! am exclamat eu derutată.

Am sesizat imediat că uimirea mea neinformată m-a costat pierderea superiorităţii temporare asupra bărbatului în halat. Omul şi-a dat ochii peste cap dispreţuitor, apoi a oftat şi şi-a dres glasul.

— Uite ce-i, donşoară… nu ştiu cum te cheamă, spune-i donşoarei Lazare că am dat-o în bară cu şarja asta, da’ o să încerc din nou. Amicu’

meu este chimist la o fabrică de tonic pentru păr. O să încerc cu nişte substanţe pe care le foloseşte el. A împins o sticlă spre mine. Poftim, a lătrat el, poţi să-i dai asta donşoarei Lazare.

Nu am întins braţul la timp ca să iau sticla şi el a clătinat-o în faţă şi în spate, ca pentru a mă tachina.

— Ce-i asta? am întrebat în timp ce mă uitam la sticla verde, simplă, neetichetată.

— Dovada, a replicat doctorul Spitzer. Dovada că nu urmăresc să vând o şarjă bună pe sub nasu' ei.

Degetele mi s-au încolăcit ezitant în jurul gâtului sticlei. Am mijit ochii ca să mă uit la conţinut. Din câte am observat, lichidul era limpede precum cristalul. Am scuturat sticla şi doctorul Spitzer s-a încruntat.

— Nu cumva să te apuci s-o bei acum, m-a avertizat el. Doar ai suficientă minte ca să ştii asta, nu?

— Păi… da. Sigur.

— Mda. Deşi pari mai degrabă genu' răzgâiat; probabil că eşti mai obişnuită cu băuturile alea scumpe din import.

Am clipit prostește la el. Nu fusesem niciodată considerată „genul răzgâiat". Mi-am dat vag seama că doctorul Spitzer începuse să se poarte tot mai grosolan. În timp ce mă măsura din cap până-n picioare în mod dizgraţios, orice pretenţie la absolvirea unei universităţi imaginare care i-ar fi conferit titlul de „doctor" s-a volatilizat. Pe faţa lui s-a instalat o expresie crudă, feroce.

— Da-da, ştiu totu' despre ăi ca tine: amărâţii de muncitori n-au decât să bea ei alcool făcut în casă, că ie pe riscu' lor, în timp ce voi… A oftat cu amărăciune şi a ridicat din umeri dezaprobator. În fine, asta ie, nu uita să-i transmiţi mesaju'.

Am rămas acolo nemişcată, încă încercând să înţeleg mesajul care trebuia transmis. Doctorul Spitzer se enervase deja, asta îmi era foarte clar. Am simţit că o dădusem în bară: reuşisem să îl ofensez şi să fac figură de găgăuţă. A apăsat un buton şi undeva a sunat o sonerie. După câteva secunde, roşcovanul a apărut în pragul uşii.

— O să te conducă Stan, a rostit doctorul Spitzer pe un ton plat, indiferent.

Şi-a reluat treaba ca şi cum prezenţa mea în încăpere era deja o amintire veche. Am păşit în urma lui Stan cu acelaşi mers mecanic cu care intrasem în clădire şi înainte să apuc să mă dezmeticesc, eram din nou afară, iar uşa grea din lemn s-a trântit cu zgomot în spatele meu. Dinspre râu bătea o briză umedă şi la ceva distanţă în faţă, mult deasupra capului,

am zărit schelele înalte ale podului Queensboro. Am ascuns cu stângăcie în haină sticla ţinută strâns în mână. Nu ar fi dat bine să fiu văzută pe o stradă publică ţinând în braţe o sticlă neetichetată cu alcool.

Pe urmă m-am uitat însă în jur şi am văzut că nu era nimeni. Nu exista în zonă niciun mijloc de transport; niciun băiat de serviciu sau portar nu telefonase după un taxi care să vină să mă ia, aşa cum mă obişnuisem mult prea repede. Am luat-o pe jos, îndepărtându-mă de malurile acoperite cu prundiş ale râului în direcţia zonelor mai civilizate. Cu toate că fusesem primită şi scoasă din clădire cu mare viteză, misiunea se prelungise mai mult decât mă aşteptasem. În timp ce îmi croiam drum pe aleile presărate cu moloz dintre clădirile industriale pentru a reveni pe bulevarde, am aruncat o privire abătută ceasului de la mână şi am realizat că şi dacă m-aş fi întors la secţie, n-aş fi ajuns decât la finalul programului şi ar fi trebuit să plec spre casă. Am deliberat în sinea mea şi, când am ajuns pe First Avenue[64], am strigat după un taxi şi am dat în schimb şoferului adresa hotelului. Măcar în privinţa acoperirii absenţei mele de la secţie, aveam deplină încredere în Odalie.

În seara aceea, ceva mai târziu, când i-am transmis lui Odalie mesajul şi i-am dat sticla primită de la doctorul Spitzer, nu a părut foarte surprinsă.

— Ah, doctorul Spitzer e cam şarlatan, a zis luând sticla cu o privire absentă şi aşezând-o cu un aer nepăsător pe o măsuţă din apropiere. A clătinat din cap. Ei bine, nu-mi pun prea mari speranţe în el. Dumnezeu ştie de ce l-a angajat Gib. Nu-i cine ştie ce de capul lui pe post de chimist, a continuat Odalie, iar eu mi-am amintit ce îmi spusese doctorul Spitzer despre ultimul lot de alcool – „Nu dacă nu vrem să mai avem un tip mort, ca data trecută…" Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, Odalie a ignorat sticla abandonată pe măsuţă,a dat pagina revistei pe care o citea şi a adăugat cu o privire pierdută: Să ştii că circulă nişte poveşti pe seama lui…

Nu a avut nevoie să mă convingă; o credeam. Adevărul este că, deşi mă dădusem peste cap ca să devin confidenta ei cea mai loială, începusem să realizez că mai bine nu ştiam unele lucruri.

Cu toate că micile „favoruri" pe care mi le cerea Odalie m-au obligat să ies din zona mea de confort, am continuat să îndeplinesc ocazional acele sarcini ciudate, fericită fiind că îmi consolidasem în fine poziţia pe care o râvneam de mult – cu alte cuvinte, mă ridicasem la statutul de cea mai importantă persoană din viaţa ei, iar ea devenise cea mai importantă persoană din viaţa mea.

E imposibil să explici cuiva care nu a cunoscut-o pe Odalie cât de

grozavă era această realizare, cât de formidabilă era ea ca om. A spune că avea un fel de-a fi foarte special nu este de ajuns. Dacă te simţeai împovărat de griji, ea făcea nişte trucuri de ajungeai să te simţi uşor de parcă pluteai. Dacă erai desconsiderat la locul de muncă, făcea din cel care te desconsidera ţinta unor glume răutăcioase. Atunci când erai în preajma ei, nu aveai cum să te simţi un outsider. Iar acest fenomen era pentru mine un adevărat miracol. Pentru că toată viaţa mea de până atunci fusesem un outsider.

Aşa încât, în ciuda senzaţiei tot mai pregnante de neplăcere cauzate de comisioanele pe care Odalie mi le cerea să le fac când şi când, mă gândesc la acele zile ca fiind probabil perioada cea mai fericită şi cea mai binecuvântată din toată viaţa mea. Atinsesem un punct culminant. Deşi, desigur, nu am ştiut acest lucru. Punctele culminante sunt definite ca atare doar prin comparaţie cu celelalte momente, iar în cazul meu, apogeul a fost sortit să fie urmat de o cădere dramatică.

Nu bănuiam că declinul meu se întrezărea deja la orizont. Curând aveam să ajung fără să vreau la un punct de cotitură dincolo de care a urmat prăbuşirea.

Am ajuns la acel punct de cotitură atunci când am zărit în arestul de la secţia noastră un bărbat a cărui faţă mi s-a părut familiară. Nu eram sigură, dar m-am gândit că îl văzusem probabil o dată sau de două ori la crâşmă. Când i-am atras atenţia lui Odalie, ea a părut să-l recunoască imediat, şi mi-am dat seama că intenţiona să treacă la acţiune. Aşa cum o făcuse şi cu alte ocazii, a reuşit să-i fie repartizat cazul. Şi, la numai câteva minute după ce a intrat împreună cu sergentul în sala de interogatoriu, bărbatul a fost eliberat. L-am urmărit cum a străbătut agale secţia şi a ieşit pe uşă. Era ca şi cum vedeam o repetiţie a scenei cu Gib păşind alene afară din clădire în prima zi de după raid. M-am ridicat de la masa de lucru şi m-am îndreptat spre sala de interogatoriu. În clipa aceea, mi-am spus că nu eram decât curioasă în legătură cu metodele practicate de Odalie, însă era o minciună. Acum îmi dau seama că am ştiut dintotdeauna ce fel de metode folosea şi că în tot acel răstimp mă autoamăgisem pur şi simplu cu obstinaţie.

Pe o latură a clădirii secţiei, un coridor lung ducea spre sala de interogatoriu. Sau mai degrabă SALA DE INTERVIU, aşa cum stătea scris cu litere de alamă vopsite în auriu pe geamul de la uşă. Am cotit ca să pătrund pe coridor şi i-am zărit imediat pe Odalie şi sergent stând în

picioare în capătul îndepărtat. Îi vedeam foarte bine din locul în care mă aflam, însă mi-a fost limpede că ei nu mi-au observat prezența. Am fost pe punctul de a mă apropia, dar un instinct m-a împiedicat. Există o anumită senzație pe care o ai atunci când dai din greșeală peste doi oameni care împart un moment de intimitate, și asta am simțit eu când am cotit pe coridor. Senzația m-a făcut să mă opresc brusc; am rămas pe loc, șocată, și am continuat să mă uit. Cei doi păreau adânciți într-o conversație, dar vorbeau atât de încet, încât am avut dificultăți în a înțelege ce-și spuneau. Și pe urmă s-a întâmplat un lucru foarte simplu care mi-a făcut inima să se oprească în piept.

În timp ce își vorbeau, Odalie a întins o mână spre pieptul sergentului și și-a trecut ușor degetele peste reverul hainei lui, aplecându-se spre el și zâmbindu-i cochet. Am fost uluită. Sergentul era un bărbat îngrozitor de formalist și m-am așteptat să-i corecteze imediat greșeala. Însă am așteptat o dojană care nu a venit. În schimb, sergentul a continuat să vorbească, de parcă era ceva perfect firesc ca Odalie să îl atingă într-un mod atât de intim. Pentru un scurt moment, mi-am spus că sergentul era doar politicos. Poate că alesese să ignore pur și simplu nerozia lui Odalie în loc să-i atragă atenția și să o facă să se simtă jenată. Însă când mâna lui Odalie a alunecat de pe rever și s-a lăsat să cadă peste partea de sus a mânecii hainei lui, bănuiala mi-a fost complet infirmată. Iar când sergentul a reacționat și el, în fine, a fost de parcă timpul s-ar fi oprit în loc, și toată căldura mi s-a scurs din obraji. L-am văzut cum își ridică mâna și o acoperă pe cea a lui Odalie, după care o plimbă prietenos în sus și în jos de-a lungul brațului ei mlădios, lăsat pe jumătate dezgolit de bluza cu mâneci scurte.

Văzusem destul. Tremuram de furie, și o senzație dureroasă de greață m-a făcut să simt un nod în stomac. M-am răsucit iute pe călcâie și m-am năpustit în direcția toaletei pentru femei, unde am râgâit și n-am vomat, timp de câteva minute, decât aer într-o chiuvetă goală. După care am rămas să mă holbez la reflexia mea în oglindă și, pentru o vreme, totul în jur s-a întunecat.

Ulterior, cineva avea să remarce câteva crăpături lungi și subțiri ca firele de păianjen de-a latul oglinzii de la toaletă și să susțină că fuseseră opera mea. Dar nu văd cum ar fi fost posibil, din moment ce, dacă ar fi fost așa, e limpede că oglinda mi-ar fi lăsat semne, iar eu nu-mi amintesc de nicio zgârietură sau tăietură pe piele. Oricum ar fi, atunci când am ieșit, în fine, de la toaletă, eram în continuare tulburată. Mușchii îmi tremurau de indignare în fața trădării. Fiecare părticică din corpul meu era pregătită să

treacă imediat la fapte.

Numai printr-un efort de disciplină îndelung exersat am fost capabilă să-mi îndeplinesc sarcinile de serviciu ca de obicei, însă scena la care fusesem martoră m-a bântuit tot restul zilei, reapărându-mi în minte în momente nepotrivite, de fiecare dată din ce în ce mai vie. Doctorul Benson speculează că aş avea ceea ce el numeşte *imaginaţie hiperactivă*. Zice că sunt predispusă la a trage prea repede concluzii. În timpul şedinţelor noastre, îşi lasă ochelarii să alunece pe nas până ce abia dacă mai au pe ce să se sprijine şi se uită la mine pe deasupra acelor oglinzi goale pentru a-mi repeta adesea: „Spune-mi, Rose, cum poţi să fii aşa de sigură că între sergent şi Odalie se petrecea ceva necuviincios?" Sau alteori îmi zice: „Cum poţi să fii sigură că imaginaţia nu îţi joacă feste?" Această ultimă întrebare mă jigneşte, căci nimeni nu m-a acuzat vreodată că aş avea o imaginaţie prea bogată, şi chiar dacă ar fi ca acea imaginaţie săracă pe care o *posed* să-mi joace feste, festele n-ar fi de o atât de joasă speţă. Odată, la o petrecere, Odalie m-a descris, eu fiind de faţă, drept o „mironosiţă", şi nu m-am supărat deloc, căci adevărul e că am o conştiinţă excepţional de curată, lucru de care nici prin cap nu-mi trece să mă ruşinez.

Odalie a fost prea ocupată tot restul acelei zile şi nu a avut timp să discute cu mine; altfel, poate că mi-aş fi pierdut controlul şi aş fi luat-o la rost de faţă cu toată lumea – un lucru care, în ultimă instanţă, m-ar fi umilit şi pe mine la fel de mult ca pe ea. Privind retrospectiv, trebuie să recunosc că mă bucur mult că n-am făcut niciun gest necugetat, căci ar fi fost probabil folosit drept o nouă probă împotriva mea în situaţia în care mă găsesc în prezent. Am urmărit cu coada ochiului cum minutarul a făcut două rotaţii complete pe ceas în cursul absenţei lui Odalie, timp în care am născocit altă metodă de a o învăţa minte pe Odalie… *Aveam să îmi retrag prietenia!* Da; aveam să-mi fac în linişte valiza şi să mă strecor pe neobservate afară pe uşă în toiul nopţii. Odalie avea să-mi observe absenţa în ziua următoare şi, verificând camera în care dormeam de obicei, avea să vadă, fără îndoială, că toate lucrurile mele dispăruseră peste noapte şi va intui motivele plecării. În timp ce băteam la maşină un teanc de rapoarte, m-am gândit la biletul pe care urma să-l las pe patul frumos făcut şi am compus în minte mai multe ciorne dramatice, timp în care am făcut mai multe greşeli de dactilografiere. Am dezbătut în minte ce ton ar face-o mai mult de ruşine şi ar răni-o, prin urmare, cel mai tare: unul tulburat, prin care să-mi exprim dezaprobarea care îmi sfâşia inima, sau unul detaşat, indiferent, care să-mi sublinieze superioritatea morală

şi să sugereze cu dispreţ că greşelile ei erau cam bătătoare la ochi şi aduceau prea mult a clişee. După care am luat în considerare şi posibilitatea de a nu-i lăsa niciun bilet şi am decis că asta ar răni-o probabil cel mai mult.

Cât despre sergent, mi-am spus că nu era cazul să-l pedepsesc. Nu aş putea să explic de ce, căci nici eu nu ştiu cu precizie, dar după ce fusesem martora interludiului dintre ei de pe coridor, nu nutream aceleaşi sentimente pentru cei doi făptaşi. Valuri de furie fierbinte mă străbăteau atunci când mă gândeam la Odalie; sentimentele mele faţă de ea aveau o notă imperioasă, o nevoie disperată de a o pedepsi, de a-i arăta cât de nedrept se comportase. În schimb, faţă de sergent nu nutream decât un sentiment indiferent de dezamăgire. În mintea mea, el coborâse de pe Muntele Olimp şi nu avea să mai urce acolo niciodată. De câte ori mă gândeam la el, nu îi vedeam decât mâna plimbându-se pe braţul lui Odalie.

Bineînţeles, acum sunt conştientă că pierdusem un zeu în sergent şi câştigasem un altul în Odalie, că eram mai obsedată ca oricând de adâncimile neexplorate ale puterilor ei manipulatoare, despre care ajunsesem să cred că nu aveau limite. Odalie nu era genul de idol pur şi cu existenţă strictă, aşa cum fusese pentru mine sergentul. Odalie era ceva complet diferit, ceva ce încă nu puteam defini, căci în acel moment nu aveam încă o vedere de ansamblu asupra ei, ca persoană, şi a efectului pe care avea să-l aibă în final asupra mea. Nu aveam idee atunci de faptul că cea mai teribilă putere a ei avea să se arate nu în acţiunile pe care urma să le întreprindă, ci în ceea ce era capabilă să-i determine pe alţii să facă. În ceea ce era capabilă să mă determine *pe mine* să fac.

Dar toate acestea aveau să se întâmple curând. În seara aceea, am mers acasă împreună cu Odalie, conform rutinei stabilite. Am încercat să mă arăt rece şi rigidă, dar nu cred că mi-a remarcat reţinerea. Am decis că era mai bine să trag de timp până să plec din apartament neobservată şi să protestez prin absenţă împotriva ticăloşiilor lui Odalie. Gib a dormit la noi în noaptea aceea şi a fost la fel de posac ca de obicei. La puţin timp după cină, au dispărut împreună în dormitorul lui Odalie. Am notat data şi numele lui în micul meu jurnal. Am scris şi *sergentul Irving Boggs*, apoi am şters numele şi în cele din urmă l-am rescris şi am adăugat un semn de întrebare în dreptul lui. Pe urmă am pus o placă la gramofonul de pe noptieră. Am ales nişte concerte frumoase de Bach în încercarea de a insufla atmosferei puţină cuviinţă bine cizelată, şi am început să-mi împachetez lucrurile. Prin perete i-am auzit pe Odalie şi Gib cum se

certau. Şi mai apoi i-am auzit… cum nu se mai certau. De la pasiune au trecut la conversaţie, murmurul vocilor lor ridicându-se şi coborând ca o maree, până ce, destul de târziu, s-a stins complet. Ultima placă pe care o pusesem la gramofon s-a terminat şi ea şi acul a început să sară, pătrunzând în ultimul şanţ, de unde a fost împins iar şi iar spre centrul plăcii. Am ridicat braţul gros de alamă şi am închis aparatul.

Bagajele erau deja făcute – sau mai corect spus, bagajul, căci nu venisem decât cu o singură valiză şi tot aşa intenţionam să plec. Dintre lucrurile de care trebuia să mă despart, cel mai greu mi s-a părut a fi de haine. Am constatat cu surprindere cât de mult mă ataşasem de blănurile, rochiile cu mărgele, cămăşile de noapte din satin. Dar dacă voiam să îmi păstrez standardul moral superior, nu puteam să hoinăresc prin oraş împopoţonată cu podoabele lui Odalie, ştiind în tot acest timp că ele fuseseră obţinute cel mai probabil printr-un comportament nepotrivit. Am deschis un sertar al măsuţei de toaletă şi mi-am trecut mâna peste o grămadă de piese de lenjerie intimă din mătase brodată de parcă îmi luam pe veci adio de la un animal de companie iubit. Am ridicat brăţara cu diamante din locul în care stătea într-o etolă luxoasă din blană de nurcă şi am închis cu hotărâre sertarul. Am desfăcut încuietoarea şi am aşezat brăţara, aşa întinsă, pe pernă, pe locul gol unde capul meu nu avea să se mai odihnească niciodată. Cu un junghi în inimă m-am gândit la broşa aflată încă în sertarul mesei mele de lucru de la secţie – vedeţi voi, întotdeauna mi-a plăcut ca măsurile pe care le iau să fie unele extreme. Ah, dar în privinţa broşei nu mai aveam ce face. M-am uitat din nou la valiza pusă pe un scaun dintr-un colţ al dormitorului, lângă paravanul oriental pictat. Făcusem curăţenie în cameră cu cea mai mare atenţie, aşa încât spaţiul să pară şi mai gol. Voiam ca dispariţia mea să producă efectul maxim. Am cercetat aprobator camera goală şi am decis că sosise, în fine, momentul să plec. M-am ridicat în picioare şi mi-am luat valiza de pe scaun.

Însă pe urmă am şovăit. Cu valiza în mână şi îmbrăcată în cea mai modestă bluză de stambă şi cu o fustă lungă, m-am legănat aproape imperceptibil pe picioarele înfipte în podea. O îndoială imposibil de identificat mă împiedica să dau curs intenţiei de a pleca. Am luat în considerare posibilitatea ca Odalie să nu-mi remarce absenţa preţ de câteva zile sau, şi mai rău, să nu-i pese. Mi-am imaginat-o vârându-şi capul pe uşă pentru a arunca un ochi în camera mea goală în felul acela al ei, indiferent şi nepăsător, ridicând din umeri, apoi văzându-şi de treburi ca de obicei. M-am îngrijorat că, în timp ce ea însemna enorm pentru

mine, eu nu însemnam prea mare lucru pentru ea. M-am uitat în jos la valiza care mi se bălăbănea în mână. Deja se îngreunase, deja călătoria mă obosea, şi nici măcar nu făcusem primul pas spre uşă. Am realizat că în graba de a o pedepsi pe Odalie prin absenţă, nu mă gândisem unde aveam să mă duc – mintea mea nu mersese decât până la a-mi imagina plecarea.

Am lăsat valiza din mână şi m-am aşezat pe pat cu un oftat. Procedasem complet greşit. Voiam să-i transmit un mesaj lui Odalie, dar mai voiam şi altceva de la ea. Voiam s-o fac să-i pară rău.

Am hotărât să rămân. Cel puţin pentru moment. Încet, meticulos, am despachetat lucrurile din valiză şi le-am pus la locul lor. Apoi m-am îmbrăcat într-o cămaşă de noapte şi m-am urcat în pat. Eram decisă să adorm repede şi să mă trezesc a doua zi pentru a înfrunta noua sarcină pe care mi-o asumasem – aceea de a o iubi pe Odalie şi a o forţa astfel să realizeze faptul crucial că îşi tratase urât prietena cea mai devotată, că toate intrigile şi comportamentul ei riscant trebuiau să înceteze.

---

64 Arteră principală din Manhattan care străbate zona East Side pe direcţia nord-sud (n. tr.).

20

În ziua de vineri a aceleiaşi săptămâni, un vizitator neaşteptat a venit la secţie în căutarea lui Odalie. Întâmplarea a făcut ca ea să fie plecată cu treburi în timpul pauzei de prânz. De data aceasta, epuizată şi precaută după întâlnirea neprevăzută cu doctorul Spitzer, n-am întrebat-o unde se duce. În fine, ce vreau să spun este că Odalie a avut un vizitator în acea zi, însă nu a fost disponibilă la momentul sosirii lui. Aşezată la masa mea de lucru, mâncam un sandvici şi sorbeam din cafeaua care se răcise deja, când l-am văzut pe Teddy apropiindu-se de biroul de la intrare. Am scos involuntar un uşor scheunat şi mi-am dezvăluit astfel, desigur, singură prezenţa. Faţa lui de puştan s-a luminat.

— Bună, Rose! a strigat el cu o voce veselă din capătul celălalt al sălii.

A făcut semn cu mâna în direcţia mea. M-am ridicat iute de la masă şi am vărsat cafeaua din păhărelul conic din hârtie pe bluză. Nu m-am îngrijorat; era o bluză roz din satin împrumutată de la Odalie pe care o distrusesem probabil acum, însă dacă e să fi învăţat ceva despre Odalie în timpul petrecut împreună e că ea trata hainele aşa cum alţii tratează pudra de talc şi hârtia igienică. M-am grăbit să traversez încăperea spre Teddy. Toţi ochii s-au ridicat ca să vadă ce anume produsese agitaţia aceea.

— Şşşt! Nu mai vorbi aşa tare, i-am spus eu lui Teddy. Ce cauţi aici?

— Păi… m-am gândit să vin să discut cu Odalie.

L-am prins de antebraţ şi l-am tras după mine afară pe uşă, după care am coborât treptele verandei ca să putem vorbi în stradă.

— Zău aşa, Teddy, am bâiguit în timp ce încercam să-i stăpânesc corpul deşirat de adolescent. În calitatea mea de prietenă ascultătoare şi loială, ştiam că ar fi fost ideal să scap de el în clipa aceea, înainte ca Odalie să prindă de veste că o căutase. Fapt ciudat, îmi amintesc că mi-am spus atunci în sinea mea în chip aproape profetic: „În felul ăsta, nimeni nu va

avea de suferit.” De cum am ajuns în stradă, la adăpost de priviri curioase, l-am scuturat şi am repetat întrebarea:

— Ce cauţi aici?

I-am dat drumul din strânsoare şi am aşteptat. Nu s-a grăbit să-mi răspundă. A făcut ochii mari, s-a uitat în jos la pantofi şi s-a foit sfios. L-am studiat şi am simţit cum mă înmoi. Ştiţi de ce? Pentru că am recunoscut asemănarea dintre noi. Comportamentul lui faţă de Odalie avea un element de impetuozitate sinceră care nu diferea de a mea.

Pe scurt, atât eu cât şi Teddy încercam să înţelegem codul după care se ghida Odalie în acţiunile ei. Mai presus de orice, încercam să aflăm *adevărul* despre ea! Teddy încerca să afle adevărul faptic din trecutul ei, în timp ce eu încercam să aflu adevărul sentimental din inima lui Odalie, însă în esenţă diferenţele dintre noi nu erau foarte mari. Amândoi ne străduiserăm să ne aflăm mereu în preajma lui Odalie şi acum aşteptam ca ea să dicteze circumstanţele şi rezultatul interacţiunii.

Teddy m-a privit cu ochi imploratori şi între noi s-a petrecut un schimb tăcut de cuvinte. Am simţit cum un fior de simpatie îmi cuprinde extremităţile corpului. Dar după aceea m-am adunat.

— Teddy, am rostit eu pe un ton sever. N-ai ce să cauţi aici.

Şi-a încreţit fruntea, ca şi cum nu era sigur de adevărul remarcii mele.

— Ştiu sigur că m-a recunoscut, Rose, a zis el. Ea e. Şi-a făcut nişte schimbări în înfăţişare, dar *ea* e. Sunt convins până în măduva oaselor. Am nişte întrebări să îi pun… nu durează decât un minut.

L-am privit lung şi intens şi am realizat că nu va renunţa niciodată. Era convins că Odalie era Ginevra şi nu avea să-şi găsească liniştea până ce ea nu îi va fi răspuns în mod satisfăcător la întrebări, lucru de care nu eram sigură că Odalie avea să fie vreodată capabilă. Am derulat în minte lunga listă de poveşti inventate pe care Odalie mi le spusese în răstimpul de când eram prietene şi de piste false pe care încercase să mă conducă. M-am gândit şi la scena pe care o văzusem pe coridor cu ea şi sergentul. O flăcăruie de furie indignată s-a aprins undeva adânc în pieptul meu. În timp ce mă uitam la faţa lui Teddy, încă plină cu un puf ca de piersică şi coşuri, atât de tipice pentru un adolescent, mi-am dat seama că mă apropiam de un nou punct de cotitură.

— Uite cum facem, am spus într-un final, luând o decizie. Am scos din geantă un creionaş şi un carneţel. Acum trebuie să mă întorc la lucru, am adăugat în timp ce scriam cu caligrafia mea îngrijită o adresă şi câteva instrucţiuni. Dar poftim, ia ăsta! l-am îndemnat şi i-am dat carneţelul.

L-am lăsat stând acolo, perplex şi cu ochii holbaţi la carneţel, şi am

început să urc scara spre intrarea în secţie.

— Mulţumesc! a strigat Teddy în urma mea după ce şi-a revenit din mirare. Mulţumesc mult, Rose!

M-am oprit la jumătatea scării.

— N-ai pentru ce! am răspuns.

Presupun că, dacă ar fi fost să mă îngrijorez vreodată în legătura cu ceea ce tocmai pusesem în mişcare – în legătură cu confruntarea potenţial oribilă pe care o iniţiasem –, atunci ar fi fost momentul. Dar n-am avut niciun fel de temeri. Chiar dimpotrivă, am fost foarte relaxată şi calmă.

În timp ce urcam ultimele trepte, am zărit silueta lui Marie care se îndepărta de la fereastră. Deci mă văzuse. Ştiam că asta însemna că voi fi nevoită să-i îndur întrebările repetate: „Cine era individul? *Ş*i nu crezi că-i prea tânăr pentru tine?" Am intrat în secţie şi am luat hotărârea să nu-mi pese. În clipa aceea nu aveam cum să anticipez în ce mod faptul că Marie văzuse scena avea să-mi afecteze viitorul.

În seara aceea, am mers, ca de obicei, la crâşmă. Era o seară ca oricare alta, cu luna ridicându-se mare ca un balon la orizont înainte ca soarele să aibă timp să se cufunde cu totul. Îmi amintesc că am stat pe terasă şi am privit cum luna urca încet şi trudnic, o jumătate de seceră într-o nuanţă prăfuită de roz, presărată cu cratere cenuşii.

Fusese o altă zi călduroasă şi umedă, însă acum o briză răcoroasă împrăştia negura murdară a oraşului departe spre mare. Frunzele urmau să se veştejească în curând, şi mi-am dat seama cu surprindere că asta însemna că peste câteva luni avea să se împlinească un an de când o cunoscusem pe Odalie. Am meditat la asta şi probabil m-am pierdut în gânduri, căci am tresărit când i-am auzit vocea care mă striga să intru ca să mă îmbrac. Rareori ieşeam pe terasă, însă atunci când o făceam, eram rapid hipnotizată de felul în care luminile electrice ale oraşului căpătau o strălucire supranaturală în timp ce soarele îşi ceda teritoriul senzualei luni şi întunericul lua locul amurgului.

Când am intrat în cameră, am văzut că Odalie alesese deja ţinutele cu care urma să ne îmbrăcăm. Nici până azi n-aş şti să spun dacă asemănarea de stil dintre ele a fost o simplă coincidenţă sau ceva deliberat. Nu-mi pot închipui că Odalie prevăzuse în ce măsură această similaritate avea să-i fie de folos. Odalie are o mulţime de calităţi, printre care o capacitate de anticipare impresionantă a comportamentului omenesc, însă nu o cred o clarvăzătoare în toată puterea cuvântului. Cu toate acestea, probabil fără a

şti în ce fel îi va servi cauza, ne-a îmbrăcat pe amândouă în ţinute asemănătoare, în rochii de seară negre, cu ornamente din mărgele argintii. Deşi o rochie (a mea) avea decolteu pătrat, iar cealaltă (a ei) era cu umerii goi, mărgelele argintii fuseseră aplicate în număr din ce în ce mai mare spre poalele fustelor plisate, care pluteau pentru a atinge uşor genunchii, conferind ambelor ţinute farmecul unui val cu creastă sau al unei sirene.

Odalie mi-a uns cu cremă părul castaniu-cenuşiu ca de şoarece de câmp pentru a-l înnegri şi a-l face să strălucească, după care l-a prins dedesubt ca să se legene într-un unghi de-a lungul liniei maxilarului – aşa cum făcea tunsoarea ei bob. Îmi amintesc cum mă uitasem în oglindă la noi două, stând una lângă cealaltă, cu câteva momente înainte de a părăsi apartamentul. Arătam aproape ca două surori gemene. O femeie frumoasă, strălucitoare, şi copia ei, ceva mai banală, mai puţin elegantă. Într-o stranie tuşă finală, Odalie a insistat să ne punem la mâini cele două brăţări cu diamante – o alegere cu adevărat specială, căci până atunci nu le mai purtaserăm afară din casă. Şi odată ce le-am prins la încheieturi, eram pregătite de plecare. Odalie a sunat imediat la parterul hotelului şi a cerut unuia dintre portari să ne cheme un taxi, şi astfel ne-am început seara.

În cursul celor nouă luni petrecute cu Odalie, desco-perisem că crâşma – mai precis, crâşma *ei* – se muta sporadic, dar în principal folosea cu regularitate trei sau patru locuri. În noaptea aceea (care avea să fie ultima noastră noapte împreună), presupun că a existat un soi de circularitate poetică în faptul că ne-am întors în locul în care fusesem prima oară la invitaţia lui Odalie. De data aceasta nu m-am mai simţit ca o novice în timp ce taxiul ne-a purtat prin Lower East Side şi nici n-am tresărit măcar când ne-a lăsat pe o stradă pustie, mărginită de vitrine întunecate. Aşa cum mă aşteptam, faţada unuia dintre magazine era încă luminată. Am împins uşa prăvăliei cu peruci şi am găsit stând la casa de marcat acelaşi băiat, cu aceeaşi pereche de bretele de culoare ciudată. Care ne-a pus exact aceeaşi întrebare ca data trecută, o întrebare care, am sesizat din tonul lui, se uzase de prea multă întrebuinţare.

— Cu ce vă pot ajuta, doam'lor?

Glasul său a rostit fraza standard în aşa fel, încât verbul *a ajuta* fusese disecat de toate elementele sensului său original. Şi-a dat la o parte de pe ochi o buclă rebelă de păr unsuros şi a aşteptat. Odalie l-a ignorat complet şi şi-a scos pudriera pentru a-şi tampona nasul. Am realizat că era rândul meu să trec la acţiune.

— Da, am spus uitându-mă în jur după peruca gri-fer coafată într-un coc victorian elaborat. Peruca era mereu mutată de pe un raft pe altul, așa că nu se găsea niciodată în același loc. Poate că asta făcea parte dintr-un test menit să-i diferențieze și mai mult pe cei inițiați de cei neinițiați, sau poate că băiatul o muta de colo-colo doar din plictiseală. Într-un târziu, ochii mi-au căzut pe obiectul căutat. Peruca era cu adevărat oribilă. Am ridicat-o de pe capul nebănuitor al manechinului.

— Din câte am auzit, modelul ăsta arată grozav în varianta castanie, dar nuanța de mahon e de două ori mai drăguță.

Mi-am dat seama în timp ce rosteam fraza că nu sunase nici pe departe la fel de seducător ca din gura lui Odalie, însă și-a făcut efectul. Băiatul a pornit să apese pe clapele de la casa de marcat și curând un clic metalic zgomotos a răsunat și un panou din peretele din spatele tejghelei s-a deschis.

— Acum puteți intra, doam'lor.

Odalie a intrat prima și eu am urmat-o. Din nou, când panoul s-a închis în spatele meu, m-am trezit mijind ochii în întunericul absolut, străduindu-mă să deslușesc configurația holului și drumul de-a lungul său. Sunetele unei petreceri animate au rezonat în jur. Am simțit-o pe Odalie cum se mișca în fața mea și am înaintat orbește în urma ei până ce am dat de perdeaua din catifea. Am împins-o și am rămas pe loc vreo treizeci de secunde, însă nici nu am apucat să cuprind din priviri întreaga scenă, că o femeie s-a repezit spre noi și a sărutat-o pe Odalie pe amândoi obrajii.

— *Ai venit!* a exclamat ea.

— Mă bucur să te revăd, a replicat Odalie la fel de entuziasmată.

Am recunoscut-o pe femeie de la întâlnirea cu grupul boem din urmă cu multă vreme, însă mi-am dat seama că Odalie nu și-o amintea.

— Tocmai îi spuneam lui Marjorie… Ah! O vezi, uite-o, e acolo! Fă-i cu mâna, dragă! Așa, și cum îți ziceam, tocmai îi spuneam lui Marjorie: „Mă întreb când o să apară", și pe urmă, puf, ai apărut! Ca prin magie – și acum uite, ești aici!

— Da, sunt aici, a repetat Odalie.

Lumea venea întotdeauna la ea și îi vorbea în felul acesta și, drept urmare, își dezvoltase o manieră de a răspunde foarte grațioasă, dar vagă.

— *Musai* să vii să ne saluți, a spus femeia în timp ce respirația ei fierbinte, duhnind a whisky, ne-a izbit fețele. Își încolăcise deja brațul în jurul celui al lui Odalie, semn sigur că nu accepta un refuz. A tresărit ușor când corpul i-a fost scuturat de un sughiț tăcut, dar a continuat să insiste

cu tenacitate. E cu noi un tip pe nume Dingby, un impresionist al naibii de mucalit. E foarte amuzant, nu trebuie să-l ratezi! Şi, sigur, mai e şi pictorul Lebaud, şi o să-ţi povestească el cum are de gând să picteze portrete în stilul ăla nou, modernist, unde eşti tu, deşi nu semeni cu tine, şi toate trăsăturile sunt ciudate şi par nelalocul lor…

Persistenţa sâcâitoare a femeii a dat rezultate, căci brusc m-am trezit singură. L-am zărit pe Redmond în colţul celălalt al sălii, iar el a dat din cap în direcţia mea. Nu discutaserăm niciodată între noi despre neînţelegerea din noaptea raidului, dar ea păruse să se topească treptat, ca un cub de gheaţă care se transformă lent înapoi în apă, care (speram eu) avea să rămână cât de curând de domeniul trecutului. L-am urmărit cum şontâcâie spre mine pentru a-mi lua comanda. A urmat o discuţie scurtă, însă am ştiut că relaţia noastră progresa într-o direcţie pozitivă.

În timp ce îl aşteptam pe Redmond să-mi aducă cocktailul de şampanie, am cuprins cu privirea întreaga încăpere. O femeie cu o gardenie prinsă deasupra urechii cânta cu o voce cochetă care dădea pe dinafară de un soi de voioşie sarcastică şi îşi frământa în acelaşi timp încheieturile mâinilor. Era una dintre acele melodii antrenante care se dovedeau a fi oarecum înşelătoare; melodia în sine era veselă, însă observatorul mai atent ar fi remarcat că versurile debordau de un cinism la modă. Cupluri aparent insensibile la acest pesimism dansau în mijlocul sălii, bucuroase să ignore textul şi să ţină ritmul cu tempoul jovial al cântecului.

E tare ciudat cum totul s-a schimbat în acea noapte. Poate că doar îmi imaginez eu acum, când am avantajul de a privi retrospectiv, dar jur că aşa îmi amintesc că s-a întâmplat: cumva în seara aceea am avut impresia distinctă că o parte din magie dispăruse deja pentru totdeauna. Sau poate, cine ştie, nu-mi amintesc decât sensibilitatea mea la schimbarea anotimpurilor. La urma urmei, vara se încheiase. Ne abandonase, lăsând în urmă un sentiment de insatisfacţie şi luând cu ea toate acele aspiraţii la zile de plajă, prea des rămase neîmplinite, la piei bronzate şi la libertate primitivă. În scurt timp, vremea avea să se răcească şi să ne aducă înapoi în camerele înghesuite, sufocante, în care există încălzire cu aburi, pe care le numim civilizaţie.

Însă, când m-am uitat în jur, am simţit că nu numai ritualul anual de înmormântare a verii îmi inspira acele sentimente. Am avut dintr-odată o revelaţie în privinţa generaţiei mele. Era genul de înţelegere rezervată doar unui adevărat outsider care priveşte totul din afară: cuplurile care dansau în mijlocul sălii văzuseră multe veri şi multe ierni; aveau să se mai

schimbe de nenumărate ori şi acceptaseră tacit să treacă de la vals la foxtrot şi de la foxtrot la charleston. Aveau să se comporte ca şi cum fiecare rotire pe ringul de dans marca venirea hilară a ceva nou; vor pretinde că fiecare sărut pe care îl dădeau era primul din viaţa lor. Pe scurt, tinereţea lor nu era o prefăcătorie, dar inocenţa, da. Tinereţea era cea care îi ţinea în mişcare cu acea vitalitate brutală care zăcea în muşchii şi oasele lor, o vitalitate prea des confundată cu graţia şi abilităţile atletice. Însă inocenţa era un lucru pe care erau obligaţi să îl mimeze pentru a menţine iluzia că ceva nou şi spontan şi incitant îi aştepta după următorul colţ. Am început, pentru întâia oară, să percep încă vag că electricitatea relativă care plutea în aer era prinsă în balamalele acelei iluzii. Generaţia mea mersese la război şi se întorsese sătulă de lume… şi totuşi reuşiserăm să facem carieră amăgindu-ne cu pretenţiile noastre la o perenă adolescenţă virginală. Pe scurt, în noaptea aceea am ajuns la concluzia că eram cu toţii nişte impostori.

Am continuat să privesc în jur. Fără să-mi dau seama, îl căutam din priviri pe Gib. În săptămâna aceea îl auzisem certându-se cu Odalie aproape zilnic. Chiar dacă eram supărată pe Odalie, eram nerăbdătoare s-o văd cum îi dă, în fine, papucii. Am traversat încăperea. Gib nu se afla în grupul de bărbaţi care pufăiau din trabucuri. Nu se fâţâia prin preajma mesei de ruletă ca să-i vâneze pe cei care se sprijineau intenţionat de marginea rotiţei pentru a-i încetini mişcarea. Nu se găsea în mulţimea de corpuri agitate care dansau charleston (deşi adevărul este că rareori dansa). Când l-am găsit, îl găsise şi Odalie. Stăteau amândoi pe o canapea din catifea roşie dintr-un colţ îndepărtat al sălii, lângă bar, şi discutau ceva, pe un ton însufleţit. Niciunul dintre ei nu zâmbea şi după câteva minute mi-am dat seama că discuţia luase forma unei alte dispute. Curiozitatea m-a învins. Am pus paharul cu cocktail pe care încă îl ţineam în mână pe o masă alăturată şi m-am apropiat de bar, unde m-am prefăcută însetată şi i-am comandat barmanului o băutură proaspătă. La ora aceea, întreaga speluncă devenise insuportabil de zgomotoasă, dar tot am sperat să surprind măcar crâmpeie din conversaţia dintre Odalie şi Gib.

Numai că abia ce ajunsesem suficient de aproape cât să îi aud, când o tânără pilită a încercat să se cocoaţe pe braţul canapelei şi a sărit ca arsă cu un schelălăit când a dat de mâna lui Gib sub fundul ei. Când s-a ridicat de pe locul unde se aşezase accidental pe mâna lui, a răsturnat conţinutul paharului ei de martini peste capul lui şi acum începuse să se agite nervoasă în jurul canapelei şi să se scuze ţipând. Amestecul de gin de casă

şi ulei de păr care îi intrase în ochi nu l-a amuzat deloc pe Gib. Odalie a luat cu îndemânare batista din buzunarul de la piept al jachetei lui şi a început să-i tamponeze ginul ofensator de pe faţă. În numai câteva secunde, a îndepărtat-o pe tânără şi l-a condus pe Gib, susurându-i cuvinte liniştitoare, spre camera din spate, unde se părea că aveau de gând să rămână pe termen nedefinit.

Cu misiunea de recunoaştere eşuată şi curiozitatea rămasă nesatisfăcută, am scos un oftat şi mi-am îndreptat atenţia asupra petrecerii nebune ce se desfăşura în centrul încăperii. Cineva împinsese în mijlocul ringului un cărucior pe rotile, pe care înălţase o piramidă din pahare de şampanie. O fătucă minionă îmbrăcată într-o rochie de un galben aprins s-a aşezat în picioare pe treapta cea mai de sus a unui scaun cu scară, de unde a început să reverse un şuvoi de şampanie dintr-o sticlă foarte mare, aparent grea şi dificil de manevrat. Şampania a făcut mai întâi spume şi bule pe marginea paharului de sus, apoi a prins să curgă în cascadă în jos spre micul munte de pahare, umplându-le pe rând. Toţi cei din jurul meu, fie ei beţi sau treji, au aplaudat îndemânarea de care dădea dovadă tânăra.

Într-o miime de secundă am zărit ca într-o străfulgerare o pereche de bretele şi alta de ghetre şi mi s-a părut că-l văd pe locotenent stând exact în spatele fântânii improvizate. Dar nu era el. Chiar şi aşa, tremurul recunoaşterii mă aruncase într-o stare de alertă nervoasă şi m-am trezit incapabilă să stau locului. Poate că un şoc şi mai mare a fost realizarea pe jumătate a faptului că aş fi fost cu adevărat bucuroasă de compania lui. Tulburată, am simţit că nu mai pot rămâne mult timp nemişcată, sprijinită de tejgheaua barului. Aproape fără să-mi dau seama, am lăsat din mână paharul cu gin şi vermut şi am pornit să fac ceva ce nu făceam decât rareori atunci când eram suficient de trează cât să-mi amintesc ulterior detaliile – şi anume m-am aventurat pe ring şi m-am amestecat printre dansatorii de charleston care se zbânţuiau ca apucaţii. Nu ştiu cât timp a trecut cu sforţările mele pe ring, dar probabil că abia după vreo treizeci de minute m-am retras ca să-mi trag răsuflarea. În momentul acela, transpirasem atât de tare, încât cocul prins la spate în stil bob mi se lipise de obraji şi, când îmi atingeam cu limba buza de sus, simţeam gust de sare. Roşie la faţă, am rămas retrasă şi i-am urmărit pe ceilalţi cum dansează.

Pierdusem complet urma lui Odalie, când faţa ei ovală, luminoasă, însufleţită mi-a apărut brusc dinainte, profilată pe lumina aruncată în întuneric de lumânări. Am tresărit şi m-am împleticit în spate.

— Ah!

— Rose, dragă, aici erai!

Vocea ei suna ciudat; am detectat în ea un ton încordat, acuzator. Ceva era în neregulă. Poate că pâlpâitul lumânărilor îmi juca feste, însă mi s-a părut că gura lui Odalie se strâmba. Am devenit treptat conştientă de altă siluetă aflată în apropiere, imediat în spatele umerilor ei. Era o siluetă masculină. Cu umeri rezonabil de laţi, dar cu şolduri înguste şi cap disproporţionat de mic. Am clipit şi mi-am concentrat privirea.

— Ah! am exclamat din nou, luată prin surprindere.

Cu toate că, sinceră să fiu, n-aş fi avut de ce să mă mir. Doar îi dădusem eu însămi adresa, plus indicaţii despre cum să intre în crâşmă prin prăvălia cu peruci.

— Ţi-l aminteşti pe Teddy, nu-i aşa, Rose? Ne-am cunoscut acasă la familia Brinkley.

Cred că ştia că întrebarea era redundantă. Sigur că mi-l aminteam pe Teddy. În tonul excesiv de politicos al vocii lui Odalie se strecurase o furie amară. Îmi planificasem în minte cum să o informez că îl invitasem pe Teddy, însă acum, că momentul inevitabil al confruntării sosise, m-am trezit că-mi înghit cu greu nodul din gât şi îi întind mâna lui Teddy.

— Desigur, am spus. Teddy. Mă bucur să te revăd.

A zâmbit şi mi-a acceptat mâna întinsă ca şi cum nu mă văzuse cu numai câteva ore în urmă la secţia de poliţie. După ce mi-a strâns mâna, am rămas toţi trei în picioare şi ne-am foit stingheriţi. Nimeni nu a făcut conversaţie preţ de câteva minute; între timp, petrecerea continua zgomotos în jur. Mi-am dat treptat seama că deveniserăm un punct static într-o mare de vibraţii. Într-un târziu, Odalie a fost cea care a vorbit.

— Rose, aşa cum sunt convinsă că ai înţeles deja, eu şi Teddy avem ceva de discutat, a spus ea.

Am dat din cap jenată, simţindu-mă brusc incomod în pielea mea. Ştiam că jena mea avea de-a face cu senzaţia de vină pe care o aveam; am citit în ochii lui Odalie că realizase că eu fusesem cea care îi adusese pe ei doi la momentul confruntării finale, dându-i lui Teddy adresa locului unde avea să ne găsească în seara aceea.

— Şi n-avem cum să stăm de vorbă aici, a adăugat ea. Sper că nu te superi, Rose, dacă te rog să-l conduci pe Teddy la noi acasă. Am câteva treburi de rezolvat aici şi pe urmă o să vin şi eu, ca să discutăm în linişte.

Am acceptat cererea ei de a juca temporar rolul de gazdă, deşi nu mai aveam încredere că totul avea să se desfăşoare în bună regulă. Imediat ce trădarea îmi fusese descoperită, începusem să am regrete. Nu ştiu ce

sperasem să se întâmple atunci când îi dădusem lui Teddy adresa crâşmei. Dar indiferent ce ar fi fost, încă nu eram pregătită.

Odalie şi-a deschis tabachera şi a scos o ţigară. Teddy s-a scotocit după o brichetă, pe care a găsit-o în buzunarul de la jachetă.

— Bun, deci Rose o să mă conducă la voi acasă, şi pe urmă vom discuta despre… despre Newport, a rostit el pe un ton pe jumătate interogativ, pe jumătate afirmativ, în timp ce îi ţinea bricheta aprinsă lui Odalie.

— O, sunt sigură că vom avea multe de discutat. Acum plecaţi. Vin şi eu cât pot de repede, a spus ea şi l-a bătut uşurel pe mână şi i-a făcut cu ochiul, după care s-a făcut nevăzută în mulţimea de dansatori, care a înghiţit-o hulpav.

Mulţumit să o aştepte pe Odalie la hotel, aşa cum i se indicase, Teddy mi-a oferit curtenitor braţul. Ne-am îndreptat împreună spre uşa din spate a crâşmei.

Drumul spre apartament a fost lipsit de evenimente, în ciuda tensiunii evidente. Am tăcut amândoi tot timpul. De două ori – o dată în taxi, a doua oară în timp ce ascensorul urca marcând etajele cu un clinchet –, Teddy a tras brusc aer în piept, de parcă se pregătea să vorbească, însă după aceea a părut să se răzgândească. Abia după ce am ajuns în apartament şi am rămas aşezaţi preţ de câteva minute, am întrerupt tăcerea, întrebându-l dacă nu dorea să bea ceva. Nu era un lucru cu care să fiu obişnuită – să ofer băuturi oamenilor –, însă era genul de gest pe care Odalie l-ar fi făcut cu siguranţă şi, în plus, în vremea petrecută cu ea îmi formasem noi obiceiuri. Nu credeam că Teddy, membru fondator al organizaţiei cercetaşilor, aşa după cum îl vedeam eu, avea să-mi accepte invitaţia. Însă, spre surprinderea mea, a acceptat-o. În circumstanţe normale, probabil că ar fi refuzat băutura; părea genul care să predice despre virtuţile „păstrării minţii limpede". Cred însă că în seara aceea situaţia în care se afla îl storsese de vlagă; îmi era limpede că Odalie îl făcea să se simtă agitat. Am început să răsfoiesc o cărţulie cu reţete intitulată *ABC-ul lui Harry pentru prepararea cocktailurilor*[65], pe care Odalie o ţinea lângă bar, încercând apoi să reproduc o băutură numită Sidecar[66].

L-am simţit pe Teddy cum mă urmăreşte cu un interes nedisimulat în timp ce ridicam o sticlă de Cointreau de pe raft şi măsuram cu precizie de amator un păhărel. Nu ştiu dacă băutura pe care am preparat-o a fost un Sidecar sau nu, dar am scuturat amestecul peste gheaţă şi l-am turnat în două pahare de martini. Am repetat procesul după mai puţin de douăzeci de minute. Efortul m-a costat broboane de sudoare pe frunte şi fire răzleţe de păr lipite pe pielea transpirată, care îmi provocau mâncărimi.

— E o seară foarte plăcută. S-ar putea ca Odalie să întârzie. Ce-ar fi să ieşim să luăm aer pe terasă în timp ce o aşteptăm? am propus eu.

Teddy a făcut ochii mari şi mi-a aruncat o privire brusc temătoare. Mi-am dat seama că era o sugestie stranie – una care făcea parte în mod obişnuit din arsenalul unei iubite seducătoare – şi m-am înroşit. Dar Teddy a tuşit şi a ridicat din umeri, şi, după ce am preparat al treilea cocktail, ne-am retras pe terasă, unde cu numai câteva ore înainte stătusem să privesc luna plimbându-se pe cer ca o prevestire sângerie.

Căldura înăbuşitoare a începutului de toamnă nu lăsase nici urmă de zăpuşeală asupra brizei nopţii. Seara era una pe care nu aş putea să o descriu altfel decât delicioasă. Atunci când vântul adia, aerul călduţ purta cu sine cea mai fină aluzie la răcoare. Mirosul revigorant de frunze umede plutea dinspre parc, iar lumina argintie a lunii era atât de strălucitoare, încât ne profila umbrele în spate cu atâta precizie, de parcă un al treilea şi un al patrulea musafir veniseră să ni se alăture. Am rămas tăcuţi mai multe minute, cu coatele sprijinite pe marginea terasei, uitându-ne la oraşul aflat dedesubt. De undeva, la câteva etaje mai jos şi totodată la un întreg univers distanţă, răzbătea un zgomot foarte slab, îndepărtat de trafic aglomerat şi claxoane. L-am văzut pe Teddy cum soarbe îndelung din pahar.

— Seamănă cu sfinxul, nu găseşti? a comentat el retoric după ce a tras, în fine, aer în piept, terminând de sorbit din pahar..

— Ce speri să scoţi de la ea, Teddy?

S-a uitat stânjenit în jur şi a ridicat din umeri.

— Adevărul. Sau, cel puţin, aşa cred.

— Şi dacă adevărul e unul urât?

Şi-a lăsat privirea să treneze mult timp asupra mea.

— Cât de urât?

Am ridicat din umeri.

— Cel mai urât pe care ţi-l poţi imagina.

A făcut ochii mari.

— Ştii tu ceva? m-a întrebat.

În vocea lui era o urmă de nerăbdare, dar şi de spaimă. Am clătinat iute din cap.

— Nu, nu, nu ştiu nimic. Dar nu crezi că sunt lucruri… despre care e mai bine să nu ştii?

— Nu, a răspuns Teddy. Nu cred.

I-am cercetat faţa strălucind de albeaţă în lumina lunii şi am realizat că nu avea să se oprească până ce nu afla totul – dacă fata pe care o

cunoscuse sub numele de Ginevra era, de fapt, Odalie şi dacă fusese cândva capabilă de o răzbunare tragică, ireversibilă. Am văzut cum ochii lui albaştri se oţeliseră; avea de gând să afle tot.

— Ce-ai face, am întrebat eu, cu inima bătându-mi tot mai tare în piept la gândul posibilului său răspuns, dacă Odalie ar recunoaşte că… a făcut ceva îngrozitor, chiar dacă… doar sub un impuls de moment – un lucru rău, cu adevărat rău – dar fără să fi vrut?

— Cred că ştii ce aş face, Rose.

Ştiam. Ar aduce-o în faţa justiţiei. Nu în felul în care procedasem eu cu Edgar Vitalli. Nu, Teddy nu era încă pregătit să încheie acel târg şi să treacă acel prag. În anumite privinţe, el era o versiune anterioară a mea: una care voia cu disperare să fie făcută dreptate, dar care mai credea (cu naivitate, aş zice) că dreptatea nu putea fi făcută decât urmând reguli stricte. Ar reclama-o pe Odalie, şi dacă o secţie de poliţie i-ar respinge acuzele, ar merge la alta, şi la fel de stăruitor la alta, până ce găsea într-un final pe cineva cu suficient curaj, încât să prindă în cătuşe încheieturile vinovatei. Ar fi lucrul corect de făcut. Esenţa însăşi a ideii de justiţie. Totuşi, mâinile mele au devenit lipicioase şi am simţit cm mă străbate un fior de regret. O trădasem pe singura prietenă pe care o avusesem vreodată, singurul om care îmi fusese alături.

În clipa aceea, o siluetă a păşit pe terasă cu o graţie felină îndelung cizelată. M-am întrebat preţ de o clipă de când stătea în prag şi cât anume auzise din conversaţia noastră.

— Ce noapte frumoasă! a exclamat ea cu hârâitul acela răguşit în voce.

Ţinea în mâini o tavă cu oglindă pe care aşezase trei pahare de martini. În timp ce le împărţea, m-am întrebat cum de ştiuse că îl servisem pe Teddy cu Sidecar. Pe urmă mi-am amintit că lăsasem cartea cu reţete deschisă lângă bar. Mâna lui Teddy a tresărit brusc când a arătat spre ceva. Am urmărit săgeata degetului său şi am realizat că arăta spre încheieturile noastre – mai întâi spre cea a lui Odalie, apoi spre a mea. Şocată, mi-am dat seama că uitasem cu totul de brăţări, care sclipeau acum în lumina strălucitoare a lunii.

— O! a fost tot ce am izbutit să îngăim.

Am simţit că mi se zvârcoleşte stomacul şi am fost copleşită de o nouă teroare. Am înţeles că miza era acum mult mai mare şi am ştiut că teama pe care o simţeam era aceea a pierderii lui Odalie. Ea, în schimb, era netulburată. A ignorat suferinţa ce se citea în ochii lui Teddy şi s-a întins languros în aerul călduţ, punând capăt gestului cu un mic căscat discret, feminin.

— Ştiţi ce mi-ar plăcea să fac? Să stau aici, pe terasă, şi să fumez o ţigară. Dinţii i-au strălucit straniu, fosforescenţi în lumina argintie a lunii în timp ce ne-a aruncat un zâmbet rece. A deschis încuietoarea poşetei şi s-a prefăcut că se uită înăuntru. Ah! Am rămas fără ţigări. Rose, dragă, te superi dacă te rog să dai o fugă până la chioşcul de ziare ca să-mi cumperi un pachet?

Am dat din cap în semn de încuviinţare, dar nu m-am grăbit să plec, nesigură dacă era sau nu cazul să o las singură pe Odalie. Instinctul de a o proteja pusese stăpânire pe fiinţa mea. Dacă până acum îmi dorisem s-o văd pe Odalie înfruntată, acum voiam ca Teddy să plece, şi cât mai repede cu putinţă. Mi-am zis că, dacă mă grăbeam să ajung la chioşc, îi ofeream lui Odalie şansa de a-l pune la punct pe Teddy şi a-l alunga. Un gând întârziat mi-a zis şi că mersul pe jos îmi putea face bine; mă cam încălzisem din cauza băuturii şi sub pomeţi simţeam cum nişte tăciuni ardeau înăbuşit. Odalie mi-a pus ceva mărunţiş în mână şi abia dacă-mi amintesc cum am coborât cu liftul – deşi în mod cert aşa am procedat –, căci următorul lucru pe care ştiu că l-am făcut a fost să mă deplasez cu paşi mari, stângaci şi agresivi pe trotuar.

Primele două chioşcuri pe care le-am încercat erau închise, aşa că am mers la un mic magazin de pe colţ cu Lexington[67], pe care îl ştiam. Nu-mi amintesc cum arăta vânzătorul, ci doar că am făcut un pic de conversaţie cu el despre vreme (am căzut de acord că începuse să se răcorească şi temperaturile să fie mai suportabile – ce uşurare după vara aparent nesfârşită). Aşa cum procedează mulţi beţivi, am încercat să nu dau impresia că mă concentrez prea tare în timp ce număram banii. Am simţit cum fierbinţeala feţei îmi afectează vederea şi am fost conştientă că mijeam probabil ochii prea aproape de monede pentru a le distinge între ele. Însă vânzătorul fie nu a observat, fie renunţase de mult să mai dea atenţie comportamentelor excentrice ale clienţilor nocturni. Mi-a fost însă clar că nu mă încadram în categoria clienţilor valoroşi, căci mi-a întins pachetul de ţigări fără a se obosi să-l pună într-o pungă de hârtie. Pe drumul înapoi spre hotel, am remarcat un bărbat care ieşise să-şi plimbe ogarul cu blană lucioasă. Am făcut un comentariu laudativ la adresa înfăţişării de campion a câinelui şi m-am oprit ca să-l mângâi, apoi mi-am continuat drumul. Nu m-aş fi purtat atât de familiar şi în largul meu cu un străin înainte de a o cunoaşte pe Odalie. Chiar reuşisem să ies din carapace, cum se zice. Odalie mă schimbase, am reflectat eu, şi mă schimbase în bine. Aveam să-i cer scuze pentru că îi dădusem lui Teddy adresa crâşmei şi vom fi din nou surori bune. Gata cu trădările

duşmănoase. Ah, ce ironie în gândurile care mi s-au derulat în minte în acel moment crucial…

Abia când am ajuns la o jumătate de stradă distanţă de hotel am auzit sirenele. O mică mulţime se adunase deja şi poliţiştii se străduiau să-i ţină pe spectatori la distanţă. În mijlocul mulţimii, mai jos de genunchii oamenilor şi întins pe jos, se afla ceva la care se holba toată lumea. În timp ce mă apropiam, stomacul mi se strânsese ghem. Fierbinţeala mi-a dispărut din obraji şi ochii mi s-au căscat cu claritatea vibrantă a deşteptării bruşte din beţie, în timp ce mintea mi s-a pregătit pentru spectacolul dur care mă aştepta în chip inevitabil. Când m-am apropiat suficient cât să disting corpul lui Teddy întins cu membrele contorsionate pe betonul cenuşiu, impasibil al trotuarului, a fost ca şi cum văzusem deja scena.

---

65 *Harry's ABCs of Mixing Cocktails*, de Harry MacElhone, carte publicată pentru întâia oară în 1923, a sintetizat experienţa barmanului scoţian devenit proprietar al faimosului Harry's New York Bar din Paris. Localul funcţionează şi astăzi pe Rue Daunou şi a fost frecventat de-a lungul timpului de celebrităţi precum Ernest Hemigway, Sinclair Lewis, Humphrey Bogart, Marlene Dietrich, Jean-Paul Sartre, Noel Coward ori Quentin Tarantino (n. tr.).

66 Cocktail din coniac, lichior de portocale şi suc de lămâie, una dintre invenţiile lui Harry MacElhone (n. tr.).

67 Lexington Avenue, una dintre arterele principale din estul Manhattanului, cu o lungime de peste 9 km (n. tr.).

21

Încă mă mai întreb din când în când dacă Odalie îl instruise dinainte pe liftier ce să spună sau la mijloc a fost doar greşeala nevinovată a unui bun samaritean excesiv de zelos care nu încerca decât să facă ceea ce trebuie. Evident, nu mai contează, dar mi-ar plăcea oricum să ştiu. Dintr-un anumit punct de vedere (acum, că ştiu cine e Odalie, de fapt), mă alină întrucâtva gândul că a premeditat totul cu mare dificultate, că s-a dat peste cap pentru a-şi pune în aplicare planul. Sunt însă lucruri pe care bănuiesc că nu le voi afla niciodată şi, prin urmare, trebuie să mă resemnez. Indiferent ce anume a motivat acţiunile liftierului, acestea şi-au avut originea într-o sursă sigură şi solidă, căci băiatul şi-a ridicat braţul fără să şovăie din mijlocul mulţimii adunate şi a arătat cu degetul în direcţia mea.

— Uitaţi-o! *Ea* e doamna care a urcat cu el cu liftu'! a strigat el.

Era o simplă afirmaţie – una cât se poate de adevărată, de altfel –, dar m-a frapat tonul acuzator, aşa că m-am tras în spate, cu un mic fior de indignare care mi-a înmuiat genunchii.

— Poftim? Ce vrei să spui, Clyde?

— Nu mă cheamă Clyde. Ci *Clive*.

— Ah.

— Întrebaţi-o! Întrebaţi-o dacă nu ea a urcat cu el cu liftu'!

Un ofiţer de poliţie a apărut brusc lângă cotul meu.

— Cunoaşteţi numele şi identitatea celui decedat? m-a întrebat, iar eu am recunoscut că da. Şi de unde veneaţi, domnişoară?

I-am explicat că fusesem să cumpăr ţigări, că trecusem pe la mai multe chioşcuri până ce ajunsesem la micul magazin de pe colţ, ba chiar l-am menţionat şi pe ogarul cu blană lucioasă. Mi-am dat seama că exagerasem cu detaliile; poliţistul a ridicat dintr-o sprânceană.

— Şi ziceţi că l-aţi lăsat pe prietenul dumneavoastră, pe *Teddy*, singur

acolo sus? m-a întrebat şi a gesticulat spre etajele superioare ale hotelului.

La început nu am răspuns, aflată încă sub impulsul de a o proteja pe Odalie. Am aruncat o privire spre locul în care zăcea întins Teddy, dar fără a avea curajul de a mă uita direct la corp. În mod cert nu avusese cum să supravieţuiască.

— E…?

— Mi-e teamă că da.

Mi-am lăsat ochii să se plimbe în sus la clădirea hotelului, până la terasa apartamentului nostru. De jos, de unde mă aflam, părea un loc străin, impersonal şi îndepărtat. Mi-am dat seama că poliţia avea să urce pentru a-l inspecta. Mi-am înghiţit nodul din gât.

— Am o colegă de apartament, am spus, atentă la modul în care aveam să transmit informaţia. Poate că ea ştie cum s-a întâmplat. Poate că a văzut… accidentul.

De cum am rostit cuvântul *accident*, am simţit un gust ciudat în gură. Eram disperată să ajung sus, să o văd pe Odalie, să privesc în ochii ei mari şi să citesc în ei adevărul celor întâmplate. Ofiţerul de poliţie (care era agent de patrulare; chiar şi în starea de profundă tulburare în care mă găseam, puteam face, desigur, diferenţa dintre un agent de patrulare şi un adevărat detectiv) a rămas tăcut cât am urcat în cuşca ascensorului manevrată de mult prea dezaprobatorul Clive.

După ce a oprit ascensorul, Clive a pornit în urma noastră pe hol. Poliţistul nu a spus nimic ca să-l oprească şi am simţit cum stăteau amândoi cu ochii aţintiţi asupra mea în timp ce bâjbâiam cu cheile în mână. Un ecou nedesluşit a reverberat când am apăsat clanţa şi am deschis uşa apartamentului. O senzaţie de goliciune fără margini pusese stăpânire pe camera de zi şi am fost copleşită de un sentiment bolnăvicios de panică. Mi-am dat seama imediat că Odalie nu era acasă. Mintea mea a încercat să născocească o explicaţie nevinovată în legătură cu locul în care plecase şi cu motivul plecării, însă iţele poveştii erau alunecoase şi îmi scăpau deja printre degete. Spre cinstea lui, poliţistul nu m-a tratat imediat ca pe un om nebun, ci a purces la un tur al apartamentului făcut cu politeţe, dar de mântuială, în căutarea colegei despre care îi povestisem că se afla acolo. Am mers în urma lui. Ne-am încheiat turul pe terasă. Cu mai puţin de o oră înainte, terasa păruse înmiresmată şi plăcută; acum emana un aer rău prevestitor. L-am urmărit pe poliţist cum inventaria în minte lucrurile: mica tavă cu oglindă lăsată pe o măsuţă joasă din ratan, două pahare de martini goale, abandonate pe marginea

din cărămidă a terasei (nu am aflat niciodată ce s-a întâmplat cu al treilea pahar). A aruncat o privire peste balustradă la nenorocirea de jos, după care din nou la cele două pahare de martini.

— Și spuneți că ați fost aici mai devreme în seara aceasta?

— Da, am răspuns. Și am adăugat după o pauză: Îmi pare rău că nu vă pot spune mai multe. Era purul adevăr; chiar îmi părea rău. Cu fiecare clipă, regretele mele se amplificau. Oricât de rizibil ar părea acum, în clipa aceea îmi făceam griji pentru Odalie. „Poate că șocul a fost prea mare pentru ea", mi-am spus, „dar oricum, n-ar fi trebuit să plece din hotel". Dacă, așa cum susținuse, nu călcase în viața ei în Newport, dacă se certase cu Teddy înainte ca el să cadă, întregul adevăr, oricât de urât era el, avea să iasă la iveală și totul avea să ia o turnură proastă.

— E-n regulă, a replicat polițistul. Un detectiv a fost deja anunțat telefonic.

Am dat din cap. Coniacul pe care îl consumasem mai devreme mi se răspândise în tot corpul și capul începuse să-mi zvâcnească de atâta presiune. Uluiala care mă cuprinsese după sosirea de la magazin se disipase și, când m-am uitat în jos, am văzut că încă țineam strâns în mână pachetul cu țigări. L-am deschis cu un gest automat și i-am oferit o țigară polițistului. Mi-a aruncat una dintre cele mai ciudate priviri pe care le văzusem în toată viața mea și a clătinat din cap, așa că am decis să fumez eu cadoul refuzat, cu gândul că poate mă va liniști. Odalie îmi spunea mereu ce efect minunat de calmant aveau țigările asupra ei. Încă privindu-mă cu prudență, polițistul a întins brațul cu bricheta aprinsă ca să-mi ofere un foc. Am remarcat că mâna îi tremura. În schimb, mâna mea care ținea țigara era foarte sigură. Nu îmi trădam niciodată nervozitatea în acest fel. Cu capul pe spate, am lăsat fumul să iasă în cerculețe din gura mea, imitând felul de a fuma pe care îl văzusem la Odalie de sute de ori.

— Ce accident îngrozitor. Îngrozitor, nu-i așa? am spus.

Era o remarcă inofensivă. Sau așa am crezut, însă polițistul a tresărit. Și-a întors capul brusc spre mine și a făcut ochii mari de curiozitate.

— Hmmm… da… *accident*…, a murmurat el.

Am terminat țigara, am stins-o și am pus mucul în scrumiera verde din sticlă groasă de pe măsuța din ratan. În afară de masă, pe terasă mai erau un covoraș, două scaune din ratan și o canapea. Cum era limpede că așteptam ceva, m-am așezat pe canapea și mi-am încrucișat picioarele. Am surprins o mică scânteiere și m-am uitat în jos: am văzut brățara lui Odalie lângă piciorul meu. Oare Teddy i-o smulsese de la încheietură? Lui Odalie nu i-ar fi plăcut să-și vadă brățara aruncată pe jos, așa că am

ridicat-o ca să o pun la loc sigur. Şi nu exista alt mod mai sigur de a o păstra decât acela de a o purta, aşa că mi-am prins-o pe cealaltă încheietură şi am închis încuietoarea. „Avea dreptate Odalie", mi-am zis în sinea mea. „Chiar seamănă cu nişte cătuşe." Mi-am răsucit încet încheieturile şi am admirat pietrele preţioase care sclipeau reci ca gheaţa în lumina lunii.

Mai târziu au sosit alţi poliţişti, care m-au escortat până în stradă, unde o maşină aştepta să mă ducă la secţia de poliţie locală. În timp ce eram ajutată să urc în maşină, l-am auzit pe agentul de patrulare cum le povestea unor colegi ce făcusem până la sosirea lor.

— … pe bune, s-o fi văzut, era rece ca *gheaţa*, vă zic io! A fumat o ţigară cât am stat pe terasă şi şi-a admirat diamantele, şi era al naibii de calmă…

Fiind ocupată în acel răstimp, n-am avut cum să ştiu cu certitudine când s-a întors Odalie în apartament, dar presupun că după câteva ore. Mi-am imaginat de nenumărate ori felul în care trebuie că s-au petrecut lucrurile: Odalie mergând pe stradă spre hotel şi „descoperind" mulţimea de privitori, maşinile de poliţie, ziariştii şi blitzurile orbitoare ale aparatelor de fotografiat. Aşa mi-o închipui, apropiindu-se de bordura trotuarului, cu sprâncenele încruntate. Acoperindu-şi gura cu palma la vederea medicului legist care-şi făcea treaba macabră. Cerând să i se explice ce se întâmplă în timp ce era împinsă şi înghiontită de mulţime.

„Ah, dar am o colegă de apartament. Unde e colega mea? Unde e Rose?" mi-o imaginez adresându-se unui poliţist care se află acolo. Şi pe urmă, acesta – care în mintea mea este acelaşi care a aşteptat lângă mine pe terasă sosirea detectivului – o strânge cu blândeţe de umăr ca să o încurajeze şi îi dă vestea cea proastă. Odalie face ochii mari şi bronzul pielii îi păleşte, însă dă din cap pe măsură ce înţelege situaţia, un gest mărunt care sugerează oroarea, dar nu şi uimirea. „Bietul Teddy", rosteşte ea cu ochi scânteietori. „Nu merita o asemenea soartă."

„Cred că ar trebui să ştiţi că ea susţine că aţi fost pe terasă în seara aceasta", îi spune poliţistul lui Odalie, transmiţându-i ceea ce este clar de acum că s-a transformat într-o imposibilă acuzaţie. Nu e nevoie s-o prevină *aveţi grijă cu ea*, nu e nevoie să îi dezvăluie că mă consideră o ucigaşă şi o calomniatoare; tonul său spune tot.

A urmat, desigur, o anchetă, iar drumul meu la secţia de poliţie s-a dovedit a fi numai dus. În noaptea aceea, am stat într-o sală de

interogatoriu necunoscută şi am fost chestionată de un detectiv necunoscut, în timp ce o dactilografă aşezată în liniște într-un colț îmi stenografia răspunsurile cu o receptivitate posacă. Cu greu m-am stăpânit, în clipa în care m-au condus în încăpere, să nu mă aşez, din pură obişnuinţă, la măsuţa ei, cu degetele planând în aer pe deasupra clapelor stenotipului.

Poliţistul care m-a interogat s-a prezentat drept detectivul Ferguson. Era ceva mai vârstnic decât locotenentul de la secţia noastră, şi detectiv în toată regula, nu locotenent. Părul său închis la culoare avea două şuviţe foarte albe care porneau de la tâmple spre ceafă într-o linie de demarcaţie comic de dreaptă, care îl făcea să semene cu un sconcs. De fiecare dată când îmi adresa o întrebare, bătea ritmul silabelor rostite cu degetul arătător pe masă, de parcă trimitea o telegramă pe o maşină de telegrafiat invizibilă. Spre deosebire de locotenentul nostru, detectivul Ferguson avea o abordare directă în întrebările pe care le punea. Am fost uşor tulburată când am observat că nu era satisfăcut de răspunsurile mele şi că ne îndreptam în cele din urmă spre un impas total.

Şi mai tulburătoare pentru mine a fost prezenţa în încăpere a unui tânăr agent de patrulare, despre care am presupus că se instruia pentru a deveni detectiv, un puşti care semăna izbitor cu Teddy. Poate că de vină e imaginaţia mea, însă îmi amintesc de el ca având păr nisipiu, privire sinceră şi acelaşi trup deşirat de căţeluş, cu umeri înguşti şi mădulare lungi care îl făceau să se simtă inconfortabil în propria piele. Ia gândiţi-vă: cu numai câteva ore în urmă, băusem cocktailuri şi pălăvrăgisem cu Teddy. Încă nu realizasem pe deplin că Teddy era mort, iar vederea fratelui său geamăn, stând vizavi de mine la masa din sala de interogatoriu, nu m-a ajutat prea tare să fac faţă situaţiei. Mai cred că m-aş fi simţit mai în largul meu dacă puştiul ar fi vorbit. Dacă ar fi făcut-o, poate că aş fi sesizat vreun accent deosebit sau cine ştie ce ticuri ciudate – ceva, orice de natură să infirme ideea vreunui grad de rudenie între cei doi –, şi astfel nu aş mai fi fost atât de distrasă de prezenţa lui. În realitatea însă, agentul a rămas mut pe toată durata interogatoriului, mulţumit să stea în tăcere şi să mâzgălească furios în carneţel. Mai precis, aşa a rămas până la micul meu „episod”.

Desigur că acum, după ce am avut ceva timp la dispoziţie pentru a reflecta asupra situaţiei, am înţeles în ce fel acest interogatoriu a marcat un nou punct de cotitură ireversibil pentru mine. În apărarea mea, în noaptea aceea nu eram în apele mele. Prea multă băutură şi şocul vederii unui cadavru mi-au deformat percepţia asupra lucrurilor. Prin urmare, nu

pot să fiu învinuită pentru scena care a avut loc în timpul interogatoriului. Presupun totuşi că este important să relatez şi această parte, căci sunt convinsă că ieşirea pe care am avut-o mi-a grăbit plecarea într-o instituţie anume în care mă găsesc şi în prezent. Aşa că vă voi povesti cele întâmplate atât de bine pe cât mă va ajuta memoria.

Interogatoriul se anunţa a fi interminabil, întinzându-se până spre zori. Poliţiştii şi dactilografa au luat de câteva ori o pauză scurtă, timp în care am fost lăsată singură în sala de interogatoriu ca să stau nemişcată în aerul stagnant din jur, cu ochii aproape închişi de oboseală, şi să ascult cum ticăie ceasul de pe perete. Menţionez toate aceste amănunte deoarece cred că sufeream şi de lipsă de somn, lucru care a contribuit probabil la explicarea stării de spirit în care mă aflam. În fine, de fiecare dată când detectivul intra în încăpere, o făcea cu o energie revigorată şi cu un nou vraf de dosare, ca să nu mai spun de ceaşca de cafea proaspătă. Ştiam câte ceva despre felul în care decurg astfel de treburi, aşa că mi-am dat seama că poliţia lua între timp declaraţii de la diverşi oameni. Foarte probabil, întreg personalul hotelului fusese deja interogat, la fel poate şi unii dintre spectatorii de pe stradă. Detectivul trăgea de timp cu mine pentru a strânge acuzaţii din partea martorilor oculari şi a-şi consolida cazul.

Cred că interogatoriul meu a deviat în momentul în care detectivul m-a informat că Odalie dăduse şi ea o declaraţie (*Odalie şi declaraţiile!*). Am fost confuză la aflarea veştii, care era deopotrivă bună şi rea pentru mine. La început am fost copleşită de uşurare. Îmi făcusem griji pentru ea, dar din moment ce dăduse o declaraţie, aşa cum susţinea detectivul, însemna că era într-o stare bună, măcar din punct de vedere fizic. Totuşi, când m-am gândit la ceea ce se întâmplase probabil pe terasă, supărarea mea faţă de dispariţia lui Odalie s-a transformat foarte rapid în supărare faţă de conţinutul declaraţiei ei. M-am întrebat ce anume aflase poliţia despre Odalie şi m-am neliniştit la gândul a ceea ce nu trebuia să le spun. Detectivul Ferguson a continuat să mă preseze cu întrebări menite să explice natura relaţiei mele cu Teddy, ca şi pe cea a situaţiei mele locative. La început a părut o abordare inofensivă şi nu m-am simţit inconfortabil atunci când discuţia s-a îndreptat în această direcţie, detectivul lăsându-se pe spate în scaun într-o postură destinsă şi adoptând un ton relaxat în timp ce-mi adresa întrebări foarte directe.

— Să înţeleg, domnişoară Baker, că întreţineaţi o relaţie… *de tip romantic* cu domnul Tricott? m-a întrebat, iar eu m-am încruntată nedumerită.

— Scuze… cu cine?

— Cu Theodore Tricott.

— Ah! Vreți să spuneți Teddy. Romantică! Nici vorbă. Abia dacă îl cunoșteam.

— Există martori care susțin că l-au văzut când v-a vizitat astăzi la secție. Și că păreați destul de familiari și ați purtat o conversație *aprinsă*.

— Se pare că Marie s-a pus pe bârfit! E-n regulă – da, am vorbit cu el, dar nu venise ca să mă vadă pe mine. Ci pe altcineva.

— Pe cine?

Simțul loialității m-a împiedicat să-i răspund.

— Bun. Ați afirmat că îl cunoșteați de puțin timp. Aveți obiceiul să invitați bărbați pe care abia dacă îi cunoașteți în apartament ca să le oferiți cocktailuri?

— Sigur că nu; nu fiți absurd.

— Negați că l-ați invitat pe domnul Tricott în apartament pentru un cocktail?

— Ei bine da… și nu.

— Care din ele?

Am ezitat și în final am decis să spun adevărul despre rolul meu în această poveste.

— Da, recunosc că i-am preparat o băutură lui Teddy și că ne-am întreținut pe terasă în așteptarea sosirii colegei de apartament. Dar nu, nu eu l-am invitat, iar apartamentul nu este al meu.

— Vreți să spuneți că nu locuiți acolo?

— Ba da, dar apartamentul este al lui Odalie.

— Nu așa a declarat ea.

— Poftim?

Am început să simt primele semne ale trădării, spasme de neîncredere și groază furnicându-mi parcă prin vene. Dintr-odată m-am simțit ușor amețită. Era probabil din cauza deshidratării și a alcoolului pe care îl băusem, mi-am spus.

— Puteți să-mi dați un pahar cu apă, vă rog? am cerut.

Am luat o scurtă pauză, cât timp detectivul Ferguson a trimis-o pe dactilografă după apă. Până atunci nu prea o băgasem în seamă, dar când s-a întors în sala de interogatoriu cu un pahar mare plin cu apă, am privit-o cu mai multă atenție.

Avea în jur de douăzeci și cinci de ani și era de o banalitate dureroasă. Avea părul în aceeași nuanță castanie deschisă ca al meu, și la fel de lipsit de strălucire, și trăsături mici și regulate, cu excepția dinților. Dinții ei

erau mici, dar foarte ascuțiți în față, cu o malocluzie care îi scotea un pic în afară maxilarul inferior. Combinația nefericită dintre dinți și maxilar îi conferea un aer deopotrivă timid și carnivor care îmi amintea de o ilustrație cu un piranha flămând pe care o văzusem cândva într-o enciclopedie. Nu mi-a plăcut deloc de ea.

— Deci, domnișoară Baker? m-a îmboldit detectivul Ferguson.

— Poftim?

Aveam dificultăți să-mi amintesc unde rămăsesem cu întrebările și mă simțeam distrasă. Am urmărit-o pe dactilografă cum se strecoară înapoi la măsuța ei. Degetele i-au început imediat să fluture pe deasupra clapelor stenotipului. Am mijit ochii la ele. Dintr-odată, degetele mi s-au părut sinistre, subțiri ca firele de păianjen.

— Domnișoara Lazare ne-a informat că apartamentul e închiriat pe numele dumneavoastră și că dumneavoastră plătiți chiria. Ce aveți de spus despre asta?

Am clipit mărunt, dar mi-am ținut ochii fixați pe mâinile dactilografei, care continuau să se agite pe deasupra stenotipului. Mi s-a părut că stenografia chiar și atunci când nu spuneam nimic.

— Spun că e o minciună, am replicat încruntată în timp ce mă întrebam de unde obținuse detectivul Ferguson această informație falsă, pentru că era imposibil ca Odalie să fi declarat așa ceva.

Și pe urmă s-a întâmplat. Dactilografa și-a mijit ochii în sus spre mine preț de o miime de secundă și un mic zâmbet infatuat i-a apărut pe buze. „Ticăloasa!" mi-am spus cu mintea gonind nebunește. „Sigur e implicată în tărășenia asta!" La urma urmei, eu eram cea mai în măsură să știu cât de ușor era să falsifici un raport, să inoculezi idei în mintea unui detectiv. Poate că pusese totul la cale cu săptămâni în urmă, timp în care îl pregătise pe detectiv! Cum de fusesem atât de oarbă?

— Apartamentul e închiriat pe numele lui Odalie – vreau să spun al domnișoarei Lazare, am răspuns. Nu cred că-i treaba dumneavoastră, dar chiria este, din păcate, peste puterile mele financiare. Am făcut o pauză și m-am răsucit pe scaun ca să-i arunc dactilografei o privire plină de înțeles. Cum lucrați în același domeniu ca mine, sunt sigură că bănuiți cam ce salariu am. M-am întors din nou cu fața către detectiv. Vedeți dumneavoastră, Odalie are… *bani din familie*.

La auzul acestei afirmații, dactilografa s-a oprit din stenografiat, iar protejatul detectivului Ferguson și-a ridicat brusc capul din carnețel.

— Asta e o glumă oribilă, domnișoară Baker.

— Dar nu glumesc deloc.

— Nu înţeleg cum de vă permiteţi să luaţi în derâdere situaţia financiară a domnişoarei Lazare, care a fost crescută la un orfelinat. E un act de mare cruzime, chiar şi din partea dumneavoastră.

— Ce? Am devenit din ce în ce mai conştientă de prăpastia uriaşă care începuse să se caşte undeva în podeaua de sub picioarele mele. Ce? Cine v-a spus asta? S-a aşternut tăcerea, nimeni neîndrăznind să-mi răspundă, şi m-am simţit prinsă într-o reţea conspirativă. Inima a început să-mi bubuie în piept. Cine v-a spus asta? am repetat. Am sărit de pe scaun şi am început să mă învârt prin cameră, până ce privirea mi-a picat pe dactilografă. Ce tot stenografiezi acolo? Ştiu eu ce ai pus la cale! Stenografiezi minciuni despre mine! Să vină cineva – acum! Şi să-i verifice raportul! Scrie minciuni despre mine! Am realizat că începusem să ţip, dar nici că-mi păsa. Dactilografa se holba la mine şi în albul ochilor ei am citit frică, pe care am luat-o drept semn sigur de vinovăţie. Dintr-odată, totul mi-a devenit foarte limpede. Crezi că o să scapi de mine cu minciunile astea! Ştiu eu, o vrei doar pentru tine! Ştiu ce urmăreşti!

Fără să-mi dau seama, m-am aruncat asupra dactilografei şi mi-am încleştat mâinile în jurul gâtului ei. Detectivul Ferguson şi tânărul său ucenic s-au repezit ca să mă smulgă de lângă ea, însă a fost nevoie ca mai mulţi poliţişti să năvălească în încăpere pentru a o elibera pe dactilografă din strânsoare.

Poate că nu veţi fi surprinşi să aflaţi că, după mai puţin de o oră de la acest incident, am fost internată în instituţia în care mă găsesc şi în prezent. Mă aflu aici de două săptămâni şi jumătate, fiind oficial „sub observaţie", sub supravegherea doctorului Miles H. Benson, al cărui nume l-am mai menţionat deja.

Aparenţele joacă un rol ciudat în dovedirea inocenţei; e ca un soi de castel din cărţi de joc din care, dacă mişti o piesă, te trezeşti că întreaga structură se dărâmă. În cazul meu, totul a început cu tânărul liftier. Mă mai întreb şi acum uneori ce s-ar fi întâmplat dacă Clive nu m-ar fi arătat cu degetul şi cât de diferit ar fi decurs apoi lucrurile. În alte dăţi îmi spun însă că şi cu el, şi fără el, soarta mea era – şi a fost întotdeauna – în mâinile lui Odalie.

22

Paradoxal, panta ce duce către nebunie este abruptă şi în acelaşi timp nedetectabilă de către persoana care alunecă pe ea. Vreau să spun că nebunii rareori îşi conştientizează nebunia. Aşa că înţeleg de ce, atunci când încerc să-mi dovedesc sănătatea mintală, nimeni nu se grăbeşte să mă creadă. Şi totuşi, vă asigur că nu sunt nebună. Adevărat, am fost prinsă pe picior greşit într-un moment extrem de neconvenabil şi înţeleg cum trebuie să fi părut comportamentul meu în acea clipă, atacul asupra dactilografei şi toate celelalte. Dar acum, după ce am avut multă vreme ca să analizez situaţia, am ajuns să dezaprob toate aiurelile pe care le-am îndrugat în răstimpul acelui mic „episod". Vreau să zic că pare neverosimil ca biata femeie să fi avut vreun amestec în cele întâmplate. Şi mai neîntemeiată e fantezia mea cum că ea spera să mă detroneze din rolul de cea mai bună prietenă a lui Odalie. Totuşi, ştiţi cum e cu comorile – îi suspectăm întotdeauna pe ceilalţi că jinduiesc după ce avem noi mai scump pe lume. Trebuie să mă credeţi însă pe cuvânt: n-a fost decât o scăpare de moment. Privind retrospectiv, îmi dau seama că opiniile mele despre dactilografă au fost doar o extrapolare a propriilor temeri.

Doctorul meu (cred că i-am menţionat deja numele – renumitul Miles H. Benson, doctor în medicină) zice că am o înclinaţie spre ceea ce el numeşte *teoriile conspiraţiei*. Noi, fiinţele umane, zice el, suntem gânditori categorici şi încercăm să ne încadrăm experienţele despre lume în tipare. „Unii dintre noi", susţine el (cu referire la persoana mea) „sunt în stare să răstoarne realitatea cu susul în jos pentru a susţine un tipar anume pe care îl preferă". Se lasă apoi pe spate în scaunul metalic care e adus în camera mea, de fiecare dată când mă vizitează, şi e luat apoi, ca nu cumva să-mi vină vreo idee şi să mă cocoţ pe el pentru a pune în practică cine ştie ce modalitate de a mă spânzura pe care am născocit-o. Îşi întinde spatele pe spăteaza scaunului şi-şi lasă ochelarii să îi alunece pe nas, şi

când se întâmplă asta, e semn că vom face tranziția de la general la personal. „Te gândești, draga mea, cum ar fi să potrivești în așa fel faptele încât să îți susțină o teorie preferată?" mă întreabă el pe tonul acela didactic și monoton al său.

Pe parcursul primelor noastre conversații, obișnuiam să îl provoc. „Dar dumneavoastră, doctore Benson, vă gândiți cum ar fi să potriviți în așa fel faptele încât să vă susțină o teorie preferată?" Pur și simplu nu pot acorda credit afirmației sale că la Casa de Fete Sfânta Tereza de Avila nu s-au păstrat în arhive date despre perioada pe care am petrecut-o eu acolo. Nu cred că doctorul Benson sau oricine altcineva din acest așa-zis spital s-a obosit să verifice. Când l-am întrebat numele măicuței pe care au contactat-o, doctorul Benson a mormăit ceva și mi-a promis că își va „verifica dosarul" – ceea ce, evident, nu a făcut. „Nu puteți să lipsiți pe cineva de toată copilăria sa doar pentru a vă susține punctul de vedere cum că aș fi nebună", îi reproșez eu pe un ton acuzator.

Dar toate acestea se întâmplau în primele câteva zile de după internare, iar doctorul a rămas surd la obiecțiile mele. Acum mă mulțumesc să stau și să îl las să-și construiască bucată cu bucată cazul în jurul prețioasei sale „realități". E foarte dedicat acestei cauze și poate fi uneori extrem de convingător. Doctorul Benson este proprietarul unei mustăți foarte dese și spectaculoase și presupun că am tendința de a mă încrede în bărbații cu mustăți formidabile. Cea a doctorului Benson nu e la fel de magnifică precum ghidonul răsucit în mod flamboaiant al sergentului, dar e totuși impresionantă și îi conferă un aer autoritar, iar când îmi împărtășește versiunea pe care și-a format-o asupra propriei mele istorii, o versiune pe care nu-mi amintesc s-o fi trăit, am ajuns să mă complac în a sta și a-l asculta cu o atenție fascinată, de parcă ar fi născocit un basm misterios și încântător. Este atât de vehement în anumite privințe – ca de exemplu, faptul că orfelinatul nu deține nicio informație cu privire la șederea mea acolo –, încât aproape că îl cred uneori. La un moment dat, chiar mi-am zis că e posibil să nu fi reținut eu numele corect al sfântului patron al orfelinatului și să-l fi îndrumat astfel pe căi greșite pe doctorul Benson să-mi caute fantoma, că poate că locul în care le cunoscusem pe sora Hortense și pe sora Mildred (ca să nu mai amintesc de biata și dulcea mea Adele) să fi fost numit după Sfânta Ecaterina sau Sfânta Ursula. Dar nu, este aproape sigur Sfânta Tereza[68]. Mistica Sfânta Tereza, cea care, în ciuda credinței sale frumoase și adevărate, e cunoscută mai ales pentru senzualitatea sa, ca și pentru crizele de nebunie. Sfânta Tereza, ocrotitoarea celor care îi vindecă pe oameni de

nebunie. Intuiesc ce gândiți, și nu sunt atât de nebună ca să nu văd ironia din toate acestea.

Desigur, există vagi contururi în basmul doctorului Benson, care îmi sună cunoscut. Le-am mai auzit. El susține că numele meu este Ginevra Morris. Că m-am născut în Boston, însă, la puțin timp după nașterea mea, familia s-a mutat în Newport, statul Rhode Island. Dacă ar fi posibil ca părinții să mă viziteze la instituția în care mă aflu internată, doctorul Benson e convins că ar fi de mare ajutor, căci ar provoca, fără îndoială, o fisură în povestea mea inventată, pe care aș avea dificultăți s-o pun din nou cap la cap. „Mai pe înțelesul tău, Ginevra, ți-ar *împrospăta* memoria", zice el adesea – și fiindcă numele încă îmi e nefamiliar, mă uit peste umăr la asistentă înainte să realizez că se referă la mine. Dar, din păcate, se căinează doctorul Benson, părinții mei au decedat; tata a murit acum doi ani din cauza insuficienței hepatice, iar mama în primăvara trecută, într-un accident de mașină nefericit. (Doctorul Benson mi-a arătat niște tăieturi din ziare și a considerat interesul cu care le-am privit drept încă o dovadă în sprijinul teoriei sale. „*Îți amintești, Ginevra? Îți amintești că mama ta* nu era un șofer bun? Vecinii susțin că nu au fost surprinși de accident", insistă el.)

Doctorul Benson mai are o poveste pe care îi place să o spună, despre un fost logodnic al meu. Se pare că noi doi ne-am fi certat îngrozitor în noaptea morții lui. Oamenii din oraș n-au fost niciodată mulțumiți de explicațiile privind circumstanțele morții acelui tânăr – mașina care s-a blocat la un moment nepotrivit pe niște șine de cale ferată. „Trebuie să-ți asumi acțiunile", mă sfătuiește doctorul Benson. „Chiar dacă i-ai dus de nas pentru un timp pe oameni, ca s*ă se uite în altă parte,* trebuie să încetezi."

Asta mă face să pufnesc și să-mi arăt toți dinții atunci când izbucnesc într-un râs zgomotos și din toată inima, comportament care, îmi dau seama, îl tulbură pe doctorul Benson. „Nu sunt o femeie seducătoare, doctore", îi spun eu chicotind. „Poți să vezi cu ochii tăi." Doctorul Benson tace și mă măsoară din priviri sceptic, așa că mă întreb dacă nu cumva timpul petrecut cu Odalie nu m-a schimbat mai mult decât am crezut.

Ah, dar povestea nu se oprește aici! Întâia dată când doctorul Benson mi-a relatat-o în întregime, aproape că am leșinat, șocată la auzul detaliilor. Spun că „aproape am leșinat" pentru că, având o constituție robustă, desigur că nu am leșinat, deși poate că n-ar fi fost rău să-mi pierd cunoștința la acel moment, doar pentru a-l opri pe doctorul Benson să relateze istoria aceea odioasă. Cu ocazia acelei prime dăți, doctorul a

bolborosit la început pe un ton destul de inofensiv, insistând, aşa cum o face mereu, să-mi amintesc viaţa pe care o dusesem ca Ginevra. „Ai păcălit întreg oraşul să se uite în altă parte", a zis el în timp ce-şi mângâia mustaţa, de parcă rememora povestea din propriile amintiri, *„şi mai că i-ai făcut pe toţi să jure credinţă veşnică în tine, Ginevra* – asta până să fugi cu acarul." La auzul acestei părţi din poveste, m-am aşezat mai bine în scaun şi rotiţele minţii au început să mi se învârtă cu repeziciune în încercarea de a pune cap la cap ceea ce suspectasem în tot acel răstimp – Gib! „Când a început idila? Chiar în noaptea aceea, acolo, pe şine, cu maşina lui Warren încă fumegând şi scrâşnind în spatele tău?" M-am uitat la doctorul Benson şi am realizat că îmi doream să ştiu răspunsul la întrebare. Am avut o tresărire trecătoare de simpatie pentru Odalie. Deci Gib o avusese la degetul mic în tot acel timp! Un aranjament care trebuie că fusese chinuitor de dureros pentru ea, pentru o creatură cu spirit atât de liber. Dar tresărirea aceea de simpatie n-a fost, aşa cum am zis, decât trecătoare, căci următoarele întrebări ale doctorului Benson au avut un efect încă şi mai devastator asupra mea şi mă torturează şi acum.

„Cât timp ai complotat ca să-l ucizi pe Gib, Ginevra?" m-a întrebat doctorul Benson aplecându-se în faţă ca să mă privească în ochi. „Cât timp ţi-a luat pentru a pune la cale un plan?" Evident, prima oară când mi-a pus întrebarea, am fost dezorientată şi mi-au trebuit câteva minute ca să pricep că Gib murise. În ultimele două săptămâni ale captivităţii mele am intrat însă în posesia mai multor informaţii. Theodore Tricott nu fusese singurul care suferise un accident îngrozitor în noaptea aceea. Harry Gibson fusese gazda unei petreceri ilegale cu băutură la o speluncă, unde consumase un cocktail deosebit de letal, format dintr-o parte şampanie şi două părţi metanol nepotabil. Băutura avusese un efect surprinzător de rapid. Nervii fuseseră afectaţi aproape instantaneu, sau cel puţin aşa a bănuit legistul, iar în curând plămânii lui Gib n-au mai funcţionat. Când Teddy a plonjat de pe terasă, Gib era deja mort şi ticăloşiile „Ginevrei" închiseseră cercul.

În momentul acela am început să îmi susţin nevinovăţia cu toată fermitatea. De când mi se relatase despre declaraţia făcută de Odalie poliţiei şi o atacasem pe dactilografă în sala de interogatoriu, credinţa mea în cea mai bună prietenă se năruise ca o dună de nisip în bătaia vântului. Acum, întrebarea doctorului Benson mă tortura : „Cât timp ai complotat ca să-l ucizi pe Gib? Cât timp, cât timp, cât timp?" În fiecare noapte, stând întinsă pe pătuţul meu şi încercând zadarnic să adorm, întrebarea mi se strecura în creier şi mă sâcâia. Şi, cu un nod în stomac şi

o senzație de groază rece și absolută, am realizat că răspunsul era următorul: în jur de un an. Nu eu o urmărisem pe Odalie; ea mă urmărise pe mine. Își aruncase momeala – broșa – și din secunda în care eu o ridicasem de pe jos, știuse că-și găsise în mine coțofana hoață: cineva pe care să poată distrage cu strălucirea ei în timp ce punea temelia acelui plan complex.

În chip tragic, până să dobândesc un punct de observație mai avantajos asupra imaginii de ansamblu a situației în care mă aflam, a fost prea târziu. Nimeni n-a plecat urechea la explicațiile mele cu privire la Odalie, la legăturile pe care și le cultivase, la felul în care se strecura în viețile oamenilor. Chiar l-am suspectat pe doctorul Benson că știa adevărul, dar fusese mituit cumva de Odalie, însă acum nu mai cred asta. Bunul doctor pare așa de sincer atunci când îmi vorbește despre *acceptarea adevărului realității*, încât am ajuns să cred că, încăpățânat cum e, este convins de ceea ce spune. M-am văzut pe mine prin ochii lui și înțeleg acum că el consideră că realitatea mea, care diferă de a lui, este pură ficțiune.

Desigur, există și situații în care realitatea mea se suprapune peste cea a doctorului Benson. De exemplu, mi-au fost prezentate câteva episoade din povestea mea despre care știu că sunt foarte reale. La un moment dat, l-au adus pe „doctorul" Spitzer ca să mă identifice. Pun ghilimele în dreptul titlului de „doctor", doar fiindcă s-a dovedit că Odalie avusese dreptate atunci când îmi spusese că nu era mare lucru de capul lui în calitate de chimist. Tehnic vorbind, Spitzer nici nu era chimist. Fusese arestat pentru alte fărădelegi și în schimbul unei sentințe scurtate, fusese fericit să mă identifice drept „domnișoara Ginevra" și, bineînțeles, femeia căreia îi dăduse sticla cu alcool denaturat, care avea să ducă în final la moartea prematură a lui Gib. Spitzer a susținut că nu auzise în viața lui de Odalie, că eu eram unica proprietară a afacerii cu băutură ilegală și totodată beneficiarul principal al serviciilor oferite de el.

Desigur, îmi amintesc și de ziua în care doctorul Benson a intrat în camera mea și m-a întrebat dacă numele Helen Bartleson îmi spune ceva. Această fată afirmase că mă cunoscuse în perioada când încercam „să mă dau la fund, locuind la o pensiune", și făcuse câteva declarații de mare interes pentru poliție, m-a informat doctorul Benson, deși nu mi-am putut imagina ce anume interesant ar fi putut conține acele declarații. I-am spus doctorului Benson că Helen era o gâsculiță proastă și că oricum nu știa nimic despre viața mea de dinainte și de după ce părăsisem pensiunea. Totuși, am recunoscut că o cunoscusem. „Am fost colege de cameră pentru o perioadă scurtă", am explicat. Doctorul Benson a vrut să afle dacă

perioada fusese înainte de mutarea în apartamentul de la hotel. „Da", am răspuns. „Și îți amintești că ai plesnit-o peste față cu o pereche de mănuși din piele?" m-a întrebat doctorul Benson. „Ei bine, nu mi-a făcut nicio plăcere și nu era de fapt treaba mea, dar cineva trebuia s-o pună la punct, și mi-a fost clar că Dotty nu avea de gând s-o facă", am replicat. Când am rostit această afirmație, doctorul Benson a zâmbit.

„Văd că facem, în fine, ceva progrese", a diagnosticat el, însă eu nu mi-am dat seama în ce fel.

Cel mai rău a fost atunci când am decis că mi-ar putea fi de ajutor să recunosc ce contribuție avusesem la condamnarea lui Edgar Vitalli. Încercam să demonstrez ceva – faptul că nu tot ce era înregistrat în rapoartele de la secție era sută la sută corect. Doctorul Benson mi-a pus o grămadă de întrebări despre întâmplare și după aceea doi inspectori-șefi de la secții de poliție diferite mi-au pus și mai multe. Apoi l-au adus pe comisarul-șef în persoană. Ce treabă amuzantă ca după atâta timp petrecut lucrând la secție și pregătindu-mă pentru vizitele lui, să ajung să îl cunosc în acest fel. Primul lucru pe care l-am remarcat la comisarul-șef a fost acela că tâmplele i se umflau când spunea o minciună. Ca atunci când a afirmat că nu o întâlnise niciodată pe Odalie și nu știa despre ce vorbeam când am adus în discuție cartea de vizită pe care i-o dăduse lui Odalie. A avut grijă să mă bombardeze cu întrebări pe tot parcursul interogatoriului, cu scopul de a mă împiedica să insist asupra cărții de vizită pe care Gib o acuzase pe Odalie că o furase din biroul lui.

Interogatoriul s-a prelungit mai mult decât aș fi dorit. Nu ar fi trebuit să le spun nimic, însă trăiam sub o presiune constantă, mi se spunea mereu că nu pot face distincția dintre realitate și fantezie, iar stresul m-a făcut să îmi doresc să spun adevărul despre tot, inclusiv despre Edgar Vitalli, doar pentru a-mi limpezi lucrurile în cap. Ah, dar ce caz au făcut din spusele mele! Toate ziarele au scris despre cum falsificasem eu mărturisirea și cum făcusem să pară că domnul Vitalli cunoștea tot felul de detalii incriminatorii despre crimă. Cum îl fermecasem și îl sedusesem pe sergent pentru a fi de acord cu înșelătoria. Eram o seducătoare mincinoasă și rea, așa a titrat presa. Un reporter a mers până acolo încât să mă compare cu Salomeea care dansa pentru regele Irod și cerea capul lui Ioan Botezătorul! Rezultatul acestei agitații a fost retragerea la pensie, rapidă și fără tam-tam, a sergentului. S-a declarat retroactiv eroare judiciară și, îmi pare rău să o spun, dar domnul Vitalli a fost achitat de toate acuzele care îi fuseseră aduse și eliberat din închisoare. Fața lui urâtă și plină de îngâmfare îmi rânjea cu superioritate în față de pe prima

pagină a tuturor ziarelor. Treaba asta m-a supărat cumplit și, pentru o vreme, am strâns toate ziarele pe care puteam pune mâna în sala de recreere, am decupat fotografiile și le-am agățat pe peretele din camera mea doar pentru a mă tortura cu acea față hidoasă și batjocoritoare. A fost modul meu de a face penitență (nu aș îmbrățișa o religie nici dacă aș fi declarată nebună sadea). În cele din urmă, doctorul Benson a remarcat că răzuisem ochii domnului Vitalli din majoritatea pozelor și m-a forțat să le dau jos de pe perete și să le înmânez asistentelor, deoarece, după părerea lui, colecția mea dovedea *o preocupare nesănătoasă*.

Doctorului Benson îi place uneori să mă contrazică pe tema conduitei morale și a dreptății, mai ales cu referire la Edgar Vitalli. Găsesc demersurile sale mai mult decât vag insultătoare, căci am fost singura persoană interesată efectiv ca dreptatea să fie făcută. „Ai avut în mâini viața unui om… Cum poți să justifici condamnarea lui fără nicio dovadă?" mă întreabă doctorul Benson. Încerc să îi explic că vinovăția domnului Vitalli era cât se poate de clară, că era *evidentă*, însă nimeni nu a fost dispus să meargă până la capăt pentru a-l da în vileag. Dacă aș fi fost bărbat și aș fi condus ancheta oficială, aș fi primit felicitări! Dar doctorul Benson clatină din cap. „Nu poți să te autoproclami judecător, jurat și călău, Ginevra", zice el, de parcă aș fi cine știe ce justițiară dementă care se încăpățânează să țină o tiradă.

Dar poate că cea mai mare nedreptate, cea care mă supără cel mai tare, este faptul că Odalie nu va înțelege niciodată cât de mult am iubit-o. În mod ironic, cred că Gib a perceput asta, chiar dacă doar vag. Nu vezi ceea ce nu cauți să vezi, și am ajuns în fine să accept simplul adevăr că Odalie nu și-a dorit niciodată devotamentul meu. Mi-a vrut loialitatea – cel puțin pentru o vreme – pentru că îi era utilă. Însă *devotament* este un cuvânt a cărui definiție atinge o profunzime care amenință să cufunde generația actuală.

Lumea noastră modernă este un loc tare ciudat, unul căruia – teamă mi-e – nu-i aparțin. Nu că aș fi vreo prostănacă; am văzut lumea, am văzut cum m-a lăsat din când în când de izbelițe. Și de la bun început mi-am dat seama că Odalie, cu pielea ei aurie și brațele ei slăbănoage, băiețoase, și părul ei negru lins, tuns bob, era o creatură născută din aceste vremuri noi. Superficial vorbind, trebuie să recunosc că ai ce admira la aceste fete noi, moderne. Știu că atunci când oamenii se vor afla într-o dispoziție romantică, se vor gândi la Odalie stând în bătaia lunii, cu mărgelele de pe rochie sclipind ca o galaxie de stele oprite pentru o clipă din drumul lor și cu părul lucios înconjurat de o aură. Însă, desigur, imaginea este

înşelătoare. În tot acel timp, în toate acele nopţi când recitam cuvinte în limba păsărească pentru a intra în nenumărate spelunci şi a ieşi din ele prin uşa din spate, Odalie fusese cea oarbă. Farmecul ei care te lăsa fără suflare şi râsul ei muzical sunt promisiuni că iubirea adevărată, iubirea cea mai excitantă, cea care schimbă destine e chiar după colţ. Dar adevărul este că Odalie nu este o fire romantică şi o cam enervează sentimentalismele. Ea este mirajul care apare mereu în faţa ta, întotdeauna la o distanţă fixă, pe măsură ce te afunzi tot mai adânc în deşert.

Nu, dacă ar fi să aleg între Odalie şi mine, eu sunt cea romantică. Sunt o relicvă a unei lumi de mult apuse. Lumea nu mai are în zilele noastre răbdare cu comportamentul formal al unei adevărate doamne. Şi niciun interes în a încuraja legăturile dintre surori, dintre mame şi fiice, dintre prietene. Ceva – poate războiul; n-aş şti să spun ce anume – a destrămat aceste legături. Realizez că, dacă vreau să supravieţuiesc în lumea aceasta, va trebui ca, mai devreme sau mai târziu, să evoluez. Evoluţia. Altă inovaţie modernă menită să infirme vechea gândire că cei blânzi vor moşteni pământul.[69]

Dar de ajuns. Sunt conştientă că toate acestea sunt doar o lamentare – deşi, surprinzător, nu pentru Odalie, ci pentru mine.

---

[68] Tereza de Ávila (1515–1582) a fost o călugăriţă catolică reformatoare, fondatoare a Ordinului Carmeliţilor Desculţi, prima femeie care a dobândit statutul de Doctor al Bisericii (n. red.).

[69] Aluzie la versetul biblic: „Fericiţi cei blânzi, că aceia vor moşteni pământul” (Matei 5,5) (n. red.).

EPILOG

Sunt înştiinţată că astăzi voi avea un vizitator. M-au informat când m-am trezit de dimineaţă. Presupun că asistentele s-au gândit că ar fi o dovadă de atenţie faţă de mine să îmi spună, în ideea că voi avea ce să aştept cu nerăbdare, însă cum nu au voie să dezvăluie identitatea vizitatorului, mi-am petrecut ultimele câteva ore chinuindu-mă să ghicesc cine putea fi. Am mereu dificultăţi în a înghiţi terciul de ovăz pe care spitalul ni-l serveşte la micul dejun în fiecare dimineaţă, iar astăzi mi-a fost şi mai greu, din cauza nervilor întinşi la maximum.

— Vai, Ginevra, dar nici măcar nu faci vreun efort, mă dojeneşte una dintre asistente în timp ce-mi ia tava plină.

Programul de vizite este între unu şi patru. La amiază aproape că simt că-mi pierd minţile. Nu sunt sigură pe cine sper să văd.

De fapt, mint.

Ştiu *sigur* pe cine sper să văd. Obiceiurile vechi mor greu. Dar cinismul meu ştie deja că ea nu va veni să mă vadă. Dacă nu din alt motiv, pentru că e foarte inteligentă. Ar fi o greşeală să vină aici; nu ar avea nimic de câştigat. Şi totuşi mă pomenesc uitându-mă nerăbdătoare la uşă, în speranţa apariţiei pălăriei ei cloş elegante. Inima e un organ ciudat, cu preferinţe îndărătnice. Aseară, când m-am culcat, îmi făcusem o listă a tuturor greşelilor impardonabile ale lui Odalie şi a motivelor pentru care ar trebui să am mai multă stimă de sine. Şi pe urmă, azi-dimineaţă – doar în răstimpul cât i-a luat unei asistente prostuţe şi bârfitoare să mă anunţe că voi avea un vizitator –, toate resentimentele faţă de Odalie s-au evaporat. Aşa că stau ca o creatură instinctuală jalnică, precum sunt, tânjind din nou după ea.

Dar la unu şi un sfert fix, toate speranţele mele ambiţioase se năruiesc când doctorul Benson vine şi îmi spune că a sosit vizitatorul şi că, drept recompensă specială pentru buna mea purtare din ultima vreme, mi se va

permite să stau cu „el” în camera mea, desigur, atâta timp cât voi respecta regulile bunei conduite. „Infirmierii vă vor supraveghea”, îmi aminteşte doctorul Benson. Dau din cap. „Deci”, îmi zic foarte dezamăgită, „vizitatorul este un bărbat”.

Presupun că acum ceva timp m-aş fi bucurat să-l văd, de pildă, pe sergent trecându-mi pragul. Din păcate, recunosc că acele vremuri au trecut. Din momentul în care l-am cunoscut pe sergent, l-am urcat pe un piedestal atât de înalt, de unde nu avea decât să cadă până la urmă. L-am venerat şi l-am supraestimat. Nu se dovedise a fi o construcţie inflexibilă, aşa cum crezusem, şi Odalie îl modelase în final după bunul ei plac, aşa cum reuşise cu mulţi alţii. Dacă ar fi să îl revăd acum, mi-e teamă că aş fi preocupată să aflu exact care fusese – hmmm…, cum să zic – *rata de schimb* între ei doi. Este mai bine să nu ştii unele lucruri.

Mă simt extrem de dezamăgită acum, dar şi neliniştită. Stau şi mă tot foiesc, până ce realizez că-mi frâng mâinile, şi atunci mă concentrez ca să rămân absolut nemişcată.

Ultima persoană pe care mă aşteptam s-o văd era locotenentul, şi totuşi iată-l stând gârbovit în pragul uşii, cu mâinile îndesate în buzunarele jachetei, ca întotdeauna. „Pot să intru, Rose?” mă întreabă el, şi simt o ciudată alinare la auzul prenumelui meu, chiar dacă în circumstanţe normale aş prefera să-mi spună *domnişoara Baker*. Am fost întotdeauna adepta bunelor maniere, aşa că îl invit înăuntru. Intră agale şi destul de sigur pe sine, dar când ajunge în mijlocul încăperii pare să nu ştie ce să facă mai departe. Gesticulez spre scaunul metalic pe care infirmierii l-au adus special în acest scop, iar locotenentul tuşeşte şi se aşază.

— Rose, zice el.

— Locotenente, zic eu.

Preţ de câteva minute nu spune nimic. Nervii care mă apucaseră în urmă cu numai câteva minute au dispărut. Mă simt mai calmă decât am fost de săptămâni de zile, deşi nu aş putea să precizez de ce. În schimb, locotenentul pare mai agitat decât l-am văzut vreodată. Îl urmăresc cum scoate o ţigară din buzunarul interior al hainei. Îşi pipăie absent alt buzunar (în căutarea unui băţ de chibrit, presupun eu), dar când aruncă o privire la semnul cu FUMATUL OPRIT aflat pe peretele din hol, chiar lângă uşă, se opreşte şi rămâne cu ţigara în mână, fără să ştie ce să facă în continuare cu ea. O răsuceşte în jurul încheieturilor degetelor până ce alunecă pe podea. Ochii ne fug în jos spre ea, însă niciunul dintre noi nu se apleacă pentru a o ridica.

— Rose, dă el să spună din nou, dar de data aceasta îl întrerup.

— Acum mi se spune Ginevra.

Locotenentul face ochii mari. Văd cum mă scrutează, căutând ceva.

— Da, chiar despre asta voiam să…

Îl întrerup din nou:

— De ce ai venit?

— Am venit pentru că…, începe el, dar se opreşte când simte o umbră undeva peste umăr.

Un infirmier trece prin faţa uşii şi-şi vâră capul înăuntru, rotindu-l agresiv în fiecare direcţie – ca să se asigure, bănuiesc, că nimic în neregulă nu se întâmplă, că locotenentul nu-mi strecoară o lingură şi o hartă cu instrucţiuni despre cum să sap un tunel ca să evadez. Îmi imaginez cum s-ar derula un astfel de scenariu şi izbucnesc brusc în râs. Locotenentul tresare şi sesizez ceva familiar în expresia de pe faţa lui – ceva ce realizez că a existat dintotdeauna acolo, dar nu-mi dădusem eu seama. E frica. Locotenentului îi e frică de mine. I-a fost în tot acest timp, numai că eu abia cum înţeleg.

— Ai zice că ar trebui să aibă încredere în oamenii legii şi să ne lase liniştiţi, comentez eu în legătură cu apariţia nu foarte subtilă a infirmierului.

O spun cu blândeţe şi din spirit de solidaritate, dar văd că afirmaţia l-a tulburat şi mai tare pe locotenent.

— Păi… da. Ştii că, oficial, eram superiorul sergentului… şi, prin urmare, responsabil pentru comportamentul său, aşa cum el era – desigur – pentru al tău, zice locotenentul. Afacerea Vitalli m-a băgat şi pe mine în bucluc.

— Îmi pare rău, îi răspund.

Locotenentul tace. Pierdut în gânduri, se uită în jos, fără să o vadă, la ţigara care zace în continuare pe podea. Trec câteva minte până să-şi dreagă glasul.

— Să ştii că nu cred, izbucneşte el deodată pe un ton confidenţial.

— Ce anume nu crezi?

— Toată treaba asta. Tot ce s-a spus despre tine. Nu cred că tu ai fost în spatele afacerii, spune locotenentul, iar eu simt cum mă scrutează din nou; aş vrea să înceteze să încerce să citească ceea ce crede el că se găseşte scris acolo cu cerneală invizibilă. Când e atât de limpede că ea este atât de… atât de…

— Unde e ea? întreb eu brusc.

Locotenentul se ridică de pe scaun, se îndreaptă spre ferestruica din

capătul îndepărtat al camerei și se preface că se uită pe geam. Sunt convinsă că se preface pentru că știu că nu e mare lucru de văzut afară. Un copac. Colțul unei clădiri din cărămidă împestrițată cu mușchi de pădure. O cantitate dizgrațioasă de sârmă ghimpată în vârful unui gard.

— Unde e ea? repet.

— A plecat, îmi răspunde locotenentul și, deși știu că acesta este răspunsul la care m-am așteptat, inima mi se strânge. Locotenentul se întoarce cu fața spre mine. Cicatricea i se încrețește în pliurile frunții. A plecat imediat după… imediat după… Șovăie. A spus că nu se simte în siguranță, că vrea să o ia de la capăt.

— Sigur, spun eu. Sigur că asta vrea.

Sufletul mi se strânge ghem. Și pe urmă locotenentul rostește ceva la care nu m-am așteptat.

— M-a rugat să îți dau ceva.

Scoate din buzunarul drept de la haină o cutie. Inima începe imediat să-mi bubuie în piept – la fel cum s-a întâmplat azi-dimineață când asistentele m-au înștiințat că voi avea un vizitator și îndrăznisem să cred că acela va fi Odalie. Este micuță, cam de dimensiunea unei cutii de bijuterii, ambalată în hârtie cu imprimeu de trandafiri. Niciun detaliu nu era prea neînsemnat pentru Odalie. Modelul nu poate fi întâmplător. Întind mâna și iau cutia. Înăuntru descopăr un singur obiect. Este o broșă – pare foarte scumpă, judecând după aparențe – cu opale, diamante și pietre de onix, toate încastrate într-o montură foarte modernă în formă de stea.

— A găsit-o într-un sertar de la masa ta de lucru, mă informează inutil locotenentul. A zis că o să vrei să o ai.

Țin broșa în palmă și mă holbez la ea. Este frumoasă, fascinantă; formele sale ascuțite și zimțate îmi trezesc amintiri dulci-amărui în mintea mea. Înțeleg ce a vrut să-mi spună Odalie cu acest cadou și cruzimea ei îmi taie răsuflarea. Ochii mi se umezesc, dar mă stăpânesc și nu plâng.

— Te simți bine, Rose? mă întreabă locotenentul, dar eu nu răspund și el traversează încăperea și se postează drept în fața mea. Ești bine?

Își pune mâinile pe umerii mei. Stăm față în față. Atât de aproape, încât nasurile noastre mai că se ating. Mă uit în ochii lui și văd în întunecimea pupilelor ceva blând și vulnerabil. Sunt cuprinsă de un vag fior răutăcios. Îl aud cum scoate un mic icnet de exaltare și îl simt cum trage aer brusc în piept, și înțeleg într-un final ce a așteptat de la mine în tot acest răstimp. Nu am mai sărutat niciodată un bărbat, însă am urmărit-o pe Odalie de

mai multe ori şi descopăr că acţionez cu o uşurinţă naturală, de parcă aş reproduce din memorie scenele la care am fost martoră. E un sărut lent şi cald, până ce simt o imperiozitate în buzele locotenentului care aprinde o scânteie de imperiozitate pe propriile mele buze, şi preţ de o clipă aproape cred că gestul este unul sincer. Însă secundele se scurg şi, înainte ca sărutul să se termine, îmi amintesc de briceagul pe care l-a folosit în noaptea în care rochia mea a fost prinsă în uşa de la crâşmă. Simt cum mâna mi se mişcă automat în căutarea obiectului. Locotenentul pare să nu fi observat nimic. Când mă retrag din îmbrăţişare, se uită la mine năucit şi un zâmbet i se întinde încet pe toată faţa.

Şi pe urmă se uită în jos şi vede briceagul în mâna mea. Îl deschid. Locotenentul face ochii mari.

— Rose, zice el.

Îmi duc un deget la buze şi clatin din cap. Apoi, dintr-o singură mişcare, îmi adun tot părul într-o mână. Lama pătrunde în el şi îl taie cu precizie, şi simt cum fire din noua mea tunsoare bob neregulată îmi gâdilă obrajii. Dintr-odată, în jur se creează o mare agitaţie. Doi infirmieri au prins de veste şi au năvălit în încăpere. Locotenentul face un pas împleticit în spate. Infirmierii sar pe mine şi-mi smulg briceagul din mână. Dau să mă culce la podea, însă când văd că nu opun rezistenţă, se opresc şi mă aşază pe scaunul metalic, unde stau cu corpul moale, ca o marionetă abandonată. Strigă pe hol după doctorul Benson.

Pe podea s-a adunat o grămadă de păr castaniu-cenuşiu ca blana şoarecelui de câmp, strâns ghem ca un soi de cuib absurd, iar undeva, sub el, zace o ţigară. Mă aplec, îmi dau părul de pe faţă şi o ridic.

— Eşti amabil *să-mi dai un foc?* îl rog pe locotenent.

Pentru o clipă am senzaţia că se va răsuci pe călcâie şi va ieşi în fugă pe uşă. Se uită la mine acum cu o expresie diferită, pe care nu am mai văzut-o niciodată pe faţa lui, şi ştiu că asta este ultima oară când mă vizitează. Încet, şovăind, bagă mâna în buzunar şi scoate o cutie cu chibrituri. Aprinde un băţ şi flacăra dansează în mâna lui tremurătoare.

În timp ce mă aplec spre băţul de chibrit şi trag în piept primul fum, mă gândesc la Odalie şi la ziua aceea infamă în care a intrat în biroul nostru, cu părul ei proaspăt tuns bob. Îmi amintesc că era într-o zi de marţi. Din toată săptămâna de lucru, zilele de marţi mi se păruseră întotdeauna cele mai obişnuite şi mai anoste. Dar Odalie a făcut din acea zi de marţi una pe care niciunul dintre noi n-o va uita – n-o va putea uita – niciodată. La momentul acela, abia o cunoscusem; nu era decât fata cea nouă din echipa de dactilografe, o fată cu rochii drăguţe şi cu un fel

neglijent de a-şi purta bijuteriile frumoase. Nu ne împărtăşiserăm încă secrete, încă nu băuserăm împreună, noaptea târziu, groguri fierbinţi, însă nu tăifăsuiserăm somnoroase, întinse pe acelaşi pat. Odalie intrase în dimineaţa aceea în vieţile noastre şi toată lumea din secţie îşi ţinuse respiraţia. Fusese ca şi cum ceasul se oprise din ticăit. Şi pe urmă, cineva – nu pot în ruptul capului să-mi amintesc cine – i-a făcut un compliment. Ea întorsese capul ca să-i mulţumească, şi vocea ei atinsese acele game familiare, transformându-se într-un melodios tril de râs, iar părul ei negru şi lucios, proaspăt tuns, se legănase într-o îmbrăţişare elegantă a obrajilor. Fiecare fir din părul ei scurt, fiecare bucăţică din corpul ei părea să strige: „Sunt liberă! Atât de liberă! Mult mai liberă decât voi!"

Băţul de chibrit se stinge şi locotenentul îşi retrage încet mâna tremurătoare. Nu contează; ţigara mea e încă aprinsă. Trag din ea îndelung şi cu voluptate, cu capul lăsat pe spate, şi las fumul să-mi iasă printre buze. Dacă e să-mi mai pară şi acum rău pentru cineva, e pentru Teddy. Dar, aşa cum am explicat deja cu lux de amănunte, pe drumul evoluţiei sacrificiile sunt inevitabile. Preţ de o miime de secundă, revăd ca într-o străfulgerare faţa lui Teddy, ochii lui măriţi de spaimă în timp ce se prăbuşeşte pe betonul din faţa hotelului.

„Ce zici de asta, Odalie?" îmi spun în timp ce trag din nou din ţigară. „Jocul acesta se joacă în doi."

MULȚUMIRI

Doresc să-i mulţumesc agentului meu literar, Emily Forland, pentru o mulţime de lucruri: feedback-ul inteligent, calmul permanent şi remarcabila eleganţă profesională. Mulţumiri şi Emmei Patterson şi lui Ann Torrago de la Wendy Weil Agency, care, împreună cu Emily, sunt sigură că vor perpetua şi consolida moştenirea minunatei Wendy Weil. Nu o voi uita niciodată pe Wendy. Îi sunt foarte recunoscătoare lui Amy Einhorn pentru îndrumările sale ca editor expert, observaţiile pertinente şi abordarea sinceră şi directă. Sunt absolut încântată să lucrez cu o persoană pe care o admir! Mulţumiri şi lui Liz Stein, o persoană inteligentă şi nemaipomenit de muncitoare. Apreciez mult şi contribuţiile editoriale ale lui Juliet Annan; remarcile ei pătrunzătoare s-au dovedit de o valoare ines-timabilă pe parcursul cizelării manuscrisului. Mulţumiri şi lui Sophie Missing. Doresc să-i mulţumesc, de asemenea, Emmei Sweeney, cea care mi-a oferit primul job în domeniul editorial şi a deschis drumul către găsirea unei edituri pentru manuscrisul meu. Mii de mulţumiri lui Jayme Yeo, buna mea prietenă de peste un deceniu, care a citit şi a recitit cu răbdare multe versiuni iniţiale ale cărţii, cu toate că îşi pregătea în acest timp propria disertaţie doctorală. Îi sunt profund îndatorată Evei Talmadge pentru observaţiile atente, încurajările profesionale constante şi prietenia pe care mi-a arătat-o în ultimii doi ani. Mulţumiri şi extraordinarei Julie Fogh de la grupul de sprijin feminin. Mulţumesc Universităţii Rice şi tuturor colegilor mei de acolo. Mulţumesc, Susan Wood, poetă, mentor şi prieten drag. Îi mulţumesc lui Colleen Lamos, care m-a îndrumat în preocupările mele studenţeşti pentru modernism şi lui Joe Campana, care mi-a oferit un exemplu admirabil de muncă atât ca artist, cât şi ca profesor. Sunt recunoscătoare grupului meu feminin de editare pentru prietenia şi sprijinul lor: Hana Landes, Julis Masnik şi Laura Van der Veer („Reading Rainbows”, mereu împreună!). Doresc să

îmi exprim sincera apreciere pentru cei care au lecturat primele versiuni ale manuscrisului şi mi-au dat sfaturi utile: Brendan Jones, Mark Lawley, Melissa Rindell, Susan Shin, Ning Zhou şi Olga Zilberbourg. Sunt recunoscătoare familiei Weldon, care mi-a închiriat un apartament la un preţ accesibil în East Harlem, pe parcursul elaborării acestui roman. Mulţumesc şi colegilor mei de apartament din New York, care m-au sprijinit în acest demers: Clare Brower şi Matt Bessette. Mii de mulţumiri lui Brian Shin, care mi-a dăruit de-a lungul anilor iubire şi sprijin necondiţionate; nu ştiu ce am făcut ca să merit un prieten aşa de bun, dar sunt al naibii de bucuroasă să te am lângă mine. În aceeaşi notă, sunt extrem de recunoscătoare familiei mele: Sharon, Arthur, Laurie şi Melissa.

În cele din urmă, aş vrea să menţionez că în această carte se găsesc unul sau două momente în care am aspirat cu umilinţă – şi modestie – să aduc un omagiu deliberat primei mele iubiri din adolescenţă: *Marele Gatsby* al lui Fitzgerald. Veşnică admiraţie!

Pentru comenzi și informații, contactați:
GRUPUL EDITORIAL CORINT
Departamentul de Vânzări
Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal 010517
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20
Depozit
Str. Gării nr. 11, Mogoșoaia, jud. Ilfov
Tel.: 0758.053.416
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.edituracorint.ro